АНДРЕА КРЕЙМЪР
НОЩНА СЯНКА
Тя може да контролира глутницата си,
но не и сърцето си...
ИЗДАТЕЛСТВО
ИБИС

АНДРЕА КРЕЙМЪР
НОЩНА СЯНКА

Превод: Вера Паунова

chitanka.info

Кала Тор винаги е знаела какво я очаква: след като завърши гимназията „Маунтин Скул“, тя ще бъде партньорка на алфа вълка Рен Ларош, ще се бие рамо до рамо с него, ще управлява тяхната глутница и ще брани свещените места на Пазителите. Ала когато нарушава законите на своите господари, спасявайки живота на красиво човешко момче, излязло на излет в планината, Кала започва да поставя под съмнение предначертания си път, своето съществуване и дори света, които познава. Ако последва сърцето си може да изгуби всичко, дори живота си. Струва ли си да плати най-високата цена за забранената си любов?

На Гарт —
първият, който прочете тази книга,
и първият, който я хареса.

„Що се отнася до вещиците, не смятам, че магиите им притежават истинска сила.“
Томас Хобс,
„Левиатан“

1

Винаги съм приветствала схватките, ала битката разпалва у мен неудържими страсти.

Ревът на гризлито отекна в ушите ми. Горещият му дъх изпълваше ноздрите ми, разпалвайки жаждата ми за кръв. Зад себе си чувах накъсаното дишане на момчето, отчаян звук, който ме накара да забия нокти в пръстта. Отново изръмжах в муцуната на едрия хищник, предизвиквайки го да се опита да мине покрай мен.

„Какво, по дяволите, правя?“

Осмелих се да погледна към момчето и пулсът ми се ускори. С дясната си ръка бе притиснало раните, зейнали върху бедрото му, и между пръстите му бликаше кръв, от която дънките му бързо потъмняваха, сякаш обагрени с черна боя. Раздраната риза едва покриваше алените резки, с които бяха нашарени гърдите му. В гърлото ми се надигна глухо ръмжене.

Сниших се, готова за скок, мускулите ми се напрегнаха. Мечката се изправи на задните си лапи, ала аз не се отместих.

— Кала!

Викът на Брин отекна в главата ми. Жилава, кафява вълчица изскочи от гората и впи зъби в незащитения хълбок на огромния хищник. Той се обърна и се приземи на четири лапи. Мъчеше се да открие невидимия нападател, а от муцуната му хвърчеше слюнка. По-бърза от светкавица, Брин избегна атаката. Всеки път, когато тежките лапи на звяра замахваха към нея, тя се изплъзваше в последния момент, а при първия удобен случай отново заби зъби в противника си. Щом мечката се обърна с гръб към мен, аз се хвърлих напред и откъснах парче месо от крака й. Тя рязко се обърна, с изцъклени от болка очи.

Двете с Брин се снишихме до земята и започнахме да обикаляме около огромното животно. Усетих топлата му кръв в устата си и тялото ми се напрегна. Бавно, но сигурно стеснявахме обръча около противника си. Очите му не ни изпускаха от поглед. Усетих

колебанието му, нарастващия му страх. Излаях дрезгаво и оголих зъби. С едно последно изсумтяване, мечката се обърна и клатушкайки се, потъна в гората.

Вдигнах муцуна и нададох тържествуващ вой. Нечий стон ме върна обратно на земята. Туристът се беше втренчил в нас с широко отворени очи. Усетих как някакво любопитство ме привлича към него. Бях предала господарите си, нарушила бях законите им. Заради него.

„Защо?“

Отпуснах глава и подуших въздуха. Кръвта на младежа се стичаше по кожата му и капеше на земята, острият й металически мирис ме опиняваше и замъгляваше съзнанието ми. Надвих желанието да я вкуся.

— Кала?

Тревожният зов на Брин ме накара да откъсна поглед от падналия младеж.

— Махай се оттук!

Оголих зъби срещу по-дребната вълчица. Тя се сниши и запълзя към мен, после вдигна муцуна и ме близна по гърлото.

— Какво ще правиш? — прочетох въпроса в сините й очи.

Изглеждаше ужасена. Зачудих се дали не смята, че искам да убия момчето за удоволствие. По вените ми се разляха вина и срам.

— Брин, не бива да си тук. Върви си. Веднага.

Тя изскимтя, ала се отдалечи и потъна между боровите дървета, а аз пристъпих дебнешком към туриста. Ушите ми потрепваха. Той се мъчеше да си поеме дъх, а по лицето му се четяха болка и ужас. По бедрото и гърдите му личаха рани от ноктите на мечката, които продължаваха да кървят. Знаех, че няма да спрат. Изръмжах, подразнена от това колко крехко бе човешкото му тяло.

Беше момче на моите години — седемнайсет, може би осемнайсет. Разрошена кестенява коса с лек златист оттенък падаше около лицето му. Мокри от пот кичури бяха полепнали по челото и бузите му. Имаше стройно, силно тяло и изглеждаше като човек, който може да се оправи в планината, което несъмнено беше така — до тук се стигаше единствено по стръмна, опасна пътека.

Мирис на страх струеше от него и събуждаше ловния ми инстинкт, ала под него се криеше още нещо — ухание на пролет, на

току-що покарали листа и омекнала пръст. Ухание, изпълнено с надежда. Ухание на възможности. Едва доловимо и изкусително.

Направих още една крачка към него. Знаех какво искам да сторя, ала то би означавало второ, още по-сериозно нарушение на законите на Пазителите. Той опита да се отдръпне, ала простена от болка и се свлече на земята, подпирайки се на лакти. Очите ми се спряха върху лицето му. С високи скули и силна челюст, сега то бе разкривено от болка. Дори и гърчейки се в агония, той си оставаше красив. Тялото му бе на път да рухне, ала въпреки това се съпротивляваше — мускулите му се напрягаха конвулсивно, разкривайки сила и придавайки величие на страданието му. Завладя ме желание да му помогна.

„Не мога да го оставя да умре пред очите ми.“

Приех човешката си форма още преди да си дам сметка, че съм взела решение. Очите му се разшириха, когато белият вълк, който го наблюдаваше допреди малко, внезапно отстъпи място на момиче със същите кехлибарени очи и платиненоруса коса. Приближих се и коленичих. Цялото му тяло трепереше. Посегнах към него, ала се поколебах, изненадана, че и аз треперя. За първи път в живота си бях толкова уплашена.

Рязко поемане на дъх ме изтръгна от мислите ми.

— Коя си ти?

Момчето се взираше в мен. Очите му имаха нежен сиво-зелен цвят — досущ като мъх през зимата. За момент останах прикована от погледа му. Изгубена сред въпросите, които, надвили болката, се четяха в очите му.

Вдигнах ръка към лицето си, накарах кучешките си зъби да се изострят и ги забих в меката плът. Щом усетих кръвта да докосва езика ми, протегнах ръка към него.

— Пий. Само това може да те спаси — гласът ми беше тих, ала твърд.

Той затрепери още по-силно и поклати глава.

— Нямаш друг избор — изръмжах аз, разкривайки кучешките си зъби, все още остри, заради раната, която ми бяха нанесли.

Надявах се споменът за вълчата ми форма да го сплаши достатъчно, за да ми се подчини. Ала онова, което се четеше по лицето му, не беше ужас. Очите му бяха пълни с изненада. Примижах за миг и

се насилих да остана неподвижна. Кръвта се стичаше по ръката ми и капеше върху земята, покрита с паднали листа.

Нов пристъп на болка разкриви лицето му и го накара да затвори очи. Долепих кървящата си ръка до разтворените му устни. От допира по тялото ми сякаш премина ток, който възпламени кожата и се разля във вените ми. Стиснах устни, за да не изохкам, изумена и ужасена от непознатите усещания, които ме изпълваха.

Той потръпна, ала аз обвих другата си ръка около врата му, принуждавайки го да стои неподвижно, докато кръвта ми се стичаше в устата му. От движението кръвта ми рукна още по-силно.

Личеше си, че иска да се съпротивлява, ала не му бе останала сила. Усмивка изви крайчеца на устните ми. Макар и собственото ми тяло да реагираше непредсказуемо, знаех, че имам власт над неговото. Потръпнах, когато пръстите му се сключиха около ръката ми. Дишането му стана по-леко. Бавно, стабилно.

Болка, някъде дълбоко в мен, накара пръстите ми да затреперят. Прииска ми се да ги прокарам по кожата му. Да докосна заздравяващите рани, да почувствам очертанията на мускулите му.

Прехапах устни, борейки се с изкушението.

„Стига, Кал, не прави глупости! Какво ти става?“

Издърпах ръката си и от гърлото му се откъсна вопъл на разочарование. Не знаех как да се справя с чувството на загуба, обзело ме, когато престанах да усещам допира му.

„Открий силата си, използвай вълка. Това е истинската ти същност.“

Ръмжейки предупредително, аз тръснах глава и откъснах парче от ризата му, за да превържа раната си. Сиво-зелените му очи следяха всяко мое движение.

Изправих се на крака и за моя изненада той стори същото, залитайки едва-едва. Намръщих се и отстъпих назад. Той ме проследи с поглед, после сведе очи към раздраните си дрехи и внимателно докосна останките от ризата си. Когато отново вдигна очи и ме погледна, усетих, че ми прималява. Устните му бяха полуотворени и аз не можех да откъсна поглед от тях. Пълни, извити от любопитство, без помен от ужаса, който очаквах да видя. В очите му се четяха твърде много въпроси.

„Трябва да се махна оттук!“

— Ще се оправиш. Върви си и никога повече не се връщай в планината — казах и се обърнах.

Изведнъж по тялото ми сякаш премина ток — беше ме хванал за рамото. Изглеждаше изненадан, ала не и уплашен. Това не беше добре. Кожата ми пламтеше под допира на пръстите му. Изчаках малко по-дълго, отколкото трябваше, сякаш исках да запомня чертите му, преди да изръмжа и да се отскубна.

— Почакай… — рече той и пристъпи към мен.

Какво щеше да стане, ако почаках, ако някак си успеех да спра живота си за малко? Какво щеше да стане, ако си откраднех мъничко време и вкусех онова, което толкова дълго ми беше забранявано? Толкова ли нередно би било? Та нали никога вече няма да видя това момче, което не познавах? Какво лошо можеше да се случи, ако се позабавех още малко тук, ако останех неподвижна, за да видя дали ще се опита да ме докосне така, както ми се иска?

Мирисът му говореше, че не се лъжа — кожата му лъхаше на адреналин и на мускуса, който издава желание. Бях допуснала всичко това да се проточи прекалено дълго, прекрачила бях границата на безопасното. Със съжаление свих ръката си в юмрук и докато очите ми пробягваха по тялото му, си припомних усещането от допира на устните му. Той се усмихна колебливо.

„Достатъчно!“

Юмрукът ми се стовари в челюстта му. Той се свлече на земята и повече не помръдна. Наведох се и го взех на ръце, а раницата му преметнах през рамо. Уханието на зелени поляни и росни клони ме обгръщаше и ме изпълваше със странна болка, натежала в тялото ми, физическо напомняне за това, колко близко бях стигнала до предателството. Сгъстяваща се дрезгавина се прокрадваше към склоновете на планината, ала знаех, че ще успея да го отнеса до подножието й, преди да се е стъмнило.

Самотен, очукан пикап беше паркиран близо до ромолящия поток, който отбелязваше границата на свещеното място. По протежение на целия бряг имаше черни знаци с яркооранжев надпис: „МИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО. ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ“.

Колата, „Форд Рейнджър“, беше отключена. Отворих вратата, като едва не я изтръгнах от пантите, и наместих отпуснатото тяло

върху седалката на шофьора. Главата му клюмна напред, откривайки татуировката на тила му. Тъмен, причудливо изрисуван кръст.

„Навлиза в чужда собственост и на всичкото отгоре е в крак с най-новите тенденции. Слава Богу, че открих нещо у него, което не харесвам.“

Метнах раницата му на задната седалка и затръшнах вратата. Ръждясалият автомобил простена. Приех вълчата си форма, все още треперейки от раздразнение, и потънах в гората. Мирисът му ме преследваше, замъглявайки волята ми. Подуших въздуха и потръпнах, усетила нова миризма, която рязко ми напомни за извършеното предателство.

— *Знам, че си тук.* — Мисълта ми беше съпроводена от ръмжене. — *Добре ли си?* — Жалостивият въпрос на Брин още повече засили страха ми. Миг по-късно тя вече тичаше до мен.

— *Казах ти да си вървиш!* — Оголих зъби, ала не можех да отрека облекчението, което неочакваната й поява ми донесе.

— *Не мога да те изоставя* — Брин ме следваше с лекота. — *И много добре знаеш, че никога няма да те предам.*

Ускорих крачка и се хвърлих в сгъстяващия се мрак. Отказах се от опита да надбягам страха, приех човешка форма и препъвайки се, потърсих опората на най-близкото дърво. Грапавият допир на кората му не успя да пропъди раздразнението, което бръмчеше в главата ми като ято досадни мухи.

— Защо го спаси? — попита Брин. — Хората не означават нищо за нас.

Все така обвила ръце около дървото, аз обърнах глава и я погледнах. Беше приела човешката си форма и сега срещу мен стоеше дребно, жилаво момиче, което чакаше отговора ми с ръце на кръста и присвити очи.

Примигнах няколко пъти, ала не успях да пропъдя паренето и две сълзи, горещи и неканени, потекоха по бузите ми.

Очите на Брин се разшириха. Аз никога не плачех. Не и когато някой можеше да ме види.

Извърнах лице, ала усещах, че продължава да ме наблюдава — безмълвно, без укор в погледа. Нямах отговор за нея. Нито за себе си.

2

Отворих вратата и замръзнах на мястото си, доловила миризмата на посетителите. Стар пергамент и хубаво вино — уханието на Лумин Найтшейд излъчваше аристократична изисканост, ала телохранителите й изпълваха къщата с тежкия мирис на горещ катран и опърлена козина.

— Кала! — гласът на Лумин лепнеше от сладост.

Потръпнах, но се помъчих да си възвърна самообладанието, преди да пристъпя в кухнята, стиснала устни. Стигаше ми мирисът на онези същества, нямах желание да усетя и вкуса им.

Лумин седеше на масата, точно срещу алфа-вълка на глутницата й, моя баща. Седеше съвършено неподвижна, изпъната като струна, а шоколадовокафявата й коса бе прибрана на кок. Беше облечена както винаги — с абаносовочерен костюм и снежнобяла риза с висока яка. От двете й страни стояха два призрака, надвиснали като черни сенки зад нежните й рамене.

Впих зъби във вътрешната страна на бузите си — само така можех да се въздържа да не изръмжа срещу телохранителите й.

— Седни, скъпа — подкани ме Лумин.

Придърпах стола, който се намираше най-близо до баща ми, и приседнах на ръба, готова за скок. Не можех да се отпусна в присъствието на призраците.

„Дали вече знае за нарушението? Дали не е дошла, за да нареди да ме екзекутират?“

— Остава малко повече от месец, скъпо момиче — тихо каза тя. — Сигурно нямаш търпение съюзът да бъде сключен?

Усетих, че съм затаила дъх, едва когато го чух да излиза измежду стиснатите ми зъби.

— Аха.

Лумин допря върхчетата на пръстите си пред лицето си.

— Само това ли имаш да кажеш, когато става дума за прекрасното бъдеще, което те очаква?

Баща ми се изсмя със своя подобен на лай смях.

— Кала не е романтична като майка си, господарке.

Тонът му бе съвършено спокоен, ала усетих, че ме поглежда. Прокарах език по кучешките си зъби, които бяха започнали да се заострят.

— Разбирам — отвърна Лумин, докато погледът й ме обхождаше от горе до долу.

Скръстих ръце пред гърдите си.

— Може би трябва да я научиш как да се държи, Стивън. За мен е задължително една алфа да е въплъщение на изискаността. Наоми винаги е изпълнявала тази роля със забележителен финес.

Тя продължаваше да ме гледа, така че не можех да й се озъбя, както ми се искаше.

„Финес, друг път! Аз съм воин, а не идеалната булка.“

— Мислех, че ще останеш доволна от този съюз, скъпо момиче — продължи тя. — Ти си красива алфа, а в глутницата на Бейн досега не се е раждал равен на Рение. Дори Емил го признава. Съюзът между двама ви вещае добро за всички нас. Трябва да си благодарна, че ще имаш такъв партньор.

Стиснах зъби, ала издържах погледа й, без да мигна.

— Уважавам Рен. Той ми е приятел. Не виждам причина да не ни е добре заедно.

„Приятел… горе-долу. Рен ме гледа, сякаш съм буркан с курабийки, в който не би имал нищо против да бръкне. И не той ще трябва да плаща за откраднатото след това.“

Макар че от самото начало на годежа аз контролирах връзката ни, никога не си бях представяла, че ще е толкова трудно да изпълнявам ролята на полицай в нея. Рен не обичаше да играе по правилата и беше достатъчно привлекателен, че да се замисля дали не си струва да рискувам и да му позволя да вкуси от онова, което ни предстоеше.

— Добре? — повтори Лумин, потропвайки с пръсти върху масата. — Но не го ли желаеш? Емил ще побеснее, ако реши, че се отнасяш с пренебрежение към неговия наследник.

Вперих поглед в пода, проклинайки червенината, избила по бузите ми.

„Какво значение има желая ли го, или не, когато така или иначе не мога да направя нищо?“ В този момент я ненавиждах.

Баща ми се прокашля.

— Господарке, съюзът е предопределен от мига, в който те се родиха. И двете глутници са твърдо решени той да се състои. Също както дъщеря ми и синът на Емил.

— Както казах, няма причина да не ни е добре заедно — прошепнах аз, ала не можах да потисна ръмженето, промъкнало се в гласа ми.

Звънтящ смях ме накара да вдигна очи към Пазителката. При вида на очевидното ми смущение, по устните й заигра покровителствена усмивка и аз я погледнах свирепо, неспособна да сдържам повече гнева си.

— Много добре — тя отмести поглед от мен към баща ми. — Церемонията не бива да бъде нито отлагана, нито прекъсвана. При никакви обстоятелства.

Тя се изправи и протегна ръка. Баща ми докосна с устни бледите й пръсти и тя се обърна към мен. Неохотно поех восъчната й ръка, опитвайки се да не мисля колко много ми се иска да я ухапя.

— Всички достойни за уважение жени притежават финес, скъпа.

Тя докосна бузата ми и допирът на острите й нокти бе достатъчно силен, за да ме накара да потръпна.

Усетих как стомахът ми се свива.

Тънките й токчета изтракаха отривисто по кухненския под, когато тя излезе, следвана от призраците, чието безмълвие беше по-зловещо от заплашителния ритъм на стъпките й. Свих колене пред гърдите си и облегнах лице на тях. Не си поех дъх, докато не чух външната врата да се затваря.

— Ужасно си напрегната — отбеляза баща ми. — Да не се е случило нещо по време на патрула?

Поклатих глава:

— Знаеш, че ненавиждам призраци.

— Всички ги ненавиждаме.

Свих рамене.

— Защо беше тук?

— За да обсъдим съюза.

— Шегуваш се — намръщих се аз. — Заради нас с Рен?

Баща ми уморено прокара длан върху очите си.

— Кала, няма да е зле, ако престанеш да гледаш на съюза като на препятствие, което трябва да преодолееш. Става въпрос за много повече, отколкото просто „ти и Рен“. Нова глутница не е създавана от десетилетия. Пазителите са изнервени.

— Съжалявам — казах, ала не го мислех.

— Не се извинявай, а започни да се отнасяш по-сериозно.

Думите му ме накараха да се изправя в стола си.

— Емил беше тук днес — рече баща ми и направи гримаса.

— Какво? — ахнах аз. — Защо?

Не можех да си представя приятелски разговор между Емил Ларош и неговия съперник-алфа.

— По същата причина, както и Лумин — хладно отвърна баща ми и аз зарових пламналото си лице в ръцете си. — Кала?

— Извинявай, татко — отговорих, преглъщайки смущението си. — Просто двамата с Рен се разбираме добре. Приятели сме, горе-долу. Отдавна знаем какво ни предстои. Не виждам никакви проблеми и бих се учудила, ако Рен смята, че има такива. Но всичко би било много по-лесно, ако ни оставят на мира. Цялото това напрежение изобщо не помага.

Баща ми кимна.

— Добре дошла в живота си на алфа. Напрежението никога не помага. И никога не изчезва.

— Прекрасно! — въздъхнах и станах от стола. — Имам домашни.

— Лека нощ, тогава — тихо каза той.

— Лека.

— И още нещо, Кала…

— Да? — спрях се в подножието на стълбите.

— Не се сърди на майка си.

Намръщих се и тръгнах нагоре по стълбите. Когато стигнах вратата на стаята си, извиках стреснато. Навсякъде бяха разпръснати дрехи — нахвърляни бяха по пода и по леглото, висяха от нощното шкафче и от лампата.

— Така не може! — посрещна ме майка ми с обвинително вдигнат пръст.

— Мамо!

В ръцете си стискаше една от любимите ми тениски — от турне на „Пиксис“ през осемдесетте.

— Нищо красиво ли не притежаваш? — размаха тя провинилата се тениска.

— Зависи какво разбираш под „красиво“ — не й останах длъжна аз.

Потиснах една въздишка и след като се огледах за дрехи, на които особено държах, седнах върху пуловера си с надпис „Републиканци в подкрепа на Волдемор“.

— Дантела? Коприна? Кашмир? — продължаваше Наоми. — Поне една дреха, която да не е памук или дънки?

Тя започна да усуква тениската, която държеше в ръцете си, и аз потръпнах.

— Знаеш ли, че днес *Емил* беше тук? — очите й обходиха леглото и нахвърляните по него дрехи.

— Татко ми каза — отговорих тихо, макар че ми идеше да се разкрещя.

Улових един кичур коса, който се спускаше над рамото ми, и пъхнах крайчеца му между зъбите си.

Майка ми сви устни и пусна тениската, за да издърпа пръстите ми от косата ми. После въздъхна и като приседна на леглото, свали ластика от плитката ми.

— И тази коса! — тя прокара пръсти през къдриците ми. — Изобщо не мога да разбера защо винаги я връзваш.

— Прекалено е дълга — обясних аз. — Пречи ми.

Тя поклати глава и дългите й обици иззвънтяха.

— Прекрасното ми цвете. Ти си жена и не можеш да го криеш повече.

Аз изръмжах отвратено и се отдръпнах в другия край на леглото.

— Не съм никакво цвете! — отсякох и отметнах косата си зад гърба; освободена от плитката, тя тежеше и ми пречеше.

— Всъщност си, *Кала* — тя се усмихна. — Прекрасната ми лилия.

— Това е просто едно име, мамо — казах аз и се заех да събирам дрехите си. — Не означава нищо.

— Напротив — предупредителната нотка в гласа й ме стресна. — И остави дрехите. Не е необходимо.

Замръзнах на мястото си, стиснала тениската, която тъкмо сгъвах. Майка ми изчака да я оставя върху покривката на леглото и когато се наканих да проговоря, ми даде знак да замълча.

— Новата глутница ще се формира следващия месец. Ти ще си нейната алфа-женска.

— Знам — отговорих, потискайки желанието да я замеря с някой мръсен чорап. — Знам го, откакто станах на пет години.

— Време е да започнеш да се държиш като такава — продължи тя. — Лумин се безпокои.

— Да, разбрах. Финес. Иска да покажа финес — усетих, че ми се повдига.

— А Емил се тревожи за онова, което Рен иска.

— Онова, което *Рен* иска? — повторих аз, а острият ми тон изненада дори мен.

Майка ми вдигна един сутиен от леглото. Беше памучен и чисто бял — само такива притежавах.

— Трябва да помислим за приготовленията. Нямаш ли *никакво* свястно бельо?

Усетих как бузите ми отново пламват и се зачудих дали няма да ми стане нещо от толкова много изчервяване.

— Не искам да говоря за това.

Без да ми обръща внимание, тя се зае да сортира нещата ми на две купчинки, като си мърмореше нещо под носа. Тъй като ми беше наредила да престана да сгъвам дрехите си, можех само да предполагам, че ги делеше на „приемливи“ и „за изхвърляне“.

— Той е алфа и е най-харесваното момче в училището ти. Поне доколкото знам — в гласа й се прокрадна замислена нотка. — Сигурна съм, че е свикнал момичетата да правят каквото поиска. Когато дойде твоето време, трябва да знаеш как да му се харесаш.

Горчива жлъчка изпълни гърлото ми и трябваше да я преглътна, преди да мога да отговоря.

— Мамо, аз също съм алфа, нали не си забравила? Рен очаква от мен да застана начело на глутницата. Той *иска* да съм воин, а не мажоретка!

— Рение иска да бъдеш негова жена. Само защото си воин, не означава, че не можеш да бъдеш съблазнителна.

— Кал е права, мамо — разнесе се гласът на брат ми. — Рен не иска мажоретка. През последните четири години е излизал с всяка една от тях. Сигурно са му дошли до гуша. Със сестра ми поне няма да му е скучно.

Обърнах се и видях Ансел да се обляга на касата на вратата. Очите му обходиха стаята.

— Ха! Ураганът Наоми преминава, без да остави оцелели след себе си.

— Ансел! — сопна се майка ми с ръце на хълбоците. — Ако обичаш, остави ни насаме.

— Съжалявам, мамо — каза Ансел, все така широко ухилен, — но Барет и Саша са долу и те чакат, за да отидете на нощен патрул.

Майка ми изненадано повдигна вежди.

— Толкова ли късно е станало?

Ансел сви рамене и ми смигна, когато тя се обърна. Поставих ръка пред устата си, за да скрия усмивката си.

Майка ми въздъхна.

— Кала, говоря ти сериозно. Сложих някои нови дрехи в гардероба ти и очаквам да започнеш да ги носиш.

Понечих да се възпротивя, ала тя ме прекъсна:

— Нови дрехи от утре или ще изхвърля всичките ти тениски и сцепени дънки. Точка по въпроса.

Тя се изправи и прекоси стаята, а полата й се увиваше около глезените й, докато вървеше. Когато я чух да слиза по стълбите, изстенах и се изтегнах върху леглото, заравяйки глава в купчинка тениски. Прииска ми се да приема вълчата си форма и да направя леглото на парчета. Само че тогава със сигурност щяха да ме накажат. Освен това обичах леглото си, а в момента то бе едно от малкото неща, които майка ми не заплашваше да изхвърли.

Матракът изскърца. Подпрях се на лакти и погледнах към Ансел. Беше се настанил в края на леглото.

— Поредният задушевен разговор между майка и дъщеря?

— Ти как мислиш? — отвърнах и се претърколих по гръб.

— Добре ли си?

— Аха — уверих го, докато разтърквах слепоочията си в опит да прогоня пулсиращата болка, появила се изведнъж.

— Е? — попита Ансел и когато го погледнах, видях, че насмешливата му усмивка е изчезнала.

— Какво?

— Става дума за Рен…

— Изплюй камъчето, Ан!

— Харесваш ли го? Имам предвид, наистина? — изтърси той на един дъх.

В отговор аз отново се отпуснах на леглото и покрих очите си с ръце.

— Не започвай и ти!

Той се доближи към мен.

— Ами просто… Ако не искаш да си с него, няма защо да го правиш.

Думите му ме накараха да отворя очи, макар че все още не свалях ръце от тях. За миг дъхът ми спря.

— Можем да избягаме. Аз ще остана с теб — довърши Ансел толкова тихо, че едва го чух.

Изправих се рязко.

— Ансел! — прошепнах. — Никога повече не казвай подобно нещо. Нямаш представа какво… Просто зарежи, става ли?

Той си играеше с покривката на леглото.

— Искам да си щастлива. Изглеждаше толкова ядосана на мама.

— Наистина съм й ядосана. На мама, не на Рен.

Прокарах пръсти през дългите кичури, които падаха върху рамото ми, и се запитах дали да не си обръсна главата.

— Значи нямаш нищо против? Да бъдеш жена на Рен?

— Да. Нямам нищо против — отвърнах аз и като протегнах ръка, разроших русо кестенявата му коса. — Освен това ти също ще си част от новата глутница. Както и Брин, Мейсън и Фей. С вас зад гърба си без проблем ще държа Рен, където му е мястото.

— И още как! — той се ухили.

— И да не си споменал пред никого за бягане от къщи. Ан, това е много опасно. А и откога стана толкова свободомислещ? — попитах аз и присвих очи.

Брат ми оголи заострените си зъби.

— Нали съм *твой* брат?

— Значи предателските ти наклонности са по моя вина? — плеснах го през гърдите аз.

— Всичко, което трябва да знам, съм го научил от Кал.

Той се изправи и започна да подскача върху леглото, докато аз не се претърколих през ръба. Приземих се на пръстите на краката си и като сграбчих покривката на леглото, рязко я издърпах. Ансел тупна върху матрака, отскочи веднъж и остана да лежи там, заливайки се от смях.

— Говоря сериозно, Ансел. Нито думичка никому.

— Не се притеснявай, Кал. Не съм глупак. Никога няма да предам Пазителите. Освен ако ти не ме помолиш… алфа.

Опитах се да се усмихна:

— Благодаря ти.

3

Когато на другата сутрин слязох на закуска, в кухнята се възцари тишина. Насочих се право към кафето, но майка ми се втурна към мен, сграбчи ръцете ми и ме обърна към себе си.

— О, миличка! Прекрасна си! — каза тя и ме целуна по двете бузи.

— Най-обикновена пола, мамо — отскубнах се аз. — Какво толкова!

Взех една чаша от шкафа и си налях кафе. Едва в последната секунда успях да отметна дългата си коса, преди русите кичури да се натопят в черната течност.

Опитвайки се да прикрие усмивката си, Ансел ми подхвърли едно енергийно блокче „Луна“.

— *Предател!* — казах безгласно, докато сядах на масата.

Не бях преглътнала и два залъка, когато усетих, че баща ми се е вторачил в мен.

— Какво? — обърнах се към него с уста, пълна със соев протеин.

Той се закашля и примига няколко пъти, след което хвърли бърз поглед към майка ми.

— Извинявай, Кала. Предполагам, че не очаквах да вземеш думите на майка си толкова присърце.

Майка ми го изгледа гневно. Той се размърда в стола и отвори вестника си, „Денвър Поуст“.

— Изглеждаш просто прелестно.

— Прелестно? — гласът ми скочи с няколко октави, а кафето в ръката ми потрепери.

Ансел се задави с бисквитата, която ядеше, и посегна към чашата с портокалов сок.

Баща ми вдигна вестника пред лицето си, а майка ми ме потупа по ръката. Позволих си да я изгледам сърдито, преди да потъна в приятната омая на кофеина.

Останалата част от закуската мина в неловко мълчание. Татко четеше, мъчейки се да не поглежда нито към мен, нито към майка ми, докато тя час по час ми хвърляше окуражителни погледи, на които аз отвръщах с леденостудено изражение. Ансел не ни обръщаше никакво внимание и щастливо дъвчеше бисквитата си. Най-сетне изпих и последните глътки кафе.

— Да тръгваме, Ан.

Ансел скочи от стола, взе си якето и тръгна към гаража.

— Късмет, Кал — обади се баща ми, докато вървях след брат си, но аз не му отговорих.

Обикновено с нетърпение очаквах да отида на училище, ала днес изпитвах единствено ужас.

— Стивън! — майка ми повиши глас тъкмо когато прекрачвах прага и аз побързах да затръшна вратата след себе си.

— Може ли аз да карам? — попита Ансел с надежда в гласа.

— Не — отсякох и се насочих към шофьорското място на нашия джип.

Ансел сграбчи таблото, когато колата излетя на улицата сред свистене на гуми. Мирис на изгоряла гума изпълни купето. Когато засякох третата поредна кола, той ми хвърли сърдит поглед, все още мъчейки се да закопчае колана си.

— Само защото ти се иска да убиеш някого, понеже трябва да носиш чорапогащник, не означава, че това трябва да съм аз.

— Не нося чорапогащник — процедих през стиснати зъби и рязко извих кормилото, за да изпреваря поредната кола.

Ансел повдигна вежди.

— Така ли? Това не е ли непристойно или нещо такова?

Той се ухили насреща ми, ала свирепият поглед, който му хвърлих, го накара да се свие в седалката. Докато стигнем паркинга на „Маунтин Скул“, лицето му беше станало бяло като платно.

— Мисля, че на връщане ще се прибера с Мейсън — заяви той, затръшвайки вратата след себе си.

Когато забелязах, че кокалчетата на пръстите ми бяха побелели от стискане на кормилото, си поех дълбоко дъх.

„Това са просто дрехи, Кал. Не е като да са те накарали да си сложиш силикон или нещо такова.“

Неволно потръпнах — да се надяваме, че на майка ми няма да й хрумне подобно нещо.

Брин се присъедини към мен, докато пресичах паркинга. При вида ми очите й се разшириха и тя ме огледа от горе до долу.

— Какво се е случило?

— Финес — изръмжах аз, без да забавям крачка.

— Ъ? — гъстите й, червеникавокафяви къдрици подскачаха около лицето й, докато тя се опитваше да не изостава.

— Очевидно от една алфа се очаква повече от това да се бори срещу Търсачите — поясних аз. — Поне според Лумин и майка ми.

— Значи Наоми пак се опитва да те преобрази по свой вкус? Не й е за първи път.

— Този път е сериозна — отвърнах аз и оправих колана на полата си, мечтаейки си да бях обута с дънки. — Също както и Лумин.

— В такъв случай май нямаш голям избор — сви рамене Брин, докато минавахме покрай подобните на бунгала общежития, от които се изсипваха обикновените ученици, с все още премрежени от сън очи.

— Благодаря за доверието — казах аз, отказвайки да се занимавам повече с полата — така или иначе не знаех как се очаква да ми стои.

Влязохме в училището, без да говорим, и се отправихме към дългата редица шкафчета на горните класове. Училищната миризма, която ме посрещаше всяка сутрин, днес беше различна. Острият, металически мирис от шкафчетата, парливата миризма на лакирания под, която рязко контрастираше със свежия дъх на кедровите греди по тавана — всичко това си беше същото, ала мириса на страх, който обикновено лъхаше от човеците, го нямаше.

Вместо него надушвах любопитство и изненада, странна реакция на онези ученици, които живееха в общежитията и които местните Пазители и Стражи грижливо държаха настрани. Единствените ни общи занимания бяха учебните часове. Погледите, които ме следваха, докато си проправях път между тълпата от ученици, изобщо не ми харесваха.

— Всички ли ме гледат? — попитах, мъчейки се да не звуча притеснено.

— Аха. Общо взето, всички гледат теб.

— О, Господи! — простенах и още по-здраво стиснах чантата си.

— Но пък изглеждаш много секси — от бодрия й тон стомахът ми се преобърна.

— Моля те, никога вече не казвай подобно нещо. Никога!

„Защо й трябваше на Наоми да ми причинява това!“

Чувствах се като атракция в някой цирк.

— Извинявай — каза Брин, играейки си с пъстрите метални гривни, които звънтяха около ръката й.

Прибрах домашните си в шкафчето и тъкмо вадех учебниците, които щяха да ми трябват през първите два часа, когато глъчката в коридора внезапно отстъпи място на заинтригуван шепот, а Брин рязко се изпъна.

Знаех какво означава това. Той беше наблизо. Преметнах чантата си през рамо, затворих вратата на шкафчето и сърдейки се, че сърцето ми неволно се беше разтуптяло, се огледах за Рение Ларош.

Тълпата от ученици се раздели на две, за да направи място на водача на Бейн и неговата банда. Заобиколен от Сабин, Невил, Козет и Дакс, Рен се носеше през коридора, сякаш без да стъпва по пода. Движеше се така, сякаш училището му принадлежи. Очите му се стрелкаха във всички посоки — винаги нащрек, винаги хищник.

„Бас държа, че него никога не са го карали да се променя.“

Когато ме забеляза, по устните му заигра усмивка. Посрещнах предизвикателния му поглед, без да помръдвам, а Брин застана още по-близо до мен, така че усещах дъха й върху рамото си.

Всички в коридора замръзнаха по местата си и зашушукаха, вперили погледи в нас.

Движение вдясно от мен привлече вниманието ми. Мейсън, Ансел и Фей се отделиха от тълпата ученици и застанаха до Брин. Почувствах се малко по-сигурна.

„Вече не си единственият алфа, а?“

Очите на Рен се присвиха при вида на вълците на Найтшейд зад гърба ми и той се изсмя рязко.

— Няма ли да отпратиш войниците си, Лили?

Аз хвърлих поглед към неговите придружители, застанали край своя водач като стражи.

— Кой го казва!

Ниският му смях прозвуча почти като ръмжене.

— Махайте се — обърна се той към Сабин. — Искам да поговоря с Кала. Насаме.

Чернокосото момиче вдясно от него настръхна, ала въпреки това се отдалечи. Останалите трима вълци я последваха, макар че Дакс хвърли бърз поглед към своя водач, преди да потъне в тълпата.

Рен повдигна вежди и аз кимнах.

— Брин, ще се видим в час.

Чух шумоленето на къдриците й, когато кимна, и с крайчеца на окото си видях как Мейсън и Фей й шепнат нещо, докато се отдалечаваха. Аз зачаках, ала погледът на Рен си остана прикован някъде зад рамото ми. Обърнах се и видях, че Ансел още стои там.

— Ти също. Веднага.

Малкият ми брат кимна и изтича след останалите.

Рен се разсмя.

— Загрижени са, а?

— Няма значение — скръстих ръце пред гърдите си аз. — За какво е цялото това представление, Рен? Половината училище ни гледа.

Той сви рамене.

— Те винаги ни гледат. Страх ги е от нас. Както си му е редът.

Свих устни, но не казах нищо.

— Решила си да опиташ нещо ново, а? — рече той, докато погледът му се плъзгаше по тялото ми.

„Майната ти, Наоми!“

Кимнах неохотно и сведох очи, ала Рен ме улови за брадичката и повдигна лицето ми нагоре. Когато вдигнах поглед, видях, че се усмихва с най-съблазнителната си усмивка. Блъснах ръката му и усетих как в гърдите му се надига гърлено ръмжене.

— Полека, момиче!

— Дрехите ми нямат никакво значение — отдръпнах се аз, облягайки се на шкафчето. — Престани да си играеш с мен. Познаваш ме твърде добре.

— Така е — прошепна той. — И точно затова те харесвам.

Стиснах зъби, борейки се с парещото напрежение, с което ме изпълваше близостта му.

— Обаянието ти изобщо не ми действа — излъгах аз. — Стига си се превземал, Рен. Какво искаш?

Той се изсмя.

— Хайде де, Кал. Мислех, че сме приятели.

— *Приятели сме* — натъртих аз и нарочно не продължих веднага. — До трийсет и първи октомври. После всичко се променя. Такива са правилата, а ти се държиш като разгонен самец. Просто ми кажи какво си си наумил.

Затаих дъх, питайки се дали не бях прекалила. Гневен отговор обаче не последва, а за частица от секундата лицето му придоби нежно изражение.

— Пазителите здравата са ни стегнали — каза той. — Лично на мен ми омръзна да следят всяко мое движение. Чудех се дали не искаш да направим нещо по въпроса.

Очаквах някаква шега, ала такава не последва.

— К-к-какво по-точно? — успях да попитам най-сетне.

Той направи колеблива крачка към мен.

— Какъв им е проблемът, та са толкова строги? — прошепна и се приведе към мен.

Беше ми трудно да дишам.

„Всичко е под контрол. Всичко е под контрол.“

— Съюзът. Новата глутница — отговорих.

Вече беше толкова близо, че можех да видя сребърните пръски в тъмносивите му очи.

Той кимна и се ухили още по-широко.

— И от кого зависи дали съюзът ще успее или ще се провали?

Сърцето ми биеше все по-лудешки.

— От нас!

— Точно така! — Той се изправи и аз отново можех да дишам. — Мислех си, че можем да направим нещо по този въпрос.

— Като например?

Видях как вратът и раменете му се напрегнаха и ме полазиха тръпки.

„Разтревожен е. Какво е в състояние да разтревожи Рен?“

— Можем да прекарваме повече време заедно. Да привлечем предаността на глутницата на своя, а не на тяхна страна — каза той. — Да убедим приятелите си да престанат да се мразят. Това може да накара Пазителите да се успокоят и да поохлабят каишката.

Задъвках долната си устна, обмисляйки думите му.

— Искаш да започнем да се подготвяме за съюза още отсега?

Той кимна.

— Да го направим постепенно. Така ще имат време да се приспособят, вместо да им се стовари като изневиделица през октомври. Мислех си, че можем да излизаме заедно.

— Да излизаме? *Заедно?* — прехапах устни, за да не избухна в смях.

— Не може да ни навреди — отвърна той тихо.

Напиращият в гърдите ми смях замря, когато осъзнах, че говори напълно сериозно.

„Освен ако преди това не си разкъсат гърлата.“

— Рисковано е.

— Да не искаш да кажеш, че не можеш да контролираш вълците си?

— Разбира се, че не искам да кажа нищо такова! — озъбих се аз. — Ще направят каквото им кажа.

— Значи не би трябвало да е проблем. Или греша?

Въздъхнах.

— Пазителите и с теб ли се захванаха?

Рен откъсна поглед от очите ми.

— Ефрон изрази известно притеснение относно моите… навици. Безпокои се да нямаш опасения по отношение на верността ми.

Рен предъвка последната дума, сякаш беше особено жилаво месо, и аз се превих от смях. За миг лицето му придоби наранено изражение.

— Така ти се пада, Ромео! — при тези думи насочих пръсти към гърдите му, сякаш държах пистолет. — Ако не беше син на Емил, кожата ти отдавна да виси над камината на бащата на някое момиче, чието сърце си разбил.

По устните на Рен пробяга коварна усмивка.

— Не си далеч от истината — съгласи се той и сложи ръка върху шкафчето, точно над рамото ми. — През последния месец Ефрон ни посещава всяка седмица.

По устните му все още играеше усмивка, ала очите му бяха разтревожени.

Уплашена, аз го сграбчих за ризата и го придърпах по-близо до себе си:

— Всяка седмица?

Той кимна и прокара пръсти през косата си с цвят на кафе.

— Не се учудвай, ако го видиш да се появява с пушка на съюза.

Усмихнах се, ала дъхът ми изведнъж спря, когато той се приведе към мен и устните му докоснаха ухото ми. Побързах да се отдръпна — Пазителите държаха изключително много на непорочността, дори и ако Рен не я вземаше на сериозно.

— Според мен се тревожат, че следващото поколение може да се разбунтува. Но аз никога няма да те изоставя пред олтара, Лили.

Ударих го в корема и моментално съжалих. Стомахът му беше като от желязо и аз побързах да отдръпна ръката си, като я разтърквах.

Пръстите му се сключиха около китката ми. По устните му все така играеше усмивка.

— Добро кроше.

— Благодаря, че забеляза — опитах се да изтръгна ръката си, ала хватката му беше прекалено здрава.

— Е, какво мислиш?

— За това, да излизаме заедно?

Не бях в състояние да срещна очите му. Беше прекалено близо. Усещах топлината на тялото му и от това ми ставаше горещо.

— Да.

Лицето му беше на сантиметри от моето. Миришеше на кожени дрехи и сандалово дърво.

— Може и да се получи — отвърнах, убедена, че всеки миг ще се разтопя върху вратичката на шкафчето. — Ще си помисля.

— Много добре — Рен се отдръпна и пусна ръката ми. — Доскоро, Лили.

Той се отдалечи с лека стъпка и смеейки се, потъна в тълпата.

4

Втурнах се към чина си тъкмо когато удари първият звънец. Откъм чина зад мен се разнесе неодобрителното цъкане на Брин.

— Разказвай!

— Беше интересно — отвърнах аз, докато сядах.

Господин Греъм се прокашля:

— Дами и господа, моля за минутка от скъпоценното ви време!

Изохках, когато усетих ноктите на Брин да се забиват в ръката ми.

— Какво има, Брин?

Очите й бяха приковани някъде напред. Врявата, която учениците вдигаха, утихна.

— Искрено съм ви задължен — разнесе се дрезгавият глас на господин Греъм. — Днес в „Маунтин Скул“ приветстваме нов ученик.

Обърнах се напред, потръпвайки от болка, убедена, че острите нокти на Брин не може да не са ми смъкнали парченце кожа. Изведнъж замръзнах на мястото си, доловила уханието на пролет и слънце.

„Не може да бъде!“

Оказа се, че може.

До бюрото на господин Греъм, видимо смутен, стоеше момчето, което бях спасила преди по-малко от двайсет и четири часа.

— Това е Шеймъс Доран — продължи учителят ни и се усмихна широко на младежа, който очевидно се чувстваше много неловко.

— Просто Шей. Казват ми Шей — тихо каза той.

— Добре дошъл, Шей — погледът на господин Греъм обходи стаята и аз изтръпнах, когато го видях да се спира върху празния чин вдясно от мен. — Защо не седнеш до госпожица Тор?

Брин настоятелно риташе задната част на стола ми.

— Престани! — сопнах се, наполовина обърната към нея. — Какво искаш да направя?

— Каквото и да е! — тихо отвърна тя, а тревогата в гласа й беше очевидна.

Бях раздвоена между вълнението и ужаса от това, че го виждам отново. Ала дори да не бях в състояние да въведа ред в бъркотията от чувства, които ме връхлетяха, с едно бях наясно — разпознаеше ли ме, последствията щяха да бъдат пагубни. Опитах да се прикрия с пуснатата си коса.

„Защо нямам качулка точно когато ми трябва!“

Шей бавно се запъти към чина си и когато стигна до мястото, което му бяха определили, улови погледа ми. Очите ни се срещнаха само за миг, преди той да се извърне, ала у мен нямаше никакво съмнение. Беше ме познал. Боях се, и то с основание, ала в страха ми се прокрадваше задоволство. За броените секунди, през които очите ни се срещнаха, успях да видя истинско изумление. До този момент за него бях само сън, ала ето че изведнъж се бях превърнала в реалност. Раницата се изплъзна от ръцете му и няколко химикалки се търкулнаха на пода между неговия и моя чин. Преглътнах напиращия в гърдите ми стон и закрих лицето си с ръка; струваше ми се, че вътрешностите ми горят. Брин отново изрита стола ми, толкова силно, че той се плъзна напред.

Изпаднах в паника и се хвърлих към вратата. Господин Греъм неволно отстъпи назад, когато се втурнах към него.

— Коремът! — прошепнах аз. — Боли ме!

Господин Греъм се изчерви и побърза да ми даде бележка, че мога да изляза.

Затичах се към момичешката тоалетна. За щастие, вътре нямаше никого и аз се свлякох на пода, треперейки. Изведнъж вратата изскърца.

— Кал! — прошепна Брин и коленичи до мен.

„Предизвиках съдбата и сега тя си отмъщава. Трябваше да оставя мечката да го убие.“ Ала само при мисълта, че нещо може да нарани новия ученик, усещах, че се задушавам.

— Не може да е тук! — изрекох на глас.

— Знам — Брин се приближи още малко и ме прегърна. — Явно не е кой да е. Имам предвид, в света на човеците. Защо иначе ще идва тук чак сега? Това никога не се случва.

— О, Господи, Брин! — ахнах аз и свалих ръце от лицето си. — Ами ако Пазителите са научили?

Тя поклати глава.

— Не. Не са научили. Когато нещо не е наред, господарите ни се разправят с него. Незабавно. Ти си в безопасност.

— Имаш право — изправих се и отидох до мивките. — Не знаят нищо.

Улових погледа й в огледалото.

— Но кой може да е той?

— Най-вероятно синът на някой банкер или сенатор, също като останалите човеци, които изпращат децата си в нашето училище — предположи Брин. — С нищо не ни засяга.

„Как може да съм такава глупачка.“ Краката ми бяха омекнали. *„Не мога да повярвам, че го спасих.“*

— Сложи си малко. Пребледняла си като платно — Брин извади кутийка с руж и ми я подаде. — Никой не знае какво се е случило, освен нас тримата. А и на него сигурно му е трудно да повярва, че не си го е въобразил. Имам предвид, кой човек би го повярвал? Просто се преструвай, че нищо не се е случило.

— Окей.

Трябваше да преглътна ужаса, обзел ме, когато осъзнах, че всъщност искам да го видя. Припомних си допира на устните му върху ръката ми и потръпнах.

„Напрежението от наближаващия съюз си казва думата. Започвам да откачам!“

Реших да пропусна остатъка от часа, макар да знаех, че не е възможно вечно да се крия от Шей Доран. Като се имаше предвид, че в последния клас имаше по-малко от трийсет ученика, нямаше как да не го срещна в някой от другите часове.

Френски?

Не.

Биология за напреднали?

Не.

Органична химия?

Да.

Госпожица Форис каза на живия-по-моя-вина турист да се присъедини към двама от обикновените ученици. Усетил, че го наблюдавам, той се обърна и срещна погледа ми. Аз побързах да отклоня очи, макар че ми се искаше да продължа да го гледам. Вместо това се обърнах към Рен, който тъкмо подреждаше уредите и

веществата, които щяха да ни трябват. Опитах се да насоча вниманието си към приготовленията за часа, ала с цялото си същество усещах любопитните погледи на новодошлия от другия край на лабораторията. Прехапах устни, за да не се усмихна. *„Той също не може да откъсне очи от мен.“*

Рен ми подаде една мензура.

— Е, помисли ли си?

— За какво? — попитах аз и като оставих мензурата на масата, посегнах към една стъкленица.

— За това, да излизаме заедно — отвърна той и обви ръка около кръста ми. — Или все още не си сигурна, че си в състояние да контролираш глутницата си?

Горещината ме връхлетя така мълниеносно, сякаш допирът му ме беше жигосал.

— Държа бутилка, пълна със солна киселина, Рен — казах, без да го поглеждам. — Не ме ядосвай. Знаеш, че не играеш по правилата.

Той се разсмя, ала свали ръката си. Когато приключих с измерването на опасната течност, поставих бутилката обратно на масата.

— Имам си други грижи — измърморих, като се ядосвах на себе си, задето ми се искаше отново да ме докосне.

— Жалко! — зъбите му се оголиха приятелски, отчасти предупредително.

— И защо? — облегнах се на масата аз.

— Защото щях да ти отправя единствена по рода си покана.

Той започна да пише в тетрадката си.

— Покана за какво? — надникнах над рамото му.

Както винаги, бележките му бяха съвършени, но на мен ми доставяше удоволствие да се преструвам, че се съмнявам в прилежността му. Потиснах желанието да издърпам химикалката от ръцете му и да го накарам да си я вземе насила, ако може.

По устните му заигра суха усмивка.

— Не мисля, че мога да ти окажа тази чест, ако имаш и най-малкото съмнение, че можем да общуваме миролюбиво.

Аз обаче не се оставих да ме провокира.

— Наистина ми е интересно, Рен. Какво искаше да ми предложиш?

В черните му очи, осеяни със сребърни пръски, припламна огън.

— Този петък Ефрон дава ВИП парти в един от клубовете си във Вейл. Дошъл е някакъв нов големец и както обикновено господарят ни се е заел да го „ухажва“. Смятаме да отидем. Ти също можеш да дойдеш. Вземи и глутницата си.

— Сериозно ли говориш? — зяпнах го аз.

— Нима бих те излъгал? — Той наклони глава на една страна и отвори широко очи, придавайки си престорено невинно изражение.

— И още как! — отвърнах аз и той избухна в смях.

Този път посегна към ръката ми, а аз не потръпнах, когато вплете пръсти в моите.

— Предложението ми си остава. Ти решаваш — с тези думи той отново се обърна към тетрадката и отдръпна ръката си от моята, оставяйки сърцето ми да бие лудешки.

— Кой клуб?

— „Едем“.

Стиснах зъби, за да не зяпна от изумление.

— Окей. Ще дойдем. Благодаря — опитах се да придам небрежно звучене на гласа си, макар че вече предвкусвах онова, което предстоеше.

Той дори не се опита да скрие усмивката си.

— Всички ще бъдете включени в списъка с гостите.

Прехапах устни.

— Какво има? — намръщи се Рен.

— Не съм съвсем сигурна за Ансел.

Рен сви рамене и като сграбчи ръба на масата, се приведе напред.

— Ако името му е в списъка, ще влезе.

Сложих ръце зад гърба си и преплетох пръсти, за да се сдържа да не протегна ръка и да докосна напрегнатите му мускули.

— Той е само на петнайсет — казах, извръщайки поглед от плавните линии на тялото му.

— Козет ще бъде там, а тя също е на петнайсет — той се приближи до мен. — Ще ти прости ли, ако не му позволиш да дойде?

— Най-вероятно — не. — Представих си възмутеното лице на Ансел, ако му кажех за партито и че той не е поканен.

— Името му ще бъде в списъка, но той си остава твой брат. Ти решаваш, Лили.

— Ще престанеш ли да ме наричаш така! — озъбих се аз.

— Никога.

— Ъ-ъ-ъ, здрасти! — разнесе се глас зад нас.

Рен сбърчи чело и аз се обърнах.

Новият ученик стоеше в края на масата.

„О, Господи!“

— Може ли да поговорим? — попита ме той.

— Защо? — отговорът ми беше остър като бръснач и много по-труден за изричане, отколкото би трябвало.

Искаше ми се да говоря с него, но беше невъзможно. И без да поглеждам към Рен, усещах учудването му от моята враждебност. Резкият ми тон го накара да се приближи и не бях сигурна дали това ме радва, или обижда. В крайна сметка, аз също бях алфа.

Шей премести поглед върху него и аз видях заплашителното изражение на Рен, отразено в очите на новия ученик. Никой човек не бе в състояние да издържи предупредителния поглед на един Страж, особено когато той е алфа. Почти ми стана жал за Шей.

— Забрави — промърмори той, като местеше нервно поглед между мен и Рен, който междувременно бе сложил ръка на кръста ми.

Инстинктите ми се бореха между желанието да махна пръстите на Рен от тялото си и облекчението, с което близостта му ме изпълваше. Наслаждавах се на нежния, но силен допир на ръцете му, ала се дразнех от собственическото му държание. Отправих му предизвикателен поглед, изпълнен с раздразнение. И тогава, тъкмо когато се обръщах към неканения ни гостенин, всичко ми се проясни. *„Не така искам Шей да ме види.“*

Шей тръсна глава, сякаш за да прогони внезапно обзелото го замайване. Звънецът удари и той побърза да се върне на мястото си.

— Странно хлапе — промърмори Рен и свали ръце от мен. — Нов е, нали?

— Предполагам. Беше с нас в първия час. Сложиха го на съседния чин, сигурно искаше да го упътя — опитах да си придам отегчен вид аз. — Предполагам, че още не е схванал какви са правилата — никакво смесване.

Рен отново се залови да подрежда пособията ни за часа по местата им.

— О, да, *това* правило.

— Само защото ти мразиш всякакви ограничения, не означава, че и всички са като теб. Ние, останалите, уважаваме желанията на Пазителите — гласът ми лепнеше от сладост.

Рен сви рамене.

„По дяволите, не бъди толкова арогантен!“

— Виж какво, вече умирам от глад. Ще се погрижиш ли? — кимнах аз по посока на останалите епруветки и стъкленици, които трябваше да бъдат прибрани по местата им.

— Няма проблем.

— Благодаря.

С тези думи грабнах чантата си и излязох от лабораторията.

Ние, Стражите, винаги обядвахме в дъното на столовата. Макар двете глутници да седяха на отделни маси, все пак се държахме близо един до друг. Децата на Пазителите се настаняваха в другия край на помещението — облечени в „Гучи“ и „Прада“, те съвсем не бяха във възторг от това, да се намират толкова близо до нас. Обикновените ученици пък седяха между вълците и децата на нашите господари. Понякога ми ставаше жал за тях. В своя свят те притежаваха огромна власт, ала не и тук. В „Маунтин Скул“ те бяха на дъното на хранителната верига и го знаеха.

Ансел и Мейсън вече се бяха разположили на обичайната ни маса и като си придърпах стол, се настаних до брат си.

— Е, какво искаше Рен? — попита Ансел, с пламнал от нетърпение поглед.

Заинтригуван, Мейсън се приведе напред, но не каза нищо.

— Да изчакаме останалите — отвърнах и извадих сандвича с пуешко от чантата си.

Ансел изръмжа нетърпеливо и аз му хвърлих предупредителен поглед. Разнесе се скърцане на стомана върху плочки и Брин седна до мен, а Фей се разположи до Мейсън.

Погледът ми обходи малката ми глутница, преди да се насочи към съседната маса, където се бяха настанили вълците на Рен. Сабин потрепваше по масата с дългите си, кървавочервени нокти и шепнеше нещо в ухото на Козет. По-малкото, русо момиче присви устни. Кожата му бе толкова светла, че сякаш прозираше, а неспокойните му движения навеждаха на мисълта, че може би наистина му се иска да е невидимо.

Дакс и Невил подхванаха игра на канадска борба. Дакс, облечен с фланелка на футболния отбор и широки дънки, би трябвало да превъзхожда Невил, който беше не само по-малък на години, но и доста по-слаб, ала в действителност не беше така и много скоро челото му се покри с пот. Невил, целият облечен в черно, бавно започна да накланя ръката му надолу. Рен, който беше седнал на ръба на масата, се смееше на лудориите на приятелите си, макар че час по час поглеждаше към нашата маса.

Аз преглътнах залък пуешко месо и бял хляб.

— Окей, слушайте.

Като един глутницата ми се приведе напред, всички, с изключение на Мейсън, който наклони стола си назад и като кръстоса ръце зад главата си, хвърли бърз поглед към масата на Рен и ми смигна. Аз се разсмях.

— Рен ни наблюдава. Дръжте се естествено. Вземете пример от Мейсън.

Другите трима измърмориха смутени извинения и се опитаха да заемат небрежни пози, къде успешно, къде — не чак толкова.

— Рен ми направи любопитно предложение — казах аз, дъвчейки бавно, макар че бях много гладна.

Брин навиваше спагети около вилицата си.

— Какво по-точно?

— Иска да започнем да излизаме заедно.

Усилията им да запазят присъствие на духа бяха направо смешни. Ансел разпиля царевичен чипс по цялата маса, Фей сви устни с неприкрито отвращение и хвърли невярващ поглед на Брин, която шумно си пое дъх. Само Мейсън си остана напълно невъзмутим. Той лениво протегна ръце и по лицето му се изписа доволно изражение. Глухото ми ръмжене накара глутницата да се съвземе.

Първа проговори Брин, снишавайки гласа си:

— Имаш предвид, че иска да започнете да се срещате?

Неприкритият скептицизъм в гласа й ме накара да потръпна.

— Не, не просто аз и той. *Ние* — при тези думи ръката ми описа кръг около масата. — Двете глутници. Според него Бейн и Найтшейд трябва да започнат сливането отсега. Преди съюза.

— Я стига! — Фей изглеждаше бясна. — Защо ни е да го правим по-рано, отколкото се налага?

И тя накъса на парченца салфетката, имала злощастието да се намира върху подноса й.

Мейсън се залюля на стола си:

— Може да се окаже интересно.

— Брин? — обърнах се аз към нея.

— Какви са подбудите му?

Тя хвърли бърз поглед към масата на Бейн и аз последвах примера й. Дакс изглеждаше оклюмал, а Невил придърпа качулката над очите си и като се облегна в стола си, затвори очи. Рен бе седнал до Сабин, която се бе привела към него и говореше забързано, а Козет клатеше глава в знак на съгласие.

— Същите като моите — тихо отвърнах аз. — Ефрон го тормози. Както Лумин тормози мен. Снощи доведе призраци у дома.

Приятелите ми настръхнаха при споменаването на злокобните телохранители.

— Рен смята, че ако отрано демонстрираме единомислие по отношение на съюза — продължих аз, — сещате се какво имам предвид, да изпълним желанията им, преди да са се превърнали в заповеди, Пазителите може и да ни оставят на мира.

— А *ти* какво мислиш? — попита Ансел, който най-сетне бе успял да събере разпиления чипс пред себе си.

— Мисля, че ще е добре да опитаме. Постепенно. Ако не се получи, ще се разделим и ще изчакаме до октомври.

Мейсън спря да се люлее и се наведе напред:

— Какво имаш предвид под „постепенно“?

— Този петък сме поканени на парти в клуб „Едем“.

— Майко мила! — Мейсън сръга с лакът Ансел, който се ухили до уши.

— Само че — продължих аз и погледите на всички се обърнаха към мен — не ми се ще вълците на Бейн да командват положението. В „Едем“ ще бъдем на тяхна територия. На територията на Ефрон.

Брин се доближи до мен и изгледа останалите, оголила зъби.

— Кал е права. Не можем да позволим на Рен да контролира сливането.

— Няма да го допусна — уверих ги аз. — Ще го накарам да се поизпоти. Бездруго винаги е бил прекалено самоуверен.

Приятелите ми се разсмяха и кимнаха одобрително.

— Ще искам от вас да правите като мен и да се държите добре — продължих аз. — Дори и ако онова, което върша, ви се стори… шокиращо.

Мейсън забарабани с пръсти по масата. Ансел наклони глава на една страна. Брин просто кимна. Погледнах към Фей, която отхапа от ябълката си, преди да проговори.

— Ти си алфата, Кал — рече тя най-сетне с пълна уста. — Но държа да отбележа, че не мога да понасям Сабин. Ужасна кучка е.

— Може пък да се окаже свястна, ако я опознаеш по-добре — обади се Ансел и миг по-късно се сви под унищожителния поглед на Фей.

— Значи сте съгласни? — изправих се в стола си аз и зачаках.

И четиримата кимнаха. Мейсън — нетърпеливо, Фей — последна.

— Отлично. Сега ще пусна бомбата — заявих аз и се обърнах към масата на Бейн. — Хей, Рен!

Той прекъсна разговора си със Сабин, чието лице се разкриви от гняв. Рен повдигна учудено вежди, ала бързо се овладя и си придаде равнодушно, но въпреки това любезно изражение.

— Да?

— Защо не съберем двете маси?

Чух как Фей изруга под носа си. Усмивката ми стана още по-широка, когато видях Рен да се сепва за миг.

— Отлична идея — отвърна той и като хвърли поглед на Дакс, кимна по посока на нашата маса.

Широкоплещестият Дакс се приближи, сграбчи масата ни с една ръка и я издърпа до масата на Бейн сред ужасяващо стържене на метал върху плочки. Из цялата столова учениците се заобръщаха по посока на дразнещия шум. По лицата на Пазителите се изписа изумление и до нас достигна заинтригуван шепот.

„Чудесно! Нека Лумин и Ефрон час по-скоро да научат за случилото се.“

Междувременно Мейсън беше станал и беше придърпал стола си до този на Невил, който изглеждаше учуден, ала въпреки това се усмихна и се поотдръпна, за да му направи място. Мейсън кимна на Ансел да последва примера му. Брат ми щастливо се присъедини към тях и Невил му подаде ръка.

Хмм. Не бях очаквала двете глутници да се слеят толкова лесно.

Сабин рязко се отдръпна, когато Фей придърпа стола си до събраните маси. Фей я изгледа предизвикателно и сложи стола си възможно най-далеч от нея.

„Май няма да е чак толкова лесно.“

— Кала? — Брин чакаше, застанала до мен.

— Фей се нуждае от морална подкрепа. А може би и от малко обуздаване. Иди да седнеш при нея — казах аз, без да откъсвам поглед от Рен.

Той се наведе към Дакс. Видях устните му да помръдват, но не можах да чуя думите му. Дакс се напрегна. Рен сложи ръка на рамото му, ала Дакс я отблъсна и се изправи на крака.

Едрият вълк мина покрай мен, вдигна стола, на който седях допреди малко, и го занесе при Брин и Фей. Аз кимнах и те, макар и неохотно, му направиха място. Рен посочи стола до себе си и многозначително повдигна вежди.

Взех си обяда и отидох да седна на празното място. Сабин се намръщи, а Козет ми се усмихна неловко.

— Здравейте, момичета — поздравих аз.

Сабин изсумтя и още по-здраво обви ръце около тялото си.

— Здрасти, Кала — измърмори Козет, като местеше смутен поглед между мен и Сабин и си играеше с едно кюфте в чинията си със спагети.

— Интересен ход, Лили — подхвърли Рен и отпи от бутилката си с вода.

Аз отхапах залък от сандвича си с пуешко и свих рамене.

— Реших, че може да ни спести нежелани сцени на насилие в „Едем“. Сигурна съм, че на Ефрон никак няма да му хареса, ако по средата на партито му се наложи да разтървава група освирепели тийнейджъри.

Рен се разсмя и наклони стола си назад, ала Сабин ме изгледа злобно.

— Значи и вие ще дойдете? — попита тя и така силно заби нокти в ръцете си, че върху дланите й зейнаха кървави драскотини.

— Разбира се! Нямаме търпение — гласът ми лепнеше от сладост.

— Както и да е!

Тя извади пила за нокти и се зае да си оправя маникюра.

Рен остави предните крака на стола си да тупнат шумно върху пода.

— Престани, Сабин. Веднага.

Сабин изпусна пилата и хвърли умолителен поглед към Козет. По-малкото момиче прехапа устни, но вдигна пилата и й я подаде.

Откъм другата маса се разнесе шумен смях. Фей се усмихваше широко, без да изпуска от поглед Дакс, който жестикулираше оживено.

— Ето нещо, което не може да се види всеки ден — казах аз. — За Фей усмихването е най-страшният от седемте смъртни гряха.

Рен се приведе към мен:

— Дакс е много забавен. Страшно го бива да разказва истории. Глутницата ти ще го хареса.

— Май си прав.

Мейсън, Невил и Ансел бяха потънали в оживен разговор (от онова, което достигаше до мен, разбрах, че обсъждат откъде — Монреал, Остин или Минеаполис — идват най-добрите инди групи) и изобщо не обръщаха внимание на останалите. Облегнах се в стола си, доволна от постигнатото.

„Наистина беше лесно.“

Залъкът, който бях отхапала, заседна в гърлото ми, когато Рен сложи ръка върху крака ми и я плъзна нагоре по бедрото ми. Закашлях се и издърпах бутилката с вода от другата му ръка. Отпих няколко големи глътки и свалих ръката му от крака си.

— Да ме убиеш ли се опитваш? — успях да кажа най-накрая. — Дръж си ръцете далеч от мен.

Той отвори уста, за да отговори, ала изведнъж се изпъна, загледан в нещо зад гърба ми.

Обърнах се и видях Шей да стои насред столовата, вперил поглед в нашите маси. По лицето му се четеше смесица от любопитство и страх.

— Май си права, Лили — каза Рен. — Някой трябва да го упъти. Струва ми се, че иска да дойде при нас.

Шей направи несигурна крачка към нас. Беше приковал очи в мен и изглеждаше като хипнотизиран. Аз потръпнах и натъпках остатъка от сандвича си в хартиения плик.

Сабин се изкикоти.

— Я виж ти! И това ако не е поглед на някой, който здравата е хлътнал! Май новият си е паднал по Кала. Не е ли мило? Горкият жалък човек!

Вече започвах да я разпознавам, тази смесица от страх и удоволствие, която ме обземаше всеки път, щом се замислех за новия ученик и за това, какво ли си мисли той за мен.

Усетих как в гърдите на Рен се надига ръмжене.

— Май трябва да му обясня за нас… и къде му е мястото в това училище.

Той понечи да се изправи. Не можех да допусна да стори нещо на Шей.

— Недей, Рен. Моля те. Той е просто човек. Не е наясно как стоят нещата — с тези думи аз го сграбчих за ръката и го дръпнах да седне. — Дай му малко време. Сигурна съм, че бързо ще разбере. Те всички разбират.

— Това ли искаш? — понижи глас той. — Да го оставя на мира?

— Не бива да се забъркваме с хората. Ако се скараш с него, ще привлечеш ненужно внимание.

Той се освободи от хватката ми и преплете пръсти в моите.

Тялото ми се напрегна, ала не направих опит да се отдръпна.

„Окей, може да се държим за ръце. В това няма нищо лошо. Не може да има нищо лошо.“

Ала сърцето ми биеше така, сякаш бях пробягала цял маратон. Дразнех се, че ми е толкова трудно да се контролирам, когато той беше наблизо… и че ми се налагаше да го правя.

Останалите от глутницата, усетили внезапното настръхване на двамата алфи, прекъснаха разговорите си и се обърнаха към непознатия. От гърдите им се откъсна гърлено ръмжене и аз усетих, че по гърба ми пробягват тръпки. Защитната им реакция беше първото общо действие на младите вълци на Найтшейд и Бейн.

„Ние наистина сме една глутница!“

Попаднал под прицела на враждебните погледи на десетима Стражи, Шей се разтрепери. Очите му обходиха столовата и се спряха върху партньорите му от часа по органична химия. С един последен, изпълнен със съжаление поглед към мен, той отиде да седне при тях.

Рен избухна в зъл смях.

— Май беше права, Лили. Вече започва да разбира.

Аз се усмихнах едва-едва и смачках хартиения плик в ръцете си, опитвайки се да прогоня разочарованието, обзело ме в мига, в който Шей се отдалечи.

5

Глупаво наречен „Велики идеи“, следобедният час правеше преглед на философията от античността до наши дни. Въпреки доста неясния си предмет, той се бе превърнал в любимия ми час, ала когато видях Шей, седнал на един чин близо до високите прозорци, сърцето ми подскочи. Насочих се към дъното на стаята, колкото се може по-надалеч от него. (Седнах, усещайки погледа му върху себе си. Извадих дебелата папка с всички материали, които трябваше да прочетем тази година, и отгърнах на домашното от предишната вечер. Опитах се да прегледам бележките си, ала думите се мержелееха пред очите ми.

„Кой е той? Какво търси тук.“

Нисък, дрезгав смях привлече вниманието ми към вратата, когато Рен, Дакс и Сабин влязоха в стаята. Сабин се усмихваше на Рен и аз стиснах зъби, когато видях, че го бе хванала за ръка. Дакс вървеше малко след тях с пружиниращa стъпка. Рен обходи с поглед полупразната стая и усмивката му се стопи в мига, в който забеляза новия ни съученик.

Той издърпа ръката си от тази на Сабин, обърна се към Дакс и кимна по посока на новия ученик. Рамо до рамо, двамата вълци се запътиха към Шей, който отвори широко очи, щом ги видя да се приближават. Аз сграбчих облегалките на стола с две ръце, готова да се хвърля между хищниците и нищо неподозиращата им жертва, ако положението излезеше извън контрол. Рен изви устни в нещо, което трудно би могло да мине за усмивка, и аз с мъка потиснах ръмженето си, докато го гледах как приближава.

„Ако му направиш нещо, ще те убия!“

Неканената мисъл изненада и мен самата и се зарадвах, че не сме във вълчата си форма — Рен бе последният, когото бих искала да заплашвам. Той беше бъдещето на глутницата. Моето бъдеще.

Рен протегна ръка.

— Аз съм Рен Ларош. Ти си нов. Видях те в часа по органична химия.

Шей се намръщи и бавно протегна ръка, потрепвайки, когато пръстите на Рен стиснаха неговите. Ала вместо да си седи уплашено, както биха направили повечето човеци, той изгледа Рен предизвикателно и издърпа ръката си.

— Шей. Шей Доран — представи се той, разтъркващи пръстите си под чина.

— Приятно ми е да се запознаем, Шей — Рен кимна по посока на широкоплещестия си приятел. — А това е Дакс.

Дакс демонстративно изпука кокалчетата на пръстите си, преди да проговори:

— Здрасти, човече! Дано ти хареса в „Маунтин Скул“. Хич не е лесно.

После, като по команда, те се настаниха на свободните чинове от двете страни на Шей. Стиснах молива си толкова силно, че се строши в ръката ми. Рен ми смигна от новото си място и аз го изгледах кръвнишки, ала това само го накара да се ухили още по-широко.

Звънецът би и учителят ни, господин Селби, започна да пише на дъската и върху бялата повърхност се появи въпрос — КАКВО Е ИСТИНСКОТО ЕСТЕСТВЕНО СЪСТОЯНИЕ?

— Преди да започнем обсъждането на днешната тема, искам да ви представя най-новия ви съученик — при тези думи господин Селби се обърна към Шей, който седеше напрегнат между двамата Бейн. — Господин Доран, ще ни кажете ли няколко думи за себе си?

Шей се размърда в стола си, а погледът му обходи класната стая.

— Казвам се Шей и току-що пристигнах с вуйчо си. През последните две години бях в Портланд. Преди това… хмм, никога не съм се задържал на едно място много дълго.

Господин Селби му се усмихна.

— Добре дошъл в „Маунтин Скул“. Ясно ми е, че сигурно все още не си имал време да прочетеш всички възложени материали, но ще се радваме да се включиш в дискусията, когато пожелаеш.

— Благодаря — отвърна Шей и промърмори още нещо, което прозвуча като „Ще се опитам да не изоставам“.

Господин Селби се обърна към дъската.

— Е, да се върнем към идеите на различните философи за естествения ред в света. Откъде води началото си, какво представлява?

— Inparadisum.[1] В рая. Едемската градина — Рен ми се усмихна многозначително.

— Много добре, господин Ларош. Раят е естественото състояние. Изгубен навеки… може би. Философите на Просвещението вярвали, че Новият свят може да се превърне в новия Едем.

Господин Селби записа отговора на дъската и продължи:

— Какво още?

— Табулараза — обадих се аз. — Чиста дъска.

— Точно така. Всеки човек се ражда с неограничени възможности. Теорията на Лок бързо придобива голям брой привърженици. По-късно ще говорим дали според вас тя е приложима и в наши дни. Други идеи?

— *Bellum omnium contra omnes.*[2]

Всички Стражи и Пазители настръхнахме и рязко се обърнахме към онзи, който беше проговорил. Обикновените ученици изглеждаха впечатлени от латинските изрази, които хвърчаха наоколо, ала по лицата им не личеше да са разбрали за какво става въпрос.

— Война на всички срещу всички — повтори Шей и се намръщи, когато господин Селби не записа думите му на дъската. — Томас Хобс е считан от мнозина за основоположник на теорията за естественото състояние — довърши той, макар че в гласа му се промъкна колебание.

Господин Селби се обърна към него и Шей се сепна при вида на пребледнялото му лице.

— Обичам да чета — обясни той.

— Хобс не е включен в материалите за курса — разнесе се леден глас и аз рязко си поех дъх.

Обадил се беше един от младите Пазители — момче със златиста, небрежно разрошена коса. Лоуган Бейн, единственият син на Ефрон, хвърли злобен поглед на Шей и аз зяпнах от изумление. Лоуган никога не участваше в дискусиите и обикновено проспиваше всички часове.

— В това няма никаква логика — отвърна Шей, като въртеше химикалката между пръстите си. — Томас Хобс присъства във всички учебници по философия.

Господин Селби хвърли бърз поглед към Лоуган, който наклони глава на една страна и повдигна вежди.

— Учебният… ъ-ъ-ъ… план на „Маунтин Скул“ не включва Томас Хобс — обясни учителят, без да сваля тревожен поглед от лицето на младия Пазител.

Шей изглеждаше готов да подскочи от възмущение.

— Какво?

Лоуган се обърна към него:

— Беше решено, че идеите му са прекалено банални, за да ги изучаваме.

— Решено от кого? — погледите на всички Пазители и Стражи бяха насочени към Шей, а останалите ученици изглеждаха така, сякаш искаха да се скрият под чиновете си, докато спорът приключи.

Лоуган свали тъмните очила, които винаги носеше, независимо от времето и часа.

Не можех да повярвам на очите си. Положението трябва да беше наистина сериозно.

— От Настоятелите — каза Лоуган с тон, сякаш поправяше грешката на малко дете. — Един, от които е и твоят вуйчо, Шей. Също като моят баща и още няколко важни мъже, които защитават репутацията на тази институция.

Челюстта ми увисна. Вуйчо?

— И те са забранили Хобс? — попита Шей. — Никога не съм чувал по-голяма нелепост.

— Нека се върнем към урока — обади се господин Селби, по чието чело бяха избили капчици пот.

— Защо? Защо да не изучаваме Хобс? Та той на практика е основоположник на това, за което говорим! — не отстъпваше Шей.

Пръстите ми се сключиха около ръба на чина. Със същия успех можеше да се изправи пред отряд за разстрел, с мишена върху гърдите.

„Не мога да повярвам, че отново трябва да му помагам.“

— Защото сме твърде умни за това — казах аз на един дъх. — Защото предпочитаме да надраснем гибелния свят на Хобс и да не се удавим в насилие. Войната е жесток учител, нали така?

Господин Селби ми отправи благодарна усмивка и изтри запотеното си чело.

— Благодаря, госпожице Тор. Много подходящ цитат от Тукидид. Философите, които изучаваме в този курс, имат по-оптимистични възгледи относно света, отколкото господин Хобс.

Рен потропа с моливите си по чина:

— Не съм съвсем сигурен. Мен ако питате, малко свирепост не е толкова лошо нещо.

Всички Стражи в класа, включително и аз, избухнаха в смях. Обикновените ученици се свиха ужасени в столовете си, само Шей изглеждаше напълно объркан. Младите Пазители се подсмихнаха и хвърлиха презрителни погледи към вълците.

Следващите думи на Шей звучаха подразнено, ала настоятелно:

— Хобс не говори за свирепост. Става въпрос за вечната борба за власт. Безкрайната борба, която движи света. Това е естественото състояние и не може да се правите, че то не съществува, само защото няколко самонадеяни сноби са решили, че не е достатъчно добро за тях.

Рен се обърна към него и в погледа му проблесна нещо много подобно на възхищение, макар и примесено с учудване. Дакс погледна от Рен към мен, а след това към Шей, с вид, сякаш всеки миг щеше да избухне в пламъци. Сабин се взираше в Шей, сякаш имаше две глави. Лоуган въздъхна и се загледа в ноктите си.

Шей хвърли умолителен поглед към господин Селби.

— Моля ви, не можем ли да поговорим за войната на всички срещу всички? За мен това е най-важната идея, на която съм се натъквал във философията.

Капчиците пот по челото на учителя вече се стичаха по слепоочията му.

— Ами-и-и, предполагам… — Той вдигна ръка, ала преди да успее да напише каквото и да било на дъската, през пръстите му премина силен спазъм и маркерът тупна на земята.

— Трябва да си оправите рефлексите, господин Селби — подхвърли Рен и през класната стая пробяга нервен смях.

Учителят не отговори. Конвулсиите вече бяха обхванали ръката му, цялото му тяло се тресеше. Той залитна и се свлече на пода, треперейки неудържимо. В ъгълчетата на устата му се появи пяна и потече по брадичката му.

— О, Господи! Получава някакъв пристъп! — изпищя едно момиче от обикновените ученици. Мисля, че се казваше Рейчъл — така и не си бях дала труда да науча имената на повечето от тях.

Дакс изтича при господин Селби и коленичи до него.

— Млъкни и иди да намериш помощ! — извика той на момичето, което продължаваше да пищи.

Тя хукна навън. Няколко от обикновените ученици извадиха телефоните си.

— Никакви телефони! — острият глас на Лоуган отекна в стаята. — Доведи сестра Флин, Рейчъл — добави той със силен, макар и ленив глас.

Русият Пазител изглеждаше отегчен. Погледнах го изненадано. Сестра Флин беше Пазителка, която се грижеше за малката амбулатория в „Маунтин Скул“, но се съмнявах, че притежава истинско медицинско образование.

Дакс, който междувременно бе успял да овладее конвулсиите на господин Селби единствено с помощта на огромната си физическа сила, се намръщи:

— Трябва да извикаме линейка.

— Не, не трябва. Когато Флин дойде, със скъпия ни учител всичко ще бъде наред — студено отвърна Лоуган и обходи стаята с поглед, след което повиши глас, така че всички да го чуят: — В случай че не сте забелязали, за днес свършихме. Вървете някъде другаде.

Повечето от обикновените ученици изхвръкнаха от стаята. Неколцина погледаха още малко Дакс, който продължаваше да притиска господин Селби към пода, след което също се изнизаха, шушукайки си приглушено. Децата на Пазителите кимнаха на Лоуган и тихо излязоха от стаята. Стражите и Шей обаче се поколебаха. Очите ни бяха приковани в Лоуган, който отвърна на погледите ни с изражение на дръзка самоувереност. В този миг на вратата се появи жена с абаносовочерна коса и прекрасна фигура, загрозявана обаче от голяма гърбица. Следваха я двама мъже, които бутаха носилка на колела.

— Ние ще го поемем оттук, Дакс.

Веднага щом Дакс го пусна, тялото на господин Селби отново се разтресе от неконтролируеми конвулсии. Сестра Флин извади спринцовка от джоба на болничната си престилка, коленичи и заби иглата във врата на господин Селби. Спазмите престанаха и той простена, след което изпадна в безсъзнание. Сестра Флин кимна на двамата мъже, които го качиха на носилката и го изкараха от стаята.

Сестра Флин се обърна към Лоуган:

— Благодаря ви, че изпратихте Рейчъл да ме повика, господин Бейн.

Русокосият младеж махна пренебрежително:

— Оценяваме бързата ти реакция, Лана.

Сестра Флин се поклони и излезе от стаята, а Лоуган отиде при Шей.

— Да се поразходим навън.

Шей бавно се изправи на крака.

— Какво, по дяволите, стана току-що?

— Господин Селби има епилепсия. Много жалко, наистина, защото е отличен учител — отвърна Лоуган, като държеше едната си ръка зад гърба и правеше някакви странни движения с пръсти.

Шей примига, когато Лоуган се усмихна, и като го улови за рамото, го побутна към вратата. Шей тръгна, залитайки, сякаш бе изпаднал в някакъв унес.

— Ще те откарам у вас. Сигурен съм, че Боск няма търпение да чуе как е минал първият ти ден в училище.

Двете момчета излязоха от стаята, ала преди да прекрачи прага, Лоуган се обърна и ни се ухили.

Рен скочи на крака и изруга.

— Какво беше това?

Почудих се дали и аз да не стана, ала се отказах — краката ми сякаш бяха от желе. Рен погледна към мен и като коленичи до чина ми, взе трепересщите ми ръце в своите.

— Кала? Добре ли си?

Аз се отскубнах.

— Вуйчо му. Лоуган каза, че вуйчото на Шей е Настоятел. Не може да е истина. Господи, Рен. Защо им е на Пазителите да имат нещо общо с едно най-обикновено момче? Кой е Боск?

— Нямам представа. Никога досега не съм чувал Пазители да осиновяват хора. Ако това изобщо е правилната дума — Рен пъхна ръце в джобовете си. — Ефрон не е споменавал нищо за това. Поне не пред мен.

— И какво беше това с господин Селби? — обади се Дакс, докато се присъединяваше към нас. — Не знаех, че страда от епилепсия.

— Откога всички станахте такива идиоти? — гласът на Сабин режеше като натрошено стъкло. — Разбира се, че не е епилептик. Много добре знаете, че изречението, което онова глупаво момче повтаряше, е забранено. Той задейства една от магиите на Пазителите. Селби беше наказан, задето допусна да обсъждаме забранена тема. Пазителите не търпят подобно нещо. Дакс се обърна към нея:

— Значи няма да повикат линейка?

— Никой лекар няма да му е от полза — отвърна Сабин. — Очевидно Флин отговаря за защитата срещу заклинания в училището. Нищо ли не знаете?

Тя се изправи и с един последен, унищожителен поглед, отметна дългата си коса и излезе от стаята.

---

[1] В рая (лат.). — Бел.прев. ↑

[2] Война на всички срещу всички (лат.). — Бел.прев. ↑

6

— Шегуваш се! — издърпах аз корсета от ръцете на Брин.

Кадифето се плъзна изкусително между пръстите ми, ала изтръпнах само при мисълта, че мога да се появя с него навън.

— Време е да съм брутално искрена! — заяви Брин и като отвори гардероба, започна да преглежда дрехите ми. — Нямаш нищо, което да става. Просто си представи, че е Хелоуин.

— Много ми помогна, няма що! — обърнах се аз към огледалото и вдигнах корсета пред гърдите си. — Кой знае какво ще трябва да облека *тогава!*

Брин затвори гардероба, отрязвайки всеки път за бягство от онова, което беше намислила.

— Понеже зависи от майка ти — най-вероятно нещо с буфан ръкави.

— Уф! Сега не ми се мисли за съюза! — отсякох аз и й върнах корсета.

— Поне днес ще изглеждаш невероятно. Сваляй тениската и облечи това.

Огледах я от главата до петите. Изглеждаше поразително красива в тясната си рокля от черен сатен и войнишки ботуши с месингови катарами.

— Сигурна ли си? — въздъхнах аз и тя кимна много по-ентусиазирано, отколкото ми харесваше.

— Трябва да изглеждаш опасна, Кал. Ти си нашата алфа. Трябва да ги смаеш.

— Добре, де! Ще го облека. Но само с нещо отгоре. И ще отида с дънки.

Брин се намръщи за миг, но после сви рамене:

— Е, предполагам, че става. Щом настояваш.

Тя се настани върху леглото, а аз свалих тениската и сутиена си и с усилие се напъхах в корсета.

— Аз ще го стегна — каза Брин. — Кажи ми, когато не можеш да дишаш.

— Прекрасно!

— Поеми си дълбоко дъх — нареди Брин и дръпна връзките на корсета.

— Това е предостатъчно! — едва не се задавих аз и погледнах надолу.

„О, Боже!“

— Бих убила за гърди като твоите — подхвърли Брин на отражението ми в огледалото.

Аз грабнах коженото си яке от облегалката на стола и се загърнах в него.

— Нямах *такива* гърди, докато ти не ги пристегна така!

Тя избухна в смях:

— Рен ще онемее, когато те види.

— Престани!

— Е, нали това е целта?

Аз не отговорих. Може би идеята не беше чак толкова лоша. Съюзът наближаваше. Искаше ми се Рен да ме желае, въпреки че все още не можехме да правим нищо.

Брин замълча за миг.

— Не те е притеснявал повече, нали?

— Не бих го нарекла „притесняване“ — отговорих замислено. — Рен просто си е такъв.

— Не говорех за Рен.

— О! — намръщих се аз. — Не. Нищо повече. Откакто си тръгна с Лоуган от часа по философия, не се е опитвал да ме заговаря.

Неволно започнах да си играя с бродерията по ръба на корсета, мислейки колко ми се иска да бе опитал, макар да знаех, че не бива.

— А господин Селби?

— Преподава си, сякаш нищо не се е случило.

— Може би сега всичко ще си дойде на мястото — усмихна се Брин.

— Нищо не може да е на мястото си, докато ми се налага да нося подобни дрехи — заявих аз и потропах с пръсти по твърдия корсаж. — Поне може да ми служи и като броня, ако се наложи.

В този миг тя рязко си пое дъх и се закашля. Обърнах се и видях, че Ансел стои на прага, бял като платно, и се взира в нас. Побързах да закопчая якето си, ала погледът му беше прикован в Брин.

— Добре ли си? — намръщих се аз насреща му.

Брат ми като че ли беше изгубил способността да мига.

Брин му се ухили:

— Какво има, хлапе?

— Стига де, Брин! — Ансел сърдито ритна рамката на вратата. — Вече съм второкурсник.

— Да, а ние сме в горните класове. Така че за мен си оставаш хлапак.

— Все тая. Дойдох да видя кога най-после ще се приготвите — обясни Ансел, като се взираше в обувките си. — Мейсън каза, че той ще кара. — Техните са му дали роувъра за тази вечер. Фей вече е у тях, а той пита кога да мине да ни вземе.

— До половин час ще сме готови — отвърнах аз. — Брин, да имаш някакви модни съвети за брат ми?

Тя се приближи до Ансел, който изглеждаше като залепнал за пода, подръпна яката на черната му копринена риза и ловко откопча още едно копче. След това критично огледа дънките му и се усмихна, потупвайки го по бузата:

— Не. Той е просто очарователен.

Ансел преглътна и рязко се дръпна от вратата.

— Ще ви извикам, когато Мейсън се появи! — каза той, без да се обръща назад.

Огромният Бейн, който стоеше на входа на клуба, ни попита за имената и махна с палец по посока на едно стълбище, отделено с кордон от останалата част.

— Всички ВИП гости са на горния етаж — обясни той, докато ни оглеждаше почтително, ала недоверчиво.

— Благодаря — отвърнах аз и поведох приятелите си по стоманеното стълбище.

Подобният на голям склад „Едем“ вибрираше от смесица между индъстриъл и дарк транс. Основният дансинг беше претъпкан от обикновени хора, които се движеха в ритъма на ниския бас. Брин ме сръга с лакът. В сравнение с другите момичета, аз можех да мина за монахиня.

— Е, няма ли да кажеш „нали ти казах!“ — озъбих се аз на Брин и си свалих якето, разголвайки ръцете и раменете си, а и почти всичко друго.

— Не е необходимо.

— Нали няма опасност да изпаднеш от това чудо? — разсмя се Ансел.

— Млъквай или ще те оставя да чакаш в колата.

Мейсън ме прегърна през рамо и като ме целуна по бузата, заяви:

— Изглеждаш зашеметяващо. Не им обръщай внимание. Върви и покорявай!

Аз стиснах ръката му, ала неволно сбърчих нос, когато достигнахме втория етаж. Мейсън също се намръщи, доловил зловонието. Вдигнахме очи и видяхме най-малко шестима призраци да се носят около тавана.

— Охраната си я бива — промърмори той.

— И още как! — отвърнах, мъчейки се да не гледам към злокобните пазачи, които кръжаха на около пет метра над нас.

Брин потръпна при вида им и се дръпна, но Ансел я улови за ръка и я побутна напред.

— Хайде, де, нали сме в списъка? Гости на Ефрон. Няма нищо страшно.

Брин се остави брат ми да я отведе до дансинга. Фей влезе последна, изръмжавайки тихо при вида на призраците.

— И сега какво? — попита тя, след като ни настигна с няколко бързи крачки. — Ще танцуваме ли?

Аз поклатих глава.

— Трябва да намерим домакините и да им благодарим за поканата.

Фей сложи ръце на кръста си:

— Май се опитваш да ме убиеш с прекалено големи дози от компанията на Сабин!

— Просто кажи „здрасти“. След това можеш да танцуваш, колкото си искаш.

— Става — съгласи се Фей и тръсна глава, така че червената й коса се разпиля по раменете като лъвска грива.

Дансингът проблясваше, разноцветни лъчи пробягваха по черната повърхност сякаш по езеро от разтопено масло. Тела,

притиснати едно в друго, пулсираха в ритъма на баса, от който целият клуб се тресеше. По протежение на стената в дъното се простираше лъскав, сребрист бар, а около дансинга бяха пръснати тъмни кадифени дивани.

Оскъдно облечени професионални танцьорки с камшици в ръце извиваха тела върху платформи, пръснати из цялото помещение. Някои от тях имаха големи кожени криле на гърба си. Тъй като познавах репутацията на Ефрон, нямаше как да съм сигурна дали са истински, или са просто част от костюмите им.

Повечето от гостите бяха Пазители. Видях Лоуган Бейн да танцува сред група свои приятели. За моя изненада, там беше и Лана Флин. Няколко възрастни Стражи от глутницата на Бейн обикаляха помещението, напрегнали мускули и мятащи погледи във всички посоки.

Мейсън ме стисна малко по-силно и с уверена крачка ме насочи към бара, където млад мъж се смееше заедно с бармана, също Страж от глутницата на Бейн. Барманът изглеждаше така, сякаш дрехите му бяха излети по тялото.

Брин се приведе към мен и прошепна:

— Забрави питиетата. Не бих отказала двойна доза от него!

— Дръж се прилично — изкисках се аз.

— Хей! — повика Мейсън и Невил се обърна към нас с хитра усмивка.

Облечен с тениска и кожени панталони, Невил спокойно можеше да мине за член на някоя музикална група, ако тази вечер в клуба имаше такава. Огледах се наоколо, уж нехайно, и Невил се усмихна многозначително.

— Имаме маса в дъното — тихо каза той. — Чака те.

С тези думи той ни отведе от дансинга, към един усамотен ъгъл, където младите вълци на Бейн се бяха разположили върху меките дивани. Козет и Дакс седяха срещу Рен, който се усмихваше широко, докато танцьорка в кожени дрехи, плътно притисната до него, беше заровила лице във врата му. Усетих как в стомаха ми се надига непознато, болезнено чувство.

— Ако бях на негово място, никога не бих оставила една сукуба да се приближи толкова много — прошепна Брин в ухото ми.

По гърба ми пробяга тръпка.

„Значи според нея крилата са истински!“

Вгледах се по-внимателно и видях, че момичето, което сега бе впило устни в Рен, няма крила. В този миг тя се изправи и се усмихна на Рен, който я изгледа с безразличие. Очите ми се разшириха. Беше Сабин. Едва я разпознах в прилепналия панталон от лъскава черна кожа и тясно бюстие.

— Уличница — уж се прокашля Фей и Брин се изкиска, а Ансел замалко не се задави при вида на Сабин.

— Здрасти, Рен — обади се Невил и се настани между Сабин и своя предводител. — Виж кого намерих.

Пареща тръпка полази по гърба ми, когато Рен бавно плъзна поглед към стегнатото ми от корсета тяло.

Незабелязано сведох очи към новите извивки на тялото си. *„Може би дрехата все пак си я бива.“*

— Изглеждате невероятно — каза Рен и кимна към Дакс и Козет и празния диван до тях. — Заповядайте!

После се обърна към Сабин и Невил:

— Направете място на Кала.

Сабин се изправи неохотно, а Невил погледна почти празните чаши на масата.

— Май сте готови за по още едно — отбеляза той и погледна към Мейсън. — Да отскочим до бара, а?

Мейсън сви рамене и тръгна след него. Дакс ги проследи със свъсен поглед, а аз видях по устните на Фей да пробягва тънка усмивка, когато мускулите му неволно се напрегнаха.

Ансел се настани на празния диван и дръпна Брин до себе си. Рен протегна ръка към мен. Поколебах се за миг, преди да я поема и да го оставя да ме притегли до себе си.

— Виждам, че ти пречи — каза той и като взе якето, което бях преметнала през ръката си, го метна върху облегалката на дивана; някъде зад мен чух Сабин да въздъхва.

— Според мен някоя от платформите си е изгубила една от танцьорките, Сабин — гласът на Фей се вряза като нож в нашето любезничене.

— Дръж се прилично — изръмжах аз.

— Няма нищо — отвърна Сабин, като отвърна на погледа на Фей. — Разговорите ме отегчават — добави тя след малко и хвърли

поглед към Рен.

— Върви да танцуваш — каза той. — И гледай да не се забъркаш в нещо.

Сабин отметна косата си, която блестеше като винил под светлините в клуба, обърна се на острите си като игли токчета и се отдалечи.

— Фей? — потупах аз празното място до себе си и тя се разположи върху кадифените възглавници. — На парти сме. Забавлявай се!

При тези думи оголих зъби, за да й дам да разбере, че това е заповед, и тя се залови да чертае фигурки върху кадифето с острите си нокти.

Ръката ми все още почиваше в ръката на Рен. Внезапно почувствах как палецът му погалва китката ми и всяка мисъл за Фей се изпари от главата ми. Опасно бе да съм толкова близо до него.

— Съжалявам, приятели — Брин изведнъж скочи на крака. — Неприятно ми е да съм на едно мнение със Сабин, но съм тук, за да танцувам. Кой идва с мен?

Ансел веднага се изправи.

— Аз!

— Отлично! — заяви Брин и го поведе към дансинга.

Фей ги проследи с поглед как се отдалечават и посочи Дакс:

— Танцуваш ли?

— А ти? — отвърна той.

— Защо да не проверим?

Тя също се изправи и мина покрай него, прокарвайки върховете на пръстите си по рамото му. Очите на Дакс се разшириха, а Фей се отдалечи със смях. Дакс погледна към Рен, който махна едва забележимо, и тръгна след нея.

— Същински Джекил и Хайд — подхвърлих аз, като се облегнах назад.

— Тя е най-добрият ти воин, нали? — попита Рен и аз кимнах. — Също като Дакс. Логично е помежду им да има искра. Себеподобните се привличат.

— Аз пък мислех, че противоположностите се привличат.

Рен поклати глава.

— Това са глупости на попкултурата. Ако *наистина* познаваш литературата и като казвам литература, имам предвид истинската литература — Чосър, Шекспир, — не може да не разбереш, че истинска връзка може да има единствено между онези, чиито души са като огледален образ една на друга — той замълча за миг и по устните му заигра усмивка. — Разбира се, в случай че имат късмета да се открият.

Аз примигах насреща му.

— Ти ли ми говориш за сродни души? Откога стана толкова романтичен?

— Много неща не знаеш за мен — отвърна Рен и тонът му ме накара да потреперя.

Потърсих някое по-сигурно място, върху което да спра поглед, и забелязах, че Козет седи съвсем сама на отсрещния диван.

Рен проследи погледа ми.

— Козет, защо не отидеш при другите? — каза Рен и Козет побърза да се подчини.

Аз се намръщих и изведнъж си дадох сметка колко тъмно и изолирано бе нашето кътче в клуба.

— Нямаше нужда да я отпращаш!

— Да не би да те е страх да останеш насаме с мен, Лили? — гласът му се уви около мен като въже, което ме притегляше към него.

Опитах се да звуча самоуверено:

— Не ме е страх от нищо.

— От нищо? Впечатляващо твърдение. Дори от устата на една алфа.

— Да не искаш да кажеш, че има нещо, от което се боиш?

Дъхът ми спря, когато го видях да потръпва.

— Да, от едно-единствено нещо — отговорът бе толкова тих, че едва го чух.

Отстъплението му ме направи още по-настоятелна:

— Едно-единствено?

Рен ме погледна и тревожното му изражение се стопи.

— Това ще бъде моята тайна. Ще ти я разкрия само ако получа нещо в замяна.

Ръката му се плъзна под косата, разпиляна по раменете ми, обгърна извивката на тила ми и ме привлече към него. От силата му

във вените ми сякаш се разля огън.

Освободих се с едно извиване на тялото. Наоколо беше пълно с Пазители.

— Можеш да си задържиш тайните — казах аз.

Колкото и да ми харесваше да усещам допира му, все още му нямах доверие. Достатъчно бях слушала за завоеванията му, а от една алфа се очакваше да бъде непорочна при сключването на съюза. Това означаваше никакви връзки преди церемонията.

Сякаш прочел мислите ми, Рен изви устни в ехидна усмивка и плъзна предизвикателен поглед по тялото ми.

— Бъди честна, можеш ли да дишаш в това нещо?

Забих нокти в кадифената възглавница. *„Внимавай, Рен. Аз също не съм вчерашна.“*

— Значи ти и Сабин?

— Какво? — Той се облегна назад, потъвайки в гъстите сенки.

— А, разбирам. Значи за момичетата от глутницата на Бейн е нещо съвсем нормално да се натискат с теб всеки път, когато ви се удаде възможност?

— Не! — лицето му се разкриви от гняв. — Ефрон има слабост към Сабин. Тя му е любимка. Нещо в държанието й му харесва. Даде й малко екстази, когато пристигнахме. Затова е толкова… палава сега.

— Щом казваш.

„Нещо в държанието й? Значи Ефрон харесва жени, които се държат като истински кучки?“

Рен плъзна ръка около кръста ми.

— Да не ревнуваш?

— Не ставай глупав! — отвърнах и стиснах китката му, за да му попреча, ала от допира кожата ми отново пламна.

Тежки стъпки зад нас известиха приближаването на един от Стражите на Бейн и ние рязко се отдръпнахме един от друг.

— Ефрон иска да говори с теб — обърна се едрият мъж към Рен. — В кабинета си.

— Разбира се. Веднага слизам — отвърна Рен и ме погледна. — Искаш ли да намеря останалите? Не знам колко ще се забавя.

Телохранителят на Ефрон поклати глава:

— Тя също. И двамата.

Рен обви кръста ми с две ръце и този път не направих опит да му попреча.

„Какво ли иска неговият господар от мен?“

— Добре тогава — преглътна Рен и ми даде знак да го последвам. — Да не го караме да чака.

Стражът изсумтя одобрително и се изгуби в мрака на клуба.

Рен ме поведе покрай блещукащия дансинг и надолу по стоманеното стълбище. Стисках пръстите му толкова силно, че усещах пулса му. Ефрон Бейн. Самото име бе достатъчно, за да настръхна от ужас. Трябваше да разчитам на Рен да ме държи на безопасно разстояние.

Проправихме си път през тълпата човеци на първия етаж и спряхме пред висока дъбова врата, покрита с изкусна дърворезба. Приближих се, за да я разгледам, и видях, че изобразява как архангел Михаил прогонва Адам и Ева от Едемската градина.

— Интересен избор — отбелязах аз.

— Ефрон има особено чувство за хумор — отвърна Рен и още по-здраво стисна ръката ми. Допирът му донякъде пропъди плъзналия по вените ми студ.

Рен потропа по вратата. Миг по-късно тя се отвори и аз зяпнах от изненада.

На прага стоеше Лумин Найтшейд и ни даваше знак да влезем.

— Заповядайте, деца. Толкова се радвам да ви видя.

В стаята миришеше на шери и дим от пури. Стенописи, изобразяващи сцени от Дантевия „Ад“, покриваха стените. Побързах да извърна поглед — адските сцени бяха прекалено реалистични за моя вкус.

Лумин насочи вниманието си към моя придружител.

— Рение Ларош. За мен е удоволствие да се запознаем. Аз съм Лумин Найтшейд. Ефрон ми е говорил толкова много за теб, скъпо момче.

Усмивката й разкри редица перлени зъби.

Рен наклони глава на една страна:

— Благодаря ви, лейди Найтшейд.

— Съвсем наскоро във Вейл пристигна някой, с когото и аз, и Ефрон много държим да се запознаете — с тези думи Лумин ни поведе

към един диван и два високи стола, тапицирани с черна кожа, разположени срещу камина, в която пращеше огън. — Ето ги, Ефрон.

Върху дивана, отпуснал едната си ръка върху облегалката и с чаша бренди в другата, седеше блед мъж със същата златиста коса, която обкръжаваше лицето на сина му.

— Радвам се да те видя, Рение — Ефрон отпи глътка бренди. — И прелестната Кала. Най-сетне се срещаме.

Той ми протегна ръка. Поколебах се, но Лумин ме побутна към дивана. Студ скова тялото ми в мига, в който пуснах пръстите на Рен. Опитах се да не потреперя, когато Ефрон Бейн улови ръката ми и я докосна с устни. Очите му имаха същия кехлибарен цвят като пламъците, които играеха в камината. Беше ми трудно да дишам и трябваше да повикам на помощ цялото си самообладание, за да остана неподвижна.

— Заповядай, седни — покани ме той и без да пуска ръката ми, ме придърпа върху дивана.

Хвърлих отчаян поглед на Рен, по чието лице се бе изписало изражение на неприкрита агония.

Лумин го докосна по рамото.

— Защо не се присъединиш към тях?

Не помнех някога да бях изпитвала по-голяма благодарност към повелителката на своята глутница.

Рен седна до мен и аз се доближих до него, опитвайки се да оставя колкото се може по-голямо разстояние между себе си и Ефрон, което не бе никак лесно, тъй като той продължаваше да държи ръката ми.

— Недейте така, деца — смъмри ни той. — Тук сме, за да се забавляваме, нали?

При тези думи той най-сетне пусна ръката ми само за да прокара пръсти по ключицата ми. Усетих, че ми се завива свят.

„Ефрон има слабост към Сабин. Тя му е любимка.“

Притиснах се още по-плътно в Рен. Той ме обгърна с ръка и свирепо изгледа своя господар, който учудено повдигна вежди.

— Не забравяй къде ти е мястото, Рен.

— Ти също, Ефрон. Остави я на мира — въпреки мекотата си, кадифеният глас на Лумин режеше като бръснач. — Кала все още ми

принадлежи. Ако след това Лоуган няма нищо против да си играеш с глутницата му, така да бъде.

— Лоуган? — Рен рязко извърна глава към Лумин и тя кимна отсечено.

— Да — обади се Ефрон и отряза връхчето на една пура. — Решено бе Лоуган да поеме новата глутница. Току-що навърши пълнолетие. Не бих могъл да бъда по-доволен, такъв прекрасен подарък за осемнайсетия му рожден ден. След Ритуала на съюза, синът ми ще бъде новият ви господар.

— Така е. Ала решението не зависеше от нас — Лумин се приведе към Ефрон и запали пурата му с огънче, което изскочи от върха на нокътя й. — Решено бе от…

Тя млъкна изведнъж и се обърна към вратата, която рязко се бе отворила.

Висок, елегантно облечен мъж прекрачи прага. Ръката му почиваше върху раменете на младеж с изморено изражение и аз замалко не паднах от дивана. *„Сигурно сънувам, това не може да е истина!“*

Ноктите ми се забиха в бедрото на Рен.

— Какво? — тихо попита той и също се обърна към вратата. — О, не! Пак ли той!

Шей Доран изглеждаше също толкова изумен, колкото и ние. Той впери поглед в нас и се закова на място, ала непознатият го побутна и му даде знак да се настани върху един от кожените столове срещу дивана.

— Седни!

Ефрон се изправи, а Лумин се поклони на новодошлия.

— Да ви предложа нещо? — попита тя със захаросана усмивка.

Мъжът погледна към чашата на Ефрон.

— Не бих отказал малко бренди. Благодаря ти, Лумин.

При тези думи той разкопча сакото си и се настани на другия стол. Когато срещнах смразяващо сребристите му очи, изпитах чувството, че в тялото ми се забива меч.

— Благодаря ти, че покани и тях, Ефрон — каза той.

— Разбира се — кимна Ефрон.

Лумин се върна с кристална чаша, пълна с бренди.

— А, отлично! — непознатият отпи голяма глътка. — Наистина прекрасно.

Двамата Пазители се суетяха около новодошлия и следяха всяко негово движение. Усетих как тревогата ми се засилва.

Усмихвайки се, непознатият се приведе напред:

— Рение, Кала, казвам се Боск Мар. Нашите семейства имат дълга история, макар за известно време да бях далеч от тук. Помолих скъпите ми приятели да ви повикат, за да ви представя племенника си.

И той посочи Шей, който продължаваше да ни гледа с безмълвно изумление.

„Нашите семейства?“

Боск Мар имаше остри черти, мургава кожа и тъмнокестенява, гладко сресана коса, която прилепваше като шлем върху главата му. Също като Ефрон, и в неговите очи сякаш играеха пламъчета. Погледът ми се премести върху Шей. Златистокестенявата му коса и загорялата кожа не издаваха никаква прилика с мъжа, който твърдеше, че му е вуйчо.

„Защо ли допускат един човек да живее сред нас?“

Шей отмести поглед от „вуйчо си“ към другите Пазители, а после към мен и се усмихна неловко при вида на недоумението в очите ми.

— Може би вече сте се срещнали в училище? — обади се Лумин, като ме наблюдаваше очаквателно, прокарвайки език по начервените си устни.

— Да. Имахме един-два часа заедно — предпазливо отвърнах аз, без да свалям очи от Шей. Толкова бях нервна, че едва се чувах какво казвам. — Здрасти, Шей. Надявам се, че първата ти седмица в училище ти е харесала. Съжалявам, че *досега* нямахме възможност да се запознаем, както подобава. Казвам се Кала Тор.

Шей очевидно се канеше да попита нещо, ала предупредителният ми поглед го накара да се откаже.

Лумин се усмихна, разкривайки белите си зъби.

— Отлично. Не бихме искали горкичкият Шей да се чувства изолиран, нали така? Животът на новите ученици може да бъде много тежък.

Изгледах я слисано. *„Какво?“*

— „Маунтин Скул“ е много сплотена общност — Ефрон небрежно се облегна на полицата над камината, обвит в дима от пурата си. — Просто искаме да сме сигурни, че сте наясно — Шей е част от нашето семейство и искаме да се грижите за него така, сякаш е един от вас.

— Разбира се — каза Рен на Шей, без да откъсва поглед от лицето на своя господар. — Просто ни кажи, ако се нуждаеш от каквото и да било.

Сух смях се откъсна от гърдите на Шей.

— Благодаря.

— Надявам се, че ще ме извините, но в клуба имам и други приятели, на които бих искал да представя племенника си.

С тези думи Боск отпи още една глътка, подаде чашата си на Лумин и се изправи, като даде знак на Шей да стори същото. С един последен поглед към мен, Шей го последва. Проследих ги с очи, като си мислех, че бих дала всичко, за да разбера какво бе мястото му в моя свят. *„Кой си ти?“*

В този миг внушителният, абаносов часовник, поставен в единия ъгъл на стаята, отмери дванайсет удара. Полунощ. По устните на Ефрон плъзна усмивка.

— А, часът на магиите. Най-хубавото време за танци. Вървете и се забавлявайте. За съжаление аз не мога да се присъединя към вас — той ми смигна и кръвта във вените ми замръзна. — С Лумин трябва да обсъдим някои неща.

Рен ме сграбчи за ръката и ми помогна да стана. Потиснах желанието да изхвърча навън, но когато тежката дъбова врата се затвори зад нас, по тялото ми пробяга тръпката, която едва бях сдържала досега.

Рен ме погледна изпитателно:

— Добре ли си?

Потрих ръце, мъчейки се да прогоня неприятното усещане, плъзнало по кожата ми.

— Така мисля.

Той сложи ръце върху раменете ми и ме обърна към себе си.

— Съжалявам за Ефрон. Не предполагах, че ще се държи така с теб… нали си Найтшейд.

— Чувала бях слухове за навиците му, но никога не ги бях вземала на сериозно — отвърнах аз. — Не мога да повярвам, че Сабин го насърчава.

— Не бива да я съдиш — Рен свали ръце от раменете ми и понечи да се отдалечи.

— Защо не? — извиках след него, мъчейки се да го настигна сред плетеницата от човешки тела на дансинга. — Рен, почакай!

В подножието на стълбището той най-сетне спря, като избягваше погледа ми.

— Сабин го забавлява, за да не посегне на Козет. Тя е твърде малка и се бои до смърт от нашия господар. Сабин винаги се е грижила за нея и й се е налагало да жертва немалко, за да държи Ефрон настрани от нея… затова е станала толкова цинична. Според мен е напълно разбираемо. — Докато говореше, Рен ту свиваше, ту отпускаше юмруци. — Тя е в състояние да помогне на Козет… по начин, по който аз не мога.

— О, Господи! — усетих, че ми се повдига. — Съжалявам, Рен, не биваше да казвам нищо.

— Не се притеснявай — прошепна той. — Нямаше как да знаеш.

И като пое нагоре по стълбите, подхвърли през рамо:

— Просто се радвам, че през всичките тези години твоя господарка е била Лумин.

Когато се изкачихме до втория етаж, Брин се отдели от тълпата и изтича към нас.

— Кала!

Ансел я следваше по петите, а лицето му грееше.

— Къде бяхте? — Брин обви ръце около кръста ми. — Изпускате страхотно парти! — Изведнъж тя се сепна, забелязала изражението ми. — Какво не е наред?

„Не съм в състояние да държа Рен на разстояние, въпреки че трябва. Ефрон Бейн ме изпълва с ужас и не мога да спра да мисля за едно момче, което се оказа още по-голяма загадка сега, отколкото преди да знам името му.“

Въпреки това се насилих да се усмихна:

— Няма нищо. Ще говорим после.

Брин се поколеба, очевидно не я бях убедила докрай.

— Хайде, Брин — прегърнах я аз. — Нека се позабавляваме! Или трябва да танцувам със собствения си брат!

Ансел се ухили, дръпна ме сред пулсиращата тълпа, вдигна ме над главата си и ме завъртя няколко пъти. Когато отново усетих пода под краката си, продължих да танцувам, оставяйки буйният ритъм на музиката да прогони всяка мисъл от съзнанието ми.

Гъста мъгла се стелеше като коприна около краката ни, проблясвайки в безброй различни цветове, и изпълваше помещението със сладкия дъх на орлови нокти и люляк. Приятно, отпускащо усещане плъзна по цялото ми тяло.

Звънлив смях достигна до ушите ми и привлече вниманието ми към професионалните танцьорки, които се движеха в съвършен синхрон и описваха все по-бързи кръгове, с отметнати назад глави и полуотворени яркочервени устни. Мъглата извираше от гърлата им и аз примигах при тази необикновена гледка, чудейки се доколко безопасно бе да поглъщаме дъха на сукубите.

Музиката стана по-бавна, ритъмът — по-настойчив. Брин беше затворила очи и бавно се въртеше, описвайки сложни движения с ръце. Ансел я гледаше като омагьосан.

Клепачите ми натежаха, усетих как очите ми се притварят. Оставих вибрациите от дансинга да се влеят в мускулите ми и да плъзнат по вените ми, повеждайки тялото ми в ритъма, който ме обгръщаше в пелена от мрак. Неволно ахнах, когато две ръце се обвиха около кръста ми.

— Начинът, по който се движиш, е наистина невероятен — прошепна Рен и ме притисна към себе си.

Пръстите му се плъзнаха надолу и спряха върху извивката на ханша ми. Телата ни се движеха като едно в ритъма на тежкия бас, допирът на стройните му бедра ме замайваше. Но дали тълпата ни скриваше? Пазителите не можеха да ни видят?

Опитах се да успокоя дишането си, докато Рен ме притискаше към себе си и ме водеше в мъчително бавния ритъм на музиката. Затворих очи и се отпуснах, оставяйки пръстите му да се плъзгат по ханша ми и да милват корема ми. Господи, колко беше приятно!

Устните ми се разтвориха и уханната мъгла се плъзна между тях, заиграваики се около езика ми. Вкус на напъпили цветя, които всеки миг ще се разтворят, изпълни устата ми. Внезапно почувствах, че не

искам нищо друго, освен да се стопя в тялото на Рен. Силният прилив на желание ме ужаси. Не бях сигурна дали копнежът да усетя тялото му още по-близо до моето се надигна от дълбините на сърцето ми, или от магията на сукубите. Това не биваше да се случва!

Обзе ме паника, когато той се приведе над мен и почувствах устните му върху шията си. Погледът ми се премрежи и трябваше да положа огромни усилия да запазя самоконтрол, въпреки душния зной, който тегнеше върху нас. Кучешките му зъби одраскаха кожата ми, без обаче да ми причинят болка. По цялото ми тяло пробяга тръпка и аз сложих ръце върху гърдите му, за да го отблъсна от себе си.

— Аз съм воин, не момиче за любов — с мъка успях да кажа.

— Не можеш ли да бъдеш и двете? — от усмивката му краката ми се подкосиха.

Отместих очи от лицето му и се загледах в плетеницата от светлини, които играеха по пода, но и това не помогна. Усещах тялото си чуждо, пламнало и необуздано. Не го исках дори и ако знаех, че никой не може да ни види. Не и сега. Не биваше да се поддавам на очарованието му. Ако исках заедно да водим новата глутница, щях да се нуждая от уважението му.

— Не съм едно от многобройните ти момичета, Хефнър[1]! — заявих аз и го отблъснах от себе си.

— Разбира се, че не си. Никога не би могла да бъдеш — усетих как гласът му ме обгръща, нисък и успокояващ.

Той отново се доближи до мен и прокара пръсти по бузата ми, докато другата му ръка се обви около кръста ми и остана да почива върху късчето гола кожа между ръба на корсета и ниско изрязаните дънки. Краката ми омекнаха. Ненавиждах се заради своята слабост.

Рен се приведе над мен и прокара палец по долната ми устна. Вече потъвах дълбоко в недрата на горещината и упойващата мъгла, когато осъзнах, че той се кани да ме целуне.

— Не! — изтръгнах се аз. Тялото ми копнееше за неговия допир, ала мозъкът ми се възпротиви. — Говоря сериозно. Не бива.

Сърцето ми биеше лудешки, докато си проправях път през мъглата и танцуващата тълпа, отдалечавайки се от него. Когато се обърнах да го погледна, едва не се върнах при вида на изумлението, изписано на лицето му, ала в този миг видях как две ръце обгръщат гърдите му. Сабин се притисна в него и го издърпа сред танцуващите.

„Ето защо все още не можеш да ме имаш, Рен. Нямам намерение да бъда една от многото.“

Обръщайки гръб на полюшващата се тълпа, аз отидох в ъгъла, където бяхме седнали по-рано, грабнах якето си и се запътих към стълбите.

---

[1] Хю Хефнър — собственик на списание „Плейбой“, известен и с това, че непрекъснато е заобиколен от модели. — Бел.прев. ↑

7

Усещах вибрациите, долитащи от вътрешността на клуба, докато стоях на тротоара и се чудех дали да не повикам такси и да се прибера у дома.

— Ъ-ъ-ъ. Здрасти, Кала.

Шей Доран стоеше на входа и се усмихваше смутено. Студената нощ изведнъж ми се стори приятно топла. За миг ми се прииска да побягна.

„Пазителите искат да се грижиш за него. Не се паникьосвай.“

— Здрасти — поздравих аз и също се усмихнах. — Как си?

— Добре. Добре съм — отвърна той, подръпвайки нервно ревера на тясното сако, което носеше върху бялата си тениска. — Често ли идваш в „Едем“?

— Всъщност, не. Тази вечер ме поканиха с приятелите ми. Дойдохме най-вече по задължение.

Искаше ми се да съм си у дома, в леглото, вместо да стоя навън заедно с този необикновен човек.

От гърдите му се откъсна смях на облекчение.

— Аз също. Това не е по моята част. Боск мислеше, че ще се забавлявам, но аз не си падам по клубове.

— Така ли? А по какво си падаш?

— Ако питаш вуйчо ми, сигурно ще ти каже, че искам да стана член на „Грийнпийс“ — той се усмихна широко и въздъхна. — Предпочитам да съм навън. Обичам да се разхождам в планината. Но предполагам, че ти вече знаеш това.

Изведнъж по лицето му се изписа страх. Аз прокарах език по устните си, но не казах нищо и той побърза да продължи:

— Освен това обичам да чета. Философия, история, комикси.

— Комикси? — развеселих се, когато си представих Шей, заобиколен от произведенията на Платон, Аристотел, Августин и „Спайдърмен“.

— Да — оживи се той. — Любимият ми е „Сандман“, макар че това всъщност е поредица графични романи. Харесвам доста от нещата на „Дарк Хорс“ — „Хелбой“, осмия сезон на „Бъфи“…

Той млъкна изведнъж, забелязал моето недоумение.

— Нямаш представа за какво говоря, нали?

— Съжалявам — свих рамене. — Аз предпочитам романи.

— Става — той се ухили. — Кой е любимият ти роман?

Проследих с поглед едно такси, което мина покрай нас.

„Наистина трябва да си вървя.“

— А! Прекалено личен въпрос — той повдигна вежди. — Връзката между едно момиче и любимия й роман е нещо много сложно.

Таксито сви зад ъгъла. *„Дотук бяхме с бягането.“*

— Не — казах на глас. — Просто е странно да говорим за такива неща тук.

— Права си — той хвърли поглед към широкоплещестия охранител, който се въртеше край вратата. — Какво ще кажеш за чаша кафе?

За миг се почудих дали съм чула правилно. *„Току-що ме поканиха на среща. Не мога да повярвам. Никой не ме кани на срещи. Това е забранено“*. Усетих как лицето ми пламва. После изведнъж осъзнах, че той не знае за забраната.

— Поставил съм си цел да открия най-добрите места за нощно четене във Вейл. На две пресечки оттук има денонощно интернет кафе.

Аз кимнах.

— Знам го.

„Ако от мен се очаква да се грижа за него, значи не нарушавам правилата, нали така?“

Шей запристъпя от крак на крак в очакване на отговора ми.

Мисълта ми се върна за миг върху Рен и дансинга, преди да отвърна:

— „Хълмът Уотършип“.

— Моля?

— Любимата ми книга.

Той изсумтя:

— В нея не става ли дума за зайци?

— Става дума за оцеляване. Ще ти обясня всичко на чаша кафе.

С тези думи се отдалечих от клуба и той побърза да ме догони.

— Като оставим зайчетата настрана, не може да се отрече, че си оригинална.

— Моля? — попитах, без да го поглеждам и без да забавям крачка.

— Всички момичета, които познавам, биха казали „Гордост и предразсъдъци“. Или някой друг роман на Джейн Остин, в който се разказва за любов, възпрепятствана от класови различия, недоразумения и — винаги съпроводено от замечтана въздишка — женитба.

— Не съм типът, който чете Джейн Остин — тръгнах малко по-бавно, за да не му се налага да подтичва в опит да не изостане.

— Така си и мислех — долових усмивката в гласа му и усетих как крайчетата на устните ми неволно се извиват нагоре.

Шей крачеше до мен по пустия тротоар, пъхнал ръце в джобовете на дънките си.

— Знаеш ли — прокашля се той, — предполага се, че в Колорадо гризлитата отдавна са изчезнали.

Без да вдигам поглед, аз се загърнах още по-плътно в якето си. *„В тази планина нищо не е такова, каквото се предполага. Естествените закони не действат тук.“*

— Обичам да се катеря в планината. Всъщност съм доста добър — продължи Шей. — Преди да се преместим във Вейл, прочетох всичко за местността. Пише, че може да се срещнат пуми, но не и мечки гризли.

— Може би са започнали да се връщат по тези земи — свих рамене аз. — В наши дни природозащитниците отбелязват забележителен напредък.

— Не, не мисля. Бъдещ член на „Грийнпийс“, нали помниш? Наясно съм, че ме смяташ за идиот, но не е така. Доста ме бива, когато става въпрос за катерене в планината. Там, където бях, не би трябвало да има гризли — той помълча за миг, преди да се хвърли с главата напред. — Нито пък върколаци.

Прехапах език и усетих как в гърлото ми потича кръв.

— Това ли си мислиш, че съм?

„Интересува се от мен само защото смята, че съм някаква прищявка на природата.“

— Чакай да помисля — невероятно силно момиче, което може да се превръща във вълк, а в училище се движи с приятели, които са не само страшни, но и се държат точно като глутница. Или може би греша?

— Зависи какво разбираш под „върколак“ — погледнах го аз.

Той прокара пръсти през бездруго разрошената си коса.

— Според мен, ти трябва да ми кажеш. Правилата на света, който аз познавам, очевидно не действат тук. Напоследък не мога да бъда сигурен в абсолютно нищо.

Той рязко спря и когато се обърнах към него, дъхът ми секна при вида на отчаянието, изписано по лицето му.

— Сигурно е само, че би трябвало да съм мъртъв — той потрепери. — Но не съм. Благодарение на теб.

Той направи крачка към мен, като ме гледаше изпитателно.

— Искам да знам коя си.

Усещах страха му, ала под него долавях друг, изкусителен мирис. Детелини, дъжд, огрени от слънцето поля. Приведох се към него, поглъщайки с поглед формата на устните му и пламъка в сиво-зелените му очи. Не ме гледаше така, сякаш бях чудовище. В очите му се четяха страх и желание. Зачудих се какво ли се чете в моите очи.

„А аз започвам да си мисля, че онова, което наистина има значение, е кой си ти.“

Не можах да устоя на изкушението и докоснах един кичур, който падаше над очите му. Шей улови ръката ми и прокара пръсти по дланта ми, сякаш се боеше, че не съм от плът и кръв.

— Толкова приличаш на обикновено момиче!

Очите му обходиха лицето и раменете ми и се спряха за миг върху корсета ми, въпреки че той се опита да го скрие.

„От това нещо май наистина има ефект.“

Представих си къде би могъл да сложи ръцете си, ала после изръмжах предупредително и се отдръпнах.

Той ме изгледа слисано.

— Ето, виждаш ли! Кучешките ти зъби се заострят, когато си ядосана. Не може да не си върколак. — И той разтри очи, под които, както забелязах изведнъж, имаше тъмни сенки. — Или аз полудявам.

Усетих, че ме изпълва съчувствие. *„Искам да ме опознаеш, Шей. Наистина да ме опознаеш.“*

— Не полудяваш — нарочно говорех тихо.

— Значи наистина си върколак? — прошепна той.

— Страж — поправих го аз и се огледах, ужасена, че някой може да ни чуе.

— Какво е това?

— Трябва да знам дали си разказал за случилото се в планината на някого. На вуйчо ти или на някой от неговите приятели, може би Ефрон? — трескаво попитах аз.

Шей поклати глава.

— Нали ти казах — мислех, че полудявам. Боях се да го спомена пред когото и да било. Твърде много необясними неща се случват, откакто се преместих тук. — Той пъхна ръце в джобовете си и продължи: — А и не би трябвало да се изкачвам чак дотам. Имах си причини, ала не исках вуйчо ми да узнае.

Облекчение се разля по тялото ми.

— Добре, Шей. Да се уговорим така… — Поколебах се за миг, тъй като напълно осъзнавах, че не бива да му казвам нищо и че единственият правилен ход бе да си тръгна още сега… само че не исках; исках да имам нещо, което да е само мое.

По тялото ми пробяга тръпка на вълнение, когато прошепнах:

— Ако обещаеш да не казваш на Боск, нито на когото и да било — в училище, вкъщи, в някой онлайн форум, където се събират почитатели на „Дарк Хорс“, — ще ти разкажа. Ще ти обясня защо всичко във Вейл изглежда толкова необикновено.

Той кимна с малко повече ентусиазъм, отколкото ми се искаше, и аз се запитах дали не бях на път да извърша най-голямата грешка в живота си.

— Да отидем в кафенето. Ще ти разкажа всичко, когато ми купиш чаша еспресо.

И тогава, тъкмо когато се канех да отвърна на усмивката му, ги видях. Двама мъже на отсрещния тротоар, малко по-назад от нас. Бяха се облегнали на една сграда и нервно подръпваха от цигарите си. Намръщих се. Въпреки че сега говореха помежду си, бях напълно сигурна, че допреди миг са ни наблюдавали.

— Да вървим.

Пресякох улицата и минах на отсрещния тротоар. Шей вървеше до мен, без да си дава сметка, че изведнъж бях застанала нащрек.

Хвърлих поглед през рамо — двамата мъже ни следваха. Подуших въздуха, ала вървяхме срещу вятъра и нямаше как да разбера дали са хора… или нещо друго. Свих юмруци, докато мислено си представях района около „Едем“, после наклоних глава на една страна и се заслушах — никак не ми бе трудно да доловя дрезгавия им шепот.

— Не може да сме сигурни, без да сме видели врата му — тъкмо казваше единият.

— Да не искаш да го помолим да си свали яката, та да погледнем, а? — отвърна другият. — Отговаря на описанието и току-що излезе от клуба на магьосника. Предлагам първо да го спипаме, а после да задаваме въпроси.

— Не е сам.

— Да не те е страх? Сигурно някое леко момиче, което нашият хубавец е забърсал в клуба. Зашеметяваме я, грабваме момчето и изчезваме.

Аз се протегнах лениво и като обвих ръка около раменете на Шей, го притеглих към себе си. Усмивка, едновременно любопитна и закачлива, заигра по устните ми и той отново хвърли поглед към тесния ми корсет. Усетих как вътрешностите ми пламват и едва не залитнах, по бузите ми плъзна червенина. В този миг нисък звук, долетял зад гърба ми, ме върна на земята. Поклатих глава и предупредително забих нокти в рамото на Шей колкото за да отвлека вниманието му, толкова и за да си възвърна самообладанието.

— Имаме проблем. Онези зад нас ни следят.

Нарочно не казах, че следят него. Все още не бях сигурна точно какво знаеше Шей за връзката си с нашия свят.

— Какво? — Той откъсна поглед от деколтето ми и понечи да погледне назад.

— Недей! — изсъсках аз. — Продължавай да вървиш и гледай напред.

Когато го притиснах до тялото си, усетих как пулсът му се ускорява, моето сърце също заби лудешки. Погледът ми намери устните му и се плъзна по тях.

„Престани! Престани! Престани!“ Имах чувството, че кръвта ми кипи.

— Когато стигнем следващата пресечка, искам да побегнеш. Върни се обратно в клуба и кажи на охраната. Те ще изпратят помощ

— прошепнах аз в ухото му.

— Няма да те оставя сама!

— Напротив — усмихнах се аз, така че острите ми кучешки зъби отразиха светлината на уличната лампа. — Мога да се погрижа за себе си, но не и ако трябва да мисля и за теб.

— Имам телефон. Да се обадя ли в полицията?

— В никакъв случай!

— Няма да те оставя, освен ако не ми обещаеш нещо — каза той и за миг ми се прииска да го плесна през рамото, като непослушно пале.

„Защо не се бои от мен?“

— Какво? — сърцето ми биеше ускорено както от неговата близост, така и от мисълта, че всеки миг можеха да ни нападнат.

— Да се срещнем утре. В планината. Знаеш къде.

— Идеята не е… — започнах аз, ала не успях да довърша.

— Обещай ми или оставам тук.

Почти бяхме стигнали до ъгъла.

— Не и утре! В неделя сутринта.

— Неделя? — повтори Шей и хвана ръката ми.

— Обещавам — прошепнах аз и стиснах пръстите му за миг, след което го бутнах напред. — А сега изчезвай!

Той се усмихна широко, преди да се втурне зад ъгъла. Зад гърба ми се разнесе шум от бързи стъпки. Обърнах се и разперих ръце, препречвайки пътя на двамата мъже.

— Махни се от пътя ни! — изръмжа единият и понечи да ме блъсне настрани.

Само че аз бях по-бърза — юмрукът ми се заби в стомаха му и изкара въздуха от дробовете му. Мъжът се преви от болка, а аз най-сетне долових миризмата му. Не беше човешка. *Търсачи!*

Топлината в тялото ми отстъпи място на вцепеняващ студ. Не можех да повярвам, че съм допуснала да се приближат толкова много. Невниманието можеше да ми струва живота. Шей се оказа още по-опасен, отколкото се боях.

Другият мъж се нахвърли върху мен. Аз се метнах настрани и като се претърколих, приех вълчата си форма. Низ от ругатни се посипаха от гърлото на мъжа.

— Сложили са Стражи, които да го пазят, Стю!

Първият мъж вече се бе съвзел от удара ми и сега приклекна, пъхнал ръка под дългото си кожено яке. Устните му се извиха от отвращение.

— Да те видим колко струваш, торба с бълхи!

Нещо проблесна в ръката му и аз улових движението на китката му тъкмо навреме, за да се дръпна. Камата иззвънтя върху тротоара до мен. Оголих зъби и се нахвърлих отгоре му. Челюстите ми се сключиха около гръкляна му и прекъснаха писъка му. Устата ми се изпълни с кръв, почувствах вкуса на разтопена мед. Вдигнах муцуна едва когато усетих как сърцето му спира да бие.

Другият Търсач се взираше в мен с разкривено от ужас лице. Сниших се и тръгнах към него. Той направи грешката да побегне. Настигнах го с един скок и впих зъби в ахилесовото му сухожилие. Той се свлече на земята, пищейки от болка, и като се претърколи по гръб, вдигна ръка. Изскимтях, когато металният бокс се заби в рамото ми. Ударът бе достатъчно силен, за да ми причини болка и да ме разяри, но не и да ме спре и аз връхлетях отгоре му и го притиснах до земята, приковала поглед във вената, която пулсираше на врата му.

— *Спри!*

Внезапният глас, изпълнил съзнанието ми, ме накара да се вцепеня. Двама от глутницата на Бейн се приближаваха към нас с големи скокове.

— *Ефрон го иска жив, ако все още е възможно.*

— *Възможно е* — отвърнах и като приех човешката си форма, стоварих юмрук в челюстта на слисания Търсач; очите му се замъглиха и главата му увисна.

Двамата от глутницата на Бейн също си върнаха човешката форма и аз разпознах охранителя на „Едем“.

— Впечатляващо! — промърмори той.

Аз свих рамене и неволно се намръщих, усетила пронизваща болка. Охранителят пристъпи към мен.

— Ранена ли си?

— Нищо сериозно — уверих го аз, макар че болката от удара с бокса се оказа по-силна, отколкото очаквах.

Охранителят се намръщи.

— С голи ръце ли те удари, или с оръжие?

— С оръжие — отвърнах и хвърлих поглед към ръката на Търсача, който продължаваше да лежи в безсъзнание. — Тъпо, не остро.

— Ефрон трябва да те погледне. Търсачите омагьосват оръжията си. Може да се окаже по-сериозно, отколкото предполагаш.

Другият Страж се наведе и вдигна отпуснатото тяло на Търсача. Охранителят кимна.

— Да вървим. През задния вход. Съобщи на когото трябва, нека се погрижат за другото тяло. Аз ще доведа наследника на Бейн. Ефрон иска и той да го види.

Последвах двамата мъже по безлюдните улици на Вейл, докато не стигнахме тясната уличка, която минаваше зад нощния клуб на Ефрон. Гърмящата музика и горещината, които долитаха отвътре, накараха рамото ми да запулсира от болка. Прекосихме няколко мрачни коридора, докато не се озовахме пред врата, която ми беше позната. Намирахме се пред кабинета на Ефрон.

— Изчакай тук — нареди охранителят и като открехна вратата, надникна вътре.

Миг по-късно отново се обърна към мен.

— Ефрон иска да влезеш.

При тези думи той отвори вратата колкото да мина и излезе навън, затваряйки я след себе си.

Ефрон Бейн стоеше в средата на стаята и говореше по мобилния си телефон. Лоуган се бе надвесил над припадналия Търсач, а по устните му играеше жестока усмивка. Другият Бейн, онзи, който бе донесъл нападателя ми в клуба, стоеше до дивана, а в един кожен стол с висока облегалка седеше Лумин и отпиваше от чаша с шери. Дъбовата врата се отвори и на прага се появи охранителят, следван от Рен.

— Чух, че си заловила Търсач — каза той и се приближи до мен.

Кимнах и инстинктивно прокарах език по зъбите си. Все още усещах кръвта на убития в устата си.

— Изпуснал съм, жалко — в погледа на Рен се четеше тревога. — Ранена ли си?

— Само малко понатъртена. Нищо особено.

— А, Рение. Благодаря ти, че дойде толкова бързо — Ефрон прибра телефона в джоба си. — Вече можем да започваме.

— Къде е Шей? — попитах, понеже не го виждах никъде.

— Боск го откара у дома му. Срещата с вашите нападатели, мисля, че той ги нарече „крадци“, доста поразтърси горкото момче. Най-доброто, което можехме да сторим, бе да се погрижим да е на сигурно място в леглото си.

— Разбира се — съгласих се аз привидно, опитвайки се да не показвам объркването си.

Значи Пазителите бяха решили да държат Шей в неведение. Изобщо не можех да разбера какво е мястото му във всичко това. Искаше ми се да го видя, за да се уверя с очите си, че е добре.

Ефрон се приближи до мен и трябваше да положа голямо усилие да запазя самообладание.

— Разбрах, че Търсачът е използвал оръжие срещу теб.

Аз кимнах и той присви очи.

— Къде си ранена?

— В рамото.

— Свали си якето.

Преглътнах страха си и се подчиних, оставяйки коженото яке да се смъкне от раменете ми. Движението ми причини остра болка, която прониза мускулите ми и се плъзна по гръбнака. Ефрон стисна ръката ми и аз изохках, когато раната отново запулсира. Усетих как до мен Рен настръхна и от гърдите му се откъсна глухо ръмжене.

Ефрон му хвърли бърз поглед и се подсмихна презрително, после отново насочи вниманието си към мен. Когато видя моравата синина върху рамото ми, той изруга и даде знак на Лумин да се приближи. Тя се изправи и дойде при нас, свивайки устни при вида на раната ми. Ефрон кимна.

— Заклинанията им стават все по-добри. Това няма да зарасне от само себе си.

Лумин улови брадичката ми между тънките си пръсти.

— Нуждаеш се от кръвта на глутницата. Къде е Брин?

— Може да вземе от моята кръв — обади се Рен, преди да успея да кажа каквото и да било.

Очите на Лумин се разшириха.

— Я виж ти! Какъв кавалер! — усмихна се тя на Ефрон. — Изглежда, между младите вече се е зародила привързаност, скъпи мой.

Много обнадеждаващо. Но се надявам — продължи тя, като се обърна към Рен и облиза устни, — че не си… злоупотребил с моето момиче.

— Разбира се, че не съм, господарке — отвърна Рен, а в очите му припламна огън.

Лоуган най-сетне се отдели от припадналия Търсач и се приближи до баща си.

— Какво става? — повдигна вежди той, като местеше поглед между мен и Рен.

— Твоят алфа току-що предложи да изцели Кала, като й даде от кръвта си — в гласа на Ефрон се долавяше ледена насмешка.

— А, винаги съм искал да видя как става — подсмихна се подигравателно Лоуган. — Вие, Стражите, имате толкова необикновено умение. Почти ви завиждам за него.

Усетих как се разтрепервам от унижение. Рен му хвърли кръвнишки поглед, но не каза нищо.

— Наистина ли е необходимо? — попитах аз, без да откъсвам поглед от персийския килим под краката си, ала още преди да довърша, знаех отговора.

От болката ръцете ми бяха започнали да треперят, повдигаше ми се, сякаш раната бе пълна с отрова, която се процеждаше от рамото в стомаха ми.

— За съжаление по всичко личи, че Търсачите са използвали уединението си, за да усъвършенстват своите умения. Изглежда, са открили начин да отслабят най-силното ни оръжие — при тези думи Ефрон се усмихна. — Имам предвид теб и твоята глутница, Кала.

Рен нави единия си ръкав:

— Не се тревожи, Кал.

„Но аз не искам да им доставям удоволствието да се позабавляват за наша сметка.“ Само че колкото и да се мъчех, нищо друго не ми идваше наум.

Преди да успея да се възпротивя, Рен вдигна ръка и я допря до устните си. Когато я отдръпна, по кожата му се стичаха алени струйки. Аз обърнах гръб на тримата Пазители, поех си дълбоко дъх и докоснах с устни снежнобялата кожа, върху която сега зееше рана. Усетих кръвта му върху езика си, беше топла и сладка като мед, с далечен мирис на дим. Искряща топлина се разля по вените ми, туптящата болка в рамото отслабна и не след дълго напълно изчезна.

Рен сложи другата си ръка на тила ми и допирът ме върна в стаята. С пламнали бузи, аз се обърнах към Лумин и тя кимна одобрително, когато видя, че от раната ми няма и следа.

— Прекрасно — каза тя. — Такава съвършена двойка. Надминали сме себе си.

Ефрон сложи ръка върху рамото на Лоуган:

— Ще получиш прекрасно наследство, момчето ми.

Лоуган се усмихна на баща си и ни огледа оценяващо.

В този миг охранителят се появи до Рен и му подаде аптечка за първа помощ.

— Благодаря — каза Рен и отвори със зъби една лепенка.

— Така, за това вече се погрижихме — заяви Ефрон и отиде до дивана, където лежеше все още безчувственото тяло на Търсача. — Лумин, ще ми окажеш ли честта?

Лумин вече бе направила няколко крачки, когато Лоуган я изпревари.

— Може ли аз? — помоли той.

Господарката ми примига учудено, но после се усмихна.

— Разбира се — съгласи се тя и даде знак на Лоуган да се приближи до припадналия мъж.

Ефрон щракна с пръсти и двамата Стражи от глутницата му застанаха от двете страни на Търсача.

Лоуган положи ръце върху слепоочията му и поде заклинание, чиито думи не разбирах.

Клепачите на Търсача потрепнаха, той отвори очи, пое си задавено дъх и рязко седна. Лоуган се усмихна и направи крачка назад. Мъжът обходи стаята с обезумял поглед.

— Къде съм?

— Според мен въпросите трябва да задаваме ние, приятелю — пристъпи напред Ефрон и Търсачът се сви от страх; двамата мъже край дивана изръмжаха и той изскимтя като животно в клетка.

— Стой далеч от мен!

— Така ли се държиш с домакина си? — Ефрон продължи да се приближава бавно. — В крайна сметка, ти си у дома ми. Навлязъл си във владенията ми.

— Те не ти принадлежат, магьоснико! — изплю се Търсачът, чийто страх очевидно бе отстъпил място на ярост. — Къде е момчето?

— Това не те засяга.

— Той не знае кой е в действителност, нали? Не знае, че вие отвлякохте Тристан и Сара, нито какво смятате да правите? — Мъжът отчаяно местеше поглед, докато най-сетне ме забеляза. — Значи *твоята* кучка уби Стюарт?

Рен изръмжа и се хвърли напред, приемайки по средата на скока формата на тъмносив вълк. Долепен до пода, той заплашително тръгна към дивана.

— Не — нареди Ефрон и Рен се подчини, без да откъсва заплашителен поглед от Търсача.

Ефрон се усмихна студено.

— Много скоро ще копнееш и ти да бе умрял от зъбите на някой Страж. Но мисля, че можем да намерим начин да се разправим с теб. Съжалявам, Рение — махна с ръка той. — Знам, че ти се иска да вкусиш плътта на нашия приятел, и ти обещавам, че един ден ще имаш възможност да отмъстиш за майка си.

Рен прие човешката си форма и се върна до мен с помрачняло лице. Лумин прекоси стаята, усмихвайки се на пленника.

— Не се боя от теб, вещице — изсъска той и направи неприличен жест.

— Колко просташко — Лумин потропа с пръсти по облегалката на дивана. — Май трябва да те научим как да се държиш.

Тя вдигна ръка и описа сложна фигура във въздуха. Когато свърши, пред нея пламтеше огнен символ. Той се сви, пулсирайки, и се взриви, оставяйки на свое място зловещите очертания на един призрак.

Стомахът ми се преобърна и аз неволно отстъпих назад. Ръката ми потърси Рен и пръстите ни се сключиха.

Търсачът панически се дръпна и падна на земята.

— О, Господи!

— Той не приема обаждания точно сега — усмихна се Лумин подигравателно и направи бързо движение с китката.

Призракът се плъзна напред и тялото му се уви около Търсача като черен покров. Пленникът изпищя и крайниците му затрепериха конвулсивно, когато отвратителното същество го погълна.

— Така, нека поговорим за твоите приятелчета в Денвър.

Ефрон се прокашля:

— Лоуган, защо не предложиш на нашите верни Стражи да потърсят приятелите си? Вече направиха предостатъчно за нас. — По устните му се плъзна усмивка и той се обърна към нас: — За което сме ви много благодарни.

Рен кимна и ме дръпна към вратата. Лоуган я отключи и я отвори пред нас.

— Забавлявайте се — каза той. — В някой от следващите дни трябва да поговорим за новата глутница.

От вътрешността на стаята долетя писък. Ако музиката не беше толкова силна, агонизиращият вопъл на Търсача щеше да се чуе из целия клуб. Лоуган ни смигна и затвори вратата.

Без да поглеждаме назад, двамата с Рен побързахме да отидем на втория етаж. Когато се качихме по стълбите, аз се огледах за останалите от глутницата и ги видях да танцуват сред тълпата поклащащи се тела. Хванати за ръце, Ансел и Брин се въртяха с главозамайваща бързина. Невил и Мейсън бяха започнали нещо като състезание, насърчавани от Козет и Сабин. Дакс беше доближил устни до ухото на Фей и аз я видях да се усмихва на думите му. Понечих да отида при тях, ала Рен ме задържа.

— Добре ли си?

— Да.

Усетих леко докосване по рамото си, там, където доскоро личеше синината от оръжието на Търсача. Пръстите на Рен описваха бавни кръгове върху кожата ми. Имах чувството, че нежният му допир се разлива по цялото ми тяло. Затворих очи и опитах да успокоя лудешкия ритъм на сърцето си. *„Защо става така винаги когато Рен ме докосне?“*

— Сигурна ли си, че си добре, Лили? — подразни ме той.

Омразното име изтръгна дрезгав смях от гърдите ми.

— Сигурна съм. Нали ти се погрижи за това.

Той ме привлече към себе си.

— Този път ще танцуваш ли с мен, или отново ще избягаш?

Воинският ми инстинкт се обади.

— Ако ми дадеш няколко секунди да си поема дъх, може би няма да е необходимо да бягам.

Рен свали ръце от раменете ми.

— Защо ме мразиш, Кала?

Аз поклатих глава.

— Какви ги дрънкаш?

— Никога не съм срещал друго момиче, на което компанията ми да е толкова неприятна.

Той отвърна поглед от мен и стисна зъби.

— Може би точно там е проблемът.

Рен потръпна, сякаш го бях зашлевила, и аз съжалих за резкия си тон.

— Не те мразя. Просто се опитвам да спазвам правилата.

— Виж, разбирам, че положението не е идеално — отвърна той. — Но си мислех, че може би нещата между нас…

Думите му заглъхнаха като мъгла, отвяна от неочакван порив на вятъра. Той пристъпи от крак на крак и продължи много по-решително:

— Права си. Ще те оставя на мира. Все още смятам, че глутниците ни трябва да прекарват повече време заедно. Особено след като Лоуган ще застане начело след съюза. Той е непредсказуем. Трябва да бъдем силни. А и по всичко личи, че те нямат нищо против — при тези думи Рен махна към дансинга.

Кимнах мълчаливо, тъй като не знаех какво да кажа. Очите му срещнаха моите и аз неволно направих крачка назад, смаяна от ледения им поглед.

— Повече няма да ти досаждам — довърши Рен. — Ще решим как да действаме, когато дойде време за съюза.

Стомахът ми се сви и аз сведох поглед. Не исках Рен да се откаже толкова лесно от мен.

— Рен! — вдигнах очи и потърсих неговите, ала той вече ми бе обърнал гръб.

Протегнах ръка, но преди да успея да го докосна, той се изгуби сред тълпата.

8

Тази нощ почти не спах, преследвана от объркани сънища. Някои от тях ме предизвикваха — усещах пръстите на Рен върху голата си кожа, устните му се приближаваха до моите и този път аз не се отдръпвах; после Шей ме издърпваше в някаква задна уличка, притискаше ме до една стена и ме целуваше пламенно. Други сънища пък бяха жестоки — лежах на земята и не можех да помръдна, а Ефрон бавно се навеждаше над мен; после вместо Ефрон над себе си виждах призрак и чувах писъка на Търсача, ала той идваше от моята уста.

Когато утрото настъпи, бях изтощена и цялата треперех. Останах в стаята си, като се покрих с всички възглавници и завивки, които успях да намеря. Не излязох от тази памучна крепост, докато някой не почука на вратата. Погледнах часовника изпод топлото си прикритие и видях, че е почти един часът на обед. — Да?

Баща ми прекрачи прага и затвори вратата след себе си. Ръцете му, отпуснати до тялото, бяха свити в юмруци.

— Цял ден не съм те виждал — тихо каза той, хвърляйки поглед към кулата от възглавници и одеяла.

— Не се чувствам много добре — отвърнах и придърпах една завивка до носа си, така че сега се виждаха само очите ми.

Баща ми сякаш се смути и разсеяно завъртя дръжката на вратата.

— Ансел каза, че миналата вечер сте били в „Едем“ заедно с вълците на Бейн — тонът му ме накара да се изправя на лакти и аз кимнах. — Срещна ли Ефрон? — продължи баща ми и аз видях как лицето му се изопна.

— Да, видях го — дори аз усетих отвращението в гласа си.

Изведнъж баща ми отвърна поглед от мен.

— Добре ли си?

— Да — рязко се изправих, осъзнала защо баща ми стои на прага и не смее да влезе; ръцете ми обгърнаха една възглавница. — Лумин също беше там.

— Така ли? — той отново ме погледна.

Кимнах и отново се мушнах под завивките.

— Винаги ли е било така? — попитах, взирайки се в тавана. — Пазителите използват Стражите за каквото си поискат? Не само като воини?

— Зависи от Пазителя. Ефрон има необичайни вкусове. Сигурен съм, че снощи сама си се убедила.

Тонът на баща ми беше рязък, ала примирен.

— Да — затворих очи аз.

— Наше задължение е да им служим. Търсачите не бива да сложат ръка върху свещените места. От това зависи съдбата на целия свят, а Пазителите ни дават силата, за да ги браним. — Баща ми понижи глас и продължи: — Не можем да оспорваме действията на Пазителите, Кала. Дори когато откриваме у тях черти, които не харесваме.

— Знам.

Обърнах се към него, изгаряща от желание да изрека на глас въпросите, които знаех, че не бива да задавам.

„Ами ако не Лумин, а Ефрон беше господар на нашата глутница? Ако той пожелаеше нас с мама, а не момичетата на Бейн? Какво би сторил тогава?“

Заля ме вълна от ужасяващи образи и побързах да сменя темата.

— Снощи имаше нападение на Търсачи.

— Съобщиха ни тази сутрин — отвърна баща ми. — Поздравления по случай първия ти успешен лов. Двамата с майка ти много се гордеем с теб.

Той се усмихна и аз свих рамене. Баща ми изглеждаше доволен от това колко спокойно приех похвалата му.

— Много е вероятно скоро да се наложи да патрулираме по-често. Според мен може да решат да започнат да изпращат новата глутница на обиколки още преди официалното сключване на съюза.

„Май никой няма търпение да изчака съюза.“

— Лоуган Бейн ще получи контрол над новата глутница, това е част от наследството му — казах на глас.

Баща ми скръсти ръце на гърдите си.

— Доста неочаквано. Макар че той скоро ще навърши пълнолетие.

— Познаваш ли Боск Мар? — смръщих се аз.

— Кой?

— Той е Пазител. Снощи беше в „Едем“ — мисълта ми се върна към странната среща от предишната вечер. — Според мен именно той е наредил Лоуган да поеме новата глутница. Нашата господарка му се подчиняваше. Никога не съм я виждала да го прави.

— Ние не се занимаваме с йерархията в света на Пазителите — отсече баща ми и закрачи напред-назад. — Това си е тяхна работа. Аз изпълнявам заповедите на Лумин и на никой друг. След съюза ти ще отговаряш единствено пред Лоуган. Не се забърквай в работите на Пазителите. Ти си воин, Кала. Никога не го забравяй. Всяко разсейване с ненужни неща може само да ти навреди.

— Разбира се — свих се под завивките аз.

„Миналата вечер постъпих глупаво. Баща ми е прав. Не е важно какво искам аз. Трябва да бъда силна. Нищо друго няма значение.“

Впих зъби в най-близката възглавница.

„Мразя мъжете.“

Баща ми се понамръщи.

— Майка ти приготвя обяда. Ще се присъединиш ли към нас?

— Да.

Колкото и висока да бе моята крепост от одеяла и възглавници, тя не бе в състояние да промени каквото и да било. Пък и нали бях воин, значи трябваше да действам като воин.

Нежен звън отекна в ушите ми още преди да отворя очи. Звук като от сребърни камбанки се процеждаше през полуотворения прозорец на стаята, заедно със струя хладен, свеж въздух. Скреж. Първият истински студ тази година. Погледнах часовника. Брин щеше дойде след половин час, за да отидем на седмичната си обиколка.

„Как ще се отърва от нея?“ Дъвчех пшеничните късчета и се чудех дали Шей наистина ще успее да се качи в планината толкова рано сутринта.

— Здравей — обади се Ансел от върха на стълбището.

— Защо си станал? — сепнах се аз и погледнах часовника си, уплашена, че може да съм закъсняла.

Беше шест и половина; патрулът започваше едва в седем.

— Исках да те питам дали не мога да дойда с вас — брат ми опита да си придаде равнодушен вид, ала ръката му трепереше, докато си наливаше кафе, и черната течност заля плота.

— Нали вчера патрулира заедно с Мейсън — напомних му аз, докато го наблюдавах как забърсва кафето с една салфетка.

— Така е — побърза да се съгласи той. — Но си казах, че малко повече практика няма да ми се отрази зле. Имам предвид, след снощната атака.

— Хмм — задъвках долната си устна аз. — Всъщност се канех да дам почивен ден на Брин. Ще патрулирам сама.

— Защо? — Ансел се разположи на масата и хвана чашата си с две ръце.

— Искам да помисля — импровизирах аз. — А най-добре мисля, когато съм сама.

— Добре ли си, Кал? — Ансел се зае да сипва захар в кафето си.

— Как изобщо го пиеш? — потръпнах аз.

— Попитах те нещо — той поднесе чашата към устата си.

— Добре съм.

— Мама каза, че си прекарала половината ден в леглото, докато аз патрулирах.

Той взе захарта от масата и си сложи още една лъжица.

— В петък бяхме навън до четири часа през нощта — напомних му.

— На кого го казваш! Нали аз трябваше да стана само след два часа. А Мейсън съвсем не е най-приятната компания, когато е уморен. Става ужасно кисел. Направи на парчета един заек, който го стресна.

Брат ми отново опита кафето си и този път явно го одобри, защото се усмихна и започна да отпива големи глътки.

— Шегата настрана, Кала. Убийството на Търсача не те ли уплаши?

— Не — заявих и въздъхнах, виждайки съмнението в очите му. — Трябваше да го убия. Опита се да нападне Шей.

— Имаш предвид новия ученик, за когото всички говорят?

Изправих се, за да си налея още кафе.

— Да. Пазителите държат да го опазят жив и здрав. Той дори живее с тях.

Ансел ми протегна празната си чаша.

— Странно. А Търсачите се опитаха да го нападнат, така ли?

— Да. Убих един от тях, а другият… — поколебах се за миг, докато му наливах втора чаша кафе. — Искаш ли да я напълня само до

половината, за да имаш място и за захарта?

Той обаче не ми обърна внимание и настоя:

— Какво стана с другия Търсач?

— Пазителите използваха призрак срещу него.

Ансел пребледня.

— И той какво направи?

— Не знам — отвърнах и поставих чашата му на масата. — Ефрон ни отпрати. Но по всичко личеше, че намесата на призрака ще има ефект.

— Радвам се, че не съм го видял — заяви брат ми и отново започна ритуала със захарта.

— А на мен ми се иска да не бях видяла онова, на което станах свидетел — казах аз и той присви очи. — И да, точно заради това вчера прекарах половината ден в леглото.

— Какво още? — настояваше той.

— Безпокоя се заради Лоуган — отговорих аз, като се загледах в тъмната повърхност на чашата си с кафе.

— Какво за Лоуган?

Ансел се изправи и отиде да напълни захарницата, която междувременно бе успял да изпразни.

— Той ще поеме новата глутница.

Откъм килера се разнесе трополене и по пода се посипаха искрящи кристалчета захар.

— Ансел! — скарах му се аз, докато отивах за метлата.

— Съжалявам — измърмори той, събирайки разпиляната захар на купчинка. — Сериозно ли говориш? Лоуган? Не Ефрон, Лумин или и двамата едновременно?

— Радвай се, че няма да е Ефрон — казах и му подадох лопатката за смет.

— Защо? — попита той, забелязал мрачното ми изражение.

Стиснах още по-здраво метлата и продължих да мета.

— Заради Сабин? — понижи глас брат ми и аз замръзнах.

— Ти знаеш?

— Невил казал на Мейсън, а Мейсън — на мен — обясни той, като се взираше в купчинката захар.

— На мен ми каза Рен — рекох и отново започнах да мета.

Ансел завъртя лопатката, така че да събере захарта.

— Мейсън каза, че това съсипва Рен. Вярно, че информацията ми е чак от трета ръка, но го вярвам. Не е в състояние да защити Сабин от Ефрон. Не мога да си представя как се чувства един алфа в подобно положение. Господар или не, всички инстинкти на Рен му нашепват да брани членовете на своята глутница.

Побутнах остатъка от захарта към него, като продължавах да мълча.

— А ти какво мислиш? — попита той.

— За първи път се радвам, че Лумин е наша господарка. И се надявам, че Лоуган е различен. Рен казва, че не е като баща си, но е непредсказуем.

Брат ми сви рамене.

— Е, Лоуган при всички случаи ще бъде различен. Имам предвид, че не би искал да…

В този миг входната врата се отвори и Брин влезе в кухнята.

Ансел рязко се изправи, при което захарта в лопатката отново се посипа по пода и аз простенах.

— О, съжалявам — той ми хвърли извинителен поглед и взе метлата от ръцете ми.

— Готова ли си, Кал? — усмихна се Брин, после забеляза пода. — Какво се е случило?

— Ансел смята, че кафето и захарта трябва да се пият в равни части — ухилих се аз на брат си, който целият се бе изчервил. — Явно се ентусиазира малко повечко.

Брин се разсмя и се отправи обратно към вратата.

— Почакай малко — улових я за ръката и тя повдигна учудено вежди. — Днес ми се иска да отида сама. Имаш ли нещо против?

Едвам успявах да контролирам гласа си.

— Какво?

— Предпочитам днес да патрулирам сама — мъчех се да измисля някаква причина, но така и не успявах.

„Неубедително, Кала, крайно неубедително. Брин никога няма да се хване.“

— Разбирам — тя се доближи до масата и се разположи на един стол. — Значи имаш среща с Рен?

— Какво? — изломотих аз.

— Какво?! — подскочи Ансел и отново разсипа захарта, само че този път изруга и не се наведе да я събере.

Местех поглед между брат си и Брин.

— Нямам среща с Рен — не това бях очаквала, но си дадох сметка, че то може да се окаже достатъчно, за да задържи Брин настрана.

Дори и ако после цяла седмица трябваше да търпя заяждането на тези двамата.

— Нима? — Брин си играеше с празната захарница. — Според мен си изкарахте чудесно в „Едем“ онази вечер. Той танцува прекрасно. Не съм ли права, Ансел?

И тя смигна на брат ми, който присмехулно изхихика.

Изгледах кръвнишки първо единия, после и другия.

— НЯМАМ среща с Рен! — настоях, тъй като знаех, че ако отстъпя твърде бързо, Брин ще се усъмни в новата си теория.

— Добре, де — подсмихна се тя, а по очите й ясно личеше, че не ми вярва, което бе добре дошло за мен. — Радвам се, защото, стриктно погледнато, е против правилата двама алфи да патрулират заедно. Нали се сещаш, да не би да се случи нещо и двамата да загинете.

— *Стриктно погледнато*, никой от нас не е алфа преди сформирането на новата глутница. Все още принадлежим към Найтшейд и Бейн — сопнах се аз.

— Значи наистина *имаш* среща с него? — усмивката на Брин стигаше чак до ушите й.

— Нямам! — грабнах лъжицата от ръцете на Ансел и я метнах по нея, но тя я избегна с лекота.

В стомаха си усещах тъпа болка. Бях почти сигурна, че през онази нощ в „Едем“ съм успяла окончателно да отблъсна Рен.

Брин се разсмя и отиде до шкафа.

— Както кажеш — каза тя и си взе чаша за кафе. — Ако искаш да отидеш сама, аз нямам нищо против. Независимо какво възнамеряваш да правиш в планината.

Като продължавах да я гледам сърдито, се върнах на масата, за да си допия кафето.

— Е, Брин — обади се Ансел, който най-сетне бе успял да изчисти, и сега бе в килера с празната захарница, макар да се чудех дали изобщо бе останала захар, като се сетих колко много бяхме

измели от пода. — Ако няма да патрулираш, имаш ли нещо против да ми направиш една услуга?

Брин отпи глътка кафе и сбърчи лице.

— Само ако донесеш малко захар за тази горчилка — тя ми хвърли бърз поглед. — Нямам представа как го пиеш чисто. Бива си те.

— Затова аз командвам.

Ансел се върна на масата, размахвайки тържествуващо пълната захарница.

— Пак ли искаш да я разсипеш? — измърморих аз.

— Браво на теб — похвали го Брин и грабна захарницата.

Ансел отвори едно чекмедже и й подхвърли чиста лъжица.

— Благодаря — каза Брин и щедро си сипа захар. — Е, каква е услугата?

— Ако бяхте хора, досега да сте хванали диабет — поклатих глава аз.

Ансел се разсмя, но продължи да гледа към Брин.

— Ъ-ъ-ъ. Нали госпожица Торнтън ти преподаваше по английски във втори курс?

Гласът му звучеше притеснено.

— Както и на всички останали — Брин разбърка кафето си. — Винаги тя преподава във втори курс.

— Да, де — измърмори Ансел. — Ами, сега сме на поезията и нещо не я разбирам.

— Аха — след като отпи от кафето, Брин сбърчи нос и отново посегна към захарта.

Бърз поглед към часовника ме накара да скоча и да отнеса чашата си в мивката.

— Та понеже знам, че *пишеш* поезия — продължи Ансел, забил поглед в чашата си, — и си помислих, че може би ще успееш да ми помогнеш.

Брин сви рамене:

— Защо не. След като Кала ме заряза заради новото си гадже, нямам какво друго да правя.

Чашата ми изтрополи в мивката от неръждаема стомана.

— Той не ми е гадже!

Брин не ми обърна никакво внимание.

— Знаеш ли, Ан, ако наистина имаш нужда от помощ за поезията, трябва да поговориш с Невил. От това, което чувам, неговите стихотворения са много по-хубави от моите, дори има няколко публикувани.

— Да, да — съгласи се Ансел. — Ще го направя, но домашното ми трябва за утре, а пък ти така и така си тук.

— Окей тогава.

— Радвам се, че ще свършите нещо полезно — подхвърлих аз, преди да изхвърча от кухнята, сподирена от техния смях.

Чувах го и докато приемах вълчата си форма, преди да потъна в гората зад къщата ни.

Изкачих източния склон на планината тичешком, без да обръщам внимание на замръзналата пръст, която се забиваше в лапите ми. Знаех къде отивам и не спрях, докато не стигнах хребета. Той беше там, а аз не бях толкова учудена, колкото очаквах. Погледах го няколко минути от по-високата си позиция, обмисляйки възможностите, които имах. Най-сетне взех решение и с един мощен скок се озовах на около метър-два от него. Той извика изненадано и се изправи на крака.

Гледах го безмълвно, без да помръдвам. Той примига срещу мен, после бавно протегна ръка и пристъпи напред. Наведе се и разбрала изведнъж какво се кани да направи, изръмжах и изщраках със зъби. Той изруга и отскочи назад, а аз си възвърнах човешката форма.

— Играеш си със смъртта! — размахах пръст пред лицето му. — Никога не се опитвай да погалиш вълк. Това си е чисто и просто обидно.

— Извинявай — за миг той изглеждаше огорчен, ала после се разсмя. — Здравей, Кала.

— Здравей, Шей.

9

— Учудена съм, че си тук. Сигурно ставаш доста рано — подхвърлих, докато крачех напред-назад и неспокойно оглеждах гората, която ни заобикаляше. — Защо искаше да се срещнем тук?

Всъщност много повече се тревожех защо *аз* исках да го заваря тук.

— Не толкова ставам рано, колкото изобщо не спя — отвърна той. — Опитвам се да разбера в какво точно съм се забъркал. Пък и исках този път срещата ни на кафе да не се провали.

Той посегна към раницата си, разкопча я и извади метален термос и малка тенекиена чашка.

— Среща? — повторих аз и по тялото ми пробяга тръпка, която нямаше нищо общо с хладния утринен въздух.

Усмихвайки се игриво, той напълни чашката с катраненочерна течност.

— Еспресо.

— Благодаря — разсмях се аз и я поех от ръцете му. — Това се казва изискан излет.

— Само за специални случаи.

Погледът ми се спря върху празните му ръце.

— А за теб?

— Мислех си, че може да пием от една чаша — отвърна той. — Уверявам те, че не съм заразен.

Усмихнах се, омагьосана от начина, по който лъчите на утринното слънце втъкаваха златни нишки в меките вълни на кестенявата му коса.

— Кала? — той се приведе напред и за миг ми се прииска да ме сграбчи както в съня ми. — Добре ли си?

Отместих очи от лицето му и отпих глътка кафе. Беше невероятно силно и много вкусно.

— Повечето хора не се връщат на мястото, където едва не са умрели. Бих казала, че умните хора дори го избягват.

Пададох му чашката и при лекия допир на пръстите му, докато я поемаше от ръката ми, между нас сякаш припламнаха искри и възпламениха кожата ми. Потръпнах, когато устните му докоснаха ръба на чашката, сякаш бе целунал мен.

„Това ли бих изпитала, ако ме целуне? Същото електричество, което ме разтърсва всеки път, когато ръцете ни се докоснат, само че върху устните ми?“

— Аз не съм повечето хора — каза той и седна на земята, кръстосвайки крака под себе си.

— Не, не си — съгласих се и се настаних срещу него.

— Но съм умен — усмихна се той широко. — И мисля, че за известно време мечката няма да посмее да се върне тук. Ти си доста страшна вълчица.

— И това не те притеснява?

Шей се облегна на лакти и протегна крака.

— Ако имаше намерение да ме изядеш, отдавна да си го направила.

Усетих, че ме побиват тръпки.

— Не ям хора!

— Защо тогава да се притеснявам? — Той повдигна лице към топлите слънчеви лъчи.

Обходих чертите му с поглед, копнеейки да прокарам пръсти по очертанията на устните му.

— Въпреки това — промълвих, — би трябвало да се боиш от мен.

Той откъсна едно повяхнало цвете.

— Защо?

— Защото бих могла да те убия.

— Мечката беше *на път* да ме убие — отвърна той, увивайки стъбълцето около пръста си. — Ако ти не й беше попречила.

„А не биваше да го правя.“ Думите заседнаха в гърлото ми.

Погледнах меките му къдрици, милата усмивка, която играеше по устните му. *„Как бих могла да го оставя да умре? Той не е направил нищо лошо.“*

Шей изтълкува мълчанието ми като знак да продължи.

— Ти ми спаси живота. По мое мнение това автоматично ти спечелва доверието ми.

— Имаш право — кимнах с усилие. — Въпреки това не бива да идваш тук.

— Живеем в свободна страна.

— Живеем в капиталистическа страна и това тук е частна собственост.

Той сведе поглед към цветето в ръката си и го смачка.

— Твоя собственост ли е?

— Не точно. Но аз съм отговорна за нея.

— Само ти?

— Не — отвърнах аз. — И това е една от причините отсега нататък да не идваш тук. Обикновено не съм сама.

— А с кого?

— Брин. — Аз също се изтегнах; лъчите на ранното слънце бяха станали по-ярки и хвърляха снопове светлина върху замръзналата земя. — Дребна, къдрава коса с цвят на бронз, остър език. Виждал си я в училище.

— Аха — кимна той. — Седеше зад теб в първия час.

— Точно така — протегнах ръка и той ми подаде чашката, а аз се опитах да не обръщам внимание на разочарованието, обзело ме, когато пръстите ни не се докоснаха.

— И тя ли е върколак?

Замръзнах с устни върху ръба на чашата и той побърза да се поправи:

— Извинявай, извинявай. И тя ли е, ъ-ъ-ъ… Страж?

— Да — отвърнах и след като отпих глътка кафе, извърнах поглед.

— Но можете да се превръщате във вълци? Имам предвид, когато си поискате. Не е необходимо да е пълнолуние? — Той вдигна ръце пред себе си, сякаш за да се защити. — Не искам да те обидя, просто черпя цялата си информация от попкултурата.

— Няма проблем. И да, можем да се преобразяваме, когато си поискаме. Луната няма нищо общо.

Шей изглеждаше впечатлен.

— И се преобразяваш просто ей така? Имам предвид, че дрехите ти не стават на парчета или нещо такова.

Той се изчерви в мига, в който думите излязоха от устата му, а аз едва не разлях остатъка от кафето.

— Съжалявам, че ще трябва да те разочаровам — измърморих, усещайки как бузите ми пламват.

— Имах предвид… — провлачи той, без да знае как точно да зададе въпроса си.

— Това е сложна магия — обясних, опитвайки се да разсея възцарилата се неловкост. — Ако трябва да съм съвсем точна, през цялото време съм и вълк, и човек. Аз избирам в коя от двете форми да се всели душата ми и мога да се движа свободно между тях. Независимо в какъв облик съм, другият също е там, макар и невидим, в нещо като алтернативно измерение, докато отново не го заема. Дрехите ми, вещите, всичко, което е било с мен, докато съм била в човешката си форма, не се променя, когато стана вълчица. Освен това, по всяко време мога да използвам черти и от двете форми, ако ми потрябват. Например, в състояние съм да накарам кучешките ми зъби да се заострят дори когато съм в човешкия си облик.

Помълчах за миг, преди да продължа:

— Предполагам, че бих могла да направя така, че да имам дрехи и когато съм вълк, ако наистина го искам, само че не виждам никакъв смисъл. Би било чисто и просто глупаво.

— Хмм — той протегна ръка мен. — Мисля, че имам нужда от още кафе, за да смеля всичко това.

Върнах му чашата, като се погрижих пръстите ми да докоснат неговите, докато му я подавах.

— Знаеш ли откъде сте дошли?

Погледът му се задържа върху ръката ми дори след като я отпуснах в скута си. Пулсът ми се ускори. Спомних си думите на баща ми и обгърнах коленете си с ръце.

„Какво правя тук? Рискувам твърде много.“

Шей ме наблюдаваше, спокойно, ала любопитно. Срещнах погледа му и осъзнах, че не искам да си тръгвам.

— Според легендата, първият Страж бил създаден от Пазител, паднал в битка. Тежко ранен, той се скрил в гората. Бил много слаб, на крачка от смъртта, ала тогава се появил един вълк. Донесъл му храна и пропъдил другите хищници. Пазителят успял да превърже раните си, а вълкът продължил да му носи храна. Когато оздравял, Пазителят му предложил да го превърне в Страж — наполовина човек, наполовина звяр, преизпълнен с древна магия. В замяна на неговата вярност и

служба, Пазителят обещал винаги да се грижи за Стражите и тяхното потомство. Така се появил първият Страж и оттогава ние сме воините на Пазителите.

Шей ме гледаше озадачено.

— Пазителите?

Неволно простенах, давайки си изведнъж сметка колко опасен може да стане разговорът ни. Твърде лесно ми бе да се отпусна в присъствието на Шей и ето че издавах неща, които нямах намерение да му казвам.

Той се приведе напред.

— Какво не е наред? Да не би някои въпроси да са забранени?

— Не съм сигурна — харесваше ми, когато беше толкова близо до мен; усещах вълнението, което се излъчваше от кожата му, стаеното напрежение на наближаваща буря.

По тялото ми се разля приятна топлина и аз забих нокти в крака си. *„От кафето е. Нищо друго.“* Неволно се свих.

Шей видя как се отдръпвам от него.

— Не бързай. Искам да ми имаш доверие.

„Проблемът не е у теб. Не мога да имам доверие на себе си.“

Не исках да си тръгвам, ала започвах да се страхувам. Може би, ако успеех да държа разговора под контрол, нищо нямаше да се случи.

— Да кажем, че Пазителите са онези, пред които отговарям. Сега може ли аз да те попитам нещо?

— Разбира се — Шей изглеждаше очарован, че искам да науча повече за него.

— Може ли първо да получа още малко кафе? — засмях се аз.

— Разбира се — той побърза да напълни чашата, която му подадох.

— Откъде си? — нарочно започнах с въпрос, който смятах за лесен.

— От никъде — измърмори той.

— Никъде? — взирах се в черната течност в чашата си. — Не мисля, че съм била там.

— Извинявай. Роден съм в Ирландия. Малък остров близо до крайбрежието — гласът му омекна. — Родителите ми починали, когато съм бил съвсем малък, и Боск ме отгледа като собствено дете.

— И наистина ти е вуйчо? — попитах, като го наблюдавах много внимателно.

Шей кимна.

— Брат на майка ми.

„Това не е вярно, но не съм сигурна дали той го знае.“ Усмихнах се и му дадох знак да продължи.

— Боск се занимава с разни инвестиции. Правителствен консултант или нещо такова. Не знам какво точно прави. Има страшно много пари, но непрекъснато му се налага да пътува. През целия си живот не съм учил на едно и също място повече от две години. Живели сме в Европа, Азия, Мексико, както и в няколко града в Съединените щати. През последните две години бяхме в Портланд, после дойдохме в Колорадо.

— Звучи доста самотно.

Той сви рамене.

— Никога не съм имал приятели, поне не наистина близки. Според мен точно заради това чета толкова много. Книгите са най-добрите ми приятели. — Той се извъртя на една страна и се опъна на земята. — Затова и прекарвам толкова много време навън. Предпочитам самотата пред тълпите. Дивата природа ми харесва.

По тялото му пробяга тръпка и той продължи:

— Освен когато не се натъкна на гризли там, където уж не се срещали — при тези думи той ме погледна изпитателно и заинтригувано. — Може ли да ти задам още един въпрос? Различен от другите?

Аз отпих от чашата за последен път.

— Разбира се. Само че и аз имам да те питам още неща.

— Няма проблем. Просто има нещо, което много ми се иска да знам.

С едно гъвкаво движение той се изправи. Сепната, побързах да скоча на крака, при което чашата се търкулна от ръцете ми.

Неволно отстъпих назад, когато Шей свали якето си и изхлузи тениската си през главата.

— Виж — той прокара ръка по гърдите си.

— Да, много хубаво. Виждам, че спортуваш — измърморих аз; кръвта във вените ми закипя.

— Престани — стисна зъби Шей. — Знаеш какво имам предвид. Никакви белези. Нито тук, нито по крака ми. Мечката здравата ме нахапа. Къде тогава са белезите?

Отвърнах на твърдия му поглед.

— Облечи си дрехите. Прекалено е студено за слънчеви бани.

Винаги бях смятала тялото си за своето най-силно оръжие, кораво и несломимо като стомана, ала ето че сега краката едва ме държаха. Не можех да откъсна очи от извивката на раменете му, от начина, по който дънките обгръщаха бедрата му, от плетеницата от линии, които мускулите му извайваха по гърдите и стомаха му.

— Е, ще ми отговориш ли? — Ръцете му настръхнаха от студ, ала той продължи да стои като вкаменен.

Искаше ми се да го докосна, да усетя кожата му и да видя дали и неговият пулс е така учестен, като моят, да почувствам опияняващата горещина, с която близостта му ме изпълваше.

— Да — отвърнах и посочих хвърленото на земята яке прекалено уплашена, за да се приближа до него. — Облечи се, ако обичаш.

— Започвай да говориш — той ми обърна гръб и пъхна ръце в ръкавите на тениската си; когато ги вдигна, за да я нахлузи през главата си, погледът ми се спря върху татуировката на тила му.

Не се бях сещала за нея от деня, когато му спасих живота, ала ето че ярко очертаният кръст си беше там.

Намръщих се. *„Не можем да сме сигурни, без да сме видели врата му.“*

— Чакам — Шей вдигна якето си и го облече; гласът му ме върна на земята.

— Аз те излекувах — преплетох пръсти, надявайки се да потисна желанието да го докосна.

— Знам.

Той направи крачка към мен.

— Усетих, когато… — той не довърши и погледът му, изпълнен с удивление, се плъзна по лицето ми. — Когато пих от кръвта ти.

Сърцето ми заби учестено и аз кимнах. Шей улови ръката ми и кожата ми настръхна, когато той вдигна ръкавите на якето и пуловера ми. Пръстите му пробягаха по кожата ми, разпръсквайки искри по цялото ми тяло.

Усещането беше едновременно познато и напълно ново. Обзе ме вълнение като в началото на лов. С Рен желанието ме връхлиташе изневиделица — като предизвикателство или пристъп на гняв. Шей разпалваше у мен нажежена до бяло страст, която гореше бавно, но настойчиво. С него нямаше нито глутници, нито господари и господарки. Бяхме просто аз и той, момчето, което се докосваше до частица от мен, която бе обещана другиму.

— Ето — прошепна той, като посочи мястото, където бях забила зъби в кожата си. — Ти също нямаш белег.

Той вдигна очи към лицето ми, без да ме пуска. Отвърнах на погледа му, ала после изтръгнах ръката си от неговата и смъкнах ръкава на пуловера върху пламналата си кожа.

„Не може да го направиш, Кала!“

Палецът на крака ми рисуваше фигури в пръстта.

„Знаеш, че не можеш. Както и да се чувстваш тук, в планината, знаеш, че не си свободна.“

— Раните ми заздравяват много бързо — изрекох на глас. — Кръвта ми има изключително силни целителни свойства. Така е с всички Стражи.

— Нямаше вкус на кръв — Шей прокара език по устните си, сякаш все още можеше да усети вкуса ми.

Обвих ръце около кръста си. Исках отново да почувства моя вкус, ала не на кръвта ми.

— Защото нашата кръв е различна. Тя е едно от най-ценните ни качества. Стражите могат да изцелят другарите си почти мигновено по време на битка. Това ни прави почти непобедими.

— Вярвам ти.

— Това е истинската й цел, макар че, както и сам видя, можем да лекуваме абсолютно всекиго — кракът ми попадна на някакво камъче и го изрита с всичка сила. — Но не би трябвало да го правим.

Погледът му проследи търкалящия се камък.

— Тогава защо…

— Шей, моля те, чуй ме добре — думите сами изскочиха от устата ми, прекъсвайки го по средата на изречението. — Лекуването по този начин е свещено за нас. Можем да го използваме само за да се лекуваме един друг. Когато ти спасих живота… аз престъпих нашите

закони. Толкова сериозно, че ако някой от моя свят научи, животът ми няма да струва и пукната пара. Разбираш ли?

— Рискувала си *своя* живот, за да спасиш моя? — Шей направи крачка към мен и кръвта забуча в ушите ми.

Когато ръцете му обгърнаха лицето ми и го привлякоха към неговото, така че устните ни почти се докосваха, по тялото ми пробяга тръпка. Докато се взирах в дълбините на сиво-зелените му очи, усещайки топлия му дъх върху кожата си, изведнъж осъзнах, че бих го направила отново, независимо от цената.

— Никога не бих те изложил на опасност, Кала. Никога — прошепна той едва чуто; аз вдигнах ръце и ги сложих върху неговите. — Но приятелката ти? Брин? Тя също беше там. Тя знае.

— Тя е от глутницата, моята бета. Верността ѝ е абсолютна. Брин би умряла, преди да ме предаде.

— Аз също никога не бих те предал — той опита да се усмихне, въпреки че изглеждаше потресен.

— Не бива да казваш на никого. Моля те! — опитах се да придам решително звучене на гласа си. — Мога да изгубя всичко.

— Разбирам — увери ме Шей, после и двамата замълчахме.

Сред тишината на природата нашето безмълвие беше почти осезаемо. Жадувах да ме целуне, да усети желанието, което знаех, че се излъчва от мен, така, както аз усещах упоителния дъх на неговата страст. *„Не бива, Кала. Това не е мъжът за теб.“* Затворих очи, от което ми стана малко по-лесно да се отдръпна.

— След като пих от кръвта ти… означава ли, че и аз ще се превърна във върко… ъ-ъ-ъ, в Страж? — колебливо попита той. — Затова ли законите ви го забраняват?

Поклатих глава и за миг ми се стори, че в очите му проблесна разочарование.

— Твърде много комикси си чел, Шей.

Тънка усмивка заигра по устните му.

— Е, как тогава ставаш Страж? Имам предвид, освен легендата, която ми разказа.

— Ами обикновено се появяваме по нормалния начин. Имам родители и по-малък брат — той изглеждаше учуден и аз се разсмях. — Но нашите семейства се създават различно. При нас не е просто въпрос на това да се влюбим, да се омъжим и да създадем деца. Новите

глутници се планират много преди образуването им. Но ако неочаквано възникне неотложна нужда от Стражи, те могат да бъдат направени. Един алфа може да превърне който и да било човек в Страж.

— Алфа? — Шей отиде до раницата си и като порови малко, извади овесено блокче.

— Водач на глутница — наблюдавах го, без да помръдна.

— Ти алфа ли си? Държиш се така, сякаш си водач. А и каза, че Брин била твоята бета.

— Да, аз съм алфа.

Очевидно ме бе слушал внимателно и това ми харесваше.

— Как можеш да превърнеш човек в Страж? — Той потупа земята до себе си.

— С ухапване и заклинание.

Приближих се бавно и Шей вдигна към мен очи, в които се четеше смесица от страх и любопитство.

— Недей да си въобразяваш разни неща. Хапя единствено за да убия — поклатих глава и се усмихнах, когато го видях да се отдръпва. — Превръщаме хора единствено когато имаме отчаяна нужда от Стражи и няма време да изчакаме глутницата да отгледа малките си. Стражите, създадени по този начин, не се чувстват така удобно в двете си форми, както онези, които са се родили такива. Трябва им време, за да свикнат. Но ако се налага, го правим.

— Какво значи „ако се налага“?

Разположих се до него.

— Ние сме воини, а във всяка война неминуемо има жертви. Но от векове не сме изпадали в ситуация, която да ни принуди да прибегнем до подобен изход.

— Кой може да ти нареди да създадеш нови Стражи? — попита Шей и аз прехапах устни.

— Моята господарка.

— Твоята господарка? — Шей внезапно спря да развива овесеното блокче.

— Лумин Найтшейд. Познаваш я. Беше в стаята на Ефрон в петък.

Той кимна, ала тревогата не изчезна от очите му.

— Тя има власт над моята глутница — продължих аз. — Глутницата Найтшейд.

— Твоята глутница? — промърмори той. — Нима има повече от една?

— Две. Другата се подчинява на Ефрон. Глутницата Бейн.

— Колко Стражи има общо?

— Във всяка глутница има по петдесетина вълци — отвърнах и той подсвирна впечатлено. — В началото глутниците винаги са малки, но с течение на времето се разрастват, ако техните алфи се окажат способни воини и предводители.

— Познавам ли някой от тях? — Шей явно се бе отказал от закуската, защото мушна блокчето обратно в раницата си и се облегна на лакти.

— Сигурно си виждал някой от възрастните из града, но няма как да ги разпознаеш, освен ако не се преобразят пред теб, а това е забранено. Младите вълци до един учат в „Маунтин Скул“. Тези от Найтшейд са моите приятели, но напоследък се движим и заедно с младите Бейн.

По лицето му пролича, че е започнал да свързва късчетата информация, които му бяха известни.

— Рен Ларош и неговата банда.

— Банда? — аз изскубнах снопче трева и без да искам, го посипах с пръст и изгнили корени.

— Ами всички вие се държите, като че сте в банда — каза Шей, докато изтръскваше земята от пуловера и косата си.

— Ние сме вълци, не училищна банда. Освен това и приятелите на Рен, и ние от Найтшейд, сме още малки. Родителите ни и другите възрастни вълци съставляват глутниците. Те патрулират в планината през седмицата, както и всяка нощ. Ние поемаме само обиколките през почивните дни.

Шей пребледня.

— Значи, ако бях дошъл някой друг ден…

— Щеше да си мъртъв — довърших аз вместо него.

— Ясно — той се излегна назад и се загледа в облаците. — А защо има две глутници?

— Вълците на Бейн охраняват западния склон на планината, а ние — източния. Но това скоро ще се промени.

— Защо? — Той продължаваше да се взира в облаците.

— Пазителите ще създадат още една глутница.

Шей рязко се изправи.

— Още една глутница? Откъде ще дойде тя?

Извърнах поглед, внезапно смутена.

— Няма да *дойде* отникъде. Ще се роди от съюза между младите вълци от двете съществуващи глутници. Новите поколения Найтшейд и Бейн. Ние сме новата глутница. Засега сме само десетима. Както ти казах, в началото новите глутници винаги са малобройни — ще трябва да се докажем, преди към нас да се присъединят и други вълци.

— Кала — резкият му тон ме накара да го погледна.

Беше забил пръсти в земята, кокалчетата му бяха побелели от напрежение.

— Защо казваш „ние“?

— Аз и Рен сме двамата алфи на нашето поколение. Ние ще поведем новата глутница.

Шей сбърчи чело.

— Не разбирам.

Лицето ми пламна и аз неволно посегнах към плитката си и започнах да я навивам около пръста си.

— Какво знаеш за вълците?

— По-големи и силни кучета? — той пребледня под изпепеляващия ми поглед. — Извинявай. Не знам почти нищо.

— Да видим — опитвах се да намеря най-простото обяснение. — Социалните ни връзки са невероятно силни и предполагат сляпа вярност към алфа-вълците. Двама алфи се събират и повеждат глутницата си. Всеки алфа си има по един бета — вторият по важност в глутницата. За мен това е Брин, а за Рен — Дакс. Останалите също имат своето място в глутницата и следват нашите заповеди. Привързаността, която съществува между нас, ни прави свирепи, превръща ни във воините, които трябва да бъдем. Така живеем и така изпълняваме дълга си към Пазителите — крива усмивка пробяга по устните ми. — И сигурно затова ти се струва, че действаме като банда.

Той обаче не се засмя.

— И как решихте да създадете тази нова глутница?

— Не сме го решили ние. Пазителите са единствените, които могат да наредят образуването на нова глутница.

— Но нали току-що каза, че двамата алфи се събират, за да създадат нова глутница? — за миг гласът му изневери.

Кимнах, усещайки как горещината, избила по бузите ми, плъзва по шията ми.

„Трябва да му кажа; той трябва да знае.“

Само че не исках да му казвам. Сигурна бях, че щом научи истината, ще спре да ме докосва и самата мисъл за това ме накара да изпитам непозната дотогава празнина.

— Да не искаш да ми кажеш, че ще… *се събереш* — той едва не се задави с думата, — с Рен Ларош само защото са ти наредили да го сториш?

— Не е толкова просто — сгънах колене пред себе си и ги обгърнах с ръце. — Рен, аз, всички ние, сме се родили единствено за да образуваме нова глутница. Това е причината, поради която Пазителите са ни създали. Те са решили, че родителите ни трябва да се съберат, те решават какво ще стане с нас. Нашият съюз е символ на съюза между Пазители и Стражи.

Докато говорех, Шей бе скочил на крака.

— Да не би да излизаш с Рен?

— Не става точно така — аз също се изправих. — Не разбираш. Нямаме право да… бъдем заедно преди съюза.

— Съюза? — той се извърна, като поклащаше глава и си мърмореше нещо, което не можех да чуя, а когато отново ме погледна, устните му бяха свити с отвращение. — Искаш да ми кажеш, че ще се омъжваш? За този идиот? Кога?

— В края на октомври — отвърнах, като сложих ръце на кръста си. — И той не е идиот.

— Е, значи добре го прикрива. На колко години си? — изгледа ме изпитателно. — На осемнайсет?

— На седемнайсет.

Той се наведе към мен и ме сграбчи за раменете.

— Това е лудост, Кала. Кажи ми, че нямаш намерение да се подчиниш ей така. Не те ли е грижа?

Знаех, че трябва да се отскубна от него, ала в очите му се четеше такава загриженост, че не се осмелих дори да помръдна.

— Грижа ме е. Но решението не зависи от мен — не можех да откъсна очи от неговите. — Мой дълг е да служа на Пазителите, както всички Стражи преди мен и както всички, които ще дойдат след мен.

— Разбира се, че зависи от теб!

Съжалението, изписало се по лицето му, ме разгневи и аз го блъснах. Той не можа да се задържи на крака и падна на земята.

— Не знаеш нищо за моя свят — яростно изсъсках.

Той се изправи с изненадваща пъргавина.

— Може и да е така, но знам, че е абсурдно да казваш на някого кого може и кого не може да обича.

Въпреки очевидната ми враждебност, той отново се приближи и улови ръката ми.

— Абсурдно и жестоко. Заслужаваш нещо по-добро.

Пръстите ми потръпнаха под допира му; неканени сълзи изпълниха очите и потекоха по бузите ми.

„Защо продължава да ме докосва? Нима не разбира?“

Издърпах ръката си от неговата и залитайки, направих крачка назад.

— Нямаш представа какво говориш! — опитах се да изтрия очите си, ала сълзите продължаваха да ме заслепяват.

— Не плачи, Кала — отново бе съвсем близо до мен, докосваше лицето ми, бършеше сълзите ми. — Не си длъжна да го правиш. Не ме е грижа кои са тези Пазители. Никой не може да има такъв контрол над живота ти. Това е нелепо!

Изгледах го сърдито, оголвайки заострените си зъби срещу него.

— Слушай ме внимателно, Шей — думите ми изсвистяха като камшик. — Ти си глупак. Не знаеш нищо. Не разбираш нищо. Стой далеч от мен!

— Кала! — той посегна към мен, ала отскочи, когато приех вълчата си форма и щракнах заплашително със зъби.

Чувах как продължава да вика името ми дълго след като се изгубих в сенките на дърветата.

10

Вече се бе стъмнило, когато най-сетне бутнах входната врата. Умиротворяващи ноти, изсвирени на пиано, изпълваха къщата — традиционният съпровод на вечерите, когато родителите ми не трябваше да патрулират. Обгърнати от мелодиите на Шопен, те се наслаждаваха на спокойствието, майка ми — с чаша вино в ръка, баща ми — като отпиваше от любимото си уиски. Тази вечер баща ми щеше да седи в кожения си стол, докато майка ми бродеше из горите край Халдис.

Бавно се заизкачвах по стълбите, чувствайки се като парцал. Единственото, което исках, бе да си взема гореща вана, да заспя и никога вече да не се събудя.

Когато стигнах най-горното стъпало, откъм стаята на Ансел се разнесе странно трополене. Поспрях пред вратата и тъкмо се канех да почукам, когато тя се отвори.

— Здрасти, Кала!

На прага, силно зачервена, стоеше Брин. Погледна ме за миг и побърза да извърне очи; мускулите по лицето й играеха.

— Още ли си тук?

Мисълта ми бързо направи сметката — бях я оставила, седнала на кухненската маса, преди близо дванайсет часа.

Погледът й обходи празния коридор.

— Ъ-ъ-ъ. Да. Бях… помагах на Ансел да си напише домашното — пръстите й потропваха по бедрото, а очите й все така ме избягваха.

— Аха. Сигурно доста е изостанал?

Ъгълчетата на устните й потрепнаха в усмивка.

— О, не бих казала.

— Благодаря за помощта, Брин! — обади се Ансел от вътрешността на стаята.

— До утре, Кал — сбогува се Брин и хукна надолу по стълбите. Проследих бързото й отдалечаване с присвити очи, преди да вляза в

стаята на Ансел. Той се бе изтегнал върху леглото си и небрежно прелистваше антология с английска поезия.

— Как мина патрулът? — попита, давайки си вид, че чете.

— Добре — приседнах в края на леглото. — Как мина твоят ден?

— Прекрасно — измърка той.

— И защо? — попитах аз и подпрях брадичката си с ръка. Ансел се изпъна и бутна книгата настрани толкова рязко, че тя се търкулна от леглото.

— Това не е ли домашното ти? — махнах към падналата антология, но той не ми обърна внимание.

— Трябва да поговорим — заяви брат ми и се изпъна още повече.

— Така ли? — изтегнах се и аз върху леглото. — За какво?

Той продължаваше да ме гледа настойчиво.

— За мен и Брин.

— Да? — повдигнах вежди и се заиграх с покривката на леглото. По лицето на брат ми се изписа раздразнение.

— Имам предвид за мен *и* Брин.

„О, Господи.“ Очаквах го от известно време. *„Горкият Ансел.“*

— Чух те и първия път. Какво за вас двамата?

— Стига, Кал. Не се прави, че не разбираш.

— Очевидно не разбирам.

Всъщност беше ми съвсем ясно какво се опитва да ми каже Ансел, но въпреки това се надявах, че греша… заради доброто на всички ни.

Гъста червенина изби по врата му и плъзна нагоре. Той се прокашля.

— Имам предвид… не си ли забелязала как аз…?

Той поклати глава и заби юмрук във възглавницата си с такава сила, че тя се пръсна по шевовете и във въздуха се разлетяха гъши пера. Надигнах се и го погледнах.

— Кажи ми какво става.

Той раздвижи устни, сякаш репетираше наум някаква реч, после си пое рязко дъх и се хвърли с главата напред.

— Искам да бъда с нея. След като новата глутница се сформира. Искам Брин да ми бъде партньор.

— Ансел!

Оказа се по-лошо, отколкото очаквах.

— Виж, Кал. Обичам Брин. Безусловно. От цялото си сърце. Всичко онова, за което четеш по книгите и виждаш във филмите. Тя е единственото, което искам на този свят. Но трябваше да се убедя, че имам шанс. Затова днес й казах какво чувствам.

Думите, които знаех, че трябва да изрека, отекваха в ума ми, ала един въпрос ги заглуши:

— Какво ти отговори тя?

Лицето му грейна.

— Позволи ми да я целуна. Мисля, че й хареса.

Простенах, но усетих и зрънце облекчение. Може би все пак не беше толкова сериозно, колкото си бях помислила.

— За Бога, Ан, говорим за Брин! Знаеш, че тя би опитала от всичко.

И като махнах към вратата, добавих:

— Нали видя как изхвърча оттук, щом се прибрах. Извинявай, миличък, но според мен сега Брин умира от срам.

— Не. Притеснява се, че може да се ядосаш. Всъщност, бои се да не й отгризеш ухото.

— Виж — опитах отново, като се надявах, че няма да приеме разочарованието твърде тежко. — Знам, че си падаш по Брин, откакто се помниш, но не искам да храниш празни надежди.

— Стига де, Кала! Вече не съм дете. Това е сериозно.

— Много си самоуверен — подхвърлих, разтревожена от широката му усмивка.

— Ами ако ти кажа, че тя ме остави да я целувам в продължение на четири часа? — подхвърли той, полупритворил сивите си очи, и аз замалко не паднах от леглото.

— Какво?!

— И не само се целувахме — продължи той и по лицето му се изписа лукаво изражение.

— Ансел! — зяпнах насреща му, осъзнавайки колко бях подценила ситуацията.

Той заподскача върху леглото със светнало от щастие лице.

Аз се изтърколих по корем, сграбчих най-близката възглавница и забих зъби в копринената калъфка.

— Хайде де, Кала. Не можеш ли да се радваш заради нас? Ние се обичаме — при всяка дума Ансел ме мушкаше с пръст в ребрата.

Оставих възглавницата и се изправих с юмруци на кръста.

— При нас нещата не стават така. Не ме е грижа как е по книгите и във филмите. Ние не живеем като хората, Ансел, и ти го *знаеш*!

— Знам, знам — той избягваше яростния ми поглед. — Но татко каза, че Пазителите са склонни да одобрят някои връзки по препоръката на своите алфи. И понеже вече знаеш за нас с Брин, нищо не ти пречи да им го кажеш.

— Да — отвърнах. — Но не мога да обещая нищо. Единствено Пазителите решават дали една връзка може да бъде сключена или не. Те имат последната дума.

— Според татко Лумин се е вслушала в абсолютно всичките му препоръки.

В очите на Ансел се четеше такава надежда, че сърцето ми се сви.

— Знам. Но не тя ще бъде господарка на новата глутница. Не помниш ли? Тази сутрин ти казах, че начело ще застане Лоуган. — Нещо ме преряза, ала продължих: — Ако той нареди Брин и Мейсън да се съберат, ще бъда безсилна да сторя каквото и да било.

Очаквах яростни протести и възмущение от страна на брат си, ала вместо това той се разсмя. Намръщих се, докато го гледах как се превива от смях на леглото.

— О, да, това ще си струва да бъде видяно!

— Ъ-ъ-ъ… какво ти става, Ан? Говорех сериозно!

— Да бе, да!

Мълчанието ми най-сетне го накара да спре да се смее.

— Ама ти наистина ли не знаеш? — зяпна той изумен.

— Какво да знам? — попитах, чувствайки, че нещо ми убягва.

Ансел взе единствената оцеляла възглавница и я стисна между юмруците си.

— Мейсън е гей.

— Шегуваш се! Мейсън? Гей?

Брат ми въздъхна.

— Знаеш ли какъв е проблемът на алфите? Толкова сте погълнати от мисълта за новата глутница, че не забелязвате това, което се случва под носа ви!

— Мейсън? — повторих аз, смутена от учудването в гласа си.

— Двамата с Нев излизат заедно вече цяла година — продължи брат ми и се изтегна по корем.

— Нев? Кой е Нев? — намръщих се аз.

Ансел ме погледна, но не каза нищо. Отне ми няколко секунди, докато проумея какво ми казва.

— Имаш предвид Невил? На Рен?

— Не, не на Рен. На Мейсън — ухили се Ансел. — И предпочита да го наричат Нев.

— От една година?

— Да, срещнали се в група за подкрепа на Стражи, които са се разкрили. Както знаеш, никой не може да има връзка, която не е одобрена от Пазителите. Независимо дали с мъж или жена.

Разсмях се сухо.

— Значи искаш да ми кажеш, че Мейсън и Невил, ъ-ъ-ъ, Нев, ходят на сбирки на Анонимните Гей-Стражи?

Брат ми сви рамене и аз отново приседнах на леглото.

— Виж ти!

Бях изумена не толкова от това, че Мейсън е гей, а че бе успял да го прикрие толкова добре. Разбира се, в нашия случай бе въпрос на живот и смърт, но от мисълта, че ми няма достатъчно доверие, за да сподели нещо толкова важно, ме заболя.

Ансел се изтегна до мен, отпуснал глава върху сгънатите си ръце.

— Естествено, всичко е много тайно. Заради Пазителите. Те не са особено толерантни към „алтернативния начин на живот“ — думите му бяха придружени от звук на отвращение.

Зарових глава в ръцете си:

— Не, не са.

Мейсън и Невил? Трудно ми беше да си го представя. Мейсън беше общителен и забавен, но Нев изглеждаше толкова, ами… затворен и мълчалив.

— Което си е чиста проба ирония, като се има предвид Лоуган подметна Ансел, вземайки последния брой на списание „Ролинг стоун“ от нощното шкафче.

— Лоуган?!

Сложих ръка върху разгърнатото списание, принуждавайки Ансел да вдигне поглед.

— Да, Лоуган. Поне според Мейсън. Само че за него, пък и за който и да било Пазител, не е такъв проблем, както за нас. Имам предвид, че Лоуган ще си вземе някоя жена трофей, за да си осигури наследници, а за другите си нужди може да използва колкото си иска инкуби — в очите на брат ми припламнаха злоради искри.

— Ансел! — извиках. Поне нямаше да се притеснявам, че Лоуган има навиците на баща си.

— Стига де, Кал! Може и да съм по-малкият ти брат, но не е като да не знам нищо. — Той ме замери с възглавницата и добави: — Всъщност, по всичко личи, че май знам доста повече от теб.

Тонът му изведнъж се промени и в него се прокраднаха обнадеждени нотки:

— Надявам се, че това е добре дошло за нас. Имам предвид онова, което ти казах за Лоуган. Вярно, че си остава Пазител, но може би ще е различен.

— Аха.

Погледнах го и видях, че е прехапал долната си устна; изглеждаше замислен, ала въпреки това изпълнен с надежда.

— Трябва да рискувам, Кала. Обичам я. Винаги съм я обичал.

Ледена тръпка пробяга по гърба ми.

— Разбирам, Ансел. Но докато не получим официално нареждане от Пазителите, вие двамата трябва да държите връзката си в тайна. Бъдете предпазливи.

— Благодаря, Кал! — Той ме прегърна и усетих пулса му, когато сложи глава на рамото ми.

Затворих очи. Разбира се, че щях да помогна на брат си и Брин, ала усещах и още нещо, с което никак не се гордеех. Като алфа бях в състояние да помогна на приятелите си да получат онова, което искат, но на този свят нямаше никой, който би могъл да стори същото за мен.

11

Когато на другата сутрин паркирахме пред училище, Ансел се обърна към мен:

— Брин ще иска да говори с теб, затова аз се омитам оттук.

Кимнах и разкопчах предпазния колан.

— Моля те, недей да й крещиш — добави Ансел. — И имай предвид, че харесвам *и двете* й уши на мястото им.

Изгледах го кръвнишки, а той преглътна мъчително и изскочи от колата.

Когато стигнах до шкафчето си в коридора, Брин беше вече там. Почти можех да видя вълчата й форма, с присвити назад уши и опашка, свряна между краката, да трепери от страх до уплашеното момиче.

— Кълна ти се, че изобщо не съм имала такива намерения, Кал!

— Знам.

— Толкова съжалявам — продължаваше Брин, като се въртеше неспокойно около мен, докато отварях шкафчето си. — Знам, че не се предполага да стане така.

Кимнах, без да отмествам поглед от купчината учебници и папки.

— Моля те, погледни ме!

Обърнах се и срещнах очите на най-добрата си приятелка, широко отворени и уплашени.

Усетих как нещо ме задави.

— Нищо не мога да ти обещая.

Брин сграбчи ръката ми, която трепереше.

— Знам! Да влизаме в час.

Поведе ме към класната стая и докато се настанявахме на чиновете си в дъното, ми хвърли кос поглед.

— *Ти* ли каза на Ансел, че си падам по Джон Дън[1]?

— Падаш си по Джон Дън? — изсумтях аз.

— Я виж ти! Малкото ти братче наистина си го бива!

Докато ровех в чантата си за химикалка, я чух да прошепва:

„Невръстната ни обич докато растеше, потайност тя подире ни влечеше и сенки се източваха след нас; ала сега не е така.“[2]

— О, моля ти се! — простенах аз.

Ала стомахът ми се сви от болка.

— У теб няма и зрънце романтика, Кал — Брин ме плесна по тила с тетрадката си.

Свих рамене, без да я поглеждам. Брин далеч не беше единственото, за което се тревожех днес. Непрекъснато поглеждах към вратата в очакване Шей да се появи; угризения за острите ми думи в планината отслабваха решимостта ми да го избягвам.

Само че той беше опасен. Знаех, че трябва да надвия привличането, което изпитвах към него и което се засилваше всеки път, щом го видех. Решението ме изпълни с тъпа болка. Харесвах това необикновено човешко момче. Дръзкото му безразсъдство и незачитането на правилата бяха глътка свеж въздух в задушаващия свят, в който живеех.

В този миг Шей прекрачи прага. Маслиненозелена риза, дънки, непокорна коса, която непрекъснато му влизаше в очите. Той прекоси стаята, без да ме поглежда, и се настани на чина до моя. Проследих скованите му движения с въздишка, облекчена, но и натъжена, че бе взел предупрежденията ми толкова насериозно. Шей не просто ми харесваше, той ме очароваше. Никога не си бях представяла, че един човек може да събуди такъв интерес у мен. Държанието му по нищо не приличаше на това на човешкото стадо в „Маунтин Скул“, което се разбягваше подплашено всеки път, когато по коридора се зададеше някой Страж. Шей беше безстрашен и решителен, приличаше ми на вълк единак, може би дори на алфа, ала вълк, когото никаква лоялност към глутницата не можеше да прикове на едно място.

Господин Греъм започна да говори за стремежа към равнопоставеност между половете през двайсетте години на миналия век и аз извадих копието си на „Великия Гетсби“. Опитах да си водя записки, ала погледът ми неизменно се връщаше на Шей. Той пишеше усърдно, като от време на време спираше, за да подчертае някой по-важен пасаж в книгата. Не ме погледна нито веднъж. Най-сетне и аз насочих вниманието си към часа, като се опитвах да убедя сама себе си, че промененото му отношение е за добро.

Дотук добре.

Бях се справила с две от неприятните срещи, които ме очакваха днес — Брин и Шей. Оставаше ми само още една.

Когато влязох в лабораторията по химия, Рен вече бе започнал да подрежда върху масата нещата, които щяха да ни трябват за днешния експеримент. Приближих се до него, мъчейки се да пропъдя неприятния спомен за последната ни среща.

— Здрасти — поздравих аз и се настаних на стола зад масата.

— Здравей, Лили — той дръпна учебниците си, за да не ми пречат. — Хубава рокля.

Потиснах инстинктивното желание да изругая и вместо това измъкнах учебника си от дъното на чантата.

— Какво ще правим днес? — попитах, без да го поглеждам.

Той се разсмя тихичко.

— Алхимия.

— Какво?

„Шегуваше се.“

Рен побутна към мен чинийка с дребни монети.

— Мисля, че госпожица Форис се опитва да поддържа интереса ни, като се преструва, че това всъщност не е час по химия. Експериментът ще повтори начините, по които някогашните алхимици се опитвали да превърнат металите в злато. От нас се изисква да проверим хипотезата дали процесът изобщо може да бъде успешен.

— Разбирам — отвърнах и след като прочетох инструкциите в учебника, извадих няколко епруветки, които щяха да ни трябват за различните вещества, необходими за опита.

— Да знаеш, че ако успеем, смятам да избягам със златото — подхвърли Рен, докато носеше още съставки от шкафа.

— Ще го имам предвид — отвърнах и се заех да търся запалката, докато той подготвяше бензиновата горелка. — Как прекара останалата част от уикенда?

Грешен въпрос.

Рен настръхна и грабна запалката от ръцете ми.

— Чудесно.

Часът се точеше едва-едва, напрегнат и неловък; разговорът ни се състоеше от резки въпроси и едносрични отговори. Докато

изпълнявахме напълно механично експеримента, усетих как в гърдите ми се настанява задушаваща празнина.

Тъкмо разглеждах монетата, която бях вдигнала с помощта на метални щипци, за да видя има ли някакви признаци за промяна, когато зад мен се разнесе сладникав глас.

— Здравей, Рен.

Пръстите ми още по-силно стиснаха металните щипци, когато, хвърляйки поглед през рамо, видях Ашли Райе, дългокрако и тъмнокосо човешко момиче, да се усмихва изкусително на Рен с наклонена на една страна глава и полуотворени розови устни.

— Здравей, Ашли — Рен остави молива си на масата и небрежно се наведе напред.

Тя запърха с мигли и аз побързах да се върна към опита. Завоеванията на Рен се деляха на два вида — такива, които още въздишаха по него, и такива, които всяка нощ забиваха игли в саморъчно направени вуду-куклички с неговия образ. Ашли беше от първите.

Хвърлих поглед към часовника. Часът по химия беше към края си, затова отидох до мивката и се заех да изпразвам епруветките.

— Е, Рен — гальовният й тон ме накара да потръпна. — Знам, че дотогава има цял месец, но съм сигурна, че вече има опашка от момичета, които искат да те поканят на Кървавата луна[3].

Скърцайки със зъби, избърсах една стъкленица с хартиената кърпа и посегнах към следващата.

— Прекарахме си толкова хубаво миналата година — изпълнената с копнеж въздишка на Ашли се заби като бодлива тел в обърнатия ми гръб. — А отдавна не сме излизали заедно. Искаш ли да ме придружиш?

— Съжалявам, Аш — отвърна Рен. — Вече имам уговорка.

— Имаш среща за бала? — гласът й внезапно изтъня и отекна по-силно, отколкото бе нужно.

— Да.

Чух как Ашли пристъпя от крак на крак, преди да попита нацупено:

— Е, коя е тя?

— Кала.

Епруветката в ръката ми се пръсна на хиляди парченца. Изругах, когато в дланта ми се забиха късчета стъкло.

Рен побърза да дойде при мен.

— Хайде де, Кал. Какво ти е направила горката епруветка?

Поклатих глава, като продължавах да ругая под носа си, и се захванах да вадя парчета стъкло от кожата си.

— Добре ли си? — Ашли успя да придаде загрижено звучене на гласа си, докато се навеждаше към нас. — О, Господи! Колко много кръв!

Въпреки болката, не можах да потисна насмешливата си усмивка.

— Ще донеса аптечката — каза Рен и след малко се появи, стиснал бяла кутия с червен кръст върху нея.

— Казах на госпожица Форис, че не е нищо страшно. Ако види ръката ти, със сигурност ще се опита да те изпрати в болницата, за да те зашият.

Подложих ръка под шуртящата вода.

— Гледай да извадиш всички парченца. Раната ще зарасне бързо, а сигурно не искаш под кожата ти да останат късчета стъкло. Веднъж ми се случи и болеше ужасно.

— Благодаря за съвета — сухо отвърнах аз. — Мисля, че ще се справя.

Отдръпнах ръката си изпод струята и след като проверих за пропуснати парченца стъкло, притиснах раната с хартиената кърпа, която Рен ми подаде.

— Как я счупи? — попита той, като се облегна на масата и се намръщи. — Бих казал, че не си знаеш силата, само че не е така.

— Чух една обезпокояваща новина — отвърнах и протегнах ръка за бинта.

— Нека аз — каза той и като взе дланта ми в своята, се зае да я превързва. — Каква новина?

— Че имам среща за бала на Кървавата луна — опитах се да придам на гласа си обидено звучене, ала нежният допир на пръстите му ме разсейваше. — Нямах представа, че казваш на всички, че излизаме заедно.

Той погледна превръзката, която бе направил, след което се изправи.

— Стори ми се най-подходящият отговор. Не е като да можем да разпратим сватбени покани на всички момичета, с които съм излизал. Пък и като се разчуе, няма да ми се налага да прекарам следващите три седмици, отказвайки покани за бала.

— Значи смяташ, че ще има и други? — изсумтях аз.

Погледна ме със закачлива усмивка и аз с усилие откъснах очи от лицето му.

„Разбира се, че ще има!“

Той отиде до кошчето за боклук, а когато се върна и ме завари да го чакам с ръце на хълбоците, изведнъж стана сериозен.

— Кала, наистина ли очакваше, че ще продължа да излизам с други момичета преди съюза?

Извърнах се, неспособна да срещна погледа му.

— Не съм мислила за това.

— Е, нямам такова намерение.

И той се зае да прибира принадлежностите ни в шкафа, затръшвайки дървената врата с такава сила, че подскочих.

— Съжалявам, че ти създавам такива неудобства — подхвърлих и стиснах юмруци, потръпвайки от болката в нараненатa си ръка.

Рен рязко извърна глава към мен.

— Какви ги говориш?

Силно покашляне ме накара да откъсна очи от него и да погледна към масата. В другия й край стоеше Шей и наблюдаваше Рен с неприкрита неприязън.

— Извинявай, Рен — процеди той през стиснати зъби. — Ще имаш ли нещо против да поговоря с Кала насаме?

Рен се приближи до него, оглеждайки го от глава до пети. Шей изпъчи рамене и аз видях как Рен полага усилие да не се разсмее.

— Това зависи от Кала — отвърна той.

Шей ме погледна и гневно свитите му устни се разкривиха в гримаса. Аз запристъпях неловко от крак на крак, местейки поглед между двамата.

Внезапно Рен грабна чантата си.

— Няма проблем. Цялата е твоя.

Сърцето ми се сви.

— Не, почакай! — повиках и го сграбчих за ръката.

Рен замръзна на място, а аз се обърнах към Шей.

— Двамата с теб нямаме какво да си кажем — думите ми бяха по-остри от парчетата стъкло, на които се бях порязала.

Видях как Шей сви юмруци, когато сложих ръката на Рен около кръста си.

— Ще обядваме ли заедно? — попитах Рен в същия миг, в който звънецът оповести края на часа.

— Разбира се — отвърна той и излязохме от лабораторията, оставяйки разярения Шей до масата.

Когато се озовахме в коридора, Рен ме погледна изпитателно.

— Какво беше това?

Усетих как ме парва разочарование, когато той свали ръка от кръста ми.

— Нищо — трябваше да положа немалко усилие, за да запазя спокойствие, докато измислях достоверна лъжа. — Като че ли е започнал да се увлича по мен, откакто „крадците“ ни нападнаха онази вечер. Непрекъснато се върти наоколо ми.

— Досажда ли ти?

— Моля ти се, Рен — нарочно си придадох нехайно изражение. — Та той е момчето на Пазителите, не можеш да го сплашиш. А и отлично знаеш, че мога да се справя с него също толкова лесно, колкото и ти. Малко е досаден, само толкова. Освен това — усетих как пулсът ми се ускорява: макар да не бях сигурна какво бе накарало Шей да ме потърси отново, вниманието му ми беше приятно, — бързо ще ме остави на мира, когато се разчуе, че двамата с теб излизаме заедно.

Рен ме придърпа към себе си и сложи ръце на раменете ми.

— Значи си съгласна?

— Ако смяташ, че е добра идея.

— Ако *аз* смятам, че е добра идея? — той разсеяно разроши косата си. — Изобщо не те разбирам, Лили.

Когато отидохме в столовата, двете глутници вече бяха насядали край обичайните ни маси. Седмина от приятелите ни се смееха на Невил, който се бе качил върху една от масите и пееше „Ако бях богат“[4]. Беше облечен в обичайните си черни дрехи, сякаш щеше да рецитира поезия в някое арткафе, което правеше цялата сцена една от най-странните гледки, които бях виждала.

Двамата с Рен се спогледахме озадачено. Какви ги вършеше Нев? Винаги го бях смятала за един от най-срамежливите вълци, които

познавах, с изключение единствено на Козет, която бе толкова мълчалива, че сякаш едва бе жива.

— Ако бях б-о-о-гат! — довърши Невил с пълно гърло, след което скочи от масата, свлече се в най-близкия стол и закри лицето си с ръце.

Ухилен като чешърския котарак, Мейсън се наведе и го потупа по главата.

— Какво става тук? Да не би Нев най-накрая да е изперкал? — попита Рен и като улови стола, който Дакс плъзна към него, го обкрачи и седна с лице към облегалката.

— Изгуби един бас — отвърна Мейсън и Невил най-сетне вдигна лице от ръцете си и го изгледа кръвнишки.

Мейсън въздъхна престорено:

— Тъжно е да видиш как един инди-китарист е принуден да пее песнички от мюзикъли. Докъде стигна, а?

Невил отблъсна ръката му, сякаш се опитваше да прогони неприятния спомен за своето „представление“.

— Знаеш, че не бих могъл да си представя нищо по-ужасно. Точно затова го избра.

— Бас? — повдигнах въпросително вежди.

Мейсън се ухили:

— В петък вечер имахме оживен спор. Аз се оказах прав, а Нев сбърка.

— Брат ти танцува по-добре, отколкото предполагах — каза Невил.

— Това пък какво е? — Рен отвори бутилка кола и погледна към Невил, който на свой ред се обърна към Ансел.

Побързах да последвам примера им и видях брат си и Брин да седят в края на масата и да се гледат замечтано. Усетих как ме жегва завист. Макар и да поемаха известен риск, те все пак имаха право на избор. И понеже ние с Рен бяхме техните алфи, връзката им най-вероятно беше в безопасност. Мейсън и Нев, Дакс и Фей — всички те имаха шанс за истинска любов. Само ние с Рен нямахме избор. Това ли бе наградата да се родиш алфа?

Рен ги изгледа продължително, след което избухна в смях.

— Казах ви да го държите в тайна! — озъбих се насреща им, осъзнавайки, че в раздразнението, заострило кучешките ми зъби, има

немалка доза завист.

Брин се сви уплашено и Ансел побърза да й се притече на помощ.

— Разбира се, че ще го пазим в тайна от всички други. Но няма как да го скрием от останалите в глутниците.

Седнах на стола, който Фей побутна към мен, и облегнах глава на масата.

— Ще ме довършите! В училище сме, всеки може да ви види. — Изведнъж се сепнах и се обърнах към Рен: — Извинявай. Щях да ти кажа още днес, кълна се.

Той сви рамене.

— Брат ти е прав. Нищо не може да се скрие от глутницата. — При тези думи той се обърна към новата двойка и понижи глас: — Кала е права. Дръжте го в тайна от всички останали. Нито дума на другите Стражи. Не искате да разсърдите когото не трябва, нали? — изведнъж устните му се разтеглиха в широка усмивка. — Поздравления, човече.

Брат ми грейна и хвърли пълен с обожание поглед на Брин. Тя въздъхна и прокара пръсти през гъстите си къдрици.

Аз извърнах очи и се заех да беля портокала си.

— Невил, надявам се, че нямаш намерение да ни изоставиш, за да се прочуеш на Бродуей — разнесе се коприненомек глас зад нас.

Всички разговори на масата секнаха, а Брин и Ансел отскочиха един от друг, сякаш между тях внезапно бе изригнал гейзер.

Обърнах се и видях Лоуган Бейн да се усмихва на бъдещата си глутница.

— Имаш прекрасен глас — продължи той. — Изпълнението ти страшно ни хареса; чухме те чак в другия край на столовата. Много впечатляващо.

— Благодаря — отвърна Невил с нервна усмивка.

Лоуган заобиколи масата, за да се приближи до Мейсън и Невил, които седяха един до друг, и сложи ръка върху рамото на Мейсън. Видимо напрегнат, той погледна към Невил, който беше пребледнял като платно.

Рен понечи да се изправи, ала Лоуган го спря с небрежно махване на ръката.

— Няма за какво да се тревожиш.

След това се приведе напред и каза:

— Както двамата алфи несъмнено са ви съобщили, решено бе аз да поема новата глутница — той ни изчака да кимнем и отново заобиколи масата. — Бих искал да се съберете в общата стая след училище. Ще ви чакам.

— Разбира се — отвърна Рен и наклони глава на една страна.

— Отлично.

Младият Пазител се завъртя и бавно се отдалечи, за да се върне при приятелите си в другия край на столовата.

Ние се заехме с обяда си, ала настроението около масата изведнъж бе станало тревожно и потиснато. Мейсън седеше като вкаменен и се взираше в нищото. Невил се наведе към него и му протегна ръка. Мейсън я улови и двамата скриха сключените си пръсти под масата.

---

[1] Джон Дън (1572–1631) — Английски поет метафизик. — Бел.прев. ↑

[2] Откъс от стихотворението на Джон Дън „Лекция върху сянката“. — Бел.прев. ↑

[3] Кървавата луна, наричана още Ловджийската луна, е първото пълнолуние след т.нар. Ечемичена или Жътварска луна — пълнолунието, което е най-близко до есенното равноденствие. За много култури и езически религии, равноденствията и слънцестоянията са от особено значение. — Бел.прев. ↑

[4] Песен от мюзикъла „Цигулар на покрива“. — Бел.прев. ↑

12

В часа по философия стисках зъби толкова силно, че започнах да се чудя дали тъпата болка изобщо ще си отиде някога. Чинът до прозореца остана празен през целия час. Не бях видяла Шей в столовата по време на обяда, а ето че сега обичайното му място в следобедния ни час беше празно.

Записах още няколко реда в тетрадката си, като се опитвах да убедя сама себе си, че това няма значение. За пореден път погледнах към незаетия чин и още по-силно стиснах зъби, от което болката в челюстта ми стана още по-остра.

Насилих се да насоча вниманието си към господин Селби, който жестикулираше оживено, докато излагаше аргументи за и против съществуването на Бог. Беше започнал часа, като ни показа стикер за кола, на който пишеше „Бог е мъртъв — Ницше; Ницше е мъртъв — Бог“.

Опитах се да следя оживената лекция, ала мисълта ми непрекъснато бягаше другаде. Огледах се из стаята. Останалите прилежно кимаха и си записваха думите на господин Селби. Погледът ми се спря върху Лоуган. Както обикновено, той се бе отпуснал на стола и спеше, скрил очи зад очилата си, марка „Диор“.

„Какво ли ще ни каже, когато се съберем след училище?“

Когато звънецът удари, трябваше да положа усилие, за да накарам мускулите си да ме слушат — толкова здраво бях сплела крайниците си, че се бяха схванали.

Тримата Бейн излязоха от стаята заедно, като си шушукаха нещо. Запътих се сама към шкафчето си и открих, че останалите от Найтшейд вече ме очакват. Без да си кажем нито дума, ние се отправихме към общата стая и зачакахме. Никой не продумваше. Беше толкова тихо, че можех да чуя биенето на сърцата ни.

Звук от бавни, но решителни стъпки и мирис на карамфил и махагон известиха пристигането на Лоуган. Той се усмихна, като ни видя; косите лъчи на следобедното слънце, които струяха през

високите прозорци, позлатяваха небрежно разрошената му коса. Лоуган придърпа стол и се настани върху облегалката, подпрял крака върху седалката, така че да ни гледа отвисоко.

— Добре дошли — погледът му бавно обходи напрегнатите ни лица. — Наясно съм, че тази среща е донякъде неочаквана, ала нещата бързо ще се променят сега, когато съюзът е толкова близо.

Той отпусна лакти върху коленете си.

— За да могат двама алфи да изпълнят Ритуала на съюза, те трябва да са пълнолетни. За Рен и Кала това няма да стане преди Сауин[1], когато и двамата ще навършат осемнайсет години и когато официално ще се създаде новата глутница. — Той потропа с пръсти по плика от кафява хартия, който държеше в ръцете си, и продължи: — За да съм сигурен, че всичко ще мине гладко и без затруднения, съм ви приготвил някои материали, за да сте наясно какви ще бъдат задълженията на новата глутница, какви условия ще предлага новият ви живот, както и какви са сроковете за различните етапи от прехода.

И като кимна на Рен, той му подхвърли кафявия плик.

— Какво е това? — попита Рен, след като го улови и надзърна в него.

— Подробности за новото поселище, където ще живеете.

Младите вълци се разшаваха и си размениха разтревожени погледи.

Лоуган направи успокояващ знак.

— Както казах, промяната ще стане постепенно. Някои от вас, като Ансел и Козет, са твърде малки и Пазителите са наясно с това. Петте къщи все още се строят. Разбира се, домът на Рен и Кала вече е готов и те ще могат да се нанесат веднага щом съюзът бъде сключен.

Опитах се да потисна горещината, която се надигна в гърдите и плъзна по шията ми. Хвърлих поглед към Рен, ала той не откъсваше очи от Лоуган.

— Брин, Дакс и Сабин са следващите, които ще се преместят, тъй като и те завършват училище тази година.

Двамата Бейн настръхнаха, а Брин се размърда. Ансел сграбчи ръбовете на облегалката. Рен се прокашля и Лоуган го погледна, повдигайки едва-едва вежди.

Рен погледна първо двамата от своята глутница, а след това — Пазителя.

— Събираш ли ги? — попита той. — Това ли ще бъдат новите двойки?

По устните на Лоуган бавно плъзна усмивка.

— Имаш нещо против ли, Рен?

Рен не свали поглед от лицето на бъдещия ни господар, ала не каза нищо. Мускулите по лицето на Лоуган потрепнаха и той избухна в смях.

— Не, не определям новите двойки.

Дакс и Сабин видимо се успокоиха, а от устните на Фей се откъсна облекчена въздишка. Брин се усмихна нерешително на брат ми.

— Засега единствената двойка са Рен и Кала, двамата алфи — продължи Лоуган. — Свободни сте да живеете в къщите, които ще ви осигурим, както намерите за добре. Във всяка къща има по няколко легла и няколко бани. Строят се около обща градина с басейн и спа. Също както за вашите родители, и за вас ще бъдат осигурени хора, които да чистят и да поддържат всичко в изправност, така че да можете да се посветите изцяло на своите задължения. Убеден съм, че ще останете доволни от новите си домове.

Разнесе се одобрителен шепот, дори аз усетих искрица оптимизъм.

Лоуган се усмихна.

— Както казах, първи ще се нанесат Рен и Кала, последвани от техните връстници. Що се отнася до другите, докато не завършите училище, може да продължите да живеете с родителите си или пък да се преместите на новото място, когато къщите станат готови. Независимо от това къде живеете обаче, от този миг нататък вече не отговаряте пред предишните си глутници. Отговаряте единствено пред Рен, Кала и мен.

И като поглади брадичката си, той продължи:

— Баща ми бе така добър да предложи помощта си в управлението на новата глутница. Изглежда смята, че понеже сте толкова млади, може да се окажете твърде непокорни — при тези думи погледът му падна върху Сабин. — Аз обаче съм убеден, че ако всички се посветим усърдно на новите си задължения, намесата му няма да е необходима.

Рен хвърли поглед на Сабин, която се бе разтреперила.

— Разбира се, Лоуган — каза той. — Ще направим всичко, което поискаш.

Тънка усмивка изви устните на Лоуган.

— Отлично — заяви той и посочи кафявия плик. — Вътре ще намерите формуляри за всякакви поръчки, които желаете да направите. Всеки от вас може да си поиска превозно средство по свой избор. Документите за покупка също са вътре.

Дакс подсвирна одобрително и Лоуган се усмихна.

— Също така сме се погрижили веднъж седмично да ви бъде доставяно всичко, от което се нуждаете във всекидневието. Местоположението на новите ви домове е такова, че няма да можете да отскачате до Вейл, когато ви се поиска.

— Къде се намират? — обадих се аз.

— На източния склон, доста високо в планината. Само един път води дотам. Мястото си пасва чудесно с основната цел на новата глутница.

— И каква е тя? — приведох се към него, искрено заинтригувана.

Лоуган се изпъна и присви очи.

— Имаме основание да смятаме, че Търсачите подготвят нападение срещу пещерата Халдис и че ще хвърлят в него всички сили, които успеят да съберат през следващата година. Глутниците на Найтшейд и Бейн ще продължат да пазят досегашния периметър, а новата глутница ще осигури охрана около самата пещера. — Той се усмихна широко и продължи: — Което ми напомня да ви кажа още нещо. По традиция глутницата носи името на своя Пазител, но тъй като вече съществува глутница Бейн, новата ни глутница ще се нарича Халдис, на името на мястото, което ще браните.

Лицата на всички Стражи грейнаха.

— Радвам се, че изборът ви допада — каза Лоуган. — Въпреки че охраната на Халдис ще бъде основното задължение на глутницата ни, има още нещо, което изисква незабавното ни внимание — при тези думи той премести поглед от Рен върху мен. — Този петък двамата алфи се запознаха с човешкото момче на име Шей Доран. Той пристигна едва миналата седмица и е в последния курс на „Маунтин Скул“.

Аз пъхнах ръце под себе си — не можех да допусна Лоуган да види, че треперят.

— Шей представлява голям интерес за Пазителите. Неговата сигурност е от първостепенно значение; именно той беше обект на нападението на Търсачите в петък вечер.

— За какво им трябва? — не можах да се въздържа аз.

Неколцина от вълците ахнаха и аз побързах да сведа поглед към земята.

— Извинявай, Лоуган. Запознах се с него и съм любопитна.

— Няма нищо, Кала — махна с ръка той. — Задължени сме ти, задето осуети отвличането му. Истината е, че не знаем какво искат от него Търсачите; знаем само, че е от първостепенно значение за успеха им срещу нас. Поради тази причина трябва да го държим на сигурно място далеч от тях.

Кимнах, все така свела поглед надолу.

— Аз също имах възможността да се запозная с него. По всичко личи, че доста е хлътнал по *теб*. Имаме нужда от доверието му, затова ми се ще да насърча това развитие на нещата. Сприятели се с него. Мисли за себе си като негов телохранител, поне засега.

Зяпнах го с широко отворени очи, а Рен го изгледа свирепо, но Лоуган остана напълно невъзмутим.

— Момчето не знае нищо за нашия свят и не искам това да се променя — продължи Пазителят. — Колкото по-малко знае за опасността, която го заплашва, в толкова по-голяма безопасност ще бъде. Пазете го, но така, че да не привлечете вниманието му. Той вече познава Кала, така че отношенията им могат да бъдат по-непринудени.

Слушах го внимателно, наклонила глава на една страна. Рен изглеждаше все така разярен. Останалите зашушукаха в знак на съгласие.

— Много добре. Смятам, че вече сте наясно със ситуацията. Ако възникнат въпроси, Рен и Кала трябва да се обръщат към мен. Лумин и Ефрон вече го решиха.

Лоуган отново се усмихна и стана от стола; ние също се размърдахме, ала той щракна с пръсти, за да привлече вниманието ни.

— Има още нещо, което искам да обсъдим.

Десет чифта очи се обърнаха към новия си господар.

— Рен повдигна крайно интересния въпрос за това как ще бъдете разпределени по двойки.

Леденостудени пръсти ме стиснаха за гърлото, докато чаках Лоуган да продължи.

— Партньорите за Стражите винаги са били избирани от Пазителите, за да се осигури възможно най-благоприятният изход за глутницата. Сигурен съм, че разбирате колко полезна е тази практика.

Никой не продумваше. Небрежният тон на Лоуган се забиваше в мен като бодлива тел.

— Също като моите предшественици, смятам да потърся съвета на двамата алфи, когато дойде време за това. Все още сте твърде млади и смятам, че засега няма да ми се налага да вземам подобни решения. Въпреки това, по всичко личи, че между някои от вас вече е започнала да се заражда силна привързаност. — Бавна усмивка плъзна по устните му, разкривайки съвършените му зъби. — Това ме радва, защото говори за силна глутница, чиято лоялност може да й бъде единствено от полза. Но искам да ви напомня, че засега единствената одобрена връзка е тази между Рен и Кала, двамата алфи. Макар и да ви се иска сами да избирате партньорите си, единствено аз имам *властта* да решавам с кого ще живеете. Това е един от най-древните и най-важните ни закони. Всяко неподчинение ще бъде строго наказвано.

Не можех да дишам.

Лоуган извади пакет „Джарум Блек“[2] от джоба си, потупа я върху облегалката на стола, издърпа една цигара и я постави между устните си.

— Това е всичко.

За миг никой не помръдна. Тишината беше надвиснала над стаята като гъста мъгла. После Рен се изправи и рязко кимна към вратата. Останалите Бейн бавно наставаха. Молех се краката ми да не се огънат, докато се изправях; стомахът ми се бунтуваше като топче за пинбол. Не бях направила и две крачки, когато ни застигна кадифеният глас на Лоуган.

— Мейсън, може ли да поговорим насаме?

Замръзнах. Мейсън, който бе на крачка зад мен, се вцепени. Погледнах към Лоуган и видях очите му да горят с червените пламъци на залязващото слънце. От устните му излизаше дим и изпълваше стаята с уханието на карамфил.

Мейсън срещна погледа ми. Тънка усмивка се плъзна по устните му и той понечи да се обърне. Аз пристъпих към него и го сграбчих за

китката.

— Недей! — шепотът ми се вряза между нас като острие.

Мейсън се напрегна и с едно почти незабележимо кимване, се отскубна от ръката ми.

— Кала! — гласът на Лоуган изплющя като камшик. — Можете да си вървите.

Нечия ръка обви раменете ми и ме дръпна към вратата. Още щом излязохме в коридора, се освободих от ръката на Рен и го изгледах свирепо. Дакс и Фей стояха недалеч от нас с мрачни лица. Брин и Ансел свиха зад ъгъла, без да се обръщат.

— Трябва да се върна — не отстъпвах аз, ала Рен ме улови за раменете и ме обърна към себе си.

— Не можеш.

Погледът му се насочи към другия край на коридора и когато го проследих, видях Сабин да води Невил към главния вход на училището. Беше го хванала през кръста и забързано му шепнеше нещо. Козет ги следваше, като гледаше да се държи на почтително разстояние.

— Не мога да позволя това да се случи! — противях се аз. — Той е част от моята глутница. Длъжна съм да се грижа за него.

— Той вече е част и от моята глутница — тихо каза Рен. — Съжалявам, Кала. Така ми се искаше да не ти се налага да преживяваш подобно нещо. Знам колко е тежко.

Дакс издаде неодобрителен звук и Рен му хвърли свиреп поглед.

— Не го вземай толкова присърце, Кал — обади се Фей, очите й блестяха сурово. — Не си направила нищо лошо. Мейсън сам си е виновен.

— Как можеш да кажеш подобно нещо! — ахнах изумено.

Фей извърна поглед.

— Мога, защото е вярно и защото имаш по-важни неща, за които да мислиш.

— Тя е права — изръмжа Дакс. — Не можем да се забъркваме в тези глупости. Забрави.

Очите ми започнаха да парят и аз сведох поглед към земята. Забих нокти в дланите си, при което раната ми отново се отвори. При вида на алените капки, Рен оголи зъби срещу Дакс и Фей:

— Махайте се оттук!

Дакс настръхна, ала Рен рязко кимна към изхода. Фей го улови за ръката и двамата се отдалечиха.

— Кала — Рен свали ръка от раменете ми и се опита да ме притегли към себе си.

— Недей! — отскубнах се аз. — Не ми казвай, че с времето ще стане по-лесно.

Челюстта му потръпна, но той не повтори опита си да ме прегърне.

— Никога не става по-лесно — тъмните му очи бяха влажни. — Става само по-лошо.

Обвих ръце около кръста си, без да ме е грижа, че оставям кървави петна по роклята.

— Намери Ансел и го откарай у дома. Моля те. Аз оставам тук.

Чух как си поема дъх и разбрах, че се кани да възрази, затова го изпреварих:

— Ще изчакам Лоуган да си отиде. Трябва да видя Мейсън.

Рен поклати глава.

— Ще остана с теб. Това вече засяга и двама ни. Можеш да помолиш Брин да откара брат ти вкъщи.

— Брин трябва да стои далеч от брат ми! Не чу ли лекцията преди малко?

— Успокой се — понижи глас той. — Все пак, Лоуган не оповести края на всички връзки в глутницата. Каза, че ще се вслуша в съветите ни. Брат ти и Брин просто трябва да внимават. Ние ще им помогнем.

— Не мога да мисля за това точно сега — отвърнах, докато се взирах в ръцете си и гледах как раната се затваря пред очите ми. — Моля те, върви си. Искам да говоря с Мейсън насаме.

— Добре тогава — каза Рен и нахлузи коженото си яке, което беше преметнал през ръката си. — Ще откарам брат ти у вас.

Той вече беше направил няколко дълги крачки по коридора, когато аз най-сетне успях да проговоря.

— Благодаря ти — промълвих.

Отидох в момичешката тоалетна и пуснах гореща вода върху ръката си, за да измия засъхналата кръв от вече зарасналата рана. Дълго останах там, стиснала ръба на умивалника, обвита от облак пара. Когато най-сетне се съвзех от обзелото ме отчаяние, бавно се

запътих към общата стая, като се ослушвах за гласове или приближаващи стъпки. Когато наближих двойната врата, се скрих зад редица шкафчета, долепила чело до хладната стомана.

Струваше ми се, че са минали часове, макар да знаех, че са били само няколко минути, преди да чуя вратата да се отваря. Надзърнах иззад шкафчетата и видях Лоуган да се отдалечава с обичайната си плавна походка. Излязох от скривалището си едва когато той сви зад ъгъла. Прекрачих прага на стаята, като си наложих да не бързам.

Валма дим се стелеха из въздуха като пипала, носеше се тежкият мирис на тютюн и карамфил. Мейсън седеше в средата на стаята — приведен напред, той бе подпрял лакът върху коляното си, закрил очите си с ръка. Между пръстите на другата му ръка димеше тънка черна цигара.

Направих няколко предпазливи крачки към него и той вдигна поглед, усмихвайки се уморено, после се отпусна в стола и дръпна от цигарата.

— Здрасти, Кала — поздрави той и като наклони глава назад, пусна няколко колелца дим във въздуха.

Отворих уста, за да кажа нещо, ала гърлото ми беше прекалено свито. Бавно прекосих стаята и когато бях достатъчно близо, за да го докосна, спрях и колебливо протегнах ръка към рамото му, само за да я отдръпна миг по-късно, когато той се изправи и направи крачка назад.

— Да се махаме — каза Мейсън и стъпка цигарата си на пода.

Мина покрай мен и излезе от стаята толкова бързо, че трябваше да изтичам, за да го настигна.

— Мейсън! — гласът най-сетне ми се подчини.

— Да не говорим за това. Не си заслужава — беше спрял пред шкафчето си и въвеждаше комбинацията.

— Кажи ми какво стана.

Той изруга, когато изпусна една цифра, и трябваше да започне отначало.

— Нищо. Засега.

Ключалката изщрака и той отвори вратичката.

Поех си дълбоко дъх, ала облекчението ми почти веднага отстъпи място на гнева.

— Какво искаше от теб?

Нисък, гърлен звук, наполовина смях, наполовина ръмжене, се откъсна от гърдите му.

— Ти как мислиш? Нали е син на Ефрон Бейн.

— Не! — затворих очи и се облегнах на най-близкото шкафче. — Не мога да го приема!

Мейсън рязко затвори вратичката на шкафчето си и се обърна към мен.

— Нито пък аз, Кал. Лоуган отдавна ми е хвърлил око, но не знаех дали ще опита нещо. Сега вече знам.

— Какво ще правиш? — ненавиждах Лоуган и това, че Мейсън бе принуден да му се подчинява.

Мейсън преметна спортната си чанта през рамо, като избягваше да ме поглежда.

— Не знам. Но мисля, че успях да си спечеля малко време.

— Време?

Той прокара ръце през косата си и замислено разтърка слепоочията си.

— Лоуган може и да притежава новата глутница, ала все още е много млад… и се страхува.

Не можех да си представя, който и да било Пазител да се страхува.

— От какво?

— От по-възрастните Пазители, особено от баща си. Казах му, че ако ме притиска, ще накарам Рен да разкаже всичко на Ефрон.

Започнах да си играя с коричката на току-що зарасналата рана на ръката ми, без да обръщам внимание на болката.

— Мислиш ли, че ще помогне?

— Да — отвърна той. — Това е може би единственият случай, в който „традициите“ на Пазителите работят в моя полза.

— Традиции? — смръщих се аз.

Мейсън стовари юмрук върху затвореното шкафче с такава ярост, че металът се огъна.

— Звучи по-добре от „тесногръдие“. Докато Лоуган не се сдобие с повече власт, Ефрон и останалите Пазители ще продължат да го държат под око. Поемането на новата глутница е нещо като изпитание за него — дали е достоен за този пост. Ако му го напомням достатъчно

често, смятам, че ще мога да му попреча да… — той не можа да довърши.

— Трябва да му попречиш. Не можеш да…

— Нямам такова намерение! — той най-сетне ме погледна. — Пазителите толерират най-различни вкусове, но само за развлечение. Лоуган никога няма да признае пред баща си или пред някой друг от Пазителите, че е гей.

Прехапах устни и сведох поглед.

— Мейсън, защо не ми каза?

— За мен и Нев ли?

— Нямаш ми доверие.

Той сложи ръка на рамото ми.

— Не е това, Кал. Имам ти доверие.

Вдигнах поглед и останах потресена от мъката, която видях в очите му.

— Имам ти доверие, ала ти си само на крачка от Пазителите — продължи той. — Те никога няма да ме приемат такъв, какъвто съм. Нито те, нито останалите от глутницата, нито родителите ми. Никой. Това би бил краят за мен и Нев. Не просто краят на връзката ни. *Краят на всичко*.

От спокойствието му се почувствах още по-зле.

— Колко дълго можеш да държиш Лоуган настрани? — попитах на един дъх. — Колко дълго ще бъдеш в безопасност?

Той извади мобилния си телефон и изпрати кратко съобщение.

— Защо мислиш, че някога съм бил в безопасност, Кала?

— Да поговоря ли с Лумин?

— Недей, Кал — тихо каза той и хвана ръката ми. — Ако сториш нещо, ако дори само опиташ да се намесиш, Лоуган ще те използва за назидание на другите. Какво ще спечелим, ако те предадат на някой призрак? Или пък на Ефрон? Нямаш избор. Никой от нас няма. Такъв е животът на Стражите. Раждаме се, за да служим. Нали така?

Не бях в състояние да кажа нищо, затова стиснах пръстите му още по-силно.

За миг гласът му потрепера:

— Вината не е твоя. Ще се справя.

С тези думи той издърпа ръката си от моята и се отдалечи.

[1] Сауин или неправилно Самхейн (от староирландски, „края на лятото“) — келтски празник, който се празнува в нощта на 31 октомври и бележи новата година. От него произхожда съвременният Хелоуин. — Бел.прев. ↑

[2] Индонезийски цигари с карамфил. — Бел.прев. ↑

13

Бавно се свлякох на пода и седнах с подвити под тялото си крака.

„Какво ми става? Не трябва ли водачеството на новата глутница да ме направи още по-силна?“

Не знам колко дълго бях седяла така, когато долових уханието на напъпили клони и облаци, натежали от дъжд.

— Кала?

Вдигнах поглед и видях Шей да стои на няколко крачки от мен.

— Добре ли си? — попита той, но не посмя да се приближи повече.

Поклатих глава, понеже бях сигурна, че ако се опитам да кажа нещо, от устните ми ще се откъсне само ръмжене. А не бях ядосана на него. Вече не.

Той приклекна, така че очите ни се изравниха.

— Какво правиш тук? — успях да попитам с нормален глас.

— Предпочетох да се разходя в планината, вместо да вляза в час. Обаче трябва да си взема домашните.

— Добре — понечих да стана, обзета от внезапно желание да се махна оттук, ала в бързината се спънах в чантата си и залитнах.

Шей се спусна към мен — явно си беше помислил, че едва се държа на краката си.

— Кала, какво се е случило?

— Не искам да говоря за това! — сопнах се аз; гневът отново започваше да се надига в гърдите ми.

Шей ме хвана още по-здраво.

— Някой нарани ли те?

Поклатих глава и прокарах език по устните си, без да свалям поглед от лицето му. Защо пък да не им отмъстя?

Прогонвайки жегналите ме за миг угризения, се възползвах от предположението му, че съм на път да се разплача, и го оставих да ме притегли към себе си.

— Можеш ли да ми кажеш какво стана? — каза той. — Наистина искам да ти помогна.

Положих чело на шията му, като прекрасно осъзнавах, че онова, което искам от него, не е помощта му. Хладният мирис на кожата му ми подейства успокояващо, ала ясно чух как пулсът му се ускори, когато го докоснах. Това само още повече разпали желанието ми. Притиснах се в него, наслаждавайки се на топлината на мускулите му, които изведнъж се бяха напрегнали.

— Искаш ли да се разходим? — прошепна той в косата ми. — Още не съм бил в училищния парк.

— Става — съгласих се и той ме пусна.

Излязохме заедно и прекосихме паркинга, от другата страна, на който имаше цветни лехи и грижливо поддържан жив плет. Едва бяхме направили няколко крачки, когато се натъкнахме на двама ученици, момче и момиче, вплетени в прегръдка под живописна арка, обрасла с увивни растения. При вида ни двамата побягнаха като уплашени сърни.

Гледах ги как се отдалечават и се питах какво ли е да откраднеш няколко мига на желание и да ги скриеш от света.

Шей крачеше до мен, без да продумва. Погледнах дланите си и видях, че и последната следа от порязването беше изчезнала.

— Съжалявам, задето бях толкова груба днес — казах и го улових за ръката.

Леко насмешлива усмивка изви устните му.

— Винаги си по-мила, когато телохранителят ти не е наблизо.

— Кой? — намръщих се аз.

— Висок, тъмен и свиреп — промърмори Шей; пръстите ни се преплетоха.

— Имаш предвид Рен? — Не издърпах ръката си, макар че за миг се зачудих дали не трябва да го сторя.

Той не отговори, ала видях как стисна челюсти.

— Държанието ми няма нищо общо с него — отсякох, неспособна да обуздая напълно раздразнението си. — Ядосана бях на теб.

— Както кажеш.

Шей пусна ръката ми — явно не само аз бях сърдита.

— Да минем оттук — предложих и свих по една пътечка.

За разлика от останалите алеи, тя не беше покрита с чакъл или обградена от кръгли речни камини. Високи вечнозелени дървета се сключваха над нея и лъчите на следобедното слънце се процеждаха между клоните им. Спрях едва когато достигнахме любимото ми място, и се настаних, полускрита, между високите папратови стъбла.

Шей преценяващо огледа обградената с борове полянка.

— Хубаво местенце.

— Да — съгласих се и протегнах ръце нагоре, наслаждавайки се на топлите лъчи. — Идвам тук, когато искам да остана сама.

— Изглежда доста закътано — каза той и приседна до мен.

Роклята ми се бе вдигнала, докато сядах между папратите, и сега видях как очите на Шей се плъзнаха там, където кожата се скриваше под мекия плат. Приведох се към него.

— Целуни ме — думите ми прозвучаха като заповед и той настръхна. — Моля те.

Дори не подозирах, че може да ми е трудно да помоля за нещо, което исках. Не бях свикнала да моля за каквото и да било.

Само веднъж, само този път щях да запратя всичко по дяволите — и Пазителите, и техните закони. Така им се пада, задето ме карат да прекарвам повече време с някой, който е така привлекателен като Шей. Първата ми целувка трябва да бъде само моя.

Шей се изправи.

— Не ме разбирай погрешно, Кала. Наистина го искам…

— Искаш го? — топлината, която ме обля при думите му, бързо отстъпи място на огромна празнина. *„Ала няма да го направиш.“*

— Разбира се — той скръсти ръце на гърдите си и мускулите му се очертаха още по-ясно. — Само че ти си разстроена, а и не съм съвсем сигурен защо ме помоли да го направя. Ако това изобщо беше молба.

Придърпах роклята си надолу.

— Забрави.

— Ще ти помогна с всичко, което мога, за това, което те е разстроило. Но тази сутрин ти ми каза да стоя настрана и нямам намерение да те целуна сега, за да можеш утре отново да ме отрежеш.

Излях унижението си върху едно папратово стъбло, имало нещастието да се намира най-близо, като го изтръгнах из корен и го запратих надалеч.

— Знам, знам. Съжалявам.

— Скоро ще се стъмни — той протегна ръце към мен. — Ти може и да виждаш в тъмното, но аз нямам вълче зрение.

— Понякога забравям за всичките ти недостатъци — подхвърлих и обвих пръсти около неговите.

— Недостатъци, а?

Помогна ми да стана и аз се усмихнах, учудена с каква лекота непринуденото му държание успяваше да прогони раздразнението ми. Когато се изправих, той ме притегли към себе си.

Усещах очертанията на гърдите му под ръцете си, натиска на бедрата му върху моите. Вдигнах лице към него и устните му докоснаха моите устни. Допирът ме прониза като електричество и нещо в мен сякаш избухна. Потръпнах и леко захапах долната му устна. Той простена и впи пръсти в гърба ми. Устните му разтвориха моите, търсещи, жадни.

Очите ми бяха още затворени, когато той се отдръпна.

— Мислех, че няма да го направиш — прошепнах; когато го погледнах, видях, че се усмихва.

— Не можах да устоя.

— Радвам се — докоснах шията си, за да почувствам ускорения си пулс. — Не знаех, че усещането е такова. Беше невероятно.

— Я чакай — той ме улови за брадичката и повдигна лицето ми към своето. — Не ми казвай, че това беше първата ти целувка, Кала. Не може да бъде!

Отстъпих назад, към сянката на високите борове; исках да скрия пламналото си лице.

Той не ме последва.

— Какво има?

— Това наистина беше първата ми целувка — отръсках пръстта, полепнала по роклята ми. — Нищо повече. Стига сме говорили за това.

Шей плъзна ръка по стъблото на един стрък папрат.

— Просто ми е трудно да повярвам. Но ако наистина това беше първата ти целувка, радвам се, че тя не те разочарова.

— Не — още усещах топлината, която пулсираше във вените ми. — Не ме разочарова.

Той понечи да се доближи, ала аз вдигнах ръка.

— Но не е нещо, което ще повторим.

— Какво? — той повдигна вежди изумено.

— Това беше първата ми целувка, защото за мен не важат същите правила, както за останалите момичета.

— Правила за целуването? — изглеждаше готов да избухне в смях, ала когато ме видя да кимвам, изруга и изрита земята с петата на планинарските си обувки.

— Не ти казвам да вървиш по дяволите — приближих се до него, но не го докоснах. — Но аз не съм като другите момичета, Шей. Нямам право да проявявам егоизъм.

— Нима да ме целунеш, е проява на егоизъм? — той нежно погали бузата ми.

— Огромна — обърнах лице и докоснах дланта му с устни, опиянена от топлината и уханието му.

— Ами ако поискам отново да те целуна? — прошепна той.

— Недей — отблъснах ръката му от лицето си, макар това да бе последното нещо, което исках да направя. — Ако наистина искаш да ми помогнеш, недей.

— Имам нещо, което може да ти се стори интересно — той посегна към раницата си, разкопча я и извади някаква книга. — Нещо, което открих.

— Да не искаш да ми даваш уроци? — погледнах към тъмното небе. — Забрави ли липсата си на вълче зрение?

— Ще ни отнеме само минута — книгата в ръцете му беше дебела и много стара, корицата изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се напука. — Искам да ти покажа нещо.

— Някаква книга?

— Причината, поради която бях в планината, въпреки че нямах право — обясни той и я обърна към мен.

В мига, в който видях черното заглавие, което сякаш беше прогорено върху корицата, инстинктивно приех вълчата си форма и отскочих от него, с извит гръб и настръхнала козина. Шей зяпна от изумление и отстъпи назад, като се препъваше. Книгата се изплъзна от пръстите му и остана да лежи на земята.

— Кала, Кала — името ми прозвуча като напев от устата му. — Какво има? Какво направих?

Не откъсвах поглед от него, оголила зъби насреща му.

— Моля те, приеми човешката си форма — гласът му изневеряваше. — Каквото и да е, наистина съжалявам.

Подуших въздуха за нечие чуждо присъствие, за следи, че това е клопка, ала не долових нищо. Бяхме сами. Изпитателният ми поглед се спря върху уплашеното лице на Шей, но не откри и следа от притворство. Възвърнах човешкия си облик, макар и неохотно. Въздишка на облекчение се откъсна от гърдите на Шей и той пристъпи към мен, аз обаче се дръпнах.

— Стой, където си.

Той замръзна на мястото си.

— Кала, какво става?

— Сега е мой ред да задавам въпроси — поклатих глава.

Той побърза да кимне и аз посочих с треперещ пръст книгата, която все още беше на земята.

— Кой си ти, Шей? Кой си в действителност? И откъде имаш това?

— Знаеш кой съм. Аз съм си аз. Не съм те излъгал за нищо — в гласа му се прокрадна засрамена нотка и той се изчерви. — А книгата взех от библиотеката на вуйчо ми.

Слушах го с вдигнати ръце, готова да го ударя, ако се наложи.

— И той няма нищо против да му взимаш книгите?

Шей се заигра с ципа на якето си.

— Е, не съвсем.

Личеше си колко му е неприятно, че ме е уплашил така. Приклекнах и докоснах пръстта, с надеждата, че допирът на земята ще ми помогне да се успокоя.

— Какво значи „не съвсем“?

— Боск каза, че цялата къща е на мое разположение, но ме помоли да не влизам в библиотеката. Той колекционира редки книги. Намекна, че един тийнейджър не знае как да се грижи за тях.

— Може би е имал право — подхвърлих и посочих книгата, която продължаваше да лежи на земята. Шей изсумтя и побърза да я вдигне и да я изтупа от пръстта.

— Не беше по моя вина. Ти ме стресна — той притисна книгата до гърдите си. — Обикновено се грижа добре за книгите си. Никога не бих я изнесъл от дома на Боск, ако не исках да ти я покажа. А и смятам, че забраната му да ползвам библиотеката, е несправедлива —

той извъртя очи нагоре. — Стига дотам, че я държи заключена по всяко време.

— Ако вратата е била заключена, как си се добрал до книгата? — попитах и прокарах пръсти по кората на най-близкото дърво.

По устните му пробяга дяволита усмивка.

— Не чета само философия. Като по-малък минах през бунтарска фаза, когато бях твърдо решен да стана професионален крадец. Тогава четях доста „Крадци и крале“.

Повдигнах вежди и той се засмя.

— Комикс. Както и да е, научих се как да си служа с шперц. Все още доста ме бива. Беше страхотно да мога да се измъквам от общежитието на училището, когато си поискам.

Въпреки опънатите ми нерви, не можах да не се разсмея при мисълта как Шей се промъква по безлюдните коридори на някое елитно училище късно през нощта.

— Но защо си се преместил? — попитах. — След като така и така си живеел в общежитие?

— Логичен въпрос — той закрачи напред-назад. — Според вуйчо ми познатото води до леност; трябвало да видя различни части на света. Мен ако питаш, вече съм видял повече от достатъчно.

— Така изглежда — съгласих се.

— Не е лесно да се местиш толкова често. Нямам корени. Нямам истински приятели. Затова смятам, че Боск ми е длъжник — Шей се замисли. — Освен това имам непоносимост към всякаква цензура. Не вярвам в забраненото познание.

Думите му бяха изпълнени с такава увереност, че усетих как ми прилошава. Нямаше никаква представа колко тънък е ледът под краката му.

— Значи си голям почитател на Ева? — попитах аз.

— Смятам, че незаслужено има толкова лоша слава. Аз бих избрал Дървото на познанието пред Райската градина, без изобщо да се замислям — той се ухили широко. — А и вече съм бил в „Едем“ и не мисля, че е нещо особено.

— Не знам защо ми се струва, че версията на Ефрон не може да се сравнява с оригинала — промърморих, полускрита зад едно дърво.

— Но дори да оставим настрани изкушението на заключената врата — продължи Шей, — смятам, че искането на вуйчо ми е нелепо

и дори обидно. Живели сме по целия свят и винаги ме тикваха в някое тъпо общежитие. За първи път живея в неговата къща и той ми излиза с това безумно правило. Обичам книгите, особено старите книги, и никога не бих ги повредил. Тази привлече вниманието ми. Според мен е от края на Средновековието или малко по-късно, не мога точно да определя. Няма нито име на издател, нито нищо.

— Не се учудвам.

— Чела ли си я? — попита той.

— Не — ръцете ми отново започнаха да треперят. — Не съм.

— Но ти е позната? — той пристъпи към мен и аз оголих зъби насреща му.

— Не се приближавай! Дръж я далеч от мен!

Шей завъртя книгата, така че корицата да е обърната към него.

— Ти се боиш от нея! — погледна първо книгата, а после мен. — Защо се боиш от книга, която не си чела?

„Мога ли да му кажа истината?“ Твърде много парчета от пъзел, който нямах представа как да сглобя, се трупаха около мен.

Той отвори книгата. Аз изскимтях и той побърза да я затвори.

— Добре, няма да я разглеждаме. Разбрах. Просто исках да ти покажа картата.

— Картата?

Той кимна.

— Вътре има четири карти. Сториха ми се напълно произволни, места от всички краища на света — в гласа му се прокрадна замечтана нотка. — Жалко, че не искаш да погледнеш. Невероятни са. Не можеш да си представиш изумлението ми, когато открих карта на северноамериканския Запад в толкова стара книга. Май започвам да разбирам защо вуйчо ми иска да стоя далеч от нея. Ако в книгата има доказателство, че европейците още през Средновековието са познавали вътрешността на нашия континент, това би било нещо забележително. Подобен текст би струвал милиони.

Претегли книгата в ръката си, сякаш искаше да прецени стойността й. Намръщих се и го изчаках да продължи.

— Разбира се, местностите на картата не са отбелязани със съвременните си имена. Цялата книга е на латински. Ала релефът може да се разпознае. Когато мечката ме нападна, се опитвах да намеря

пещерата. От известно време обмислям дали да не се захвана със спелеология.

Усетих как ме полазват ледени тръпки.

— Това означава пещернячество — поясни Шей, изтълкувал погрешно изражението ми.

— Знам какво означава — отвърнах. — Опитвал си се да намериш Халдис?

Той примига изненадано.

— Точно това е името на картата. Халдис.

За миг се поколебах дали да не побегна.

— Щом не си чела книгата и не си виждала картите, откъде знаеш за пещерата? — попита той. — Чел съм всички справочници и всички топографски карти и единственото място, където се споменава тази пещера и дори цялата планина, е в книгата на вуйчо ми.

Погледът му се насочи към книгата. Личеше си колко му се иска да я отвори и отново да разгледа картата, за която говореше.

Не можех да откъсна очи от лицето му, докато вземах решение, чудейки се дали не подписвам собствената си присъда.

— Мое задължение, както и на всички Стражи тук, е да браним пещерата Халдис от нашите врагове. От Търсачите.

Погледът ми падна върху заглавието на книгата, един-единствен израз на латински, прогорен в черно върху корицата.

Bellum omnium contra omnes.

Затворих очи, ала все още виждах черните букви, сякаш бяха прогорени не върху корицата, а от вътрешната страна на клепачите ми. Забранените думи отекнаха в главата ми.

Войната на всички срещу всички.

14

Дълги сенки пълзяха по поляната и придаваха на светлозелената папрат приглушен сивосинкав оттенък.

— Помислил си, че е Хобс, нали? — попитах, докато оглеждах дърветата; боях се някой да не се спотайва в сгъстяващия се мрак. — Затова си я взел.

Шей се размърда.

— Да, реших, че е някой непубликуван труд — звучеше малко разочарован. — Доста се развълнувах. Но трябва да призная, че още не съм я прочел. Залисах се с картите. Пък и латинският ми не е кой знае колко добър. Ще ми отнеме доста време, докато преведа това чудо. — Чух пръстите му да потропват по корицата. — Но не е Хобс, нали?

— Не — усмихнах се в спускащия се мрак. — Определено не е Хобс. Прибери я.

— Откъде знаеш какво е? — в гласа му се промъкна нетърпение.

— Защото ми е забранено да я чета. Под страх от смъртно наказание. И я прибери най-сетне.

Усетих как гърлото ми се свива.

— Как може четеното на една книга да се наказва със смърт? — недоумяваше той, но все пак я мушна в раницата си.

Посегнах към ръката му.

— Не бива да говорим тук. Хайде да се махаме.

— Къде отиваме? — той се спъна в някакъв камък и се блъсна в мен, докато го водех през градината.

— В колата ми.

— Искаш да отидем в колата ти? — пръстите му се свиха върху моите.

— Не за *това* — отвърнах, ала не го пуснах. — Трябва да сме сигурни, че никой не може да ни чуе.

Когато стигнахме до джипа, му отворих вратата, а аз самата седнах на мястото на шофьора и облегнах глава на волана.

— Какво става, Кала? — чух как Шей разкопчава раницата си. — Каква е тази книга?

— В нея се съдържа знание, което е прекалено могъщо за всички, освен за Пазителите. Това е най-свещеното им писание.

— Пак тези Пазители! Ще ми кажеш ли най-сетне кои са те?

— Ще ти разкажа за войната — вдигнах глава от волана и зареях поглед към потъналия в мрак паркинг. — Както изглежда, ти също си част от нея, макар и да не знам точно как.

— Затова ли всичко тук е толкова странно? — той се приведе напред. — Защото се води някаква свръхестествена война, за която не знам? За която хората не знаят?

— Да — отвърнах. — Ала ти си част от нея само заради онези, с които си свързан.

— Заради теб? — в тона му се промъкна саркастична нотка.

— Не само. И заради вуйчо ти.

— Боск? Какво общо има един бизнес консултант и милионер с твоя свят?

— Не знам точно — отвърнах аз и прокарах пръсти по ръба на седалката. — За първи път го видях в „Едем“ миналия петък. Но разбрах, че заема важно място в моя свят. Той е Пазител, при това много могъщ. Достатъчно, за да дава нареждания на онези, които дават нареждания на *мен*.

— Какви ги говориш? — тревогата в гласа му ме накара да го погледна; дори в сумрака видях, че е пребледнял.

— Съжалявам, Шей — въздъхнах. — Вуйчо ти не е човек. И не е брат на майка ти. Не знам защо си с него. Никой от Стражите не е чувал за човек, който да живее сред Пазителите… поне докато ти не се появи.

— Грешиш! Познавам Боск от съвсем малък. Може и да не съм го виждал много често, докато растях, но той със сигурност е човек.

— Не греша. Пазителите изглеждат като хора, но не са.

Една вена на врата му се изду.

— Щом не са хора, какво са тогава?

— Те са Древните. Създания, които въплъщават земното и божественото и са надарени с магия.

— Нима магьосниците не са хора? — Шей ме погледна изненадано. — Имам предвид, уиканите не са ли магьосници?

— Хората са на този свят сравнително отскоро. Има и такива, които още спазват езическите обичаи и наричат себе си вещици и магьосници, но това не е същото — докато говорех, не откъсвах поглед от него. — Древните властват от много по-отдавна. Хората са слаби, смъртни. Древните не са. Те са били тук много преди хората да започнат да отброяват времето и да пишат история. Те се движат между световете, нашия и този на духовете. Пазителите са наместници на земята и притежават силата да я защитават. Те управляват света и се грижат той да не се самоунищожи, макар да оставят хората да си мислят, че властта е у тях. Целите на магьосниците не приличат на хорските амбиции.

Шей опря ръце върху жабката.

— Добре, да приемем, че това, което казваш, е вярно. Наричаш ги Древните или магьосници, но каза, че вуйчо ми бил Пазител. Каква е разликата?

— Пазителите не са единствените магьосници. Войната избухва, защото преди безброй години между Древните се появява разкол и те се разделят на две. На Пазители и Търсачи.

— И Търсачите са ваши врагове?

Той отвори жабката и започна да разглежда дисковете ми, сякаш искаше да открие нещо нормално, което да противопостави на този странен разговор.

— Да.

— Защо?

— Когато хората се появили на света, Древните били помолени да ги защитават.

Шей изпусна албума на „Sea Wolf“, който бе извадил.

— Помолени от кого? От Бог? Има ли Бог?

— Не знам — признах, като се намръщих. — Теологията не играе особена роля в обучението на Стражите. Може би от Бог… може би от богове или богини. Знам само, че каквато и сила да е довела хората на белия свят, тя е поставила Древните за техни закрилници, да ги напътстват и да им помагат да просъществуват на земята като част от Съзиданието.

— Значи Древните са нещо като ангели? — скептично попита Шей.

— Не, не бих казала. Тук не става дума за небесни легиони. Древните могат да се движат между материалните и духовните измерения, ала произходът им е загадка… поне за повечето от нас. Каквито и религиозни учения да са измисляли хората през годините, никоя от тях не може да обясни Древните и мястото им в света.

— Просто не го вярвам, Кала — каза Шей и вдигна падналия диск. — Звучи ми като някаква заплетена религиозна фантасмагория. Димна завеса.

— Казвам ти онова, на което са ме учили — отвърнах, като си играех разсеяно с предпазния колан. — Пък и тези неща винаги са доста неясни, не е ли така?

— Щом казваш — измърмори той. — Е, и какъв е проблемът? Какво се е объркало?

— Някои от Древните отказали да се подчинят. Имали свои виждания за това как да използват силата си и никак не ги привличала идеята да се превърнат в бавачки на хората.

Шей свъси чело.

— Ето на — това звучи съвсем като извадено от Библията. Низвергнати ангели, прекомерна гордост, завист и отмъщение срещу Бог — всичко това ми е известно. Някои от училищата, в които Боск ме изпращаше, бяха католически.

— Вече каза, че харесваш Ева, значи не си бил особено добър католик.

— Казах, че Боск ме изпрати при тях — той отново се залови да разглежда музикалната ми колекция. — Не съм приел вярата им… засега. Значи, низвергнати ангели, война против небето… на прав път ли съм?

— Не съм казвала, че хората никога не са се доближавали до истината. Но всичко е било само догадки, а аз се опитвам да ти кажа какво наистина се случва. Пък и войната се води тук, не на небето.

— Значи Древните, които отказали да се подчинят… това са Търсачите? Затова е цялата война?

Хвърлих поглед в огледалото за обратно виждане, тъй като все още се ужасявах, че може да ни наблюдават.

— Пазителите бдят над свещените места на Древните. Именно от тях черпят силата, която използват, за да закрилят хората. Търсачите искат да завладеят тези места и да отнемат силата на Пазителите за

собствените си цели. Ако успеят, хората ще бъдат напълно беззащитни пред жестокостта на Търсачите и ще се превърнат в техни роби. Търсачите ще се възцарят на земята и с равновесието на естествения свят ще бъде свършено. Целият замисъл на Съзиданието ще пропадне, всяка надежда ще изчезне и светът ще рухне. Свещените места трябва да бъдат защитени на всяка цена.

— И Стражите имат задължението да държат Търсачите настрани? — той затвори жабката; по лицето му изведнъж се изписа умора.

— Шей, добре ли си? — попитах и го докоснах. — Искаш ли да не говоря повече за това?

Той поклати глава и усетих едва наболата му брада върху ръката си.

— Не, искам да знам. Но честно казано, всичко ми звучи толкова невероятно. Донякъде ми се иска да повярвам, че си луда или че ме лъжеш. Ала после си спомням, че пред себе си имам момиче, което може да се превръща във вълк, когато си поиска.

Усмихнах се едва-едва.

— Значи Търсачите се опитват да се доберат до свещените места? — той свали ръката ми от лицето си и я взе в своята.

Беше ми по-лесно да говоря, когато усещах допира му, караше ме да се чувствам по-сигурна.

— Да. Но досега не са успели. Преди около триста години е постигнат забележителен прелом. Наричаме го Опустошението. Тогава за последен път била свикана армия от Стражи, която да се бие за Пазителите. Тя победила, макар и трудно, а Търсачите били преследвани и почти напълно унищожени.

— Тогава защо сте още тук?

— Сега сме много по-малко, тъй като Пазителите нямат нужда от армия. Но макар и значително отслабени, Търсачите все още представляват заплаха. Те водят партизанска война, със засади и внезапни нападения.

— Често ли ви се налага да се биете?

— Всъщност близо двадесет години не беше имало нападение — прехапах устни, но се насилих да продължа. — Допреди две вечери.

— Две вечери? — повтори Шей; стиснах ръката му още по-силно и той изведнъж ахна. — Имаш предвид в петък?

— Двамата мъже, които ни следяха — кимнах аз. — Това бяха Търсачи.

Той пусна ръката ми и се облегна на прозореца.

— Какво искаха?

Поколебах се. Не ми изглеждаше разумно да му кажа, че Търсачите преследват него, не и докато не разберях защо.

— Не съм сигурна.

Той потропа по стъклото.

— Вуйчо ми каза, че са били заловени. Мислех, че се е обадил в полицията.

— Не — стиснах волана с две ръце. — Единият беше убит. От мен. Другият бе отведен при Пазителите за разпит.

— Ти си *убила* един от тях? — Шей се долепи до вратата, възможно най-далеч от мен.

Изгледах го свирепо и видях как слага ръка върху дръжката на вратата.

— Аз съм воин, Шей. За това съм на този свят.

Замръзна върху седалката и аз се загледах в книгата, която почиваше в скута му. Страхът и неодобрението му ме жегнаха и скръстих ръце пред гърдите си; с всеки изминал миг настроението ми все повече се разваляше.

— Виж, не знам защо си тук, но е ясно, че Пазителите искат да те предпазят от нещо. Търсачите може и да са по петите ти, ала тук и Стражи, и Пазители бдят над теб. В достатъчно голяма безопасност си, но въпреки това е рисковано да носиш книгата у себе си.

Той отново я притисна до гърдите си.

— Това е единственият ми източник на информация за Боск, който, както самата ти ми обясни преди малко, *няма как да ми е вуйчо*. Освен това може да науча повече за теб и останалите като теб. А аз искам да опозная света ти. Нали сега съм част от него.

— Не! — свалих ръце от волана. — Не можеш да си част от него. Ти си просто човек. Не искам да пострадаш.

Той не отговори и аз го погледнах. Наблюдаваше ме изпитателно, ала в очите му вече нямаше страх.

— Не става въпрос само за мен — каза той. — По всичко личи, че не знаеш достатъчно за тези твои господари. Магьосниците, които управляват света.

Сега бе мой ред да зарея невиждащ поглед през прозореца.

— Затова исках да ти покажа книгата — продължи той. — Чудя се защо ли са използвали Хобс за заглавие.

Студен смях се откъсна от гърдите ми и аз го погледнах.

— Не са. Хобс е задигнал заглавието от тях.

— Какво? — съвсем ясно усетих, че не ми вярва.

Свих рамене.

— Историята, така, както са ми я разказвали, е, че преди векове Пазителите понякога държали *философи* в обкръжението си за забавление. Един вид, заобикаляли се с най-надарените от света на хората. Хобс се радвал на особено благоволение.

Шей се приведе към мен, видимо заинтригуван.

— Да?

— Пазителите толкова го харесвали, че му разказали за своя свят. Предложили му да го издигнат.

— Да го издигнат?

— Да го направят един от тях. Както ние можем да превръщаме хората в Стражи.

Шей разсеяно запрелиства страниците на книгата.

— Невероятно!

— Ала разкритията им го ужасили. Той прекалено държал на идеята за независимостта на хората. Отхвърлил предложението им и започнал да пише против тях.

— Да не искаш да кажеш, че Хобс пише „Левиатан“ в пристъп на умопомрачение, когато разбира, че магьосници съществуват?

— Не, не умопомрачение. По-скоро за отмъщение, или в опит да отрече очевидното. Хобс пише против магията, защото не е в състояние да приеме истината за войната между магьосниците. Както и за това колко голяма е властта на Древните на земята.

Шей потръпна.

— А те как го наказват?

— Никак. За тях Хобс бил като домашен любимец, направил пакост. Така гледат на всички хора. Е, все пак направили нещо. Той успял да им влезе под кожата и те превърнали името му в мръсна дума сред нашите племена. Книгите му били забранени, както сам се убеди. Пазителите определено могат да бъдат злопаметни.

— Значи идеята за войната на всички против всички не е просто социална теория?

Опитах да се усмихна съчувствено. Неговият свят току-що бе рухнал пред очите му. Разбирах как се чувства. Моят свят също бе изгубил смисъла си.

— Хобс откradва израза и го използва в изобличителните си съчинения за естествения ред в човешкото общество, за да предизвика Пазителите. Доколкото мога да разбера, книгата ти е история на света. На *нашия* свят, не на твоя. *Войната на всички против всички* е историята на Древните, историята на Войната на магьосниците.

— Ако е просто история, защо нямаш право да я четеш? — от устата му излезе облаче пара и увисна в хладния въздух.

Запалих двигателя и извадих запалката.

— Никога не съм питала.

— Не искаш ли да знаеш?

Продължих да се взирам напред, към матовото сияние на таблото. Когато най-сетне погледнах към него, той потупа книгата върху коленете си.

— Хайде да я прочетем заедно.

— Забранено е.

Той обаче не отстъпваше.

— Така е още по-интересно — подразни ме той. — Освен това, аз изведнъж се оказах част от твоя свят, без никой от нас да знае защо.

Сложих ръка на гърдите му и го притиснах към вратата.

— Слушай, Шей. Законите в моя свят са абсолютни, а наказанията — жестоки. Мислех, че съм ти го обяснила достатъчно ясно. Забранено означава забранено. Ако някой Пазител открие, че съм чела книгата, ще ме убият.

— Както биха те убили, ако разберат, че си ме спасила от мечката?

— Точно така. Това е също толкова сериозно.

— Тези твои Пазители изглеждат просто чудесни — той тикна книгата в лицето ми и аз се отдръпнах колкото се може по-надалеч.

— Недей!

Неволно свих ръце в юмруци. Ненавиждах се, задето изпитвах такъв страх. Искаше ми се да науча повече за моите господари, ала се

ужасявах до смърт от цената, която можеше да ми се наложи да заплатя.

Шей сложи ръка върху юмрука, който бях отпуснала върху крака си, и внимателно разхлаби хватката на пръстите ми. Потръпнах, когато усетих допира на китката му върху голата кожа на бедрото ми.

— Кала, в книгата има карта на пещерата. Има информация, която може да ни е полезна.

— Никой не бива да узнае, че я четем — не можех да откъсна очи от пръстите, които галеха дланта ми, но той изведнъж спря.

— Някой от училище ходи ли в обществената библиотека?

— Не — отвърнах. — Всички използват училищната библиотека.

— А на мен библиотеката на Вейл ми харесва; много по-хубава е от тази в „Маунтин Скул“, където има твърде много празноглави момичета, дошли не за да четат, а за да научат последните клюки.

— Недей да подценяваш клюките — ощипах го на шега. — Те движат света.

— Колко си права! — засмя се Шей. — Можем да разберем какво пише в книгата. Ще ни отнеме време, но заедно ще успеем да я преведем.

Вплетох пръсти в неговите:

— Не мога да я прочета. Твърде много ме е страх. А и хич не ме бива по латински.

— Значи искаш аз да свърша цялата работа и да ти кажа какво пише в книгата? Добър опит!

— Мога да ти помогна и по друг начин. Докато ти превеждаш, аз мога да проучвам други източници, които да ти помогнат да разбереш историята. Освен това мога да отговарям на въпросите ти за нашия свят, да ти обяснявам неща, които сам не би могъл да разбереш.

Той кимна и прибра книгата в раницата си.

— Това наистина би ми било от помощ. Но как ще го запазим в тайна? Мислех, че не ти е позволено да общуваш с хора?

Облегнах се на седалката.

— Едно от нарежданията, които получих днес, е да прекарвам повече време с теб. Точните думи бяха, че трябва да мисля за себе си като твой телохранител.

Погледът му грейна.

— Това не звучи никак зле!

Ръката му се плъзна по бедрото ми, но аз я спрях.

— Все още има правила, които трябва да спазвам.

— Това са твои правила, не мои — подразни ме той, преди да бутна ръката му върху седалката. — Библиотеката работи до осем часа от понеделник до четвъртък. Колкото и да ми се иска да бягам от училище всеки ден, най-вероятно ще се занимавам с това след края на часовете. Ще можеш ли да идваш?

— Да. Патрулирам единствено в неделя — отвърнах, дъвчейки долната си устна. Току-що се бях съгласила да извърша предателство.

— Добре тогава. Това е планът — по лицето на Шей плъзна лукава усмивка. — Ще бъде забавно.

— Струва ти се забавно да излагаме живота си на риск?

— Защо не? — отвърна той и отвори вратата на джипа. — Ще се заловя за работа още тази вечер и може би утре вече ще имам въпроси към теб.

— Благодаря, Шей.

— За мен беше удоволствие, вълчице!

Той изскочи от джипа, преди да успея да го ударя.

15

Намръщих се, когато видях лъскавия черен джип „Чероки“, паркиран пред нас. Защо ли колата на Рен все още бе тук? Когато се приближих до входната врата, до ушите ми достигнаха нежните звуци на пиано, които изпълваха всекидневната. Рен се бе разположил зад кухненската маса, но стана, когато ме видя да влизам.

— Какво правиш тук? — въпросът ми прозвуча по-рязко, отколкото исках; Рен никога досега не бе идвал у нас.

— Поговорих си с брат ти — отвърна той и хвърли поглед към стълбите. — А след това почаках да се приберещ. Родителите ти казаха, че нямат нищо против.

— Защо? — подпрях се на един стол. — Имам предвид, защо ме чакаш?

— Исках да говоря с теб.

— За какво?

Той отново погледна към стълбите.

— Може ли да се качим в твоята стая?

Изведнъж ми се зави свят и прехапах устни.

— Предполагам. Може да е малко разхвърляно — в съзнанието ми изникна образът на купчините дрехи, които щеше да ни се наложи да заобикаляме. — Нека първо да попитам мама и татко, става ли?

— Разбира се.

Разкърших рамене, докато излизах от стаята, в опит да отпусна мускулите си, които изведнъж се бяха напрегнали. Когато се озовах в коридора, до слуха ми достигнаха тревожни гласове, които ме накараха да се закова на място.

— Момчето е почти мъж и има телосложение на истински воин — тъкмо казваше баща ми. — Няма за какво да се притесняваме. А и Кала винаги е била добър боец; тя няма да се даде току-така.

— Може би — отвърна майка ми. — Но защо е тази промяна? Никой от тях няма да го очаква. Изпитанието е твърде сурово. Те са прекалено млади.

— Само няколко години по-млади, отколкото бяхме ние с теб, Наоми. Целият смисъл на изпитанието е да провери способността им да се бият като двойка — думите на баща ми бяха съпроводени от звън на стъкло, явно си бе налял питие. — Ще бъде лов като всеки друг.

— Не, няма! — гласът на майка ми потрепери. — Тя никога не е убивала…

При думата „убивала“ чантата се изплъзна от ръцете ми и шумно тупна на пода. Гласовете от другата страна на вратата заглъхнаха.

„Чудесно! Вече няма смисъл да се крия.“ Изритах чантата към кухнята и прекрачих прага на всекидневната.

При появата ми родителите ми видимо се сепнаха.

— Здравей, Кала — майка ми проговори първа, опитвайки се да си възвърне самообладанието. — Не те чухме да се прибираш.

Баща ми се облегна в кожения си стол. Очите му бяха затворени, ала знаех, че е буден. Нотите на Шопен ромоляха около мен като бавен ручей, осветяван единствено от лунните лъчи.

— Здрасти — поздравих аз, сключила ръце зад гърба си. — Двамата с Рен ще се качим в стаята ми за малко.

— Звучи чудесно, скъпа — отвърна майка ми. — Не мислиш ли, че на Кала ще й хареса, Стивън?

— Да, сигурно — едва забележима усмивка изви устните на баща ми, нещо, което се случваше много рядко. — Рен е чудесен млад мъж… по нищо не прилича на Емил. Това беше много приятна изненада.

Примигах насреща му, без да мога да повярвам на ушите си. Баща ми продължи да се усмихва.

— Повярвай ми, Кала. Животът ти ще бъде много по-хубав, отколкото ако трябваше да се омъжиш за бащата на Рен.

— Ъ-ъ-ъ, окей — понечих да се върна в кухнята, като мислех колко ми се иска да знаех за какво говореха, преди да се появя.

— Кала! — спря ме ласкавият глас на майка ми. — Няма нищо лошо в това Рение да ти дойде на гости, но не забравяй, че си дама. Не позволявай някой погрешен избор да ти донесе срам.

— Разбира се — отвърнах, без да вдигам поглед от пода; мислех си за целувката с Шей и за това колко повече исках от него.

Когато се върнах в кухнята, видях, че по устните на Рен играе лукава усмивка.

„Ако е чул думите на майка ми, ще я убия!“

— Да вървим — махнах му аз и тръгнах по стълбите. — За какво говорихте с Ансел?

— Мейсън ми се обади, докато карах брат ти у дома. Искаше да се увери, че няма да му хрумне да се разправя с Лоуган или нещо такова.

Заковах се пред вратата на стаята си.

— Защо се е обадил на *теб*?

Заболя ме — Мейсън наистина ми нямаше доверие.

— Недей да заемаш отбранителна позиция, Лили — тихо се засмя Рен. — Мейсън предположи, че понеже си му сестра, хлапето може и да не се вслуша в предупреждението ти. Освен това, сега аз съм алфа-вълкът на глутницата. По правило първо трябва да се обръщат към мен. Дори преди да са се обърнали към теб.

— Сигурно си прав.

Жегна ме недоволство. С Рен до себе си вече нямах пълна власт над глутницата си. Мъжете винаги имаха по-голямо влияние от жените. Новата глутница щеше да се управлява от Рен. Моята работа щеше да е да му помагам и да се грижа останалите да му се подчиняват.

— Не става въпрос за теб, Кала — каза Рен. — Такива са правилата.

Кимнах и отворих вратата.

— О, не! — оказа се много по-лошо, отколкото очаквах.

Той подсвирна:

— Ако толкова мразиш дрехите, защо притежаваш такива купища? Чак подът не се вижда.

— Само минутка!

Награбих колкото можах повече дрехи и ги хвърлих в гардероба.

— Не се хаби заради мен — подхвърли Рен.

Когато поразчистих леглото, той се опъна върху него, облегнат на няколко възглавници, и ме повика с пръст.

— Ела тук.

Стори ми се, че сърцето ми ще изскочи от гърдите.

— Няма да те ухапя, Лили — засмя се той; кучешките му зъби не бяха заострени.

Приближих се бавно и спрях до него.

— Рен, ти знаеше ли за Мейсън и Нев?

Той кимна.

— Откога?

— Мисля, че от около шест месеца — сви рамене той.

— И останалите от глутницата ти го приемат?

— Горе-долу — в гласа му се промъкна смутена нотка.

— Какво означава това?

Той въздъхна.

— Сабин няма нищо против. Винаги е била много привързана към Нев. А Козет, общо взето, оставя Сабин да мисли вместо нея, така че и тя няма нищо против.

— Значи остава Дакс — казах аз.

Вместо отговор, Рен се обърна на една страна и посегна към ръката ми.

— Дакс не го приема, нали? — настоях, оставяйки го да ме притегли на леглото; сърцето ми заби учестено.

— Дакс смята, че поемаме твърде голям риск, ако позволим на Нев и Мейсън да останат заедно — обясни Рен, докато придърпваше тялото ми до своето. — Според него това е слабост. Заплаха за глутницата.

— Жалко — не можех да се начудя на невъзмутимия му тон.

„Как може да е толкова спокоен?“

Стомахът ми се сви.

„Няма защо да се учудвам — сигурно го е правил безброй пъти.“

— Няма значение — продължи той и усетих как мускулите на гърдите му се напрегнаха. — Дакс знае, че аз командвам и че Нев има одобрението ми. Двамата с Мейсън имат право да бъдат заедно, щом го искат.

— Значи сме на едно и също мнение — казах, прикривайки съмненията си; въпреки увереният му, имах чувството, че Дакс не е останал никак доволен от нарежданията му.

— Отлично — лицето на Рен придоби решително изражение. — Значи няма да имаме проблем.

— Е, за какво искаше да говорим? — попитах; той ме притискаше толкова близо до себе си, че започвах да се чудя дали изобщо някога ще мога да се отпусна.

— Исках да се уверя, че си добре — чертите му се смекчиха и той понижи глас. — Толкова много неща се случиха напоследък; на никого от нас не му беше лесно. — Замълча за миг, а когато продължи, гласът му бе още по-тих: — Но за алфите е различно.

— Така е.

Дъхът ми спря, когато той плъзна пръсти по ключицата ми, а след това ги прокара през косата, разпиляна по раменете ми.

— Мога да бъда до теб, ако ми позволиш.

Той се наведе над мен.

— Какво правиш? — понечих да се отдръпна, ала ръката му се премести върху извивката на шията ми и ме спря.

— Нека те целуна, Кала — прошепна той толкова близо до мен, че усетих топлия му дъх върху устните си. — Не знаеш откога искам да го направя. Няма нужда никой да научава.

Отворих уста, за да си поема дъх, и в този миг почувствах устните му върху моите, меки като кадифе. Затворих очи и в гърдите ми сякаш запърхаха хиляди пеперуди. Уханието му ме обгръщаше — кожа, сандалово дърво и огньове, накладени през есента. Устните му се отдръпнаха от моите само за да се спуснат по шията ми.

Кръвта ми кипеше, цялата треперех.

„Нима това наистина се случва?“

Не можех да спра да мисля за Шей на поляната. За това как го помолих да ме целуне. Наелектризиращия допир на устните му върху моите.

„Ала мястото ми е тук.“

Опитах се да прогоня спомена за Шей.

Рен погали коляното ми, пръстите му се плъзнаха по бедрото ми.

— Почакай! — сграбчих го за ръката, когато понечи да повдигне края на роклята ми.

Той не освободи ръката си от моята, ала продължи да целува вдлъбнатината между шията и рамото ми.

— Защо не прескочим чакането? — прошепна във врата ми.

— Моля те, Рен — сърцето ми биеше толкова учестено, че с мъка си поемах дъх. — Прекалено бързаш. Трябва да изчакаме съюза.

Той изръмжа тихо и се обърна на една страна.

— Много скоро ще се убедиш, че отлагането на удоволствието не е нищо особено.

Взех ръката му в своята.

— Съжалявам. Не че не искам…

Не можах да довърша, осъзнала внезапно, че не знам какво всъщност искам.

— Мога да ти помогна с това — посегна към мен и аз скочих от леглото.

— Говоря сериозно, Рен.

— Добре — той бавно се изправи. — Това е непозната територия за теб. Глупава забрана. Надявам се, че Пазителите не са те превърнали в монахиня или нещо такова.

Грабнах най-близката книга от нощното шкафче и я запратих по него.

— Махай се от стаята ми!

Той я улови във въздуха и я постави върху леглото.

— По-спокойно, Лили. Шегата не струваше. Не исках да те обидя.

Продължавах да треперя от унижение.

— Нямаш представа какво е!

— Знам, знам. Наистина съжалявам — той се доближи до мен и улови лицето ми в двете си ръце. — Сигурен съм, че не ти е било никак забавно. Ти заслужаваш нещо по-добро.

Кимнах и той се приведе над мен и докосна устните ми със своите.

— Нека ти покажа колко приятно може да бъде. Довери ми се.

— Съжалявам, че се ядосах така — прошепнах аз.

— Няма нищо. Ти командваш. Няма да те притискам.

— Наистина, не ти се сърдя, просто съм ужасно уморена — приседнах на леглото. — Денят не беше лек.

— Така е — съгласи се той.

— Не можем ли да отложим всичко това. Вече…

— Нали ти казах — усмихна се той с усилие. — Ти командваш. Ще изчакам, докато си готова. До утре.

Целуна ме по челото и излезе от стаята, а аз се отпуснах върху възглавницата. Изобщо нямах чувството, че командвам каквото и да било, най-малко пък него. Целувките му още пареха устните ми, ала когато затворех очи, виждах единствено Шей.

16

Шей отгърна на следващата страница и си записа нещо, а аз се размърдах неспокойно.

— Не мога да повярвам, че не разрешават внасянето на напитки отвън. Как да изчета всичко това без кафе?

— Нищо не си изчела, Кала — напомни ми Шей, без да вдига поглед от книгата си. — Досега само седиш тук и гледаш как аз чета.

— Ами все още не си поискал да потърся нещо из рафтовете — отвърнах и хвърлих боязлив поглед към разтворената пред него книга. — Откри ли нещо полезно?

Той сви устни и аз побързах да уточня:

— Не се заяждам. Просто питах какво откри досега.

Шей се облегна назад.

— Изглежда, че е разделена на три части. *De principiis priscis*, което според мен е разказ за произхода на вашия свят. Следващата част се нарича *De proelio…* — той замълча и ме погледна очаквателно.

— Битка — казах аз.

Шей кимна и ъгълчетата на устата му се извиха в усмивка.

— Някак си бях сигурен, че знаеш какво означава.

Усмихнах се и протегнах ръце зад облегалката на стола. Дори самата мисъл за битка караше мускулите ми да потръпват неспокойно. Седях вече часове наред — първо в училище, а после в библиотеката. Шей ме погледа развеселено в продължение на няколко секунди и отново се обърна към бележките си.

— Може би в тази част се говори за Войната на магьосниците — предположи той и погледна към книгата. — Е, скоро ще разберем.

— А третата част?

Намръщи се и отметна кичур златистокестенява коса от челото си.

— Тя ми изглежда най-неясна. Просто не мога да разбера за какво е. — Той отвори книгата и запрелиства страниците, докато не

стигна почти до края. — Освен това е и най-кратката от трите части. *Praenuntiatio volubilis*.

— Съобщение? — взех една химикалка и започнах да драскам върху тетрадката, която лежеше пред мен.

Шей се зае с латинския речник.

— Не мисля. По-скоро нещо като предсказание. Но втората дума предполага, че то не е неотменимо. Нали разбираш, като идеята за предначертаната съдба. За каквото и да се говори в тази част, то може да бъде променено.

— Значи книгата завършва с нещо, което тепърва ще се случи? — по някаква незнайна причина усетих, че настръхвам.

Шей изсумтя сърдито.

— Оказва се, че не. Току-що прескочих до края, за да видя дали няма заключение, което да хвърли светлина върху останалата част от книгата.

Той прелисти и последните няколко страници. По цялото ми тяло пробягаха тръпки.

— Е, какво пише?

Гласът му беше пълен с недоволство:

— *Crux ancora vitae.*

— Какво? — изправих се и закрачих напред-назад.

— Според мен е някаква поговорка или нещо подобно. Означава „Кръстът е котвата на живота“. Не знаех, че твоите магьосници са християни.

Показалецът му пробяга по редовете, а аз продължих да крача неспокойно около масата.

— Определено не са. И книгата не е християнска. Каквато и да е тази поговорка, не става въпрос за християнство; означава нещо друго.

— Грешиш, Кала. Като се вземат предвид особеностите на латинския език, както и ръкописът и илюстрациите, които сравних с други редки книги, не е трудно да се определи от кога датира текстът. Това е книга, написана през късното Средновековие или ранния Ренесанс, така че християнството не може да не е оказало влияние върху нея. А не забравяй и онова за кръста.

— Книгата може и да е създадена през Средните векове, ала съдържанието ѝ е по-старо. Древните са се появили много преди християнството.

— Но ако книгата предхожда появата на християнството, какво, по дяволите, означава това? — Шей изсумтя сърдито и блъсна книгата настрани. — Някой трябва да обясни на този глупак как се завършва едно произведение. Никакво заключение, само някаква тъпа поговорка и рисунка.

Заковах се на крачка от стола му.

— Рисунка?

— Да. Рисунка на кръст — той отново придърпа книгата към себе си и се взря в последната страница. — Май наистина потвърждава теорията ти, че няма нищо общо с християнството. Определено не прилича на никой кръст, който съм виждал досега.

Приближих се още малко, мъчейки се да успокоя дишането си.

— Какво имаш предвид?

— Защо не погледнеш? — предложи той и вдигна глава; при вида на страха в очите ми се изправи и улови ръцете ми в своите. — Кала, разбирам, че се боиш от книгата. Но след като вече стигнахме дотук, смятам, че трябва да погледнеш.

Понечих да поклатя глава, ала той стисна пръстите ми още по-силно.

— Имам нужда от помощта ти — погледът му, нежен, но и предизвикателен, задържа моя.

Исках да възразя, ала всъщност бях наясно, че от момента, в който се съгласих да се срещнем в библиотеката, връщане назад нямаше.

— Добре.

Той ме отведе до масата и обърна книгата към мен. Цялата треперех, ала Шей се облегна на стола и сключи ръце зад главата си.

— Странно, нали? — каза той. — Имам предвид как две от линиите са различни, завършват по различен начин, така че кръстът изглежда асиметричен, въпреки че не е.

Преместих поглед от рисунката към него.

— Не ти ли изглежда познато?

— Познато? — учуди се той. — Какво имаш предвид?

— Шей, изглежда точно като татуировката на врата ти! — потупах аз рисунката.

Той се разсмя.

— Нямам никакви татуировки.

— Разбира се, че имаш — примигах насреща му.

— Мисля, че щях да си спомням, ако си бях татуирал каквото и да било — възрази той. — Чувал съм, че доста боли.

Той потръпна, когато посегнах към врата му и дръпнах яката на ризата. Татуировката си беше там, точно каквато си я спомнях. Абсолютно същият кръст, като този в книгата на Пазителите, се открояваше върху златистата кожа на Шей.

— Нали ти казах? Никакви татуировки — той понечи да се отдръпне, ала аз го стиснах за рамото.

— Шей, кръстът *е* татуиран на врата ти. Пред очите ми е.

Усетих как по цялото му тяло пробяга тръпка и го докоснах окуражително.

— Кала — прошепна той. — Сериозно ли говориш?

Коленичих до стола му.

— Да. Не мога да повярвам, че никога не си виждал собствения си тил.

Той сбърчи чело.

— Все някога трябва да съм го виждал. И не помня там да е имало татуировка. Къде е точно?

Прокарах пръсти по мастилените линии, изрисувани на врата му, и той потръпна от допира.

— Ето тук.

— Дай ми джобното си огледалце. Ще отида да проверя на огледалото в тоалетната.

С тези думи той скочи от стола и ме погледна очаквателно.

— Нямам огледалце.

— Какво? Е, все ще измисля нещо.

Той изчезна нанякъде, а аз се отпуснах в стола му и се върнах към книгата, която четях.

Когато няколко минути по-късно отново вдигнах поглед, го видях да се взира в мен изпитателно и сърдито.

— Това някаква шега ли беше?

— Намери ли джобно огледалце?

— Взех назаем от библиотекарката. Казах й, че имам проблем с лещите и че огледалото в тоалетната не увеличава достатъчно.

— Носиш лещи?

— Не — той си придърпа стол. — Не отговори на въпроса ми.

Изпънах рамене.

— Нямам никаква причина да те лъжа, Шей. Да не искаш да кажеш, че не си видял нищо на тила си?

— Точно това искам да кажа. На врата ми няма абсолютно нищо. Ни помен от татуировка. Още по-малко пък татуировка на някакъв странен кръст.

— Съжалявам, но кръстът е там. Не разбирам много от магиите на Пазителите, затова мога само да предполагам, че са ти направили нещо, за да не можеш да го видиш.

Отново погледнах рисунката в книгата и докоснах страницата.

— Стражите имат нареждане да не ти разкриват нищо за нашия свят, въпреки че имаме задължението да те пазим. По някаква причина Пазителите не искат да знаеш нищо за всичко това.

Шей пребледня.

— Значи вуйчо ми е направил някаква магия, за да не разбера за татуировката?

— Той не ти е вуйчо — напомних му меко, но категорично. — И да, според мен е направил точно това.

Шей облегна лакти върху коленете си и зарови лице в ръцете си. Изправих се нерешително и притеглих потръпващото му тяло към себе си. Сърцето ми заби учестено, ръцете ми трепереха. Знаех, че не бива да се приближавам твърде много до него, ала да го гледам в това състояние и да не сторя нищо, ми се струваше прекалено жестоко.

Той свали ръце от лицето си и ги обви около кръста ми. От пръстите му сякаш извираше топлина, която се разливаше по цялото ми тяло. Той ме притисна до себе си и допирът на лицето му върху шията ми наелектризира кожата ми. Нежно отметнах кичур златистокестенява коса от челото му и трябваше да прехапя устни, за да не го целуна.

— Благодаря ти — думите му излизаха с мъка и той прочисти гърлото си. — Не ми е лесно да свикна с мисълта, че нямам никаква представа кой съм в действителност.

Засмях се тихичко и той се напрегна.

— Смешно ли ти се струва?

— Не — отвърнах и прокарах пръсти през косата му. — Просто за мен е нещо непознато. Цял живот съм знаела коя съм и какво ми предстои.

Шей се изправи в стола и аз го пуснах, макар да останах приклекнала до него.

— Би ли искала да си нещо друго?

— Не. Ние сме това, което сме. Нямам никакво желание да бъда нещо друго. Но точно в този миг се безпокоя какво означава това за онези, на които държа.

Шей ме погледна и като повдигна бавно ръка, докосна бузата ми. Когато се взрях в очите му, изпитах усещането, че съм попаднала в тайна градина.

Побързах да се върна на мястото си; сърцето ми биеше учестено, с мъка си поемах дъх.

Разсеяно започнах да драскам нещо върху лист хартия, ала все още усещах погледа му върху себе си.

— Исках да разбера какво пише в книгата, защото ми се щеше да науча повече за Пазителите и Стражите.

Вдигнах поглед и видях, че Шей ме наблюдава с любопитство, и с облекчение установих, че не изглежда засегнат от рязкото ми отдръпване.

— Но вече е очевидно, че всичко, което се случва, има нещо общо с теб, Шей. Трябва да разберем повече за това кой си всъщност.

Той кимна и аз махнах към подвързаната в кожа книга.

— Засега знаем, че този кръст е изрисуван на тила ти, но нямаме представа какво означава.

Шей сведе очи към илюстрацията.

— Тези триъгълници също ли са нарисувани на врата ми?

— Не — отвърнах и донякъде неохотно придърпах стола си по-близо до неговия, за да погледна в книгата.

— Но смяташ, че са важни, нали? — Шей посочи към хартията пред мен и аз с изумление забелязах, че бях надраскала поне десетина триъгълника върху бялата хартия.

— Не мога да се отърва от усещането, че съм ги виждала и преди, но не мога да се сетя къде — казах замислено и задъвках долната си устна.

— Точно така! — възкликнах миг по-късно и трескаво зарових в раницата си.

— Да нямаш проблеми по химия? — попита Шей, когато ме видя да изваждам учебника по органична химия и да го разлиствам

нетърпеливо.

Поклатих глава и продължих да обръщам страниците, докато не стигнах до въвеждащите бележки към опита от понеделник.

— Ето. Знаех си, че съм ги виждала някъде. В историческия увод към алхимическия експеримент. Това са алхимически символи.

Шей се изправи и надникна през рамото ми, за да види онова, което му сочех.

— Добре, че си го прочела. Аз преминах направо към опита.

Усмихнах се и продължих да чета:

— Четирите триъгълници символизират четирите елемента — земя, въздух, огън и вода. — Преместих поглед от учебника към книгата на Пазителите и добавих: — Но нямам никаква представа какво общо имат с кръста.

— Май току-що откри първия въпрос, който трябва да проучиш, Кал — потупа ме по рамото Шей.

— Добре. Има ли нещо друго, което да използвам, освен поговорката? Как точно звучеше тя?

— *Кръстът е котвата на живота* — изрецитира той престорено тържествено. — Това е последното изречение. И после идва рисунката.

Записах си изречението на листа с надрасканите триъгълници.

— А какво има преди това?

— Още безсмислици — в гласа на Шей се прокрадна раздразнение. — В самия край на книгата има две изречения, които са отделени от другите. Последното е поговорката, а другото гласи:_„Нека Потомъкът понесе кръста.“_

— Нека Потомъкът понесе кръста. Кръстът е опората на живота — промърморих замислено.

Изведнъж сякаш ме обля леденостуден душ. Погледнах към Шей и в очите му прочетох същото ужасно подозрение.

— Потомък? — прошепнах и видях как той преглътна с мъка. — Чий потомък?

„Права бях, той е някой.“

— Може да бъде на всекиго. Понякога се използва със значението на „наследник“.

— Шей… — предпазливо посегнах към рамото му; боях се да го докосна, ала исках да погледна татуировката още веднъж.

— Не — отсече той и се дръпна към рафтовете с книги, които ни заобикаляха.

Аз скочих на крака.

— Трябва да си ти. Ти носиш кръста. На врата си. Ти си Потомъкът.

— Не, не, не! — той отстъпи назад, когато опитах да го доближа. — Всичко това е… някакъв номер. Или долна шега. — Лицето му беше изопнато, очите му ме гледаха обвиняващо. — Имам татуировка, която не мога да видя. Вуйчо ми не е човек, а магьосник. И неизвестно как, аз съм някакъв много специален потомък, който се споменава в книга, написана векове преди да съм се родил? Не, не мисля така.

Когато осъзнах, че се кани да побегне, сторих единственото, което можеше да го спре.

— Шей! — гласът ми, остър като бръснач, го накара да се закове на място.

В същия миг скочих, приемайки още във въздуха вълчата си форма. Повалих го по гръб и го притиснах към пода. Едва тогава отново си възвърнах човешкия облик.

— Сигурно ти се иска да са лъжи, но пред себе си имаш момиче, което може да се превръща във вълк, когато пожелае. Забрави ли?

Докоснах бузата му с пръсти. Струваше ми се, че тялото ми се разтапя върху неговото. Затворих очи, вдъхвайки уханието му, попивайки топлината на тялото му.

Шей положи ръка върху извивката на тила ми и ме притегли към себе си. Преди да успея да реагирам, устните му намериха моите.

Отначало целувката му беше бавна, предпазлива и нежна.

Сладостта на допира му ме омайваше и аз разтворих устни, оставяйки се на желанието да ме повлече в глъбините си.

Постепенно целувката му стана по-настоятелна; ръката му се спусна по гърба ми, проследи плитката ми и се плъзна под блузата, за да погали голата ми кожа. Струваше ми се, че пия слънчева светлина. Свалих ръка от гърдите му и го помилвах по лицето. Притиснах се в него, копнеейки да позная още от тайните, които той с такава лекота отключваше в тялото ми. Още от усещането за абсолютна, непозната дотогава свобода, което той ми даваше.

Ръцете му обвиха бедрата ми и с едно-единствено движение се озовах под него, притисната към пода. Пръстите му се плъзнаха под

полата ми, усещах нарастващото му желание, което се сливаше с моето и изпълваше стаята като електричество преди буря. Стори ми се, че се издигам над земята, обвила крака около тялото му. Пръстите му се движеха бавно, следваха извивките на тялото ми и се спираха там, където допирът им спираше дъха ми, привързваше ме към него и едновременно с това ме изпълваше с усещане за свобода, каквато дотогава не познавах. От гърлото ми се откъсна стон на удоволствие и рязко ме върна в реалността.

Стаята сякаш се завъртя, когато се изтръгнах от прегръдката му и със залитане се отдръпнах към масата. Сърцето ми биеше до пръсване, сякаш щеше да изскочи от гърдите ми, настойчиво и болезнено.

„Не мога да го направя. Не мога!“

Ала исках. Повече от всичко друго.

Той се изправи, широко усмихнат. В очите му отново грееше топла светлина.

— Какво не е наред?

Тръшнах се сърдито на стола, без да кажа нищо. Ненавиждах се, че ме боли толкова, задето се бях откъснала от прегръдката му.

— О, да — усмивката му изведнъж стана язвителна. — Правилата за целуването и наближаващата ти сватба. Кога щеше да се състои тя?

— В деня на Сауин — сърцето ми се сви при мисълта колко малко оставаше дотогава.

— Са… какво? — той се опита да повтори непознатото име. — Трябва ли да знам какво означава това?

Направих лист хартия на топка и го запратих по него.

— Не го очаквах от човек, чието име повечето хора биха прочели като „Сиймъс“.

Той вдигна смачканата хартия и я метна в най-близкото кошче.

— Това, че името ми е ирландско, не ме прави специалист по всички древни езици.

— Доста те бива с латинския — не му останах длъжна аз.

— Поради което не съм имал време да изуча всички останали.

— Е, да — съгласих се. — Сауин. Са-у-ин.

— Окей, Сауин — този път успя да го произнесе. — Твоят сватбен ден. И кога се пада?

— Трийсет и първи октомври.

— Хелоуин? — намръщи се той. — Колко романтично!

— Хелоуин няма никакво значение. Важен е единствено Сауин — обясних и го изгледах предупредително, ала той не ми обърна внимание.

— И е толкова важен, защото…?

— През тази нощ Пазителите възстановяват силите. Тогава завесата между световете е най-тънка.

Шей изведнъж отпусна ръка.

— Кои светове?

— Този и отвъдният.

— Звучи страшно — грабна една химикалка и си записа нещо.

Забелязах, че пръстите му треперят, ала не знаех дали е от страх, или от неудовлетворено желание.

— Сигурно наистина е — съгласих се аз. — За щастие, единственото задължение на Стражите е да охраняват периметъра. Никога не съм виждала какво точно се случва.

Изведнъж усетих, че ми прилошава.

— Хей! — Шей се взря изпитателно в мен. — Какво ти стана? Пребледняла си като платно!

Стиснах ръба на масата с две ръце, с надеждата, че ще престане да ми се вие свят.

— Тази година трябва да присъствам.

Той се приведе напред.

— Защо?

— Церемонията ще бъде различна — отвърнах и толкова силно забих нокти в масата, че без да искам, обелих част от лака й. — Ще присъствам, защото именно тогава ще се състои съюзът.

— Знаеш ли какво представлява церемонията? — Шей също беше пребледнял.

— Не. Ритуалът на съюза се пази в тайна. Не знам почти нищо за него.

— Лошо — помърмори той. — Както всичко останало в цялата тази история.

— Престани, Шей!

Опитах да се върна към книгата си, ала той не се отказваше така лесно.

— Не виждам защо трябва да спазваш правилата толкова стриктно. От това, което чувам, Рен е излизал с половината град.

Изгледа ме предизвикателно, сякаш очакваше да избухна възмутено.

— Всеки го знае — отвърнах, без да вдигам очи от масата. — Но това няма значение. Изборът си беше негов. А и правилата за него са различни.

— Значи момчетата могат да правят каквото си искат, но момичетата трябва да слушат и да се подчиняват? — изсмя се той презрително.

— Аз съм алфа-вълчицата — отвърнах и сключих стъпала зад краката на стола. — Никой няма право да ме докосва. Така повелява Законът на Пазителите.

— Но Рен може да докосва когото си поиска? Защото на мен ми звучи точно така.

— Той е алфа-мъжкарят на глутницата. Ловът е в кръвта му — толкова здраво бях обвила крака около стола, че чух как дървото изпука; не исках Шей да изрече на глас въпроса, който вече можех да прочета по лицето му.

— Но нали и ти си алфа? Ловът не е ли и в твоята кръв?

Не отговорих; имах чувството, че цялата горя.

— А и аз те докоснах… — пръстите му потръпнаха, сякаш му се искаше и в момента да ме докосва.

„Дали ме желае толкова силно, колкото аз него?“

— Не трябваше да го допускам — отсякох и внезапно се почувствах изтощена. — Може ли да говорим за нещо друго?

— Не е честно… — той посегна към ръката ми, но аз се отдръпнах.

— Не става въпрос за това дали е честно или не. Традицията е такава. Пазителите държат извънредно много на традициите.

— Ами… — изречението му увисна във въздуха, недоизказано.

— Съюзът е твърде близо — казах и пъхнах ръце под масата. — Не съм свободна и за твоя информация, Рен вече не излиза с никого.

— Да не би да излиза с теб? — Шей рязко затвори лаптопа си.

— Не е толкова просто.

„Тъкмо напротив — съвсем просто е. Принадлежа на Рен, не на теб.“

Шей се отпусна в стола си.

— Не мога да го понасям. Държи се така, сякаш те притежава.

— Не го разбираш — безполезността на разговора започваше да ме измъчва. — А и ти повече няма да ме целуваш, Шей Доран.

— Не мога да ти обещая.

Извърнах се, надявайки се да не забележи руменината, плъзнала по лицето ми. Изобщо не исках да изтръгна подобно обещание от него, ала не аз решавах. *„Трябва да сложа край на всичко това. Още сега.“*

— Добре тогава — опитах се да придам ледена нотка на гласа си. — Предполагам, че все някак ще се научиш да живееш само с една ръка.

Той рязко свали ръце от масата.

— Не би го направила!

Разсмях се.

— Е, ти решаваш дали искаш да поемеш този риск.

Той потрепери и промърмори нещо неразбираемо под носа си.

— Не те чух — казах, мъчейки се да не обръщам внимание на разочарованието, което накара стомахът ми да се свие.

Отчаяно исках отново да ме докосне, като в същото време се сърдех и на него, и на себе си, задето се чувствам така.

— Просто е добре да знам, че започвам да хлътвам по една весталка[1] — повтори той с помрачняло от гняв лице.

— Една каква?

— Любопитен исторически факт — отвърна той с хладна усмивка, от която настръхнах. — Друга групичка крайно привлекателни, ала неприкосновени девойки. Ако нарушели обета си за непорочност, ги погребвали живи.

— Погребвали ги живи?

Неволно потръпнах.

„Това ли ме очаква, ако Пазителите научат за Шей?“

Знаех, че ще има последствия, ако оставех да ме докосне друг, освен Рен, ала никога не се бях замисляла какви точно.

— А щастливецът, който изкусил свещената девица и я отклонял от задълженията й, бивал бичуван до смърт пред очите на всички — довърши Шей.

Изведнъж усетих ужасяваща празнина. Моето наказание може и да беше ужасно, ала мисълта за онова, което би могло да сполети Шей,

бе многократно по-непоносима.

— Е, предполагам, че ще трябва да се поучим от историята — промърморих, опитвайки се да скрия треперенето на гласа си.

— Не забравяй, че не живеем в Древен Рим — сопна се Шей.

— След като приключихме с този въпрос — казах, без да обръщам внимание на ядосаното му изражение, — може ли да се върнем към онова, което наистина има значение?

Той ме изгледа, без да каже нищо.

— Моля те — прошепнах.

— Добре — отстъпи той и отново отвори лаптопа си. — Ако приемем, че наистина аз съм Потомъкът, какво всъщност означава това?

„Благодаря ти.“

— Предполагам, че не е без значение от кого произхождаш — изрекох на глас.

Той кимна и сви рамене.

— От никого, който да е известен.

— Не си ли спомняш родителите си?

— Не. Загинали са в автомобилна катастрофа, когато съм бил на две години. Не си спомням даже как са изглеждали — той сложи разтворената книга в скута си и прокара пръсти по нарисувания кръст. — Нямам нито една тяхна снимка. Вуйчо Боск казва, че е най-добре да оставим миналото в миналото.

— Нямаш абсолютно нищо, принадлежало на родителите ти? — намръщих се. — Нито дори най-малкият спомен?

— Само едно одеяло, което майка ми изплела за мен — той се усмихна смутено. — Когато бях малък, го носех навсякъде, където отидех.

Заиграх се с крайчеца на плитката си, опитвайки се да не се засмея.

— Как са се казвали?

— Тристан и Сара Доран.

При думите му подскочих толкова рязко, че едва не се преобърнах заедно със стола.

„О, Господи! Тези имена! Не, не, не!“

Той ме погледна изумено.

— Какво има?

— Тристан и Сара? — повторих аз, борейки се с обзелия ме ужас.

— Точно така. Кала, какво не е наред? Още лоши новини?

— Имай предвид, че не знам какво означава това, но в нощта, когато бяхме нападнати пред клуба… — Лицето на Търсача изплува пред очите ми. — Онзи, когото заловихме жив — продължих аз, опитвайки се да не обръщам внимание на Шей, който изведнъж прежълтя. — Той спомена тези имена. Тристан и Сара.

— Един от мъжете, които ни нападнаха, е познавал родителите ми? — ясно видях как вените по врата на Шей се издуха.

— Не съм сигурна — опитвах се да бъда откровена, ала всяка дума, която изричах, ми приличаше на нишка, която при най-малкото подръпване заплашваше да унищожи всичко.

— Какво точно каза той? — по лицето на Шей се изписа напрегнато изражение и той се приведе напред.

— Попита къде си — отвърнах аз, напрягайки паметта си, за да си спомня и най-дребната подробност. — А после каза: „Той не знае кой е в действителност, нали? Не знае, че вие отвлякохте Тристан и Сара, нито какво смятате да правите?“

Шей сграбчи облегалките на стола.

— Нали каза, че Търсачите се опитвали да унищожат света? Нали те са лошите?

Кимнах, без да знам какво да отговоря.

Той се изправи, затвори лаптопа и грабна раницата си.

— Съжалявам, но трябва да се махна оттук. Има твърде много… — той поклати глава. — Трябва да остана сам. Но утре ще дойда.

Не помръднах, когато мина покрай мен, въпреки че с цялото си същество исках да тръгна с него.

— И още нещо, Кала — прошепна той в косата ми. — Не мисля, че лъжат само мен.

---

[1] Весталки — жрици на богинята на семейството и домашното огнище Веста; избирани от съвсем ранна възраст, те прекарвали трийсет години в безбрачие. — Бел.прев. ↑

17

Шей не дойде за първия час. Усетих, че ми прилошава.

Възможно ли бе Пазителите да са му сторили нещо?

Прекарах следващите два часа, като си гризях ноктите и когато влязох в лабораторията по органична химия и го видях да седи на обичайното си място, едва успях да потисна желанието да се втурна към него и да го прегърна. Щом ме забелязаха, двамата ученици до него побързаха да се отдръпнат в другия край на масата. Шей проследи отстъплението им с крайчеца на окото си.

— Винаги ли имаш такъв ефект върху хората? — подсмихна се той.

— Обикновено. Като всички Стражи. Ти явно не си съвсем наред, щом не се боиш до смърт от мен — облегнах се на масата, опитвайки се да звуча нехайно. — Къде беше тази сутрин?

— Да не би да се притесни за мен? — усмивката му стана още по-широка. — Въпреки че не съм съвсем наред?

— О, моля ти се! — излъгах аз.

— Реших да избягам от часовете — той разсеяно завъртя молива, който държеше в ръка. — Тази сутрин изобщо не ми се ставаше.

— Май никак не те е грижа за училище — подхвърлих, подразнена, задето той се бе излежавал в леглото, докато аз умирах от страх за него.

Шей снижи глас и се приведе към мен:

— Е, нали според теб вуйчо ми бил някакъв изключително могъщ заклинател, а според Лоуган — настоятел на училището. Какво ще ми направят, да не би да ме изключат?

— Може и да е така, но ще ти бъда задължена, ако занапред не мислиш само за себе си. Откъде да знам, че Пазителите не са те дали на някой призрак за закуска!

Той се намръщи.

— Призрак?

Ледена тръпка пробяга по гърба ми.

— Няма значение. Просто ми се обади следващия път.

— Да не би да искаш да ми дадеш номера си? — ухили се той и аз не можах да потисна усмивката си.

— Май така излиза.

Извади телефона си и въведе номера, който му продиктувах.

— Искаш ли моя? — повдигна вежди той, а по лицето му се изписа обнадеждено изражение.

— Защо не — аз също извадих телефона си и записах номера му.

— Гаджето ти не изглежда никак доволно — подхвърли Шей, все още широко усмихнат.

Погледнах към дъното на стаята, откъдето Рен ни наблюдаваше, небрежно облегнат на масата. В ръката си държеше ножици — никога дотогава не бях виждала някой инструмент от класната стая да изглежда толкова заплашително.

— Приятен час — измърморих и се насочих към обичайното си място. Идеше ми да се сритам, задето се бях държала толкова приятелски с Шей там, където всички можеха да ни видят.

Докато стигна до масата, Рен вече се бе заловил да подрежда пособията, които щяха да ни трябват за днешния експеримент.

— Здрасти, Рен — едва чух собствения си глас, толкова силно биеше сърцето ми.

Когато го погледнех, единственото, което виждах, беше леглото ми; единственото, което чувствах, бе горещото му тяло, притиснато до моето; единственото, което чувах — учестеният си дъх, когато ръката му се плъзна под роклята ми.

Опитах се да прогоня тези образи, ала на тяхно място се появи лицето на Шей. Не можех да се отърва от усещането, че бях извършила непростимо предателство спрямо Рен. При тази мисъл ме обзе гняв — внезапно си представих всички момичета, които на драго сърце бяха приемали целувките на Рен, а и много повече от това. В мен сякаш се водеше борба между тези два импулса, в резултат на което не можех дори да погледна към Рен.

Ала той също не изгаряше от желание да ме погледне.

— Кала.

Поздравът му беше хладен и за първи път ми стана неприятно, че не използва прякора, който така ненавиждах.

„Това ли имаше предвид, като каза, че няма да ме притиска? Или е сърдит, задето говорих с Шей? О, Господи, всичко объркам!“

Потиснах въздишката, която се надигна в гърдите ми, и отворих чантата си, за да извадя учебника по химия.

— Виждам, че си взела нарежданията на Лоуган много присърце — изръмжа Рен, много по-близо до мен, отколкото очаквах.

Обърнах се и едва не подскочих, когато го видях на сантиметри от себе си.

— Заповедите са си заповеди — свих рамене аз.

— Е, сигурно е много доволен.

При тези думи Рен се облегна на масата, толкова близо до мен, че само една крачка и тялото ми щеше да се притисне в неговото.

Опитах да мисля само за разговора.

— Лоуган? Да, предполагам, че ще е доволен.

— Имах предвид него — Рен хвърли унищожителен поглед към другия край на стаята.

Внезапно в съзнанието ми изникна образът на отворени гробове и прелестни свещени девици, които пищяха отчаяно, докато ги засипваха с пръст.

„Трябва да оправя тази бъркотия“

Сложих ръка върху неговата и той ме погледна; чертите му омекнаха, а в очите му се появи любопитство.

— За онази вечер…

„Аз съм алфа. Той е отреденият ми партньор. Защо тогава ми е толкова трудно?“

Той се изпъна и отстъпи назад. Стомахът ми се сви на топка, докато гледах как Рен се отдръпва от мен.

— Госпожица Форис каза, че експериментът ще отнеме целия час. Най-добре да започваме.

— Рен — започнах, ала мрачният му поглед ме спря.

— Забрави!

Пристъпих към него и го улових за лакътя, принуждавайки го да ме погледне.

— Чуй ме, Рен. Всичко е толкова объркано напоследък. На никого от нас не му е лесно.

Той опита да се отскубне, ала аз изръмжах и го задържах. Тънка усмивка пробяга по стиснатите му устни.

— Трябва да знаеш — решимостта ми се разколеба за миг, но си поех дъх и се хвърлих с главата напред, — че не искам да се отдръпнеш от мен.

Тялото му се напрегна, а погледът му стана предпазлив, сякаш очакваше да кажа още нещо. Когато не го сторих, той внимателно издърпа ръката си от моята.

— Ще го имам предвид.

Заехме се с експеримента сред неловко мълчание. Когато часът свърши, се чувствах ужасно нещастна, а Рен си тръгна, без да каже нищо.

Когато влязох в столовата, всички от Халдис бяха насядали около обичайните ни две маси и си бъбреха щастливо. Дакс, Фей и Козет седяха заедно; Дакс ръкомахаше оживено, а двете момичета го гледаха с грейнали лица. Брин и Ансел бяха потънали в тих разговор, но с облекчение видях, че са успели да поразредят влюбените погледи.

Едва не се спънах, когато видях Сабин… широко усмихната. Беше седнала до Невил и Мейсън, който тъкмо показваше някакъв съмнителен начин за употреба на един банан. Тримата избухнаха в смях.

— Здрасти, Кал — каза Ансел, когато се настаних до него. — Искаш ли да размениш портокала си за една ябълка? Когато си приготвях обяда, ти вече беше взела последния.

— Добре — съгласих се и той веднага започна да рови в кутията ми за обяд.

— По-добре ли се чувстваш, Кал? — попита Брин. — През първия час не изглеждаше никак добре.

— Аха — уверих я, като побързах да грабна от ръцете на Ансел овесената бисквита, който той се опитваше да задигне от кутията ми. — Тази нощ не можах да се наспя. Сега съм по-добре.

Когато Рен се присъедини към нас, извадих сандвича с говеждо от хартиения плик, мъчейки се да си спомня какво е да имаш апетит. Не бях преглътнала и един залък, когато чух познат глас.

— Здравейте — звучеше, сякаш Шей беше точно зад мен. — Чудех се дали мога да се присъединя към вас?

Залъкът приседна в гърлото ми и така се закашлях, че очите ми се насълзиха. Ансел ме потупа по гърба и когато най-сетне успях да си

поема дъх, се обърнах към Шей. *„Недей. Не го прави. Нямаш представа какво означава това.“*

— Добре ли си? — тонът му беше сериозен, ала очите му се смееха.

— Искаш да седнеш при нас? — с всяка дума, която се откъсваше от устните ми, изумлението ми нарастваше; нямах представа каква игра играе.

— Да. Ако нямате нищо против.

Разговорите около масата бяха секнали и всички вълци се взираха безмълвно в човешкото момче, което бе достатъчно смело или пък достатъчно лудо, за да пристъпи в затворения им кръг. Хвърлих поглед към масата, където седяха Пазителите. Точно както очаквах, Лоуган бе вдигнал тъмните очила на челото си, за да види какво ще стане. По лицето му се четеше лениво, макар и донякъде заинтригувано изражение.

— Разбира се.

Бързината, с която Рен се бе озовал до Шей, ме изуми.

— На всички отдавна ни се иска да те опознаем по-добре, Шей. Заповядай, седни.

„Всички?“

Самият Рен се настани до мен и придърпа плика с обяда ми пред себе си. Тънка усмивка изви ъгълчето на устата му.

— Кала, имаш ли нещо против да отстъпиш мястото си на Шей?

Шей се намръщи.

— Нищо не ми пречи да си взема стол от някоя друга маса.

— Няма нужда — ледено заяви Рен, без да откъсва поглед от мен.

Не бях сигурна какво се случва, ала когато ставаше въпрос за Шей, не исках да предизвикам Рен. Ако трябваше да обядвам на крак, така да бъде, реших аз и побутнах стола си към Шей.

Изведнъж нечии ръце се обвиха около кръста ми. Обърнах се тъкмо когато Рен ме притегли към себе си с мрачно задоволство в очите, сякаш току-що бе спечелил награда.

— Е, какво има за обяд? — придърпа ме той в скута си.

— Наистина няма да ме затрудни да си взема друг стол — съвсем ясно долових раздразнението в гласа на Шей.

В тъмните очи на Рен гореше предизвикателен пламък, ала аз не се боях.

— Не — казах на висок глас, опитвайки се да звуча спокойно. — Няма нужда.

— Не ми изглежда никак… удобно.

Обърнах се и видях как Шей стисна зъби, когато Рен ме притисна до себе си, обвил ръце около кръста ми.

— О, на мен ми е много удобно — измърка Рен; лицето ми пламна, когато усетих устните му върху тила си. — А на теб, Лили?

Шей потръпна при звука на гальовното обръщение и аз трябваше да впрегна цялата си воля, за да не зашлевя Рен през лицето. Беше прекалено жесток.

— Удобно ми е — отвърнах и хвърлих свиреп поглед на Брин, която пърхаше с мигли насреща ми; Ансел пък се бе ухилил глупашки.

— О-о-о, вижте ги само. Това е най-очарователното нещо, което съм виждал — Мейсън облегна брадичка на ръцете си. — Какви ги вършите вие двамата, когато нас ни няма? Някой май е бил непослушен.

Дакс ни гледаше с неприкрито задоволство. Фей му смигна и прокара език по устните си. Нев вдигна глава от тетрадката, в която драскаше нещо, повдигна многозначително вежди и отново се наведе над листа.

Брин и Ансел правеха физиономии насреща ми, дори Сабин се изкиска тихо. Козет й хвърли кос поглед и се размърда в стола си, ала така и не събра кураж да се усмихне. Принудена да призная поражението си, аз се облегнах на Рен, като се опитвах да не обръщам внимание на ръцете му, чийто допир разпалваше у мен огън, какъвто доскоро не знаех, че може да съществува. В този миг видях болката, изписана по лицето на Шей.

— Млъкни, Мейсън! — отсякох и го замерих с един портокал.

Той се разсмя с глас и го улови във въздуха.

— Не ни обръщай внимание, Шей — усмихна се Мейсън насреща му. — Ние сме просто банда диви зверове.

— Без майтап — обади се Дакс и изду мускулите на ръцете си.

Останалите изхихикаха нервно, ала Шей се усмихна спокойно на Мейсън:

— Вече го забелязах, но някои от вас имат по-добри обноски от други.

И той хвърли свиреп поглед на Рен, който му отвърна със същото. Дакс престана да се усмихва, а Фей сви устни. Погледнах я предупредително и макар стоманеносивите й очи да срещнаха моите, без да мигнат, тя все пак скри заострените си кучешки зъби.

— Е, това обещава да е интересно — Мейсън извади нещо сребристо от джоба си и го подхвърли на Шей.

Когато Шей отвори ръка, в шепата си държеше шоколадова целувка на „Хършис“. Мейсън му смигна:

— Добре дошъл на нашата маса, приятелю. Надявам се да оцелееш.

— Все някак ще се справя — отвърна Шей и завъртя шоколадовия бонбон в ръката си. — И благодаря, нищо не може да се сравнява с една наистина хубава целувка.

Той се подсмихна и ми хвърли бърз поглед, от който цялата настръхнах.

— Абсолютно си прав — разсмя се Мейсън и се облегна в стола си. — Е, като за начало…

При тези думи той улови ръката на Нев, за да го накара да престане да пише.

— Кажи го.

— Какво да кажа? — Нев изглеждаше подразнен, задето го бяха прекъснали.

— Лимерика[1] — ухили се Мейсън.

— Забрави — отсече Нев и се отдръпна заедно със стола си.

— Хайде де — настояваше Мейсън. — Страхотно е.

— Какво стихотворение? — обърна се Шей към Нев.

— Изобщо не е хубаво — Нев освободи ръката си.

— Нев е поет — заяви Мейсън и като издърпа тетрадката от пръстите му, я вдигна във въздуха, така че Нев да не може да я стигне, въпреки настойчивите си опити. — Това тук са събраните му съчинения. Да ви прочета ли нещо?

Нев направи заплашителен жест, сякаш държеше не химикалка, а нож.

— Ако я покажеш на когото и да било, ще те убия.

— Ще ти я върна веднага щом им кажеш лимерика — заяви Мейсън и седна върху тетрадката. — Знам, че си го запомнил наизуст.

— Нямам представа защо изобщо се държа добре с теб! — измърмори Нев.

— Заради неустоимия ми чар.

— Не бих го нарекъл точно чар — отвърна Нев.

— Аз също искам да го чуя — обади се Рен, докато милваше бедрото ми.

Ухаеше топло и успокояващо, ала допирът му ме караше да треперя.

„Моля те, Шей, не поглеждай насам!“

Нев остави химикалката на масата.

— Е, добре тогава.

Животът на Кал и на Рен не ще е песен,
защото никой от младежта във Вейл не е лесен.
Бин и Козет не бива да се подценяват,
Дакс и Фей от нищо не се ужасяват,
А Ансел и Брин от любов полудяват.

Брин, която тъкмо бе отпила от диетичната си кола, я изплю обратно. Мейсън и Ансел изръкопляскаха. Аз бях прекалено слисана, за да реагирам.

„Ето с какво се занимавал мълчаливият Нев в свободното си време!“

— „Бин“? — намръщи се Сабин, докато Козет бършеше диетичната „Кола“, която се бе стекла в техния край на масата. — Откога ми казвате Бин?

— Заради стъпката е — обясни Нев. — Съжалявам. Казах ви, че не струва.

— Защо няма нищо за вас с Мейсън? — попита Ансел.

— А, за нас има отделно стихотворение — Мейсън повдигна многозначително вежди.

Нев го бутна от стола и той тупна на земята, като се заливаше от смях.

— Според мен беше страхотно — ухили се Шей. — Защо не го изрецитираш още веднъж, за да свържа имената с лицата ви? А вие може да вдигате ръка, когато си чуете името.

Нев погледна към Рен и когато го видя да кимва в знак на съгласие, изрецитира стихотворението още веднъж, не чак толкова неохотно, колкото първия път. Всички вдигнаха ръка, когато чуха името си, с изключение на Сабин, която изсумтя. Фей и Дакс пък направиха неприличен жест по посока на Шей, когато Нев стигна до тях.

— Благодаря — каза Шей и приближи стола си до този на Брин, разбрал къде седят онези, които биха могли да му станат съюзници.

Брин му се усмихна, а Ансел бутна шепа царевичен чипс пред него. Шей отвърна на усмивката на Брин и си взе от чипса.

— Кала ми е разказвала за вас — каза той, хрупайки.

— Така ли? — Брин ми хвърли разтревожен поглед, но си отдъхна, когато ме видя да поклащам глава едва забележимо.

— Защото сме страхотни — заяви Ансел и вдигна тържествуващо палци.

— Прекрасно, Ан — измърморих аз. — Няма що!

Той се изчерви и Брин го целуна по бузата.

— Не й обръщай внимание. Наистина сме страхотни. Е, каква е твоята история, Шей?

— А, нищо особено — отвърна той и ми смигна скришно.

Изгледах го кръвнишки.

„Ако ми намигнеш още веднъж, ще бъда принудена да ти отскубна миглите.“

— Това ми е последната година в училище — каза той. — Живея с вуйчо си в имението „Роуан“.

Всички около масата ахнаха. В съзнанието ми изплува образът на пусти коридори, покрити с паяжини. Замалко не паднах на земята, ала Рен ме улови и ме намести на скута си, като се подсмихваше. Прехапах устни и погледнах към Шей. Не се бях замисляла къде всъщност живее и сега не можех да повярвам на ушите си.

„Трябва да е някакво недоразумение. «Роуан» не е къща.“

— Имението „Роуан“? — повтори Ансел. — Ама то не е ли музей или нещо такова? Наистина ли живееш там?

— Да, собственост е на вуйчо ми. Само че той рядко остава в него, защото му се налага да пътува твърде често. Общо взето, цялата къща е на мое разположение. Мисля, че когато в нея не живее никой, е отворена за посещения. Може да ми дойдете на гости, ако искате да я видите.

При тези думи Шей се ухили широко, а Ансел пребледня.

— Много мило, Шей — казах аз. — Но ми се струва, че вуйчо ти би предпочел да държи една такава необуздана банда като нас далеч от скъпоценните си антики.

Никога не бих оставила брат си да прекрачи прага на онази къща. Не го пожелавах никому.

— Както кажете — отвърна Шей и насочи вниманието си към обяда, който се състоеше от четири овесени блокчета и един „Спрайт“.

— Е, какво е да живееш в „Роуан“? — попита Брин, облегнала глава на рамото на Ансел; неволно се усмихнах, когато видях как очите му заблестяха от нейната близост.

Шей отвори кутийката „Спрайт“.

— Не мога да се оплача, че ми е тясно. Имението е огромно, направо разточително. Но и зловещо, ако трябва да съм честен. Боск, вуйчо ми, го няма през повечето време, така че обикновено съм сам. Два пъти седмично идват хора, за да почистят. Има стотици стаи.

Размърдах се неспокойно — никак не ми харесваше мисълта, че Шей е съвсем сам в огромното имение.

Той понижи глас, сякаш разказваше история за привидения:

— В „Роуан“ ти се струва, че сенките те следват.

— Сенките? — повтори Ансел.

Поклатих предупредително глава, ала знаех, че и двамата се боим от едно и също.

„Призраци.“

От самата мисъл ме побиха тръпки.

— Добре ли си? — попита Рен и когато се обърнах да го погледна, усетих, че дъхът ми спира.

Лицето му беше на сантиметри от моето; толкова близо, че можех да видя сребристите пръски в очите му — омайваща галактика в тъмните глъбини на ирисите му, която ме поглъщаше.

— Кала, ти трепериш! Добре ли си? — разтревоженият му глас ме извади от унеса.

— Току-що си спомних, че не съм прочела материалите за часа по философия — излъгах и станах от скута му. — Трябва да вървя.

Без да се обръщам назад, се отправих към шкафчето си и влязох в най-близката момичешка тоалетна. Не бях сигурна защо сърцето ми препуска така, нито защо не мога да си поема дъх. Знаех само, че не съм в състояние да понеса дори още един миг, опитвайки се да балансирам като въжеиграч между Рен и Шей.

Проверих кабинките и когато се уверих, че са празни, отидох до една от чешмите и наплисках лицето си със студена вода.

Вратата на тоалетната изскърца.

„Предполагам, че две секунди уединение е по-добре от нищо.“

— Кала — нечия силна ръка ме хвана за рамото и ме завъртя.

— Махай се оттук! — отблъснах го аз. — Това е дамската тоалетна.

— Ако някой влезе, ще кажа, че съм се загубил — ухили се Рен.

Намръщих се, докато се опитвах да избърша лице с опакото на ръката си.

— Ужасно си пребледняла — каза той. — Какво става?

Струйка вода се стече по врата ми.

— Нищо. Вече ти казах, че снощи не си довърших домашното.

Отидох да си взема хартиена кърпа. Рен изръмжа приглушено.

— Как ли пък не. Ти никога не забравяш домашните си.

„Хванаха ме.“

— Защо дойде след мен? — обърнах се към огледалото и демонстративно се заех да си оправям блузата. — Казах, че съм добре.

По устните на Рен заигра развеселена усмивка.

— Каза също така, че не искаш да се отдръпвам от теб.

Метнах смачканата хартия в кошчето.

— Като говорим за това, добре ли се позабавлява днес?

Острият му смях отекна в празното помещение.

— Какво имаш предвид — когато седна в скута ми, или изражението на лицето му?

— Той знае за нас, Рен — облегнах се на умивалника. — Не е нужно да бъдеш жесток.

— Смятам, че и сам мога да преценя доколко той зачита връзката ни. Забелязала ли си как те гледа?

— Не ставай глупав! — сопнах се, ала усетих как се изчервявам.

— Говоря напълно сериозно — тихо каза той. — Не се страхува от нас така, както останалите човеци. Търпя го, защото такива са нареждания на Пазителите, ала той се самозабравя, когато става въпрос за теб.

— Ревнуваш — подхвърлих и го мушнах с пръст в гърдите.

Вместо отговор, той притисна ръцете ми към умивалника.

— Когато казах, че не искам да се отдръпваш, нямах предвид, че искам да си до мен през цялото време — оголих зъби насреща му. — И точно в този момент бих искала да остана сама. Това не е представата ми за романтична обстановка.

— Три неща — поклати глава той.

— Какво? — свъсих се аз.

— Първо: какво наистина те безпокои? — тревогата в очите му отстъпи място на гняв.

— Призраците. Онова, което Шей каза за сенките. Боя се, че в онази къща има призраци, които го следят, когато Боск го няма. Той не знае за тях — неволно потръпнах. — Прекалено е опасно.

— Притесняваш се за него — в очите на Рен припламнаха толкова много чувства, че не можах да ги разчета.

— Става дума за призраци. Разбира се, че се притеснявам. Знаеш какво могат да му сторят.

Нямаше смисъл да се опитвам да скрия от него инстинкта да защитавам Шей. Никога не бих успяла. За щастие, заради нареждания на Лоуган нямаше нужда да го правя. Поне засега.

Рен стисна зъби и не отговори веднага. После явно взе решение, защото раздвоението, изписано по лицето му, изчезна.

— Опасно е, ако става въпрос за призраци. Ала не можем да сме сигурни, че наистина е така. Освен това, Пазителите държат той да остане невредим. Съмнявам се, че доброволно биха го изложили на опасност. Един отвързан призрак би нападнал всеки човек, който се изпречи на пътя му.

Ръцете му вече не ме стискаха така силно.

— Аз не бих се тревожил. Той е странно хлапе. Сигурно само си е въобразил.

— Надявам се — отвърнах и хвърлих поглед към вратата; тревожех се, че някой може да влезе и да ни завари. — Каза три неща?

— Второ: искаш ли днес след училище да отидем на лов? — приведе се над мен и ъгълчетата на устните му потрепнаха.

— Лов?

— От нашата страна на планината има стадо елени, което започва да става прекалено многочислено.

При тази покана мускулите ми потръпнаха, сякаш предвкусваха удоволствието от лова, ала поклатих глава.

— Звучи примамливо, но не мога.

— Защо не? — по лицето му пробяга разочарование.

Прехапах устни и реших да бъда откровена. Поне отчасти.

— Нали помниш как Лоуган ме помоли да прекарвам повече време с Шей?

Рен не каза нищо, ала ясно чух ръмженето, което се надигна в гърдите му, дълбоко и заплашително.

— Всеки следобед му помагам с домашните — довърших аз.

Вместо ръмжене, от гърлото му се откъснаха резки, хапливи думи:

— Всеки следобед?

— Заповедите са си заповеди — казах не особено убедително.

— Добре — нотката на поражение, която се прокрадна в гласа му, ме накара да изтръпна.

— Какво е третото? — попитах, с надеждата да сменим неудобната тема.

По устните му отново пробяга усмивка.

— Това — каза той и с едната си ръка улови лицето ми, докато другата се плъзна по гърба ми.

Притегли ме към себе си и макар сърцето ми да заби учестено, се възползвах от това, че едната ми ръка бе свободна, за да го отблъсна.

— Няма да стане, Лили. Ако искаш да се отървеш от мен, трябва да се постараеш повече.

Рязко си поех дъх и опитах да се измъкна, ала той ме държеше твърде здраво. В продължение на няколко секунди ме погледа как се дърпам, после се усмихна още по-широко и ме вдигна върху мивката.

— Какво правиш! — започвах да изпадам в паника. — Някой може да влезе.

— Ако ни видят, просто ще се обърнат и ще си излязат — прошепна Рен в ухото ми. — Никой не смее да ми се бърка.

Плътно притиснати в мен, бедрата му разтвориха коленете ми, вдигайки полата ми нагоре, и трябваше да го сграбча за ризата, за да не падна в мивката. Ръката му се плъзна надолу по гърба ми и аз простенах, когато тялото му се долепи до моето. Заля ме гореща вълна, в която ми се струваше, че ще се удавя.

— Не може… — устните му заглушиха думите ми; зави ми се свят и забих пръсти в раменете му.

— Каза, че не искаш да се отдръпвам — езикът му проследи скулата ми — Това и правя.

— Нарушаваш правилата! — думите с мъка излизаха през свитото ми гърло. — Ами съюзът?

— Предпочитам да те имам, когато аз реша — ръката му се плъзна между бедрата ми.

Имах чувството, че и последната капчица сила се отцеди от тялото ми.

— Не мога да дишам!

— Значи ти харесва — той отново ме целуна.

С крайчеца на окото си зърнах някаква сянка.

— Рен, почакай! Струва ми се…

В този миг вратата на тоалетната се отвори.

— О, Боже! — сестра Флин не звучеше ни най-малко изненадана. — Да не прекъсвам нещо?

Рен изруга под носа си. Това бе някой, на когото *той* не можеше да се бърка.

— Съжалявам, госпожице Флин. Тъкмо си тръгвах.

Лицето ми пламна, когато Рен закопча блузата ми. Дори не бях забелязала кога я е разкопчал.

— Радвам се, че си поговорихме, Лили. Ще се видим в час.

Той се приведе към мен и докосна челото ми с устни, след което се усмихна ослепително на сестра Флин и излезе.

Затворих очи и предпазливо слязох от мивката. Убедена бях, че ще се свлека на пода, толкова омекнали бяха коленете ми, но за моя изненада, успях да се задържа на крака. Още усещах прегръдката на Рен, ала след миг образът му се замъгли и на негово място се появи усмихнатото лице на Шей.

„Не мога да живея така.“

Звънлив смях ме върна обратно на земята. Сестра Флин пристъпи към мен, затваряйки вратата след себе си.

— Горкичката! Сигурно никак не ти е лесно да чакаш. Чувала съм, че Рение е невероятен любовник. Всички Пазители шушукат за това — младият Страж, който идва в сънищата им.

Усмивката на ярко начервените й устни беше насмешлива и жестока.

— Ала правилата са си правила. Той е алфа-мъжкарят, така че неговото… нетърпение може да бъде извинено. Твоето обаче е доста разочароващо.

Стомахът ми се преобърна и аз сграбчих мивката с две ръце.

— Внимавай много, момиченце. Или ще кажа на Лоуган, че съюзът върви прекалено добре. А определено не искаш да го ядосаш, нали? Тези прекрасни крака трябва да си останат затворени до Сауин.

Тя протегна дългите си, тебеширенобели пръсти и докосна бузата ми.

— Този път ще извиня държанието ти, но повече не се отклонявай от правилния път.

Тя прокара нокти по лицето ми — достатъчно силно, за да ме накара да си поема рязко дъх, ала не толкова, че да ме нарани. В пародия на нежния жест на Рен, сестра Флин се наведе над мен и докосна челото ми с устни.

Пронизителният й смях отекна в тоалетната и тя се отправи към вратата. Аз се загледах подире й — беше ми се сторило, че докато се отдалечаваше, издутината на гърба й потръпна.

---

[1] Лимерик — хумористично петостишие. — Бел.прев. ↑

18

Шей шумно затвори книгата и я блъсна толкова ожесточено, че тя изхвърча от масата и тупна на пода. Правеше го за пети път, откакто се бях настанила до него в четири часа.

— Опитваш се да ме предизвикаш или просто искаш да видиш колко библиотечни книги можеш да съсипеш, преди да ни изхвърлят от библиотеката?

Единственият отговор, който получих, беше яростно тракане по клавиатурата на лаптопа му.

— Стига вече, Шей. Престани.

Той се облегна назад.

— Наистина ли нямаш нищо против да се държат с теб по този начин?

— Как?

— Като че си негова собственост — вените на врата му пулсираха.

— Така значи — изправих се и се залових да подреждам съборените книги върху масата. — Ти просто не разбираш нашите отношения. И двамата сме алфи и непрекъснато се предизвикваме един друг.

— Разбира се — процеди той и аз побързах да сложа ръка върху книгата, която беше най-близко до него, за да му попреча да запрати и нея на пода. — И как точно го предизвикваш ти?

— Това въобще не е твоя работа — дръпнах книгата по-надалеч от него. — Освен това, нищо нямаше да се случи, ако ти не го беше провокирал, като настоя да седнеш на нашата маса. Рен просто реагира на онова, което в неговите очи беше навлизане в личната му територия. Какво изобщо си мислеше?

— Ето, и ти го признаваш! Току-що нарече себе си „личната му територия“.

— Това беше просто израз, Шей. И нямаш никакво основание да се държиш, сякаш ти си потърпевшият в случая. Съвсем не си толкова

невинен. Опитваше се да предизвикаш Рен и много добре го знаеш.

Той се намръщи и насочи цялото си внимание към компютъра.

— Виж — опитах отново и зарових пръсти в косата си. — Вече ти обясних как стоят нещата. Не можеш да ги промениш.

— Ето къде грешиш — рязко отвърна той. — По две причини. Първо: не знам как точно стоят нещата, знам само как трябва да бъдат според теб, заради нарежданията на твоите Пазители. Нямам никаква представа какво наистина мислиш за този уреден брак, защото не искаш да ми кажеш.

Този път на мен ми идеше да съборя книгите от масата.

— Второ: според мен нещата могат да се променят.

Решимостта в погледа му ме ужаси.

— Грешиш и трябва да престанеш да настояваш. Целувките, това в столовата. Дори не можеш да си представиш колко е опасно онова, което правиш. Рен вече ревнува…

— Ти ме *помоли* за първата целувка и очевидно нямаше нищо против втората — той се залюля със стола. — Радвам се, че ревнува. Има защо.

Сграбчих една книга и седнах.

— Изобщо не разбираш! Той е алфа, а ти се държиш като натрапник… като вълк единак. Ако Рен реши, че се бъркаш в глутницата му, естествената му реакция ще бъде да те убие.

Дръзка усмивка изкриви устните на Шей.

— Нека само се опита!

Забих пръсти в рамото му.

— Да не си полудял! Рен е Страж; никога няма да го надвиеш.

— Полудял? — прошепна той. — Да, понякога си мисля, че съм полудял.

Той вдигна ръка и предпазливо докосна лицето ми. Пръстите му погалиха бузата ми и нежно пробягаха по устните ми.

— Никога не съм изпитвал подобно нещо към някой друг.

„Аз също.“

Устните ми се разтвориха под допира му.

„Дори не знаех, че е възможно да изпитвам подобно нещо.“

Когато Рен ме докосваше, имах чувството, че ме връхлита торнадо и ме повлича в необуздан вихър от усещания, над които нямах никакъв контрол. Нежните милувки на Шей бяха различни и много по-

неустоими. Допирът на пръстите му разгаряше у мен бавен огън, чиято топлина сгряваше бузите ми и плъзваше по шията, докато всеки сантиметър от кожата не лумнеше в пламъци толкова изпепеляващи, че сякаш никога нямаше да бъдат потушени. Знаех, че ако остана така дори само още един миг, ще го оставя да ме целуне. Или пък аз щях да го целуна. Затова побързах да се върна на мястото си и седнах, свила колене пред себе си, надявайки се той да не забележи, че цялата треперя.

— Помолих те да не го правиш. Не искам да ме погребат жива. А и се съмнявам, че мечтаеш да те бичуват публично.

Той отвори уста, за да възрази, ала се отказа и сви рамене.

— Добре. Но ако все пак си в състояние да понесеш присъствието ми, бих искал да продължа да обядвам на вашата маса. Всъщност си прекарах много добре, след като вие с Рен си тръгнахте. Твоите приятели, по-точно — твоята глутница — ми харесва. Ансел и Брин са страхотни. А Мейсън, Мейсън е фантастичен, никога не съм срещал някого като него.

Кимнах, без да знам какво да кажа.

— Невил не говори много, но когато каже нещо, то винаги е интересно. Здравенякът, Дакс, и двете злобни момичета, Сабин и Фей, са малко страшнички, но въпреки това са интересни.

— Дакс е вторият след Рен, така, както Брин е моята бета — обясних аз. — Дакс, Сабин и Фей просто реагират по същия начин, както и Рен. Ти не се боиш да предизвикаш техния алфа и това ги кара да заемат отбранителна позиция. Да не говорим, че за човек подобно държание е нечувано. Общо взето, глутницата те смята за луд. Не се учудвай, ако се окаже, че вече са започнали да се обзалагат колко време ще мине, преди Рен да ти изтръгне гръкляна.

— Е, вече не съм съвсем на мястото си и сред останалите хора. Не че някога съм бил на мястото си където и да било — той извърна поглед. — Точно затова помолих да седя на вашата маса.

Сърцето ми се сви при мисълта колко самотен трябва да е животът му, сега повече, откогато и да било.

— Все още можеш да седиш на нашата маса. Глутницата така или иначе трябва да те защитава. Просто внимавай малко повече. Ако не го предизвикваш, Рен няма да ти отвръща със същото, както стана днес.

— Едно не мога да разбера. Непрекъснато говориш за това колко сте силни. Стражите, имам предвид. Защо просто не им се опълчите?

— Да се опълчим? — свъсих вежди аз. — На кого?

— На Пазителите. Не знам защо се съгласи да прочетем книгата, но спомена, че си получила заповед, която не ти харесва. Защо изобщо изпълнявате каквито и да било заповеди?

— Това е наш дълг. Работата ни е свещена — подвих крака под себе си. — А и ни се отплащат за нея. Пазителите ни осигуряват всички удобства. Къщи, коли, пари, образование — каквото и да поискаме, го получаваме.

— Освен свободата си — промърмори Шей и аз му хвърлих сърдит поглед. — Е, какво би станало, ако откажете да се подчините на някоя заповед?

— Това никога не се случва. Както казах, дългът ни е свещен. Защо бихме отказали?

— Поне на теория — той ме наблюдаваше изпитателно. — Имам предвид, че вие сте по-силни от тях, нали така?

— Физически, да — по кожата ми полазиха ледени тръпки и за миг гласът ми изневери. — Шей, когато каза, че ти се струва, че сенките в „Роуан“ те следват… Буквално ли имаше предвид?

— Как може една сянка да ме следва буквално? — той ми посочи един учебник по средновековна история и аз му го подадох. — Освен ако не е моята, разбира се.

— Виждал ли си сенки, мрачни силуети, които сякаш не принадлежат на никой предмет, да кръжат около теб или над теб? — трябваше да положа усилие, за да говоря спокойно.

Шей отвори книгата.

— Не. Това е просто едно старо, зловещо имение. Защо питаш?

— Не можем да въстанем срещу Пазителите, защото те няма да се сражават сами — казах аз.

— Какво? — Шей вдигна очи от книгата.

— Пазителите имат и други съюзници. Ние сме техните воини и защитаваме свещените места. Ала за личната си безопасност те разчитат на призраци.

— Призраци? — в очите му съвсем ясно прочетох страх.

— Техните лични телохранители — кимнах аз. — Призраците не принадлежат на нашия свят. Пазителите могат да ги призовават, когато

поискат. Нищо не е в състояние да ги надвие и единствено Пазителите могат да ги контролират. Ако, чисто хипотетично, един Страж откаже да изпълни нарежданията на Пазителите… — гласът ми потрепери. — Или пък ако научат, че седя тук с теб и тази книга, ще изпратят някой призрак да се разправи с нас.

— Разбирам — бавно каза той. — И ти смяташ, че в къщата на вуйчо ми може да бродят призраци?

— Помислих си, че Боск може да ги е призовал, за да те пазят, когато го няма. Ала това би било твърде рисковано — без Пазител, който да ги държи под око, призраците са непредсказуеми. Животът ти би бил в опасност. Затова се тревожех — обясних и преплетох пръсти пред себе си.

Шей тръсна глава, сякаш се опитваше да прогони някаква неприятна мисъл.

— Е, щом рискуваш живота си, най-добре да се уверим, че си струва. Да се захващаме за работа.

Усмихнах му се благодарно.

— Съгласна.

— Мисля, че се натъкнах на нещо интересно — той придърпа книгата на Пазителите пред себе си и запрелиства страниците.

Приведох се към него, ала внезапно настръхнах и се изпънах, наострила уши към високите рафтове, които ни заобикаляха.

— Какво има? — попита Шей.

Чаках и се ослушвах. Нищо.

— Стори ми се, че чух някой между лавиците — поклатих глава. — Няма значение. Е, какво откри?

— Според историята, която си учила, кога е започнала Войната на магьосниците?

— Много преди писаната история на хората. Както ти казах, Пазителите са много по-древни от света, който ние познаваме.

— Не и според това тук — Шей посочи един пасаж в книгата.

— Какво? — изпънах се в стола.

— Според този текст, първата битка във Войната на магьосниците е била през Средновековието, около 1400 г.

— Не е възможно.

— Искаш ли да ти го прочета?

Кимнах и той заглади страницата пред себе си.

— „Година 1400 след Христа: Въздигането на Предвестника и нарастването на нашата мощ слагат началото на големия разкол и на последвалите го нещастия“ — той спря да чете. — Нещо от това да ти звучи познато?

— Ни най-малко.

— Жалко — той шумно затвори книгата. — Надявах се, че може да си чувала за Въздигането на Предвестника. Звучи ми интересно.

— Нямам представа какъв е този Предвестник. Нито за какво нарастване на силата им става въпрос.

— Според мен означава, че Пазителите се сдобиват с магията си през 1400 г.

— В това няма никакъв смисъл — придърпах бележките му към себе си. — Пазителите не са се „сдобили“ с магията; те винаги са притежавали огромна мощ.

— Освен ако… — Шей едва забележимо отдръпна стола си назад.

— Освен ако какво? — изгледах го внимателно.

— Освен ако не са ви излъгали.

— Защо им е да преиначават историята за собствения си произход? — недоумявах аз.

Шей изглеждаше облекчен, че не се нахвърлих върху него.

— Не знам, ти ми кажи.

— Нямам представа. Разказах ти единствената история, която ми е известна. Единствената, известна на когото и да било от нас.

— Е, явно оттук няма да научим повече.

Долових миризмата миг преди да зърна нещо с периферното си зрение.

— Кала! — изкрещя Шей, ала аз вече бях чула свистенето на стрелата и светкавично прекатурих стола си.

Стрелата се заби в корицата на една книга срещу мен, на същата височина, където допреди миг бяха гърдите ми. Щом се озовах на пода, побързах да се претърколя, тъкмо навреме, за да видя как Търсачът отново се прицелва.

— Не! — Шей се метна върху масата с един скок и се нахвърли върху непознатия.

Гърлен стон се откъсна от гърдите на Търсача, когато Шей връхлетя отгоре му. Вплетени един в друг, двамата се стовариха на

пода.

— Шей, недей! Бягай оттук! — изкрещях аз и приех вълчата си форма.

— Насам, вълчице!

Обърнах се тъкмо навреме, за да видя как иззад лавиците изскача още един Търсач, стиснал по един меч във всяка ръка. Остриетата проблясваха, увлечени в смъртоносен танц.

Хвърлих поглед към Шей, който все още бе вкопчен в схватка, после отново насочих вниманието си към новия противник. И двамата Търсачи бяха млади, надали имаха повече от двайсет и пет години и по всичко личеше, че са сами. Въпреки това изглеждаха смъртно опасни — закоравели, небръснати лица, чорлави, сплъстени коси, а в погледите — свирепа ярост. Ръмжейки заплашително, аз се долепих до лавицата зад себе си.

Шей и другият Търсач все още бяха вкопчени в битка, ала още никой не бе успял да вземе надмощие. Търсачът процеди нещо през стиснати зъби, мъчейки се да надвие Шей, ала не се опита да извади оръжие.

— По-полека, хлапе — просъска той. — Няма да те нараня. Дай ми възможност да ти обясня. Конър, ела насам и ми помогни!

В отговор Шей стовари юмрука си първо в челюстта, а после и в носа му.

— Говоря сериозно, хлапе — Търсачът плюеше кръв, а по гъгнивия му глас се досетих, че носът му е счупен. — Тук сме, за да ти помогнем.

— Стига си си играл, Итън, нямаме време за приказки. Бий се! Един юмрук в главата няма да го убие — Конър отмести очи от мен само за миг, ала той ми беше достатъчен, за да се хвърля напред и да пропълзя под свистящите остриета.

Конър изруга и отново се обърна към мен, ала аз вече бях заобиколила масата. В последния момент Итън успя да вдигне ръка, така че челюстите ми се сключиха около нея, а не около врата му. Той изкрещя и опита да се откопчи, ала аз забих зъби още по-дълбоко и задърпах с всичка сила. Шей скочи на крака и изтича зад етажерката.

— Махни се от него, кучко! — изкрещя Конър.

В мига, в който Конър се нахвърли върху нас, аз отскочих настрани и той се стовари върху Итън, който се опита да изкрещи, ала

от гърлото му излезе само задавено свистене.

— Пази се, Кала! — викна Шей и аз се отдръпнах миг преди цялата етажерка, заедно с книгите в нея, да рухне върху двамата Търсачи, толкова близо до мен, че движението на въздуха разроши козината ми.

Когато вдигнах поглед, видях Шей да се усмихва самодоволно. Възвърнах си човешката форма и изтичах при него, поклащайки глава.

— Ранен ли си? — огледах го от глава до пети.

— Какво? Няма ли целувка? — той махна към неподвижната купчина книги, дърво и Търсачи. — Аз съм герой.

— Нетърпим си.

— Просто се опитвах да докажа, че по нищо не отстъпвам на твоя алфа-мъжкар. Да взимаме книгата и да се махаме оттук.

С два скока той се озова до масата, пъхна книгата на Пазителите в раницата, грабна чантата ми и се върна при мен.

Загледах се в купчината на пода, от която стърчаха ръце и крака, и видях пръстите на един от Търсачите да потръпват.

— Би трябвало да ги убия.

— Не мисля, че идеята е особено добра — обади се Шей и махна към основната част на библиотеката. — Всеки момент ще имаме публика.

— Преди малко чух ужасен шум. Идваше оттук — видимо стреснат, един посетител се зададе между етажерките, следван от библиотекарката.

— О, Господи! — посетителят изпусна очилата си за четене. — Да не би някой да е затиснат отдолу?

— Повикайте линейка! Вие двамата, видяхте ли какво стана? — библиотекарката се улови за гърдите и аз се уплаших да не получи удар. — Знаете ли кой е отдолу?

Посетителят беше извадил мобилния си телефон, ала продължаваше да се взира в купчината книги с нямо изумление. Библиотекарката издърпа телефона от ръката му и започна да натиска бутони, като си мърмореше под носа. Не, очевидно не получаваше удар, просто обичаше да преиграва.

— Не, госпожо — отвърна Шей напълно сериозно и я погледна с широко отворени, невинни очи. — Просто си търсехме спокойно местенце, където да учим. Явно не улучихме.

Опитвайки се да скрия усмивката, която извиваше ъгълчетата на устата ми, аз го сграбчих за ръката и заедно излязохме навън.

19

Кървавата луна. Сауин. Кървавата луна. Сауин. Докато отивах в час, не можех да мисля за нищо друго. Деляха ни броени дни, а аз никога досега не бях имала повече съмнения.

Когато влязох в лабораторията по химия, Рен се ухили насреща ми.

— Лили.

Срещайки предизвикателния му поглед, не можах да се въздържа и понечих да го изритам под масата, ала той беше по-бърз и се дръпна навреме.

— Рен, какво знаеш за Сауин? — попитах го малко по-късно, докато приготвяхме материалите за часа.

Той си придаде пресилено сериозно изражение и се доближи до мен.

— Чакай да помисля. Тогава е рожденият ми ден, както и твоят. Но разбира се, това вече го знаеш.

Изчервих се, когато мина зад мен и обви ръце около кръста ми, а устните му докоснаха ухото ми.

— Мисля, че отговорът, който очакваш, е: „най-щастливият ден от живота ми“. Или нещо такова. Определено не нещо от рода на „краят на волните ми, безгрижни дни“ или пък „денят, когато ще надяна брачния хомот“. Хмм, току-що осъзнах, че ще ми се налага да ти купувам по два подаръка — за рождения ти ден и за годишнината ни. Каква досада.

— О, моля ти се! — сръгах го с лакът.

Рен се отдръпна и се зае да отмерва чаени листенца, а по устните му играеше насмешлива усмивка. Аз отворих учебника.

— Значи днес ще извличаме кофеин от чай?

— Така изглежда.

Той извади една везна, а аз му подадох празна стъкленица и се заиграх с плисетата на полата си. Те непрекъснато се поклащаха около

коленете ми и ме подлудяваха. Полата беше поредната добавка на Наоми към гардероба ми и аз бързо реших, че не я харесвам.

— Говорех сериозно. Сауин. Знаеш ли нещо за ритуалите?

— Нищо, което и ти да не знаеш. Светът на духовете, завесата изтънява, дрън, дрън, дрън — той ми смигна, но аз се престорих, че не забелязвам. — Баща ми казва, че това е опасна нощ, че духовете са непредсказуеми, когато са толкова силни.

Потръпнах, чудейки се какви ли духове ще присъстват на съюза.

Рен посегна към калциевия карбонат.

— Това е денят, когато майка ми беше убита — тихо добави той.

Вцепених се насред опитите си да запаля бензиновата горелка. Рен продължи да се занимава с материалите. С изключение на здраво стиснатата му челюст, по нищо не личеше да е разстроен.

— Убили са майка ти на Сауин? — прошепнах изумено. Нямах представа, че съюзът щеше да съвпадне с годишнината от убийството на Корин Ларош.

Рен бе приковал поглед във везната.

— Било е нападение на Търсачи… Но ти също знаеш какво е станало. Оттогава не е имало толкова успешна атака.

Да, аз също знаех какво бе станало. Всички млади вълци знаеха. Случилото се бе пословично. Търсачите бяха нападнали селището на Бейн в западното подножие на планината. Беше станало призори, докато Корин била сама с малкия си син. Няколко Стражи, между които и майката на Рен, били убити, преди Пазителите да разберат какво става. Ответният удар бил безпощаден — в продължение на шест месеца Пазителите издирили и избили нападателите, които се криели в различни лагери около Болдър. Преди случилото се пред „Едем“, атаката над глутницата на Бейн беше последното мащабно нападение в района.

По кожата ми пробягаха ледени тръпки.

Рен ме погледна и се усмихна, когато ме видя да треперя.

— Всичко е наред, Кала. Почти не я помня. А и нали работата ми е да убивам онези, които са отговорни за смъртта й. Не е толкова лошо. Бих го нарекъл дори справедливо.

Прехапах устни и го изчаках да продължи.

— Защо искаш да развалиш изненадата? — безгрижният му тон ме учуди. — Мислех, че много държиш на правилата на Пазителите.

— Би било добре да знаем поне *нещо* за онова, което ни очаква.

В отговор Рен посочи горелката.

— Имаш ли намерение да я запалиш? Трябва да нагряваме това нещо в продължение на двайсет минути — той хвърли поглед в учебника, — като бъркаме непрекъснато.

— А, да. Извинявай — грабнах запалката.

— Искаш ли ти да бъркаш? — попита Рен, докато поставяше стъкленицата над пламъка.

— Добре — съгласих се аз и той ми подаде стъклена бъркалка.

Бъркането се оказа доста скучна работа. Въздъхнах и се облегнах на масата. Рен се пресегна и улови едно от плисетата на полата ми.

— Прилича на акордеон. Не че не ти стои прекрасно.

— Благодаря — сухо отвърнах. — Мисля, че се нарича ситно плисе. Поне майка ми казва така.

— Мислех си за това, че уж вече официално излизаме.

— Е?

— Искаш ли да вечеряме заедно?

— На среща ли ме каниш? — попитах, мъчейки се да не обръщам внимание на лудешкото биене на сърцето си и вместо това се съсредоточих върху бъркането. — Кога?

— Преди съюза. Нека вечеряме заедно, а след това ще те заведа на бала за няколко часа, докато дойде време за церемонията.

Пръстите му оставиха плисетата на полата ми и се плъзнаха под ръба на светлосиния ми кашмирен пуловер. Допирът му ме накара да простена и побързах да го сграбча за китката и да отблъсна ръката му.

— В час сме! — просъсках през стиснати зъби.

Хвърлих бърз поглед наоколо и забелязах няколко чифта очи да се извръщат припряно. Ашли Райе ме гледаше убийствено. Не можах да събера сили да се обърна към Шей.

Широко ухилен, Рен се мъчеше да се отскубне от хватката ми.

— Нали трябваше да бъркаш?

— Дръж се прилично — ощипах го предупредително и го пуснах, за да се върна към задачата за часа.

— Малко вероятно — отвърна той, ала се задоволи с това да улови свободната ми ръка; изпепеляваща топлина се разля от върховете на пръстите по цялото ми тяло. — Е, искаш ли да вечеряме

заедно, преди да отидем на бала? Мислех, че няма да е лошо да прекараме малко време сами.

Палецът му погали опакото на ръката ми и коленете ми омекнаха.

Прокашлях се.

— Сами?

— Да — отвърна той. — След като ти ме отряза, трябваше да ловувам с Дакс. Не мога да кажа, че останах разочарован от лова. Той съвсем сам се справи с огромен мъжкар.

— Впечатляващо! — повдигнах вежди.

— И още как. Така или иначе, Дакс не е партньорът, на когото се надявах. Напоследък си толкова заета да се грижиш за хлапака на Лоуган, че нямаш никакво време за мен.

— Не ставай гаден.

— Просто си мислех, че заслужаваме поне една истинска среща.

— Предполагам, че е така — с усилие отвърнах. Още отсега си представях как ще реагира Шей, когато му кажа.

— Не ти ли харесва? — закачливата нотка в гласа му се стопи.

— Не. Имам предвид, да — заекнах аз. — Бих искала да вечерям с теб. Просто се изненадах. Смятах, че глутницата ще отиде на церемонията заедно.

Той се приведе към мен и прошепна:

— Според мен малко тет-а-тет звучи доста по-съблазнително, не мислиш ли?

Нежно гризна ухото ми и мускулите ми сякаш се разтопиха. Стъклената бъркалка се изплъзна от ръката ми и трябваше да уловя ръба на масата, за да не падна.

Рен се отдръпна разтревожено.

— Добре ли си?

Кимнах, тъй като не бях сигурна, че съм в състояние да говоря. Той се усмихна и се върна към учебника.

— Така, да видим какво следва. Трябва ни тензух. Къде е тензухът?

Той затърси из материалите за часа, докато аз се мъчех да си припомня как да дишам.

До края на урока гледах да се държа на безопасно разстояние от Рен. Той беше в опасно игриво настроение, а моите реакции бяха

достатъчно непоследователни, за да имам основание да се боя, че при някоя от поредните му прояви на внимание може да разлея нещо леснозапалимо и да подпаля масата.

Когато часът свърши и отидох да си взема обяда от шкафчето, Шей се присъедини към мен.

— Да не се каниш да ме изпратиш до столовата? — попитах го.

Той изрита една празна кутия от „Кока-Кола“ и тя се затъркаля по коридора с дрънчене.

— Днес Рен беше доста дружелюбен, а?

„Чудесно!“

— Никой не те е карал да ни следиш през целия час — отвърнах аз.

— Нямаше нужда да ви следя, за да забележа — изсумтя той сърдито. — Той не се отлепи от теб.

Изчервих се.

— Госпожица Форис не каза нищо, така че според мен преувеличаваш.

— Госпожица Форис никога няма да каже каквото и да било. Тя се бои до смърт от вас.

Свих рамене. Беше абсолютно прав.

Докато вървяхме към шкафчето, между нас се възцари неловко мълчание. Изпитах облекчение, когато Шей най-сетне проговори.

— Искаш ли да излезем на кафе тази вечер? Предполагам, че ще трябва да се откажем от библиотеката.

— Определено си прав за библиотеката. Обаче не мога да дойда на кафе.

— Защо не?

— Майка ми има планове — измърморих аз. — Нещо, свързано със съюза.

— О! — той се облегна на съседното шкафче, докато аз отворих моето и затършувах за плика с обяда си. — Какво нещо?

Идеше ми да пропълзя в шкафчето и да се скрия.

— Момичешки работи.

— Звучи примамливо — чух го да казва, макар да бях заровила глава в якето си.

Най-сетне се отказах да имитирам уплашен щраус и се показах, стиснала плика с обяда си.

— Добре. Да отиваме в столовата.

Шей не спря да си тананика сватбения марш, докато не го сръгах в бъбреците.

20

— Ау! — Изохках и се дръпнах от пълните с карфици ръце на Сабин.

Убождаше ме за трети път и бях убедена, че го прави нарочно.

— Извинявай — каза тя без капка съжаление в гласа.

— Кала, недей да мърдаш — обади се майка ми. — А ти, Сабин, внимавай малко повечко.

— Да, Наоми — отвърна Сабин и наведе глава, ала насмешливата й усмивка не ми убягна; ако не бях затрупана от купища плат, щях да я сритам.

Брин стоеше пред мен и преценяваше как напредваме с роклята.

— Според мен трябва да бъде набрано още малко ето тук — тя посочи лявото ми рамо.

Майка ми се изправи.

— Имаш набито око, Брин. Сабин, тук има нужда от още карфици.

Сграбчих Сабин за ръката:

— Ако ме убодеш още веднъж, ще си направя игленик от главата ти!

— Кала, една дама не бива да говори така на своите подчинени — направи ми забележка майка ми. — Козет, как върви подгъвът?

— Почти свърших — обади се Козет, скрита под същински водопад от тафта.

— По дяволите, Сабин! — разтърках поредното убождане. — Ти ще си виновна, ако оплескам роклята с кръв.

— Изобщо не съм те убола толкова дълбоко — този път Сабин дори не се опита да скрие усмивката си.

— Е, в крайна сметка по роклята ти пак ще има кръв — обади се Фей от ъгъла, в който се бе разположила.

През цялото време бе стояла настрани от приготовленията и се държеше така, сякаш се боеше, че допирът до копринатa е заразен.

Майка ми оголи зъби насреща й.

— Фей!

Олюлях се върху пиедестала, който майка ми беше донесла за пробата на роклята, и Брин трябваше да ме улови за китката, за да не падна.

— Ау! — изохках, когато в кожата ми се забиха още карфици.

— Извинявай — тя побърза да охлаби хватката си.

— Какво имаше предвид Фей? — попитах, ала майка ми поклати глава.

— Откъде знаеш за церемонията? — сърдито се обърна тя към Фей.

— Съжалявам — отвърна Фей, като се взираше през прозореца на стаята ми. — Дакс чул Емил да говори за това с Ефрон.

— Дакс трябва да се научи да си държи езика зад зъбите — каза Наоми.

Още се мъчех да си възвърна равновесието с помощта на Брин.

— Моля те, мамо. Не можеш ли да ми кажеш поне нещо?

Майка ми огледа жадните ни лица и прокара език по устните си.

— Мога да ви разкажа мъничко — прошепна тя. — И ви уверявам, че по роклята няма да има кръв.

— Слава Богу! — най-сетне успях да си поема дъх.

— Защото ще си във вълчия си облик по време на лова.

— Какво? — когато улових отражението си в огледалото, видях, че приличам на една от жените на Хенри VIII, която току-що е научила, че ще бъде сменена.

— Стига де, Кал — Фей взе едно оръфано плюшено мече от тоалетната ми масичка и аз се уплаших, че ще му откъсне главата. — Това сигурно ще е единствената забавна част от цялата нощ.

— Докато Рен не я заведе в леглото — измърка Сабин.

Гръмогласният смях на Фей огласи стаята, а изпод копринените талази долетя приглушеното кискане на Козет.

— Млъкни, Сабин — срита я Брин и аз се ухилих.

— Честно казано, момичета — заяви майка ми с ръце на хълбоците, — държите се като диваци. — Тя посегна и улови лицето ми между дланите си. — Кала, церемонията е наистина красива. Ще те чакаме в свещената горичка, всички, освен Брин, която ще те заведе до ритуалното място. Тогава ще те остави сама. Барабани ще пробудят

духовете на гората и последното, което ще чуеш, преди да бъдеш призована да се присъединиш към нас, ще бъде песента на воина.

— Кой ще ме призове?

— Ще разбереш — усмихна се тя. — Не искам да ви издавам всичко. Именно тайнствеността на ритуала го прави толкова специален.

„Специален.“ Вдигнах поглед към нея, чувствайки се повече разтревожена, отколкото специална.

— Ами ловът?

„Ето за какво се тревожеха родителите ми онзи ден.“

Майка ми пусна лицето ми и скръсти ръце пред гърдите си.

— Това е изпитание, публична демонстрация, че двамата с Рен притежавате необходимите умения, за да предвождате новата глутница.

— Ще трябва да ловуваме заедно? — все още не ми беше ясно какво точно се очаква от нас. — А Пазителите ще ни наблюдават?

— Жертвата ще ви бъде представена в края на церемонията — тя оправи гънките на роклята ми и аз едва не подскочих, когато усетих ново убождане.

— Каква ще бъде жертвата? — когато Брин улови ръката ми, почувствах, че и тя трепери.

— Ще научите едва тогава. Изненадата е част от изпитанието.

— Кого трябваше да убиете вие със Стивън по време на вашата церемония? — попита Сабин и аз с изненада забелязах, че е сплела пръсти пред себе си, сякаш идеята за лова я плашеше толкова, колкото и мен.

Майка ми отиде до тоалетката и взе една четка. Върна се и все така, без да продумва, се зае да разресва косата ми.

Вече бях сигурна, че няма да отговори, когато тя каза:

— Един Търсач, когото бяхме заловили по-рано.

— О! — промълвих аз.

В съзнанието ми изникна образът на Търсача, когото бях надвила пред „Едем“. Прекрасно помнех писъците му в кабинета на Ефрон.

„Възможно ли бе да е жив? Да не би Пазителите да го бяха хвърлили в някоя тайна тъмница само за да го измъкнат оттам за церемонията и да ни оставят да го убием?“

Откъм леглото ми се разнесе бръмчене. Фей бръкна под купищата кринолин и зарови, докато най-сетне успя да измъкне

телефона ми.

— Да вдигна ли?

— Кой е?

Тя погледна към екрана.

— Шей.

Четката спря по средата на главата ми.

— Кой е Шей? — попита майка ми.

— Човешкото хлапе, което Лоуган ни накара да държим под око — отвърна Фей и ми подхвърли телефона.

— Мамо! — изпищях и едвам успях да го уловя, когато тя изскубна цяла шепа коса от главата ми.

Четката изтропа на пода и миг по-късно майка ми застана пред мен. Лицето й беше по-бяло и от смачканите чаршафи на леглото.

— Момчето на Пазителите ти се обажда? Защо?

— Ти знаеш за Шей? — учудих се; телефонът в ръката ми продължаваше да вибрира.

— Аз… — тя се наведе и вдигна четката. — Може и да съм чула за него от Лумин. Но не знаех как се казва.

— Какво си чула от Лумин?

Тя се бе заела да подрежда тоалетната масичка и отговори, без да вдига поглед:

— Нищо важно. Не знаех, че сте близки.

— Даже прекалено близки — измърмори Сабин.

— Какво имаш предвид? — майка ми погледна първо нея, а после и мен. — Да не би да се сближаваш с други мъже, освен Рен? Това е възмутително!

Опитах се да изритам Сабин и щях да падна, ако Брин не ме беше уловила.

— Разбира се, че не, Наоми — отговори тя вместо мен. — Лоуган я помоли да го държи под око и да го пази.

Майка ми пребледня още повече.

— Но защо…

Тя не довърши, вместо това се зае да разпухва възглавниците. Хвърлих поглед на телефона, който продължаваше да бръмчи в ръката ми, чудейки се как да постъпя.

— Наоми, не каза ли нещо за десерт и подаръци? — попита Брин. — Мисля, че една почивка ще ни дойде добре.

— Точно така! — облекчено възкликна майка ми и се запъти към вратата. — Приготвила съм чай и петифури. Ще закусим в гостната.

— Благодаря, Брин — прошепнах, докато останалите излизаха след майка ми.

Брин стисна ръката ми и изтича да догони Фей, която се свъси насреща й:

— Какво, по дяволите, е петифура?

Отворих капачето на телефона:

— Здрасти!

— Кала — Шей звучеше изненадан. — Мислех, че няма да вдигнеш.

От долния етаж долетя гласът на майка ми, която даваше нареждания как трябва да бъде подредена масата.

— Имам само една-две минути.

— Ще ми стигнат. Мисля, че разбрах защо не можем да открием нищо полезно в библиотеката.

— Защо?

— Нещо в онези алхимични символи не ми даваше мира. Нали си спомняш, онези на рисунката с кръста?

— Аха.

— Е, поразтършувах се малко и открих, че това не е единственото място, където ги има — до ушите ми достигна прелистване на страници. — На картата също има триъгълник.

Онази, която използвах, когато се качих в планината. Нарисуван е точно върху пещерата.

— Има триъгълник върху Пещерата на Халдис?

— Да. Триъгълник, обърнат надолу и пресечен от една-единствена черта.

— Той символизира земята — казах аз, припомняйки си инструкциите за алхимическия експеримент. — Явно пещерата има нещо общо със силата на земята.

— Знаеш ли какво има вътре? — попита Шей.

— *Вътре?* — повторих аз. — Мислех, че самото място е важно. Пазителите винаги са казвали, че е свещено. Значи ти предполагаш, че има нещо в самата пещера?

— Смятам, че трябва да проверим.

— Сериозно ли говориш?

— Ами в библиотеката вече не можем да отидем; не и след нападението на Търсачите. Ти сама го каза. Но все нещо трябва да направим.

— Не съм много сигурна — устата ми изведнъж пресъхна. — Пещерата е много високо в планината. Ще има доста сняг.

— Аз съм добър планинар, Кал, ще се справя. Знам, че мога да го направя.

— Трябва да стане някоя неделя, когато патрулираме аз и Брин — казах замислено. — Няма да е трудно да се отърва от нея. Тя с радост ще се възползва от възможността да прекара цял ден насаме с Ансел. Но не знам дали ще имаме време да се изкачим до пещерата и да се върнем, преди следващият патрул да застъпи. Е, аз сигурно бих успяла…

— Не си помисляй и за секунда, че ще те оставя да отидеш сама.

В този миг майка ми се показа на прага със салфетка в ръка.

— Хайде, Кала, време е за подаръци и игри! Имаш ли нужда от помощ за събличането на роклята? Гледай да не изпопадат карфиците.

— Игри? — усетих, че ми прилошава.

— Игри? — смехът на Шей гръмна в ухото ми. — Да нямаш булчинско парти? Нищо чудно, че не искаше да ми кажеш какво правиш. Сигурно се чувстваш отвратително.

Покрих слушалката с ръка.

— Ей сега ще дойда, мамо.

— Не е възпитано да караш гостите си да чакат — кисело отбеляза тя, преди да слезе по стълбите.

— Кала? — долетя гласът на Шей. — Там ли си?

Загледах се в отражението си, като си представях колко би ми харесало да накъсам роклята на парченца и да я превърна в най-скъпите конфети на света.

— Тук съм, извинявай — отвърнах най-сетне.

— Е, кога ще го направим?

От нетърпението в гласа му ме обзе желание да се разсмея и да заплача едновременно. Сауин беше след малко повече от седмица. След сключването на съюза вече нямаше да мога да се измъквам скришно с него. Всъщност, не бях сигурна дали изобщо щях да го виждам.

— Тази неделя. Ще отидем в пещерата тази неделя.

— След три дни? Бях толкова развълнуван, че съм измислил такъв страхотен план, ала сега съм малко нервен.

— И с основание. Ще се видим утре.

— Няма ли да ми разкажеш за роклята?

Затворих му.

— Идвам, мамо! — извиках и скочих от пиедестала.

Не бях направила и две крачки, когато се спънах в роклята и се пльоснах по очи на пода. Опитах да се изправя, ала така и не можах да се измъкна изпод розовите, златни и бели пластове, които ме затрупваха. При всяко движение, като рояк разгневени пчели, в кожата ми се забиваха нови и нови карфици.

Когато Брин най-сетне ме освободи от копринения ми затвор, аз още пищях.

21

— Е, какво ще правиш тази вечер? — попита Шей, докато излизахме от „Велики идеи“.

— Ще се заловя с есето — отвърнах и потупах тетрадката си. — Започнала съм да изоставам покрай… всичко, което се случва напоследък.

— Може ли да дойда у вас? — Шей вдигна тетрадката си, пълна с подробни записки. — Можем да го направим заедно.

— Не мисля, че идеята е особено добра.

— Защо не? — той задържа учебниците ми, докато си отварях шкафчето.

— На майка ми няма да й хареса.

— Но аз съм такова добро момче.

— Това няма… ау!

Ансел ме бе уцелил с футболна топка по тила.

— Гол!

Грабнах бутилка с вода от шкафчето и го залях с нея.

— Добра реакция! — ухили се той и си избърса лицето. — Но недей да стреляш по вестоносеца.

— Нищо ти няма. Какво е съобщението?

— Тази вечер Нев ще свири в „Бърнаут“ и ни помоли да дойдем.

— Какво е „Бърнаут“ — намеси се Шей.

— Бар, на запад от града — отвърнах и си нахлузих якето. — По-скоро барака, отколкото бар.

— Стига, Кал. Знаеш, че страшно ти харесва там — каза Ансел, като подхвърляше топката с коляно. — Не се преструвай, че подобни свърталища не са ти по вкуса. Освен това от онази вечер в „Едем“ двете глу… а-а-а, не сме излизали всички заедно. Имаме нужда да се поотпуснем. Заедно.

— В колко часа?

— В десет.

— Не знам — погледнах към Шей.

— Ти също трябва да дойдеш, Шей — каза брат ми. — С нас е забавно не само на обяд.

— Как ще минете покрай охраната? — попита Шей. — Или всички имате фалшиви документи за самоличност, за които не знам?

— Нев е на „ти“ със собственика — каза Ансел. — Няма да ни трябват документи.

— Звучи страхотно — заяви Шей с лукава усмивка.

— Ъ-ъ-ъ, да — съгласих се, потискайки желанието да изстена. — Звучи страхотно.

Ансел грейна.

— Мейсън ще мине да ни вземе малко след девет. Намира се недалеч от шосе 24, Шей. Ще видиш чакълена отбивка, тръгни по нея и ще го намериш.

— Ще се видим там — каза Шей.

Бръкнах в джоба на якето си и подхвърлих ключовете от колата на Ансел.

— Ти ще караш, Ан. Изчакай ме в колата, ей сега идвам.

— Наистина ли? Супер!

И той се втурна към паркинга, преди да съм променила решението си.

Щом брат ми се отдалечи, хвърлих свиреп поглед на Шей.

— Ти да не полудя?

— Защото искам да чуя Нев да свири? — усмихна се той кротко. — Не мисля. Доколкото разбирам, си го бива. Макар че Мейсън може би е пристрастен.

Не отвърнах на усмивката му.

— Много добре знаеш какво имам предвид. Рен ще бъде там.

— Най-вероятно.

Не можех да престана да мисля за двамата, събрани на едно място под покрива на мрачния, претъпкан бар. Вечерта се очертаваше като истинска катастрофа, с главно „к“.

— Той ще иска… — прехапах устни и не можах да довърша.

— Да се държи като твое гадже? — повдигна вежди Шей. — На обществено място?

Сведох поглед и кимнах.

— Разбирам.

— Благодаря ти, Шей — усетих искрено облекчение, че всичко мина толкова лесно. — Наистина ми се искаше да можеше да дойдеш с нас.

— Така ли? — той улови вратичката на шкафчето ми и я залюля напред-назад. — Защо?

— Не можеш ли поне веднъж да не подлагаш всяко нещо на съмнение? — намръщих се.

— Мисля, че не — игрива усмивка изви ъгълчетата на устните му.

— Трябва ли винаги да си толкова опърничав!

Сърцето ми се сви при вида на усмивката му — изведнъж си припомних с каква лекота ме разсмиваше именно тази негова палавост. Вечерта нямаше да е никак лесна без неговата компания, която поне малко да притъпи тревогата ми.

— Просто ми отговори — настоя той.

Приближих се до него.

— Не знам има ли някакво значение, но ще ми липсваш. Неделя ми изглежда толкова далеч.

Прехапах устни в мига, в който го изрекох на глас.

„Защо го направих? Никога не бива да казвам подобно нещо.“

— Радвам се да го чуя — по устните му заигра опасна усмивка. — Въпреки това, смятам да дойда тази вечер.

— Какво? — сърцето ми прескочи един удар. — Но нали току-що ти казах…

— Знам, Кала — той стисна ръката ми. — Ще се видим довечера.

Взирах се в него, неспособна да кажа каквото и да било.

Той се засмя и се отдалечи.

Мейсън паркира своя „Ленд Роувър“ на чакълената алея. Внушителната кола изглеждаше някак не на място сред моторите и класическите спортни автомобили на редовните посетители на бара.

Брин разкопча предпазния си колан.

— Не знам защо изобщо сме тук! Лично аз предпочитам „Едем“.

— Само че Нев не свири в „Едем“ — отговори Мейсън. — Освен това е хубаво да бъдем всестранно развити.

— Повярвай ми, „Бърнаут“ е къде-къде по-добър от „Едем“ — обадих се; повдигаше ми само при мисълта да се върна в клуба на Ефрон.

Двамата с Мейсън се спогледахме. Не го изрекохме на глас, но и двамата си го мислехме — Лоуган за нищо на света не би дошъл в „Бърнаут“.

Ансел обви ръце около кръста на Брин и я издърпа от колата.

— Ще си изкараме страхотно и ти го знаеш.

Тя се нацупи престорено, но грейна, когато той я целуна.

„Бърнаут“ беше построен върху останките от крайпътно кафене, което преди около десетилетие беше изгоряло почти до основи. Вместо да срутят останките, новите собственици бяха издигнали бара около и над старото заведение. Овъглени отломки стърчаха навсякъде из помещението като произведения на причудливо модернистично изкуство. Летвите на дървения под се бяха разместили и на места стърчаха така, че беше лесно да се спънеш, ако не внимаваш.

Единствената светлина идваше от многобройните неонови реклами на бира, които висяха по стените. Кълба пушек се стелеха във въздуха, изпълваха ноздрите ми и притъпяваха всяка друга миризма. Край бара, покачени върху най-различни столове, бяха насядали редовните посетители, докато на масите в тъмните ъгли се бяха разположили облечени в кожени дрехи мотористи. Ниска платформа, която изпълняваше ролята на сцена, се издигаше срещу бара.

Върху нея, положил небрежно китара на скута си, седеше Невил и поклащаше крака, а до него се бе облегнал Шей. Нев ни кимна и Ансел и Мейсън отидоха при него.

Брин преплете пръсти в моите.

— Нали ги знаеш какви са, като се заприказват за музика! Защо да не си потърсим място?

Проследих погледа й към другия край на помещението, където край една маса седяха Рен, Дакс, Фей, Сабин и Козет.

— Става.

Когато се приближихме до тях, Рен се изправи и протегна ръце към мен.

— Радвам се, че дойде.

Пулсът ми се ускори, ала отидох при него и му позволих да ме притисне до себе си и да ме отведе до масата.

— Благодаря — измърморих в гънките на коженото му яке, преди да седна на стола до него.

Брин се настани от другата ми страна.

— Здравейте! — усмихнах се аз на останалите вълци. — Радвам се да ви видя.

— Здрасти, Кала — отвърна Дакс.

Мимолетна усмивка пробяга по устните на Сабин, а Козет промърмори нещо толкова тихо, че не можах да я чуя от шума в бара.

— Фей — обърнах се аз към нея, докато сядах. — Мейсън каза, че Дакс те е докарал.

— Аха — тя приближи стола си до този на Дакс.

Отворих уста, ала размислих и не казах нищо.

„По-добре да изчакаме и да видим как ще се развият нещата.“

Рен хвърли поглед към сцената и Шей.

— Фен клубът ти пристигна рано-рано. Чакаше те.

Забих зъби във вътрешната страна на бузата си.

„Ще бъде цяло чудо, ако издържа тази нощ.“

— Ансел го покани.

— Ще трябва да му благодаря за това — усмивката му бе направо смразяваща.

— Според мен е постъпил добре — намеси се Брин, заемайки отбранителна позиция. — Лоуган искаше да се погрижим за него. Не виждам защо Кала трябва да върши всичката работа. Нарежданията се отнасяха за цялата глутница.

— Напълно си права — раздразнението бе изчезнало от гласа на Рен като по чудо. — Трябва да й помогнем да се погрижи за хлапето.

— Да видим как ще се справи извън училище — ухили се Дакс.

Фей прошепна нещо в ухото му и той избухна в смях.

— Искаш да ни кажеш нещо ли? — наведох се към нея и стиснах китката й в желязна хватка.

— Не — отвърна тя, мъчейки се да се отскубне.

Брин си пое дъх през стиснати зъби и Фей престана да се дърпа.

— Извинявай, Кал. Не исках да проявя неуважение. Беше само една наша шега, нищо повече.

— Разбирам — изгледах я сурово, но тя не отвърна очи.

— По-спокойно — Рен ме докосна по рамото и аз най-сетне я пуснах. — Нали сме дошли да се забавляваме. Дакс, донеси ни нови питиета.

Дакс кимна и като докосна крака на Фей, отиде до бара.

В този миг Ансел, Мейсън и Шей се присъединиха към нас и се настаниха на свободните столове.

— Здравейте, момчета — усмихна се Рен непринудено. — Радвам се, че можа да дойдеш, Шей.

Опитах се да не обръщам внимание на настървеното изражение, изписало се изведнъж на лицето му, досущ вълк, излязъл на лов.

— Това не е ли барманът от „Едем“? — обади се Брин, отправила поглед към сцената.

Междувременно, на платформата при Невил се бяха качили двама мъже. Единият наистина беше от глутницата на Бейн. Спомнях си го от „Едем“, само че сега бе преметнал бас китара през рамо.

— Това е Калеб — обясни Мейсън. — И да, действително работи в „Едем“. Освен това е добър приятел на Нев.

— Кой е на барабаните? — попита Ансел.

— Том — отвърна Мейсън. — Той е собственикът. Харесва му да свири заедно с местните музиканти, които кани в бара си.

Невил се приближи до микрофона и каза нещо. Дори усилен от микрофона, гласът му едва се чуваше сред шума в заведението.

— Сабин. Ще имаме нужда от теб. Защо не си вземеш стола и не дойдеш при нас?

Всички от моята глутница я погледнаха изненадано, докато вълците на Бейн се усмихнаха разбиращо. Рен придърпа стола ми още по-близо до своя и обви ръка около кръста ми. За миг очите ми срещнаха погледа на Шей, преди да се върнат на сцената. Чувствах се, сякаш бях на състезание по дърпане на въже, само дето въжето бях аз.

Сабин се качи на сцената, като дърпаше стола след себе си.

— Какво става? — попита Брин.

— Сабин е бек вокалът на Нев. Понякога правят и дуети — обясни Рен. — Има прекрасен глас.

— Наистина ли? — Брин награби шепа фъстъци. — Кой би предположил!

Козет я изгледа сърдито.

— Здравейте — гласът на Нев привлече вниманието ни. — Аз съм Нев. На бас китарата е Калеб. Всички познавате Том, а това е прелестната Сабин, която тази вечер ще ни зарадва с присъствието си.

Единствените аплодисменти дойдоха от нашата маса. Явно останалите посетители не бяха тук заради музиката.

Невил кимна на Том, който погледна към Калеб и след миг бас китарата и барабаните изпълниха заведението с нисък, бавен ритъм. Едва доловима усмивка пробяга по устните на Невил, пръстите му погалиха грифа на китарата и той запя.

Мейсън се ухили насреща ми и аз кимнах.

„Да. Сега разбирам.“

Сабин отвори уста. Гласът й беше звучен и наситен, като първите сенки по здрач. Музиката се разля по вените ми, едновременно сурова и копринеомека. Неуловима и упойваща.

Всички от глутницата на Бейн се приведоха напред, увлечени от ритъма на песента. Дори аз имах чувството, че тялото ми си тананика в ритъма на баса.

Видях как Брин протегна крака под масата, сякаш следваше невидимата линия на мелодията. Тя вдигна грейнал поглед към Ансел.

— Обещаха ми, че ще има танци.

— Още отсега ли? — възпротиви се Ансел. — Искаше ми се първо да послушам.

Брин сви устни, ала в този момент се намеси Шей.

— Аз ще танцувам — той погледна към брат ми. — Ако нямаш нищо против.

— Дамата решава — кимна Ансел по посока на Брин, която в първия миг не можа да скрие изненадата си, ала бързо се съвзе и като се усмихна на Шей, му протегна ръце.

— Да вървим тогава.

Шей я поведе по неравния под. Няколко от мотористите вдигнаха заинтригувани погледи, когато двамата излязоха пред сцената. Невил кимна и се усмихна, когато Шей обхвана с ръце талията на Брин и я поведе в танц.

— Ха! — промърмори Ансел. — Бива си го.

— Страх ли те е? — разсмях се аз.

— Ни най-малко — ухили се той насреща ми. — Не е хлътнал по нея.

— Чудя се откъде ти е дошла подобна мисъл? — Рен ме притисна още по-плътно до себе си.

Ансел се сви под погледа му.

— Извинявай, човече. Казах го просто ей така.

— Е, трябва да призная, че не танцува чак толкова зле — тъмните очи на Рен припламнаха. — Но смятам, че трябва да му покажем как се прави наистина.

Настръхнах, ала за мое изумление, той се обърна към Козет.

— Танцува ли ти се?

Нейните бездруго големи очи се разшириха още повече, но тя се усмихна срамежливо и кимна. Рен я улови за ръката и те станаха от масата. Дакс сграбчи Фей и двамата се присъединиха към останалите.

Намръщих се.

— Това пък какво беше? — каза Ансел. Добре ли си?

— Добре съм — уверих го, мъчейки се да не обръщам внимание на раздразнението, обзело ме, когато Рен покани Козет.

„Така ли ще бъде след съюза? Така ли ще тръгва с всяко момиче, с което му скимне?“

— Не се притеснявай, Кала — обади се Мейсън. — Шей е като трън в лапата му и той се опитва да те убеди, че изобщо не му пука.

— Все ми е едно — махнах с ръка, засрамена от тяхната загриженост. — И без това не ми се танцува с него.

Мейсън потропваше по масата в ритъма на музиката.

— Но ти се танцува, нали? — той се изправи и ми подаде ръка.

— Чудесно, няма що! — каза Ансел, когато и аз станах. — Само аз нямам с кого да танцувам! Къде е Сабин, когато човек се нуждае от нея!

— Според мен, тя по-скоро би те ухапала, отколкото да танцува с теб — подхвърлих.

— Май си права — засмя се той. — Най-добре да изчакам, докато Брин си спомни, че ме харесва.

— Добър план — каза Мейсън и ние се отдалечихме от масата.

Едва бяхме стигнали дансинга, когато музиката забави темпо.

— Колко романтично — целуна ме Мейсън по бузата.

Разсмях се и го оставих да ме поведе в бавни кръгове по неравния под.

Изведнъж Мейсън ме пусна и някой друг положи ръце на бедрата ми.

— Аз ще поема оттук, Мейсън — чух Рен да казва току зад мен.

— Разбира се — отвърна Мейсън, наклонил глава на една страна.

Рен ме завъртя, така че да съм с лице към него.

— Това беше грубо — казах, подразнена не толкова от прекъсването, а задето ме бе изоставил по-рано. — Можеше да почакаш.

Той се усмихна.

— Не. Исках да танцувам с теб сега.

— Е, добре. Нали танцуваме. Доволен ли си?

— Почти — Рен допря устни до челото ми, а аз насочих цялото си внимание върху това да не се спъна в неравния под. — Не искаш ли да знаеш какво би ме направило напълно щастлив?

— Не съвсем — отвърнах нехайно, макар че от буреносния мрак на очите му цялата настръхвах.

— Нека те откарам до вкъщи тази вечер — той бръкна в джоба си. — Искам да ти покажа нещо.

— Какво?

Пред очите ми проблесна нещо сребристо. Ключове.

— Нашата къща.

Изгледах първо него, а после ключовете в ръката му.

— Нашата къща?

— На новото място. Готова е. Попитах Лоуган мога ли да мина да я видя и той ми даде ключовете. Сигурен съм, че мога да уредя ключове и за теб, стига да поискаш.

— Нашата… *нашата къща*? — повторих със заекване.

— Да, Кала — ухили се той. — Мястото, където ще живеем след съюза. Когато станем алфа-двойката на новата глутница. Не може да си забравила.

— Искаш да отидем там тази вечер?

— Просто за да хвърлим едно око.

— И Лоуган е съгласен?

— Не е необходимо да знае, че съм те взел със себе си — той раздрънка ключовете пред лицето ми. — Не си ли любопитна?

— Мъничко — много повече исках да знам какво смята да *прави* Рен, когато отидем в къщата.

Той се усмихна и плъзна ръка около кръста ми.

— И ще ме върнеш право вкъщи, след като я видим? — присвих очи аз.

— Стига да искаш — тихо каза той и прокара пръст по бузата ми. — Но ми е интересно дали ще мога да те убедя да забравиш, че си

дамата, която майка ти очаква да бъдеш.

— Значи си я чул — изстенах, изчервявайки се.

„Като че ли на мен ми се иска да бъда дама. Сякаш това означава нещо друго, освен непрекъснато да се преструвам, че единственото, което има значение, е чувството ми за дълг.“

— Не я обвинявам, че иска да опазиш целомъдрието си — ухили се той. — Много държа да не изгубя благоволението й, но пък не е нужно никой да узнава какво сме правили в новата си къща. Това ще бъде нашата тайна. Обещавам, че няма да се хваля наляво и надясно със завоеванието си.

Изритах го по кокалчето.

— Не вярвам на ушите си! Престани!

— А може би така ще ти разваля удоволствието от очакването — продължи Рен, а в очите му грееше безмилостен пламък. — Доста съм пъргав и се обзалагам, че мога да се покатеря на покрива и да се вмъкна през прозореца на стаята ти. Да те изненадам през някоя от близките нощи.

Вцепених се в ръцете му.

— Няма да го направиш!

— Права си — разсмя се той. — Няма. Освен ако ти не ме помолиш.

Ускореният ритъм на сърцето ми рязко се различаваше от бавната песен на Нев.

— Това е мястото, където принадлежиш, Кала — той ме привлече към себе си и повдигна брадичката ми. — С мен. Кажи ми, че и ти го искаш.

Не можех да откъсна очи от неговите.

— Да го искам?

— Да. Ще ти дам всичко, от което се нуждаеш. Винаги, обещавам ти. Само ми кажи едно.

— Какво?

— Че искаш това да се случи. Да бъдем заедно — така сниши глас, че едва го чувах. — Че някой ден ще ме обикнеш.

Ръцете, с които бях обвила врата му, започнаха да треперят.

— Рен, ти знаеш, че ще бъдем заедно. И двамата го знаем много отдавна.

Той ме изгледа настойчиво.

— Не за това говорех.

Понечих да се отдръпна, ала той ме задържа до себе си.

— Защо ми задаваш подобни въпроси?

По устните му пробяга бегла усмивка.

— Защо не?

— Да не се опитваш да ми кажеш, че *ти ме* обичаш? — избухнах аз.

Думите ми бяха по-скоро предизвикателство, отколкото сериозен въпрос, ала погледът му изведнъж пламна.

— Ти как мислиш?

Рен се приведе над мен и ме целуна, отначало — едва-едва, ала постепенно устните му станаха по-настоятелни и бавно разтвориха моите. Замръзнах в ръцете му, но той продължи да ме целува, нежно, ала настойчиво, докато не оставих милувката на устните му да ме повлече в глъбините на неговата топлина. Отдръпнах се едва-едва само защото знаех, че това ще го накара да ме притегли още по-близо до себе си.

Звук от трошащо се дърво и счупено стъкло ме върна на земята.

„По дяволите. Знаех си, че е ужасна идея.“

Рязко се обърнах, очаквайки да видя Шей да се втурва към нас. Само че той изобщо не гледаше насам. Никой не гледаше насам.

Музиката беше спряла. Масата, на която седяхме допреди малко, беше преобърната, подът беше осеян с парчета стъкло, а чашите, които бяха оцелели, се бяха изтъркаляли в далечния ъгъл. Дакс бе стиснал Мейсън за ризата, оголил зъби насреща му. Изглежда, че Мейсън бе уловил пестника му във въздуха и сега се опитваше да го отблъсне от себе си. Фей стоеше до Дакс, а Ансел бе забил пръсти в рамото му и се мъчеше да го откопчи от Мейсън. Шей стоеше зад брат ми, напрегнал мускули. Брин се беше понадигнала от стола си, спряла свиреп поглед върху Фей.

Рен се отдръпна.

— Какво, по дяволите…?

Той се втурна към Дакс, а аз го следвах по петите.

Мейсън бе изкривил лице в ядна гримаса:

— Кой ти дава правото…

— Затваряй си устата!

— Престани да се държиш като идиот — Ансел продължаваше да дърпа Дакс за рамото, ала изобщо не бе в състояние да го помръдне.

— Ансел е прав, Дакс — обади се Шей. — Какъв ти е проблемът?

— Дръж си езика зад зъбите и не се меси — сопна се Фей.

Невил хвърли китарата си на стреснатата Сабин, скочи от сцената и изтича при Мейсън.

— Стига вече! — сърдито изгледа той Дакс. — Какво си мислиш, че правиш?

Дакс не му обърна внимание.

Огледах се наоколо, разтревожена да не ни изхвърлят, ала останалите посетители се бяха върнали към питиетата си, напълно равнодушни към една най-обикновена кръчмарска свада.

Рен сграбчи Дакс за рамото.

— Пусни го и ме изчакай навън. Веднага.

Дакс пусна ризата на Мейсън и с един последен гневен поглед се запъти към изхода. Фей направи няколко крачки след него.

— Къде си мислиш, че отиваш? — препречих й пътя аз.

— Извинявай, Кал — отвърна тя със стоманен блясък в очите. — В този случай съм съгласна с него.

— Внимавай, Фей! — изръмжах, ала тя не трепна.

— Проблем ли имаш?

— Ще ти кажа, когато разбера какво се е случило.

— Добре — тя ме заобиколи и изтича след Дакс.

Невил се накани да ги последва, пребледнял от гняв, ала Рен го хвана за ръката.

— Връщай се на сцената. Всичко приключи.

— Но…

— Добре съм, Нев — Мейсън сложи ръка на рамото му. — Ще се оправим. Върви да свириш.

Макар и неохотно, Нев се запъти обратно към сцената и миг по-късно в помещението отново зазвуча музика, макар и със забележимо по-гневен ритъм.

— Някой ще ми каже ли какво стана? — попитах аз.

— Нищо — отвърна Мейсън, докато заедно с Козет вдигаха падналата маса. — Както Рен каза, всичко приключи.

— Не беше нищо — възрази Ансел.

— Какво стана? — попита Рен.

— Сериозно ви говоря, дайте да не правим голям въпрос от случилото се — каза Мейсън измъчено. — Дакс просто си изпусна нервите, това е всичко.

— Не мисля, че можеш да го отминеш просто ей така, Мейсън — тихо се обади Шей. — Въпросът е сериозен. Дакс наистина прекали.

— Какво направи Дакс? — обърнах се към Брин.

Тя хвърли поглед към Мейсън и Ансел, но отговори:

— Ами на него… не му хареса нещо, което Мейсън каза за… за Невил.

— Ясно — процеди Рен през стиснати зъби и се отправи към вратата.

Последвах го, но не бяхме прекосили и половината помещение, когато той рязко се обърна.

— Аз ще се погрижа, Кала.

— Аз също трябва да присъствам. Това засяга и двама ни.

Той поклати глава.

— Мога да се оправя и сам. Дакс вече знае, че е загазил. По-добре остани тук и се опитай да убедиш другите, че всичко е наред.

— Добре.

Ето че вече се случваше — Рен беше поел командването.

Проследих го с поглед, докато излезе от бара.

„Как да убедя останалите, че всичко е наред? Нищо не изглежда наред.“

Бях толкова ядосана, че мускулите започваха да ме болят от стаеното напрежение. Мразех да се държат с мен като с по-нисша. Досега винаги аз бях предвождала младите вълци от моята глутница, а ето че изведнъж всички тези години сякаш не означаваха нищо. Сега бях просто партньорката на Рен. Усетих нечия ръка на рамото си и когато се обърнах, видях Шей.

— Гадна работа.

Аз кимнах.

— Да, имаме проблем. На Дакс и Фей им е трудно да приемат връзката на Мейсън и Нев.

— Забелязах — той хвърли поглед към вратата. — Как мислиш, какво ще направи Рен?

— Не съм сигурна. Но му имам доверие.

„Сякаш имам някакъв избор.“

— Така и трябва — сви той устни. — Е?

— Какво е?

— Ще танцуваме ли?

— Моля? — примигах насреща му.

— Рен вече имаше възможност да танцува с теб. Сега е мой ред.

— Не помня да съм се съгласявала с подобна уговорка — отстъпих назад. — Пък и точно сега трябва да говоря с останалите. Трябва някак да оправя нещата.

— Именно — каза той. — И аз смятам да ти помогна.

Намръщих се озадачено, когато той ме хвана през кръста и ме притегли към себе си, след което улови ръката ми в своята и я протегна право напред.

— Какво, по дяволите, е това? — недоумявах аз.

— Танго — отвърна той и ме поведе по неравния под с широки, мелодраматични стъпки.

— И как точно ще ми помогне? — попитах и хвърлих поглед на останалите от глутницата, които ни гледаха с удивление.

— Не музиката може да укроти и звяр, Кал, а смехът — каза той и ме наклони към пода, така че косата ми докосна дъските.

Отново погледнах към нашата маса и онова, което видях, ме изуми. Планът му действаше. Ансел и Мейсън вече се подсмихваха, Брин се заливаше от смях и дори Козет не можеше да скрие усмивката си.

Шей въздъхна и с едно завъртане ме отдалечи от себе си, само за да ме притегли отново миг по-късно, като че бях пружина.

— Щеше да е още по-впечатляващо, ако имах роза между зъбите си. Нямаше ли да съм просто изумителен?

Разкиснах се.

— Би изглеждал абсурдно.

— Абсурдно изумителен — ухили се той.

Дори мотористите край бара се смееха, от което загрубелите им лица вече не приличаха на Сид Вишъс, а на Дядо Коледа.

Оставих топлината на тялото му да ме обгърне. Когато Шей ме притискаше до себе си, изведнъж не ми бе никак трудно да повярвам, че всичко ще бъде наред. Зачудих се дали знае колко щастлива ме прави, въпреки постоянния ми страх за бъдещето. Внезапно съжаление

стегна гърдите ми и накара смехът ми да секне. Колко ли го бе заболяло да ме види как се целувам с Рен! Той заслужаваше нещо по-добро, много повече, отколкото бях в състояние да му предложа.

— Значи не ми се сърдиш? — попитах, когато ме накара да направя пирует като балерина.

— Защо да ти се сърдя? Не ти си пълна с глупави предубеждения. Мен ако питаш, Дакс и Фей могат да вървят по дяволите.

„Не е видял целувката!“

Хладно облекчение се разля по вените ми, последвано от чувство за вина.

„Защо не искам да знае? Не е честно да крия истината от него.“

Нищо не бе в състояние да промени онова, което се очакваше от нас с Рен, и Шей, повече от всеки друг, трябваше да е наясно с това. Ала докато гледах усмивката му, докато се сгрявах на топлината в очите му, не бях в състояние да му кажа за целувката.

— Няма да е лошо да споделиш брилянтния си план с Нев — подхвърлих аз. — Не искам да си помисли, че му се подиграваме.

— Нев има страхотно чувство за хумор — отвърна Шей и отново ме приведе към пода. — Смятам, че и сам ще се досети.

— Щом казваш.

Когато хвърлих поглед към сцената, видях, че е прав — макар и да изглеждаше леко изненадан, Нев се усмихваше широко.

— Знаеш ли какво ще ги накара наистина да зяпнат? — каза Шей, като продължаваше да ме държи извита назад. — Ако в края на танца те целуна.

Не можах да сдържа усмивката си при вида на дяволитото му изражение.

— Ако ме целунеш сега, Рен ще те убие.

— В любовта и войната всичко е позволено. А и поне ще умра щастлив.

— Ужасен си! — забих нокти в рамото му. — Вдигни ме най-после.

— Просто не ми се иска да разочаровам публиката.

— Е, все някак ще го преглътнат — започваше да ми се вие свят от кръвта, която се стичаше в главата ми. — Мисля, че достатъчно

ясно ти дадох да разбереш какво ще стане, ако отново ме целунеш, и съм сигурна, че няма да ти е лесно само с една ръка.

Вдигна ме само за да ме наклони отново, този път на другата страна.

— Всичките си проблеми ли разрешаваш със заплахи?

— Не.

— Лъжеш!

Главата ми се въртеше, когато най-сетне ме изправи на крака, ала усещах тялото си леко като перце.

В следващия момент Шей започна да танцува полка и аз избухнах в смях. Невил поклати глава, ала и той се засмя. Музиката спря, Нев каза на останалите от групата нещо, което не можах да чуя, и след миг те подеха пънк рок версия на „Roll Out the Barrel“[1].

Шей започна да ме върти в кръг, все по-бързо и по-бързо.

— Казах ти, че ще подейства.

Облегнах се на него, замаяна, ала възторжена, и опрях глава на рамото му. В този миг забелязах Рен. Стоеше до вратата и не сваляше поглед от нас. Беше толкова неподвижен, че спокойно би могъл да мине за статуя.

Отдръпнах се от прегръдката на Шей.

— Шоуто свърши.

— Чудесно, няма що — измърмори той. — Върви да говориш с него.

— Съжалявам — казах, докато се отдръпвах със залитане, все още замаяна от всичкото навеждане и въртене.

— Знам, че нямаш избор — усмихна се той унило. — Ще седна при Мейсън и Ансел, да видим дали някой не е любопитен да разбере откъде знам да танцувам полка толкова страхотно.

Обърнах се, за да отида при Рен, ала стомахът ми стана на топка, когато го видях да идва към мен. При вида на смръщеното му лице аз също се ядосах. Не бях направила нищо лошо. Мисълта ми се насочи към предложението му, към новия ни дом, към съюза. Изведнъж усетих, че не искам да направя нищо от това, което бе поискал от мен.

— Какво беше това? — изръмжа той.

— Опитахме се да разведрим напрежението — отвърнах, мъчейки се да говоря спокойно, и махнах към масата, около която

останалите от глутницата все още се смееха. — Беше просто шега. И успяхме.

— Не можа ли да го постигнеш, без да се налага Шей да те опипва цялата?

— Изобщо не беше така! — сопнах се.

„За съжаление.“

— Добре — той взе ръката ми в своята. — Гледай да не се повтаря. Не ми харесва, когато те докосват други мъже.

„Мъже?“ Досега Рен винаги наричаше Шей просто „онова хлапе“. Явно ревността наистина го разяждаше.

— Разбира се, Рен — отскубнах се от ръката му. — А сега, ако ме извиниш, мисля, че за тази вечер ми стига.

— Какво?

— Тръгвам си. Направих, каквото поиска от мен. В глутницата отново цари мир. Сега искам единствено да се прибера вкъщи.

— Не бъди такава — въздъхна Рен и прибра кичур коса зад ухото ми.

От жеста му се почувствах като малко дете и сърдито отблъснах ръката му.

— Не исках да те укорявам — опита той отново. — Права си, хлапето ми лази по нервите. Просто не обичам да ревнувам. Вината не е у теб.

Изглеждаше искрен, ала аз бях прекалено сърдита. А и ето че пак го беше казал, „хлапето“. Само че този път той хокаше и *мен*, като че ли бях малко момиченце.

— Благодаря за откровеността. Въпреки това, вече не ми се стои тук. Моля те, не ме принуждавай.

Знаех, че е в състояние да го направи, и това още повече ме ядосваше.

— Къде отиваш? — попита той.

— В гората. Там, където е мястото на вълците през нощта — усмихнах се, разкривайки заострените си зъби. — Може би чувам зова на луната.

— Иска ми се да останеш с мен — бавно каза той. — Ала няма да те принуждавам.

— Чудесно.

Тръгнах си, преди да успее да отговори, като изритах ядно един стол, изпречил се на пътя ми, и го направих на парчета. Започнах да се успокоявам едва когато почувствах ледените пръсти на нощния въздух по кожата си. Фей и Дакс все още бяха на паркинга и си говореха тихо, приближили глави.

Дакс изглеждаше изненадан и подразнен от появата ми.

— Рен ли те изпраща? — сопна се той и напрегна яките си мускули. — Да ни се караш?

— Нямам какво да ви кажа — срязах го и след като ги отминах, се затичах.

Приех вълчата си форма и потънах между дърветата, без да поглеждам назад.

---

[1] Roll Out the Barrel — полка, придобила особена известност през Втората световна война. — Бел.прев. ↑

22

Шей се бе облегнал на своя „Форд Рейнджър“. Махна в знак на поздрав, когато се приближих с широки скокове, след което извади два пикела от колата и ги завърза на гърба си.

Тъкмо променях формата си, когато видях, че се опитва да скрие усмивката си.

— Какво?

— Просто си спомних последния път, когато бях тук — отвърна той, докато пристягаше връзките на планинарските си обувки. — Свестих се в колата и реших, че съм заспал, преди да тръгна да се катеря, и че всичко е било само сън.

Протегнах се, за да раздвижа мускулите на гърба си.

— Точно това се надявах да си помислиш.

— Ти ме нокаутира и после ме завлече до колата ми. Нали?

— Не съм те влачила — уточних аз. — Донесох те дотук.

Той се разсмя, поклащайки глава.

— Е, благодаря ти. Готова ли си?

Шей се оказа наистина умел катерач; движеше се с лекота, докато аз тичах между дърветата, малко пред него. Спряхме само веднъж, за да прикрепи чифт котки към обувките си, преди да изкатерим един особено заледен склон, който аз взех с два скока, а пикелите така и не му потрябваха.

Когато достигнахме пещерата, изтичах пред него и закрачих напред-назад, привела глава към земята. От гърлото ми се откъсна жалостиво скимтене.

— Всичко ще е наред, Кала — приближи се Шей.

Продължих да газя неспокойно снега дори след като си възвърнах човешката форма, без да мога да откъсна поглед от входа на пещерата, който зееше срещу нас като зловеща, черна паст, готова да ни погълне.

— Не съм сигурна, че идеята е добра. Ами ако някой разбере, че сме били тук?

— И как точно ще стане това?

— Миризмата ми, Шей. Всеки Страж, който дойде тук, ще разбере, че съм влизала в нея.

— Но нали каза, че никой от вас не можел да влезе вътре? Мислех, че е забранено.

— Така е, но…

— Искаш ли да се върнем?

Погледнах първо него, а после входа на пещерата. Доколкото знаех, никой Страж не го бе престъпвал. Никога. Нима наистина очаквах това да се промени точно сега?

— Е, ще го направим или не? — попита Шей.

— Ще го направим — отвърнах, захвърляйки съмненията си.

Той свали раницата от гърба си и извади челник, на чийто мъждив светлик прекрачихме в мрака на пещерата. Озовахме се в тунел, който водеше право напред, а краят му не се виждаше.

Когато светлината от входа се превърна в едва доловим проблясък, аз се заковах на място. Блъсна ме непознат мирис. Приех вълчата си форма и отново подуших въздуха. Да, тук беше, ясно доловим и непознат — нещо средно между гниещо дърво и бензин. Сниших глава и запълзях напред. Шей ме последва предпазливо, осветявайки пода с фенера. Видяхме костите едновременно. Козината по гърба ми настръхна и аз се прилепих в земята.

Разпръснати безразборно, навсякъде се търкаляха побелелите останки на умрели животни, предимно елени. Вгледах се в тях по-отблизо и неволно потреперих. От един ъгъл насреща ми се хилеше зловещо огромен мечи череп.

— Кала — уплашеният шепот на Шей долетя до ушите ми в същия миг, в който долових звук от драскане.

Трескаво се огледах във всички посоки, ала не забелязах нищо да се движи в мрака. Стържещият шум ставаше по-силен и по-силен. Изскимтях и цялата настръхнах, погледът ми следваше светлината от лампата, която Шей движеше над пода.

Тъкмо бях направила крачка към него, когато ужасеният му вик отекна в тунела:

— Кала! Пази се! Над теб!

Хвърлих се напред и само след миг чух как нещо масивно се строполи точно там, където бях стояла допреди малко.

— О, Господи! — чух Шей да възкликва задавено и рязко се обърнах, оголила зъби.

Кафявият отшелник се взираше в мен с три чифта очи, които лъщяха като мъниста. Дългите му, тънки крака бяха покрити с косъмчета, които потрепваха леко. Отстъпих назад и изръмжах, опитвайки се да изглеждам заплашително, въпреки обзелия ме ужас. Паякът беше огромен почти колкото кон.

Чудовището не ме изпускаше от поглед, а коремът му пулсираше едва-едва. Запристъпях ту наляво, ту надясно, за да задържа вниманието му върху себе си. Паякът се втурна напред с главозамайваща бързина и едва успях да отскоча, а един от осемте му крака одраска гърба ми. Светкавично описах дъга, защото знаех, че чудовището се намира точно зад мен. Чух как отвратителните му крака задращиха по каменния под. Сърцето ми се блъскаше в гърдите, докато отчаяно се мъчех да измисля някакъв план. Вълците нямат естествени инстинкти, когато става въпрос за убиването на мутирали насекоми. Това създание не приличаше на никой от противниците, срещу които се бях изправяла досега.

Обърнах се, така че да съм с лице към него. Бях решила на първо време да го осакатя, преди да измисля начин да го довърша. Рязкото ми завъртане изненада паяка и той вдигна предните си крака. Скочих, впих зъби в един от тях и дръпнах с всичка сила. Дългият, тънък крак се строши и аз отскочих, стискайки го в челюстите си. Когато се приземих, видях шестте черни очи да горят в агония. Взирах се в огромното чудовище, което потръпваше конвулсивно, докато се готвеше да ме нападне. Не издаваше никакъв звук и тишината ме ужасяваше повече, отколкото би ме уплашил и най-страховитият писък или съскане.

Гигантското насекомо отново се изправи на задните си крака и се нахвърли върху мен. Аз отскочих на една страна, ала не бях достатъчно бърза и се сгромолясах на пода, прикована между два от краката му. Извих глава в опит да се съпротивлявам и тракнах с челюсти срещу краката му. Чудовището наведе глава към рамото ми и аз потреперих, а от гърлото ми се откъсна жалостиво скимтене. Челюстите ми се сключиха около един от краката му в същия миг, в който то заби зъби в тялото ми.

Разнесе се ужасяващ тъп звук, после нещо сякаш се разпори и до ушите ми достигна шумът от шурнала кръв. Паякът ме пусна и аз побързах да изпълзя настрани. Белезникаво синкава течност бликаше от раните, които Шей му бе нанесъл с двата пикела. С ожесточени, решителни движения, той отново и отново стоварваше оръжията си върху незащитения гръб на чудовището. Обезумяло от болка, то опита да се обърне към новия си нападател. Аз се хвърлих напред и откъснах още един от краката му. Паякът се олюля. Синята му кръв се изливаше на пода. Краката му поддадоха и той рухна. Шей го заобиколи тичешком и стискайки зъби, заби пикелите между очите му. Чудовището потръпна за последен път и остана да лежи съвършено неподвижно.

Треперейки, Шей си пое дълбоко дъх и се отдръпна от трупа. Пръстите му здраво стискаха двата пикела, вените по ръцете му пулсираха. Аз подуших въздуха и се ослушах, ала признаците за непосредствена опасност бяха изчезнали. Приех човешката си форма и се обърнах към Шей.

— Сигурна ли си, че няма и други? — попита той, когато ме видя да изоставям защитната си позиция.

— Не, беше сам — отвърнах, разтривайки гърба си там, където се бяха забили зъбите на чудовището.

Течеше ми кръв, ала нападението на Шей бе попречило на паяка да довърши започнатото. Ухапването не беше дълбоко, въпреки че болеше.

— Какво беше това? — попита Шей и хвърли разтреперан поглед към трупа.

— Кафяв отшелник — промърморих аз. — Отличава се по това, че има само шест очи.

Шей повдигна вежди и аз свих рамене.

— По биология наскоро учихме за паякообразните.

— Кала, това не беше паяк — простена той. — Паяците не стават толкова големи. Какво е това нещо?

— Наистина е паяк. Макар и променен от Пазителите. Те притежават способността да вършат такива неща. Да променят естествения свят. Паякът трябва да е последната защита на Халдис, в случай че нещо се промъкне покрай Стражите.

Не знаех обаче точно кой Пазител го бе сторил… нито кога можеха да дойдат, за да го нагледат.

— Не знам дали не сгрешихме, като го убихме — отбелязах аз. — Това е още едно доказателство, че сме били тук.

— Ти да не полудя? Какво трябваше да направим? Да го опитомим?

— Е, май си прав — съгласих се. — Но това не решава проблема.

Шей не отговори и продължи да се взира в безжизненото туловище, бял като платно.

— Добре ли си? — направих крачка към него.

— Никак, ама никак не обичам паяци — той хвърли поглед през рамо, сякаш очакваше да изпълзят още от гнусните създания.

Усмивка изви крайчетата на устата ми.

— За човек, който уж страда от арахнофобия, се справи забележително добре — отбелязах и хвърлих поглед към пикелите в ръцете му, от които се стичаше кръв. — Къде си се научил на това? Биеше се като истински воин.

Прebледнялото лице на Шей се оживи и той подхвърли двата пикела във въздуха, улавяйки ги с лекота за дръжките.

Внезапно пробождане спря дъха ми. Вдигнах ръка към раната си и с изненада установих, че все още кърви.

— Нека отгатна — казах, като се мъчех да не обръщам внимание на болката. — Минал си през период, когато си искал да бъдеш нинджа или нещо такова?

Той се изчерви и поклати глава.

— Индиана Джоунс. Харесваше ми как използва всичко, което му е подръка, за да се измъкне, когато изпадне в беда. Нали разбираш, изобретателен.

— Нима има комикс и за Индиана Джоунс? — повдигнах вежди.

— Аха — отвърна той и подритна трупа на паяка.

Усмихнах се лукаво.

— Значи те бива да въртиш и камшик?

Шей сви рамене неопределено, а аз погледнах към черния тунел, който се простираше пред нас.

— Е, предполагам, че е добре да го знам за в бъдеще.

Много предпазливо продължихме напред. Опитвах се да не гледам костите, които се търкаляха по пода. Леко разтърквах раната

над кръста си; кръвта най-сетне беше спряла, ала болката ставаше все по-остра и като че ли започваше да се разпростира по цялото ми тяло. Спънах се в някакъв камък и Шей трябваше да ме улови, за да не падна.

— Добре ли си?

— Да. Нищо ми няма, просто не виждам добре.

Изпънах рамене и опитах да се съсредоточа. Въздухът в пещерата като че ли беше станал по-студен, по кожата ми пълзяха ледени пръсти. Беше ми трудно да виждам дори на светлината от челника, всичко около мен бързо се размазваше. Земята под краката ми сякаш се надигна и аз отново залитнах.

— Какво става, Кала? Обикновено не си толкова непохватна. Всъщност изобщо не си непохватна.

— Не съм сигурна.

Мракът се разлюля пред очите ми и аз се строполих на колене.

— Ранена ли си? — попита Шей.

Ръцете и краката ми трепереха, с всеки изминал момент ме сковаваше все по-силен студ.

— Да. Паякът ме ухапа, но не мислех, че е дълбоко.

— Къде те ухапа? — Шей приклекна до мен. — Покажи ми. Разтворих якето и посегнах към ризата си, ала изведнъж се поколебах, прехапала устни.

— Нямам никакви задни мисли — засмя се Шей. — Трябва да видим колко сериозна е раната ти.

Кимнах и вдигнах ризата. Ухапването беше от дясната ми страна, точно под ребрата. Изпънах врат, но ми беше трудно да видя през рамото си.

Шей ахна.

— Какво има? — попитах и още повече извих глава.

От онова, което видях, в гърлото ми се надигна горчива жлъчка.

— Как е възможно да направи подобно нещо? — с мъка успя да изрече Шей.

Аз тръснах глава.

— По дяволите! Точно така… бях забравила. — Треперенето на тялото ми отстъпи място на силни конвулсии. — Кафявият отшелник има некротизиращо ухапване.

— Некротизиращо? — повтори Шей. — Искаш да кажеш, че умъртвява плътта?

— Така изглежда. Спомням си, че четох нещо за бърз тъканен разпад.

Започна да ми се повдига и затворих очи.

— О, Господи, Кал! То се разпространява! — простена Шей. — Сякаш яде тялото ти пред очите ми!

Опитах да се усмихна, ала лицето ми се изкриви в болезнена гримаса.

— Благодаря за информацията. Сега се чувствам много по-добре.

— Защо не се оправяш? — в гласа му имаше паника. — Мислех, че кръвта на Стражите е с такива свойства.

— Кръвта ми наистина ме предпазва… но не от всичко — с мъка обясних аз. — Отровата по принцип е опасна, а пък отровата на омагьосан паяк е нещо, с което не съм се сблъсквала досега. Може и да не успея да се излекувам достатъчно бързо без чужда помощ.

— Кой може да ти помогне?

— Само друг Страж. Кръв от глутницата.

— Не може ли да повикаме Брин? Или Ансел?

— Колко бързо се разпространява гангрената?

Той не отговори.

— Значи нямаме време да ги повикаме — разбрах аз.

Повече не можех да се държа дори на четири крака и се свлякох на пода.

— Кала! — Шей ме взе в обятията си. — Все трябва да има нещо, което можем да направим.

— Няма — поклатих глава аз. — Най-добре си върви.

— Няма да те оставя да умреш в тази пещера! — отсече той.

— Нямаш избор. Нищо не можеш да направиш.

Болката, която раздираше мускулите ми, поотслабна, ала на нейно място се появи тъпо вцепенение, което бе много по-страшно.

— Напротив, има — острият тон на Шей проряза мъглата, която бе започнала да ме обгръща, и аз положих усилие да се съсредоточа.

Видях как свали якето си, изхлузи пуловера през главата си и съдра бялата си тениска.

— Какво правиш?

— Трябва да ме превърнеш в един от вас, Кала. Побързай, преди да съм изгубил кураж.

Той потрепери — колкото от студения въздух, толкова и от страх.

— Не!

— Няма време за спорове — отсече той и ме повдигна, така че сега главата ми почиваше върху врата му; тялото ми беше толкова изстинало, че допирът на топлата му кожа ме опари. — Направи така, че кръвта ми да може да те спаси.

— Ти си луд! — промълвих. — Не мога да го сторя. Няма значение какво ще стане с мен. Просто си върви. Бягай. Нищо няма да ти се случи.

— Как ли пък не. Ако ти умреш, с мен е свършено — възрази той. — Много добре го знаеш. Нуждая се от помощта ти.

— Никога не съм превръщала някого в Страж. Ами ако нещо се обърка?

— Хайде де — сопна се той. — Ухапване и някакво заклинание, нали така каза. Колко трудно може да е? — Той сложи ръка на тила ми и притисна лицето ми в рамото си. — Моля те, Кала.

Уханието на кожата му, прохладно-свежо като ледено езеро, ме обгърна и за малко успя да прогони замайването. От това обаче болката се завърна с удвоена сила, цялото ми тяло се молеше да бъде излекувано. Забих нокти в голите му гърди и по кожата му се стече кръв. Той настръхна, ала не се отдръпна. Кучешките ми зъби се заостриха. Шей ме улови за рамото и ме притисна плътно до себе си. Сепнато възклицание се откъсна от гърлото му, когато пръстите му потънаха в гъстата козина, а ръцете му се сключиха около тялото на снежнобял вълк. Забих зъби в рамото му и той рязко си пое дъх. Мускулите му се напрегнаха, но той не помръдна.

Кръв шурна от дълбоките рани, зейнали върху гърдите на Шей. Той простена и очите му се замъглиха. Олюля се, но не ме пусна. Аз си възвърнах човешката форма, вдигнах трепереща ръка към устата си и забих зъби в нежната кожа, след което притиснах раната си към полуразтворените му устни. Силите бързо ме напускаха, едвам се държах на краката си и трябваше да положа голямо усилие, за да прогоня замайването и да спра да треперя, докато изричах заклинанието с бързо отслабващ глас.

— *Bellator silvae servi*. Воин на гората, аз, алфата, те призовавам, за да ми помогнеш в моя час на нужда.

Подът на пещерата сякаш се залюля; лицето на Шей се замъгли пред очите ми, докато се мъчех да се съсредоточа върху него, надявайки се, че не съм объркала заклинанието.

Вълна от енергия пробяга по тялото на Шей. Той свали ръце от кръста ми и се свлече на земята. За миг остана да лежи напълно неподвижен, после рязко си пое дъх и се загърчи в яростни конвулсии. От устните му се изтръгна писък.

Загубила и последната си капчица сила, аз паднах на земята, борейки се да не загубя съзнание. До мен Шей продължаваше да се гърчи с разкривено лице, докато същността му се разкъсваше на две. Доскоро обикновен човек, сега цялото му същество се разделяше на две части — човек и вълк, истински Страж.

Изтече цяла минута, после още една. Очите ми бяха отворени, ала нито виждах, нито бях в състояние да помръдна. Трудно ми бе дори да дишам, струваше ми се, че черни вълни се надигат да ме погълнат. Тишината на пълното, безвъзвратно забвение започваше да се стеле в пещерата.

„Вече е твърде късно.“

Натежалите ми клепачи се затвориха.

Тихо скимтене отекна в мрака, усетих допира на мека козина и чух нокти да дращят по каменния под.

Опитах се да кажа нещо, ала от гърлото ми не излезе никакъв звук.

Нещо меко и топло се допря до разтворените ми устни, гореща струйка докосна езика ми и се стече в гърлото ми. Беше сладка, като див мед.

„Кръв от глутницата.“

— Пий, Кала — прошепна Шей. — Преглъщай, иначе ще се задавиш.

Трябваше да положа голямо усилие, за да накарам тялото си да ме послуша и да преглътне топлата кръв.

— Точно така — Шей погали косата ми. — Не забравяй да дишаш.

След няколко болезнени глътки вече не ми беше трудно да пия; чувствителността започна да се връща в крайниците ми, върна се и

болката, ала бързо утихна. Очите ми се проясниха, земята под мен се успокои. Най-сетне бутнах ръката му настрани и се надигнах.

Шей притисна раната си с длан.

— Достатъчно ли е?

— Така мисля — отвърнах и повдигнах ризата си. — Защо не провериш?

— Да, определено е започнало да заздравява — кимна той и като преглътна мъчително, извърна очи. — Но все още не е особено приятна гледка.

Побързах да си оправя ризата.

— Щом раната е започнала да заздравява, значи всичко ще е наред.

— Чудесно.

— Ти добре ли си? — приближих се до него и го изгледах изпитателно.

— Аха — разкърши врата си. — Болеше. Ужасно. Но сега вече съм добре. — После се намръщи замислено и добави; — Чувствам се различно. Но ми харесва.

— Ти *си* различен. Вече си Страж.

Миг по-късно пред мен стоеше златистокафяв вълк със сиво-зеленикави очи и махаше с опашка.

— Е — усмихна се той, след като си възвърна човешкия облик. — Как изглеждам като вълк? Добродушен? Опасен? Колко съм силен сега?

— О, Господи! — сърцето ми прескочи един удар. — Това е истинска катастрофа!

Усмивката на Шей се стопи.

— Защо? Мислиш, че няма да се справя ли?

— Не е това, Шей. Просто не мога да повярвам, че го направих. Как можах!

— Ти умираше — отвърна Шей. — Нямахме друг избор.

— По-добре да бях умряла. Сега със сигурност си подписах смъртната присъда.

Не един, а двама вълци в Пещерата на Халдис. Аз и този непознат нов вълк.

— Не — отсече Шей. — Не е по-добре. Щеше да умреш, ако не ме беше превърнала в един от вас.

— Сега и твоята миризма ще остане в пещерата, Шей. Как ще я скрием? — взирах се безпомощно в него. — Това, което сторих, е забранено. Нямам право да съм тук, а да те превърна в Страж, е просто недопустимо.

Мисълта ми се насочи към трупа на паяка и към кръвта ми, оросила пода — нищо не можех да сторя, за да залича издайническите следи.

Шей се усмихна накриво.

— Добави го към нещата, които не би трябвало да правиш, но въпреки това си направила. Списъкът взе да става доста дълъг.

— Можеш ли да бъдеш сериозен поне за малко!

— Сериозен съм, Кала — твърдо отвърна той. — Ти ме превърна в Страж и аз се радвам, че го стори. Мислех, че съм те убедил, че няма кой да дойде в пещерата и да надуши вълчите ни престъпления. Колкото до училище, все ще измислим начин да го скрием. Някой ще може ли да забележи разликата?

Отворих уста, за да продължа да споря, но вместо това се замислих над въпроса му.

— Не, стига сам да не се издадеш. Трябва да си много внимателен.

— Какво би могло да ме издаде?

— Не бива да променяш формата си, когато някой може да те види.

— Това е лесно.

— Не толкова, колкото си мислиш — възразих аз. — Всеки път, когато се ядосаш или се почувстваш заплашен, хищническият инстинкт на вълка ще се опита да вземе надмощие. Не допускай зъбите ти да се заострят. Не ръмжи и за Бога, не си изпускай нервите!

— С една дума — да избягвам Рен на всяка цена?

Направих се, че не съм го чула.

— Сега сетивата ти са много по-изострени. Обонянието, слухът.

— Забелязах — засмя се той. — А си мислех, че паякът мирише лошо, още докато бях човек!

— Именно. Не бива да реагираш на неща, които един човек не би усетил.

— Ще се справя. Бива ме да се преструвам — протегна ръце пред себе си, сякаш проверяваше за следи от скритата си вълча

природа. — Е, ще ме научиш ли как да бъда вълк?

Аз кимнах бавно.

— Страхотно! — възкликна той и няколко пъти смени формата си.

— Какво правиш? — изправих се, отърсвайки прахта от дънките си.

— Просто не мога да повярвам колко е лесно! Да си променям формата, имам предвид. Аз съм върколак… Това е върхът!

Не можах да се въздържа и се разсмях, докато коремът не започна да ме боли. Кой знае, може би наистина всичко щеше да е наред. Възторжеността на Шей ме караше да забравя страха. Знаех, че е опасна, ала освен това беше заразителна. Той се усмихна смутено.

— Никога не съм чувала някой Страж да казва нещо подобно — обясних, докато бършех сълзите, избили в очите ми от смях.

— Е, аз съм единствен и неповторим — ухили се той.

— Определено — поклатих глава, без да мога да сдържа усмивката си. — Е, хайде, неповторимият, да вървим да видим какво толкова пазеше чудовищният паяк.

Шей кимна и си нахлузи тениската. Раната от ухапването ми вече бе зараснала и ние продължихме да си проправяме път в мрака. Изведнъж се намръщих — може би очите ми бяха започнали да привикват с тъмнината, но като че ли бе станало по-светло. Шей угаси челника си, но пещерата продължи да грее с топло, червеникаво сияние. Той посочи напред, където тунелът правеше рязък десен завой. Източникът на светлината сякаш идваше иззад ъгъла.

Спогледахме се озадачено и продължихме още по-предпазливо. Аленото омара ставаше все по-ярка, колкото повече се приближавахме до ъгъла. Въздухът стана по-топъл, почти горещ. Шей си свали якето, а аз разкопчах моето, после, след като се огледах неспокойно във всички посоки, пристъпих към завоя. Тъкмо се канех да прекрача в галерията, която започваше от другата страна, когато Шей ме улови за ръката. Обърнах се да го погледна и видях, че се усмихва.

— Да го направим заедно — дръпна ме по-близо до себе си и ние пристъпихме един до друг.

От другата страна на завоя тунелът рязко се разширяваше. По стените на пещерата се плискаха вълни от алена, златиста и оранжева светлина. Когато се вгледах по-внимателно, забелязах, че са покрити с

безброй кристали, които отразяваха неизброимите пурпурни оттенъци, които струяха от средата на помещението.

В центъра на кръглата галерия стоеше, или по-скоро се рееше над пода жена, обгърната от меко сияние. Цялото ми тяло се напрегна, когато погледът й ни откри, ала по устните й се разля усмивка. Очите й се спряха върху Шей и тя протегна ръце към него. Рязко си поех дъх и понечих да го уловя за рамото, ала той пусна ръката ми и тръгна към нея, преди да успея да го спра. Когато го видях да поема протегнатите й ръце в своите, отчаяно исках да изкрещя, ала установих, че не съм в състояние нито да помръдна, нито дори да отворя уста.

Светлината потрепна и лумна с такава сила, че трябваше да затворя очи. После изведнъж угасна, потапяйки всичко в непрогледен мрак. Шей включи челника си и аз неволно подскочих и се хвърлих към него, ужасена, че може да е пострадал.

— Какво стана? — попитах, докато се опитвах да открия дали е ранен. — Защо изтича при нея?

Той примига изненадано насреща ми.

— Не я ли чу?

— Какво да чуя? — не разбрах аз; все още не бях убедена, че странната жена не му е направила нещо.

Замечтано изражение пробяга по лицето му.

— Беше толкова прекрасно. Тя пееше и мелодията беше като песен, която винаги съм знаел, ала не съм чувал от години.

— Какво ти каза?

— Нека Потомъкът понесе кръста — прошепна той. — Кръстът е котвата на живота. Тук почива Халдис.

— Тук почива Халдис? — повторих недоумяващо. В думите му нямаше никакъв смисъл.

Шей сведе очи към ръцете си и аз проследих погледа му. Светлината от челника падна върху шепите му и там видях дълъг, тесен цилиндър с извити краища. На светлината от лампата той хвърляше яркочервени отблясъци, същите, които допреди малко се отразяваха в безбройните кристали по стените.

— Какво е това? — намръщих се аз.

— Халдис — отвърна Шей с хипнотизиращ глас.

— Сигурно — сопнах се. — Но какво представлява?

— Не знам. Не тежи и излъчва топлина. Сякаш е пълен с енергия.

— Така ли?

Посегнах към цилиндъра, но едва го бях докоснала с върха на пръста си, когато изругах и дръпнах ръката си.

— Кала? — гласът на Шей беше пропит с тревога.

— Заболя ме — обясних, като се взирах в цилиндъра, а пръстите ми още пулсираха от болката. — Много. Сякаш нещо ме ухапа. Предполагам, че само ти можеш да го докосваш.

— Само аз? — той сключи пръсти около Халдис и го завъртя в ръката си, като го оглеждаше от всички страни. — Интересно.

— Е, какво представлява? — надзърнах през рамото му.

— Има отвор в единия край. Малък процеп.

Завъртя цилиндъра, така че да го виждам по-добре.

— Има ли нещо вътре? — попитах, мъчейки се да надникна през тесния процеп.

Шей го разтърси леко и го поднесе към ухото си.

— Няма. Но и не е напълно кух. Не знам какво представлява.

— Е, ще трябва да го отложим за по-късно. Време е да изчезваме от планината, преди да е застъпил следващият патрул.

С тези думи го хванах за ръка и го поведох обратно.

— Ще ни проследят ли? — попита той.

— Надали. Сега, когато си Страж, няма да разпознаят миризмата ти. Ще решат, че някой обикновен вълк е навлязъл в територията им.

— Страхотно.

Когато се върнахме до входа на пещерата, приех вълчата си форма. Шей последва примера ми и като тръсна глава, ме погледна въпросително. Гризнах го закачливо по рамото.

— *Хайде, време е да се махаме*.

Той излая и отскочи, свил уши назад, после изскимтя и зари с лапа в снега.

Отне ми само миг, докато разбера какво става.

— *Ако искаш да ми кажеш нещо, трябва да се съсредоточиш и да насочиш мисълта си към мен.*

Само след секунда несигурният му отговор проникна в съзнанието ми:

— *Добре*.

Провесих език във вълча усмивка и се втурнах към прикритието на дърветата. Само веднъж хвърлих поглед назад, за да се уверя, че Шей ме следва, и го видях току зад себе си. Потънахме в гората, проправяйки си път през пресния сняг. Понесохме се надолу по склона, сякаш имахме крила, а снегът хвърчеше зад нас. Слизането от планината бе като пътуване през времето — от зима назад към есен.

— *Чувствам се, сякаш мога да тичам вечно* — изпълненият с благоговение глас на Шей отекна в съзнанието ми.

Аз изджавках и полетях още по-бързо, наслаждавайки се на собствената си сила.

Нощ обгръщаше подножието на планината, когато най-сетне стигнахме до джипа на Шей. Тънки сребристи облаци едва-едва забулваха луната, чиито лъчи хвърляха призрачни сенки между високите борове.

Шей си възвърна човешката форма и се насочи към колата. Бръкна в джоба на якето си и когато се обърна към мен, ключовете издрънчаха в ръката му. Аз също приех човешкия си облик и се приближих до него.

— Да те откарам ли у вас? — попита той.

Вдигнах поглед към луната и потиснах едва въздишка, спомнила си поканата на Рен да ловуваме заедно.

— Предпочитам да потичам. Покрай цялото това висене в библиотеката, напоследък прекарвам твърде много време на закрито.

Той се усмихна.

— Да. Беше невероятно. Сигурно през цялото време ти се иска да си навън.

— Радвам се, че ти хареса.

Приближих се до него. Въпреки промяната, миризмата му си бе същата — уханието на покарали листа, така различна от опиняващия дъх на есенната вечер.

— Още не съм ти благодарила, задето ми спаси живота.

— Е, ти спаси моя на два пъти, така че все още изоставам — засмя се той. — Обаче изобщо не държа да изравня резултата. Предпочитам никога вече да не изпадаш в смъртна опасност, ако можеш да го избегнеш.

— Аз също.

Когато вдигнах очи към него, видях, че ме наблюдава, а сиво-зеленикавите му очи се къпеха в лунните лъчи. Той се пресегна и докосна бузата ми.

— Държиш ли да се прибереш веднага? — попитах и опрях лице в ръката му, тръпнейки от вълнение, че имах цял един нов свят, който да споделя с него. — Уморен ли си?

— Не особено. Още съм прекалено възбуден от всичко, което се случи.

Широка усмивка изви устните ми.

— А гладен ли си?

23

— Стига си хленчил. Вече си на осемнайсет, а се държиш като малко кутре!

Въпреки че забележката ми целеше да го подразни, раздразнението зад нея беше истинско. Ловът изискваше пълно съсредоточаване и опъваше нервите ми.

— *Вината не е у мен* — долетя жаловитият му отговор. — *Никога досега не съм имал опашка. Още не мога да проумея точно каква е функцията ѝ. Отвлича ми вниманието.*

Поспрях на върха на хребета и огледах поляната, ширнала *се* в краката ни. Малкото стадо елени, което бях надушила, пасеше на около километър под нас. Вятърът беше насрещен, така че те дори не подозираха за нашето присъствие и пасяха спокойно на лунната светлина, която посребряваше кафявата им козина.

— *Ще ти се наложи да го проумееш, ако искаш да направим онова, което сме намислили* — все така рязко отвърнах аз.

С няколко скока той се озова до мен и приседна на задните си лапи, провесил език в усмивка.

— *Ще се справя.*

— *Ще видим* — вдигнах муцуна и подуших въздуха. — *Помниш ли какво ти обясних? Елените не са като зайците. Ще трябва да съгласуваме нападението си много добре, ако искаме да успеем.*

Кафявият вълк, в чиято гъста козина проблясваха златисти нишки, зари с лапа в снега, очевидно подразнен от наставническия ми тон.

— *Да, помня. Аз ще прехапя крака му, а ти ще му прегризеш гърлото.*

— *Точно така* — погледът ми обходи малкото стадо. — *Едногодишният елен в десния край. Ще го отделим от останалите и ще го убием.*

Шей пристъпи напред и го огледа изпитателно.

— *Не е ли малко мършав?*

— Само двама сме. Не ни трябва напълно пораснал елен. Освен това току-що изядохме цял заек. Толкова ли си гладен?

Той ми хвърли укорителен поглед.

— Стига само да не намекваш, че не мога да се справя с възрастен елен.

Размахах уши подразнено.

— Това не е състезание. Просто си търсим нещо за ядене.

Той оголи зъби и описа закачлив кръг около мен.

— Щом не е състезание, защо непрекъснато критикуваш вълчите ми умения?

— Не критикувам, обучавам те — уточних, въртейки се, за да следя движенията му.

— Ще получа ли някога отлична оценка, госпожице Тор? — гризна ме той закачливо по рамото.

— Млъквай! — щракнах със зъби, ала той отскочи и като наклони глава на една страна, ме изгледа с престорено огорчение.

Подуших въздуха с пренебрежително изражение.

— Невъзможен си!

Опитах се да оголя зъби заплашително, ала вместо това изплезих език в усмивка.

— Хайде, Маугли. Да вървим да убием Бамби.

Смехът му отекна в съзнанието ми.

— Даваш ли си сметка, че объркa сравненията? И то от филми на Дисни! Достойно за съжаление, Кала!

Обърнах се и предпазливо заслизах по билото. Шей вървеше плътно след мен, не по-малко безшумен, докато си проправяхме път между дърветата. Промъквахме се под прикритието на боровете, които обграждаха малката долчинка. Елените все още не ни усещаха и спокойно риеха с копита в снега, в търсене на паша.

— Готов ли си? — попитах, без да поглеждам назад.

— Винаги.

Изскочих измежду дърветата. Подплашени, елените се пръснаха във всички посоки, а аз се заех да отделя набелязаната жертва от останалите. Щракнах със зъби към краката му, за да го принудя да свие наляво, а Шей се втурна иззад мен и с един мощен скок връхлетя върху животното и заби зъби в ахилесовото му сухожилие. Еленът изрева от болка и залитна. Алена кръв обагри снега, когато той се опита да

избяга, въпреки осакатяващата рана. Следващият му рев бързо отстъпи място на задавен стон, когато челюстите ми се сключиха около гърлото му. Гореща течност с металически привкус изпълни устата ми и ме накара още по-здраво да стисна зъби. Младото животно потрепери и се отпусна безжизнено на земята.

Шей се доближи до трупа, помахвайки с опашка.

— *Добра работа.*

Устата ми още беше пълна с топла кръв, стомахът ми изкъркори. Хвърлих поглед към Шей.

— *Първо дамите* — той сведе глава почтително и аз забих зъби в убитото животно.

Шей отиде от другата страна и също започна да къса парчета от още топлото тяло.

— *Вкусно е* — облиза муцуна след малко.

— *По-вкусно от заешкото?* — попитах, като отхапах голям къс месо.

Шей наклони глава на една страна и размаха уши.

— *По-добро от вечеря и кино* — оголи зъби от удоволствие, откъсвайки поредния залък.

Беше се стреснал, когато му предложих заедно да идем на лов, но точно както бях предположила, достатъчен му бе един заек, за да осъзнае, че за един вълк желанието да ловува и да яде сурово месо е напълно естествено.

Когато и двамата се заситихме, се огледах наоколо. Небето над долчинката започваше да просветлява, последните нощни сенки бавно порозовяваха.

— *Време е да се прибираме* — подхвърлих, докато обикалях неспокойно около оглозганите кости на елена.

— *Май наистина е доста късно* — изправи се на крака Шей.

— *По-скоро рано. Слънцето скоро ще изгрее. Да се връщаме при колата ти.*

Все още бяхме далеч от джипа, когато Шей изведнъж прие човешката си форма. Макар и учудена, последвах примера му. Вълчата козина предпазваше от студа много по-добре, отколкото човешката кожа и дебелите дрехи. Свъсих се и увих якето си колкото се може по-плътно, когато поредният порив на ледения вятър ме накара да настръхна от студ.

— Какво има?

— Мислех си за Халдис — обясни Шей, като подръпваше нервно ципа на якето си. — Трябва да разберем какво представлява.

Погледнах към джоба, където беше прибрал странния предмет.

— В библиотеката не е сигурно. Търсачите очевидно ни бяха наблюдавали, преди да ни нападнат.

— Съжалявам, знам, че е студено — каза Шей и в очите му проблесна загриженост, когато потръпнах и взех да разтривам ръце. — Но трябва правилно да разчета изражението ти, а все още не ме бива особено с вълчия език на тялото.

— Защо ти е да разчиташ изражението ми? — попитах и понечих да пристъпя към него, но спрях, когато го видях да се отдръпва.

— Защото планът ми няма да ти хареса и искам да знам, ако се каниш да се нахвърлиш отгоре ми. Така че да мога да отскоча навреме.

Разсмях се, ала той остана сериозен.

— Мислиш, че ще те нападна? — изгледах го любопитно.

Шей бавно си пое дъх.

— Трябва ни повече информация, нали така?

Понамръщих се, но кимнах.

— Само че градската библиотека не ни върши работа; училищната също не става…

— Аха — любопитството ми нарасна, когато по лицето му се изписа пресметливо изражение.

Шей отстъпи още повече; ако се беше отдалечил още малко, щеше да му се наложи да вика, за да го чуя.

— Даже не искам да си представям какво си намислил! — промърморих аз.

— Обещай ми, че няма да избухваш, преди да си ме изслушала докрай — погледът му се стрелна към пътеката, отвеждаща до паркинга, сякаш се опитваше да прецени колко време ще му трябва, за да стигне до колата си.

Опасна усмивка изви ъгълчетата на устата ми.

— Обещавам.

— Чудесно — Шей изобщо не звучеше убеден. — Какво ще кажеш, ако почерпим информация направо от извора?

— Извора?

— Книгите им.

— Не те разбирам — намръщих се и той изпъна рамене.

— Ще използваме библиотеката в имението „Роуан“.

Ледена тръпка пробяга по тялото ми, но тя нямаше нищо общо със студения вятър.

— Моля те, кажи ми, че се шегуваш.

— Знаеш, че говоря сериозно.

— Нямам намерение да влизам в имението „Роуан“.

— Защо не?

— Не мога да повярвам, че изобщо ми го предлагаш!

Шей направи крачка към мен.

— Слушай, Кала. Вуйчо ми непрекъснато пътува. Няма кой да ни хване, а информацията в библиотеката ни трябва. Не смятам, че „Войната на всички против всички“ е единствената книга, която вуйчо ми не иска да виждам.

— И именно поради тази причина е прекалено опасно да тършуваме там — възразих аз.

— Боск дори не предполага, че мога да отключа вратата на библиотеката, когато си поискам. През цялото време съм сам. Идват да почистват къщата единствено във вторник и неделя. Няма да го направим във вторник, а пък в неделя ти така или иначе патрулираш. Никой няма да разбере, ако потърсим информацията, която ни трябва, в някой от останалите дни.

— Не съм сигурна…

— Нали Лоуган ти е казал, че трябва да прекарваме време заедно?

— Да, но…

— Не смяташ ли, че би изглеждало подозрително, ако никога не те поканя у дома си?

— Може би — намръщих се аз.

— Със сигурност — ухили се той.

— Нямаш намерение да се откажеш, нали?

— Определено не!

Въздъхнах дълбоко.

— Е, какво решаваш? — попита той.

— Май ще се наложи да извадя списъка. По всичко личи, че ще трябва да добавя още едно нарушено правило.

— Така те искам, момичето ми!

— Не момиче. Алфа.
— Все тая.

24

Първият учебен ден след превръщането на Шей в Страж мина без неприятности. Най-голямата опасност дойде в часа по философия. С влизането на Рен в стаята, Шей настръхна и сянката на вълчата му форма надвисна над него, ала аз очаквах подобна реакция и го изгледах заплашително, докато той не се овладя. До края на часовете почти бях започнала да споделям увереността му, че експедицията ни до Халдис ще си остане в тайна. Оптимизмът ми обаче не трая дълго.

Разбрах, че нещо не е наред, в мига, в който прекрачих входната врата. Отвратителната воня на призраците ме блъсна още с влизането и аз се закашлях. Поколебах се дали да не изляза и да се върна през задната врата, за да не ми се налага да минавам през кухнята, ала вече беше късно.

— Това трябва да е тя.

„О, Господи! Те знаят. Това е краят.“

Сърцето ми прескочи няколко удара. Никога досега този глас не бе звучал у дома. Когато пристъпих в гостната, Ефрон Бейн седеше в кожения стол на баща ми и ми се усмихваше широко.

— Чакахме те, Кала — каза той. — Сигурно си доста заета, щом се прибираш чак сега. И то когато утре си на училище. Надявам се, че не си се забъркала в някакви неприятности.

Ефрон не беше сам. Освен призраците, които витаеха около раменете му, на дивана се бяха разположили Лоуган и Лумин.

„Какво търсят тук?“

Опитах се да престана да мисля за превръщането на Шей в Страж, защото не исках да усетят страха ми.

— Изпълнявах нареждания — хвърлих поглед към Лоуган, който кимна. — Както ми каза.

— Да, и аз така чувам — отвърна той. — Рен дори смята, че си ги взела твърде присърце.

„Нима ще трябва да престана да излизам с Шей само защото Рен ревнува?“

— Ако съм те разбрала погрешно… — започнах аз.

— Не, не. Убеден съм, че си самата невинност, скъпа Кала — разсмя се Лоуган. — Рен просто настръхва при самата мисъл, че някой мъж е близо до теб. Но той си е такъв. Продължавай в същия дух, справяш се отлично.

— Да, Лоуган — измърморих аз.

— Ето ни и нас — изчурулика майка ми, понесла сребърен поднос с прибори за чай и миниатюрни кифлички. — Добре дошла, Кала. Както виждаш, имаме гости. Баща ти, разбира се, патрулира.

Кимнах. Мама не изглеждаше притеснена. Може пък все още да не бяха разбрали, че паякът им е бил убит. Но ако не са дошли, за да ме накажат, какво правят тук?

Отвън долетя шум от захлопване на автомобилна врата.

— А, ето ги и последните от малката ни групичка — каза Лумин, докато си избираше порцеланова чашка.

„Още гости?“

На входната врата се почука.

— Кала, ще отвориш ли, докато аз се погрижа за чая? — помоли майка ми и аз с нарастваща тревога забелязах нервните й движения.

„Кой ли може да е?“

Когато отворих вратата, на прага стояха двама мъже. Единия познавах отлично, за другия само бях чувала. И то — нищо хубаво.

— Това трябва да е Кала — бащата на Рен плъзна бавен поглед по тялото ми. — Е, поне не ти пробутват някоя грозотия, момчето ми. Никак не е зле, нали?

Не можах да се сдържа и изръмжах насреща му.

Той се разсмя и хвърли поглед на Рен.

— Пък и характер има. Това е добре. Тъкмо ще ти е още по-забавно да я укротиш.

Приковал очи в изтривалката, Рен не каза нищо. Емил Ларош ме заобиколи и пристъпи в стаята, като оглеждаше всичко толкова внимателно, сякаш се канеше някоя нощ да обере къщата. Имаше късмет, че баща ми бе на обиколка в планината. Толкова бях погълната от усилието да не зяпна след Емил с широко отворена уста, че почти не забелязах как Рен пристъпи до мен и ме целуна по челото.

— Радвам се да те видя — прошепна и улови ръката ми.

Измърморих някакъв поздрав, все още загледана в баща му. Никога досега не бях срещала Емил Ларош. Преди ние да започнем да излизаме заедно, двете глутници гледаха пътищата им да не се пресичат. Бащата на Рен изобщо не приличаше на сина си. Докато Рен беше силен и строен, Емил беше нисък и набит, с яки мускули, които сякаш напираха да скъсат тесните му дрехи. За разлика от Рен, който имаше тъмна коса и оловносиви очи, косата на баща му приличаше на сламена рогозка, а бледите му очи бяха с цвета на замръзнал поток.

— Наоми! — излая той, когато видя майка ми. — Ти си истинска радост за очите!

— Емил — отвърна майка ми, като сведе поглед. — Да ти предложа нещо за пиене?

— Стига да е по-силно от това тук — той посочи чая на масата.

— Разбира се — отвърна майка ми и се запъти към кухнята.

— За мен също — провикна се Ефрон след нея, преди да се усмихне на Емил. — Браво на теб.

— Моля, няма защо — Емил се облегна на стената до Ефрон. — Добър вечер, господарке, млади господарю.

— Благодаря ти, че дойде, Емил — отвърна Лумин, докато разбъркваше чая си. — Давам си сметка, че подобна среща е нещо невиждано досега.

В този миг майка ми се върна, носейки питиета за Емил и Ефрон. Погледът й обходи стаята и тя сви устни.

— Ще донеса още столове.

— Няма ли да седнеш на скута ми? — попита Емил и изпразни чашата си на един дъх.

Изгледах го, без да мога да повярвам на ушите си, ала Ефрон се разсмя от сърце и дори Лоуган изхихика тихичко. Лумин сви неодобрително устни, но продължи да отпива от чая си, без да каже нищо.

— Най-добре да донеса бутилката — промърмори майка ми, когато Емил бутна празната си чаша в ръцете й, и се върна в кухнята.

С моя помощ двете пренесохме кухненските столове в хола, след което се настаних близо до Рен, чудейки се какво, по дяволите, става.

— Жалко, че Стивън го няма — започна Лумин.

— Да, истинско безобразие — изсумтя Емил и се разположи в един от столовете. — Минаха няколко години, откакто не сме му

удряли една хубава битка.

— По-полека, приятелю — намеси се Ефрон. — Ще имаме нужда и от двете глутници, така че ще ти се наложи да забравиш предразсъдъците си.

— Какво е станало? — попита майка ми, докато подаваше бутилката уиски на Емил.

— Мислим, че е имало произшествие в Халдис — обясни Лумин. — Може да се окаже, че сме закъснели с формирането на новата глутница.

Опитах да си придам безучастен вид, въпреки ужаса, който запълпли по гръбнака ми.

„Знаят!“

— Нищо не видяхме, докато патрулирахме — каза Наоми.

— Случило се е в самата пещера — обясни Лумин. — Една от последните защити може да е била обезвредена. Няма как да сме сигурни без разследване. Лоуган?

„Все още не знаят всичко. Колко ли ще им отнеме, докато открият цялата истина?“

Лоуган се обърна към нас с Рен.

— Утре няма да ходите на училище. Искам новата глутница да провери местността около входа на пещерата. Не влизайте много навътре. Ще разберете, ако сте я обезпокоили.

— Нея? — обадих се, мъчейки се да прикрия учудването си.

— За разлика от вас, тя е нещо като домашен любимец — подсмихна се Лоуган. — Крайно смъртоносен любимец, който брани пещерата. В случай че нещо успее да се промъкне покрай верните ни Стражи, естествено.

— Ще ни нападне ли? — попита Рен.

— Несъмнено. Ето защо искам само да проверите обстановката и да ми докладвате. Тя никога не напуска бърлогата си. Ако я откриете жива, просто си вървете, тя няма да ви преследва извън пещерата. Ако нещо я е сполетяло, ще трябва да разберем какво. Разделете се на две. Изпратете няколко вълци, които да проучат самата пещера, а останалите нека разузнаят кой или какво се е навъртало край нея. Трябва да знаем, ако Търсачите са наблизо.

— Какво представлява тя? — попита Рен и още по-силно стисна ръката ми.

— Не искам да ви развалям изненадата — отвърна Лоуган. — Но наистина е впечатляваща.

Аз също стиснах ръката на Рен, но само за да не се разтреперя от глава до пети. На всяка цена трябваше да съм един от вълците, които щяха да влязат в пещерата. Всъщност трябваше да съм единственият вълк. В противен случай… дори не ми се мислеше какво щеше да стане в противен случай.

— И искате да отидем утре, така ли? — попитах, като се опитах гласът ми да прозвучи спокойно.

— Да — каза Лоуган. — Трябва да действаме незабавно. Ако Търсачите са успели да пробият защитата ни, трябва още сега да направим някои промени.

— Ще се обадя на останалите веднага щом се прибера — обеща Рен и ме погледна. — Съгласна ли си, Кала?

Преди да успея да кажа каквото и да било, Емил изръмжа:

— Не се нуждаеш от разрешението й, момче.

— В добрите обноски няма нищо лошо, Емил — сгълча го Лумин. — Досега Кала се справя прекрасно с водачеството на младите вълци на Найтшейд. Рен постъпва много разумно, когато иска мнението й.

Емил измърмори нещо над чашата си и Ефрон се изхили.

— Съгласна съм — отвърнах аз.

Трябваше да измисля как да направя така, че само аз да бъда изпратена във вътрешността на пещерата.

— Ще се видим на зазоряване, нали? — стисна ръката ми Рен. — В подножието на планината.

Кимнах и Лумин се изправи, като си оправяше полата.

— Отлично. Първото ви изпитание. Не ни разочаровайте.

— Никога — промърмори Рен.

— Много добре — усмихна се Ефрон. — Не ни остава друго, освен да ви пожелаем хубава вечер.

— Благодаря за чая, Наоми — каза Лумин. — Умението ти да посрещаш гости е несравнимо.

Майка ми направи лек реверанс.

Лоуган тръгна към вратата, но преди това поспря пред нас с Рен:

— Успешен лов.

Призраците безшумно се понесоха след тях. Входната врата се затвори и Рен също стана, баща му обаче си наля още едно питие, след което подаде бутилката на майка ми.

— За доброто старо време?

— Не, благодаря — отвърна тя.

— Няма ли да си тръгваме? — намръщи се Рен, местейки поглед между баща си и майка ми.

— Не мисля, че е особено възпитано да оставим две толкова прекрасни дами сами, след като Стивън го няма, за да ги защитава.

С тези думи Емил се приближи до майка ми и прокара пръсти през косата й. Тя пребледня, но не помръдна.

— И сами можем да се грижим за себе си — сопнах се аз.

— Не така, както един мъж може — Емил прокара пръст по бузата на майка ми. — Наоми, с какви врели-некипели си напълнила главата на това момиче? Надявам се, че няма да създава неприятности на момчето ми, или греша?

— Кала ще бъде чудесен партньор — отвърна майка ми. — Достойна за сина ти.

Погледнах я изумено. Не разбирах защо просто не го отблъсне. Добре знаех колко е силна — може и да не бе в състояние да го надвие в двубой, но със сигурност можеше да го задържи далеч от себе си.

— Чудесен партньор — повтори Емил. — Също като майка си, предполагам. Ти си добро момиче, Наоми. Знаеш къде ти е мястото. Винаги ми се е струвало жалко, че не сме по-добри приятели.

— Благодаря — прошепна тя, но ръцете й трепереха.

— Нощта едва сега започва — продължи Емил и докосна ухото й с устни. — И е пълна с възможности. Можем да наваксаме изгубеното време.

— Как смееш! — скочих аз на крака. — Не я докосвай!

Емил рязко се обърна, оголил зъби:

— Рение, отведи малката си кучка в стаята й!

— Никъде няма да ходя! — единствено ръката на Рен върху рамото ми ме задържа да не се нахвърля върху баща му.

— Татко, да си вървим. Късно е и мисля, че започваме да злоупотребяваме с гостоприемството на семейство Тор — тихо каза Рен. — Стивън скоро ще се върне от патрул.

— Предполагам, че е така — усмивката на Емил ми заприлича на светлината от връхлитащ влак. — Би било добре да му поднеса почитанията си.

— Имам страшно много домашни, а и нали трябва да се обадя на всички от глутницата за утрешния поход до Халдис — добави Рен. — Наистина ми се ще да си тръгнем още сега. Моля те.

— Откъде се извъди толкова добросъвестен, момче — Емил допи питието си и шумно остави празната чаша върху облегалката на стола. — За мен беше удоволствие, Наоми.

— Ще се видим утре — каза Рен и без да ме поглежда, последва баща си навън.

Майка ми се изправи и оправи блузата си.

— Най-добре да разтребим — каза тя и се зае да подрежда чаши върху подноса.

— Мамо, нищо ли няма да кажеш?

— Какво имаш предвид, скъпа?

— Защо остави Емил да се държи с теб по този начин?

— Той е алфа, Кала — отвърна майка ми, без да среща погледа ми и без да престава да събира приборите. — Те са си такива.

— Татко не е такъв!

— Така е — съгласи се тя и вдигна натоварения поднос; аз я последвах в кухнята. — Но Ефрон и Лумин имат различни възгледи за това какво очакват от своите алфи. Лумин държи на стоицизма и разбира се, на…

— Финеса — довърших вместо нея. — Как можах да забравя!

Майка ми се усмихна унило.

— Докато Ефрон предпочита алфа-мъжкари, които… пипат по-здраво.

— Така ли му казваш? — изръмжах. — Защото според мен Ефрон и Емил не са нищо повече от двама развратници!

— Не ставай вулгарна, Кала — скастри ме майка ми. — Не ти отива.

— Ще кажеш ли на татко?

Тя натрупа съдовете в умивалника.

— Разбира се, че не. Той и без това ненавижда Емил, а ти чу, че точно сега сътрудничеството помежду ни е от жизненоважно значение.

Не можем да допуснем алфа-вълците да се хванат за гърлата, докато подготвяме нова защита. Много са глупави в това отношение.

— Глупави?! Никой, освен татко, няма право да те докосва!

— Никой *по-низш* не може да ме докосва. Тук става въпрос за двама съперничещи си алфи. Нещо, с което на теб, надявам се, няма да ти се наложи да се справяш. Емил е готов да поеме всякакви рискове, само и само да предизвика баща ти. Винаги му се е искало да докаже, че той е по-силният. А откакто Корин бе убита, нещата още повече се влошиха.

— Но…

Майка ми вдигна ръка.

— Достатъчно, Кала. Всичко свърши.

— Значи това е прословутият ви финес? — не можах да сдържа гнева си. — Да се държите като курви с всеки мъж, който се отбие в гостната ви?

Намерих се на пода, преди дори да осъзная, че ме е ударила. Бузата ми пулсираше от болка.

— Слушай внимателно, Кала — надвеси се тя над мен, все още стискайки юмруци. — Казах ти веднъж и повече нямам намерение да обяснявам постъпките си пред теб. Емил не е обикновен мъж. Той е алфа-мъжкарят на Бейн. Не можеш да се противиш на един алфа, дори когато принадлежиш на друг. Така излагаш живота си на опасност. Разбираш ли?

Все още прекалено замаяна, не можах да отговоря.

— Разбираш ли ме? — повтори майка ми с поглед, какъвто не бях виждала в очите й дотогава.

— Да, мамо — прошепнах аз.

— Сигурно си уморена — лицето й придоби обичайното си нежно изражение. — Щом свърша тук, ще ти приготвя ваната и ще направя чай от лайка. Предстои ти важен ден.

Кимнах сковано и поех по стълбите. От затворената стая на Ансел се носеше музика. Майка ми трябва да го бе изпратила в стаята му при появата на Пазителите.

„Не е чул нищо от разиграното се долу.“

За миг се поколебах дали да не почукам на вратата, ала после се отказах и се отправих към своята стая. Нека малкият ми брат запази мечтите си за щастие и истинска любов още мъничко. Избухнах в плач

още щом затворих вратата след себе си, чудейки се с колко време разполагам, преди майка ми да се появи с чая и кога ли Пазителите ще открият докъде се простира предателството ми.

25

— Не може всички да влезем в пещерата!

Останалите от Найтшейд бяха приковали умолителни погледи в мен, докато кръстосвах напред-назад в подножието на стръмния склон в очакване на Рен и неговите вълци. Бледите лъчи на зората хвърляха червеникаво-оранжеви отблясъци върху голата земя, които ми напомняха за Халдис. Потръпнах и се замислих за загадъчния предмет, който бе истинската причина за този патрул и за който останалите дори не подозираха. Никой от тях не биваше да влезе в пещерата. Напоена с миризмата ми, както и с мириса на непознатия вълк, тя щеше да издаде тайната ми и аз бях готова на всичко, за да го предотвратя.

— Ама нали Лоуган държал вътре някакво ужасяващо създание! — възкликна Фей. — Няма да е честно, ако всички не му хвърлим едно око. Бас държа, че е страховищно!

— Кажи ми, че не съм те чула правилно! — обади се Брин и Фей й хвърли смразяващ поглед. От онази вечер в „Бърнаут“ двете непрекъснато се караха.

— Не става въпрос за това, дали е справедливо или не — сопнах се аз. Мърморенето им започваше да ме изнервя. — Това е заповед. Ако не ти харесва, можеш да се обърнеш към Рен, когато се появи.

„А аз ще се погрижа Рен да изпрати мен в пещерата.“

Леко шумолене в храстите извести пристигането на Рен и останалите. Когато ни видяха, петимата вълци един по един приеха човешките си форми. Рен го стори последен.

— Какво става? — попита той.

— Моите вълци смятат, че са дошли да разглеждат забележителности, а не да вършат работа — казах аз.

— Не е… — опита се да възрази Фей.

— Млъквай, Фей! — срязах я аз.

Снощното посещение на Пазителите и бащата на Рен беше свело търпението ми до минимум.

Рен се разсмя и махна към останалите от глутницата си:

— Не се тревожи, Лили. И моите говорят единствено за създанието в пещерата.

— Страхотно — промърморих аз. — Защо да не отида сама? И без това е по-важно да проверим периметъра, който охраняваме. На всяка цена трябва да разберем какво е успяло да се промъкне в планината, без да го усетим.

— Кала е права — заяви Рен на висок глас, така че всички да го чуят. — Патрулът е много по-важен от онова, което е в пещерата.

Неколцина от вълците се опитаха да протестират, ала сърдитото ръмжене на Рен бързо ги накара да замълчат.

— Ето защо смятам лично аз да отида в пещерата — продължи той.

— Ама… — понечих да възразя, мъчейки се да скрия обзелата ме паника.

— Няма да повтарям — отсече Рен, без да ми обръща внимание. — Кала ще потърси следи от присъствието на Търсачи около пещерата. Брин и Ансел, вие идвате с мен. Останалите — правете каквото Кала ви каже и ако чуя някакви оплаквания, ще отговаряте пред мен. Ще ви настигнем, след като проверим пещерата, и ще покрием останалата част от периметъра заедно.

Никой не каза нищо, дори аз преглътнах изумения си отговор. Брин и Ансел? Не разбирах защо бе избрал двама от моята глутница, вместо да вземе двамина от своята. Така поне можех да ги разпитам за случилото се в пещерата след това.

Макар и не по-малко изненадани, Брин и Ансел побързаха да последват примера на Рен, който междувременно беше приел вълчата си форма. Аз сторих същото и останалите насочиха вниманието си към мен, макар че Дакс, чието лице беше придобило нещастно изражение, все пак хвърли един бърз поглед на Рен.

— *Ще го направим така* — изпратих мисълта си към тях. Макар и обзета от страх, не биваше да забравям, че съм алфа. — *Ще проучим вътрешния периметър, като описваме все по-широки окръжности, а след това ще се насочим на юг. Мейсън, Нев, Сабин и аз ще тръгнем на запад, Дакс, Фей и Козет — на изток. Така ще покрием възможно най-много територия, без да се засичаме. Някакви въпроси?*

Чувствах се гузна, задето се бях сопнала на Фей преди малко и се надявах да компенсирам, като я сложа в един отряд с Дакс.

— *Добре тогава. Да тръгваме* — наредих, когато всички сведоха муцуни в знак на съгласие.

Водени от Фей, Дакс и Козет поеха по отредения им маршрут. Тъкмо се канех да поведа останалите в обратната посока, когато гласът на Рен проникна в съзнанието ми.

— *Кала?*

— *Какво има?* — заковах се на място и наострих уши. Явно бе, че Рен бе насочил мисълта си само към мен.

— *Извинявай, ако ти дойде изневиделица, но е важно да свикнем да патрулираме като една глутница. Ще се грижа добре за Брин и Ансел.*

— *Разбира се. Благодаря.*

— *Сигурен съм, че няма да пропуснеш нищо кой знае колко вълнуващо в пещерата. Ще ти съобщя какво сме открили веднага щом мога.*

Гласът му затихна така внезапно, както се бе появил. Какво ли щяха да открият?

— *Никакво размотаване!* — страхът и раздразнението ме накараха да щракна със зъби към Мейсън, ала мисълта ми бе насочена и към останалите. — *Да вървим.*

— *Хей!* — възмути се Мейсън. — *Досега теб чакахме.*

— *Това не е извинение* — размахах опашка, като ми се искаше да почувствам нещо друго, освен свития си на топка стомах.

— *Нали ти казах, човече* — разнесе се тихият глас на Нев. — *Винаги съм знаел, че е истински тиранин.*

Сабин седеше безмълвно на мястото си, в очакване на нареждания. Зачудих се какво ли си мисли.

Смехът на Мейсън и Нев ехтеше в съзнанието ми, докато се носехме нагоре. Двамата се гонеха по склона, хапеха се закачливо и непрекъснато се изпреварваха един друг, за да застанат начело, ала на мен препускането на воля не ми носеше никаква радост.

Едва преди броени дни двамата с Шей бяхме надвили паяка на Лоуган и бяхме изнесли Халдис от пещерата. По време на битката бях изгубила много кръв и не знаех дали е попила в земята, или пък бе опръскала каменните стени. Може би миризмата на паяка щеше да прикрие моята? Или пък не? Какво ли щеше да стори Рен тогава?

Една катерица се стрелна пред мен и аз щракнах със зъби.

— *Добре ли си?* — гризна ме Мейсън закачливо.

— *Главоболие* — отвърнах. — *Нека позабавим темпото. Време е да започнем да търсим следи.*

Разпръснахме се и продължихме по-бавно, допрели носове до земята, в търсене на миризми, които нямаха място тук, и улики, които знаех, че няма да открием. Съзнанието, че няма да намерим нищо друго, освен следи от присъствието на Шей и мен самата, правеше задачата неимоверно скучна. Улових миризмата на Шей още в самото начало и тъй като знаех, че Нев, Мейсън и Сабин няма да могат да я разпознаят, прилежно ги поведох по нея, като през цялото време се питах какво ли се случва в пещерата.

— *Може ли да си уловим нещо за ядене?* — гласът на Мейсън прекъсна мислите ми. — *Ей там мярнах една яребица, а умирам от глад. Пък и тук няма да намерим нищо. Очевидно е, че някакъв обикновен вълк се е лутал насам.*

Макар да го бях очаквала, заключението на Мейсън ме изпълни с облекчение.

— *Аз също не надушвам нищо друго* — обади се Нев. — *И аз гласувам за това, да хапнем. Но не яребица. Мразя, когато по езика ми полепнат пера. Какво ще кажете за заек? Много обичам заешко.*

— *Вие двамата трябва да се съсредоточите върху задачата* — *сопна се Сабин. — Ще ядем, след като приключим с обиколката. Ако насам се навърта нова глутница, трябва да ги прогоним, иначе ще стане прекалено оборкващо.*

— *Бил е само един-единствен вълк, Сабин. Стига си се докарвала пред Кала* — отвърна Нев. — *Не забравяй, че и преди съм ловувал с теб. Ти първа ще се нахвърлиш върху всеки заек, който ни се изпречи.*

Сабин изсумтя презрително.

— *Как ли пък не!*

Моят стомах също бе започнал да се обажда, напомняйки ми, че от часове изпълнявахме безсмислената си задача.

Тъкмо се канех да отговоря, когато силен звук ме накара да се закова на мястото си. Дългият, протяжен вой на Рен отекна в кристалния планински въздух и ни призова да се върнем. Цялото облекчение, обзело ме при мисълта, че самоличността на Шей бе останала неразкрита, се изпари. Само след няколко минути щях да се

изправя срещу Рен, а нямах никаква представа какво е открил в пещерата.

— *Може би това е гонгът за обяд?* — подхвърли Мейсън и се обърна по посока на звука.

— *Да идем да видим какво иска* — наредих и ги поведох обратно.

Когато стигнахме, заварихме Рен, Брин и Ансел да ни чакат. Козината ми настръхна, когато видях мястото, което Рен бе избрал за срещата ни — същата поляна, където за първи път спасих живота на Шей. Нямах никакво желание да я деля с никого и разсеяно разрових пръста с лапа, обзета от внезапно желание да бъда с Шей, а не с глутницата си. Опитвайки се да не изглеждам уплашена, предпазливо пристъпих към Рен. Той изглеждаше спокоен и мълчаливо очакваше завръщането на останалите.

Не след дълго Фей и Козет се показаха измежду дърветата.

— *Къде е Дакс?* — въпросът на Рен отекна в съзнанието на всички ни.

— *Огладня* — отвърна Фей и хвърли поглед през рамо.

В този миг Дакс излезе от гората, теглейки току-що убит елен след себе си.

— *Ура за Дакс!* — възторжен, Нев се спусна към него и като заби зъби в бута на убитото животно, помогна на Дакс да го довлече до нас.

Провесил език, Ансел се насочи към него.

— *Първо алфите* — изръмжа Дакс насреща му и Ансел легна на земята, прилепил уши до главата си.

— *Извинявай, Рен.*

— *Няма нищо* — Рен дойде до мен с мека стъпка и докосна муцуната ми със своята. — *Гладна ли си?*

Без следа от враждебност, той отърка муцуната си в моята. А може би не беше открил нищо? Поуспокоена от дружелюбното му държание, изведнъж усетих, че стомахът ми къркори от миризмата на прясно месо.

— *Май да.*

— *Коя е любимата ти част?* — побутна ме той към елена.

Мирисът на топла кръв прогони раздразнението ми и аз се облизах.

— *Ребрата.*

— *Давай тогава.*

Без да чакам втора покана, забих зъби в пресния труп. Рен се настани до мен и се зае да къса парчета месо от рамото на животното.

Останалите от глутницата също се доближиха и започнаха да се хранят, като гледаха да не ни пречат.

— *Знам, че всички се наслаждавате на вкусния елен* — Рен изпрати мисълта си към нас, без да спира да се храни. — *Но трябва да ви съобщя някои неща.*

— *Какво открихте в пещерата?* — попита Дакс с муцуна, от която капеше кръв.

— *Няма да повярвате!* — обади се Брин, а космите по гърба й настръхнаха.

— *Много голям и много мъртъв паяк* — отвърна Рен, докато откъсваше един от краката на елена от ставата.

— *Звучи отвратително* — Сабин се поотдръпна от нас, дали защото не беше гладна, или защото от мисълта за мутиралия паяк беше изгубила апетит.

— *Колко голям?* — попита Мейсън.

— *Три път по-голям от Дакс* — отвърна Ансел и облиза муцуната на Брин.

— *Това ли е представата на Лоуган за домашен любимец?* — изръмжа Нев и яростно заби зъби в хълбока на елена.

— *Според мен е бил по-скоро страж, отколкото домашен любимец* — каза Рен.

— *Радвам се, че Лоуган има такова голямо доверие в способността ни да отбраняваме пещерата* — изсумтя Сабин и Рен оголи зъби насреща й.

— *Както и да е, паякът е мъртъв, а Лоуган ме помоли да го повикам незабавно, ако открием, че пещерата вече не се охранява.*

— *Кога те е помолил?* — вдигнах поглед към него; изобщо не си спомнях подобно нещо.

— *Обади ми се сноща, след като си тръгнахме от вас.*

Положих глава върху лапите си, чудейки се колко ли пъти занапред Рен ще получава нареждания, за които няма да знам.

— *Никак не се зарадва, когато му казах* — продължи Рен. — *Баща ми, Лоуган и Ефрон вече идват насам. Искат да проверят още нещо, но то не ни засяга.*

Халдис. Изправих се и закрачих около глутницата, потънала в мисли. Идваха да проверят Халдис. Нямаше съмнение.

— *А вие открихте ли нещо?* — попита ни Рен.

— *В планината се е навъртал вълк единак* — протегна се Фей и разтръска козината си. — *Още не съм го виждала, миризмата беше нова. Нищо друго.*

Шей. Те също са се натъкнали на следите на Шей. Козината на гърба ми настръхна.

— *Ни помен от Търсачи обаче* — добави Дакс и преглътна огромен къс месо.

— *Ние също не намерихме нищо* — каза Нев и се отпусна на задните си лапи.

— *Нито заек дори* — подхвърли Мейсън и закачливо го гризна по ухото.

— *Ще продължим да търсим следи и докато слизаме, за всеки случай* — нареди Рен и се отдалечи от елена, от който бяха останали само костите. — *Брин, ти върви с групата на Дакс, аз също ще дойда с вас. Ансел, ти ще си с Кала.*

— *Ти си шефът* — отвърна Ансел и наклони глава, за да се почеше зад ухото със задната си лапа.

Глутницата се раздели и се насочи към гората.

— *Ей сега идваме и ние* — догони ги мисълта на Рен. — *Първо трябва да поговоря с Кала.*

В продължение на няколко секунди гледах как останалите потъват между дърветата, след това се обърнах към Рен.

— *Какво има?*

Той се приближи до мен и прикова тъмните си очи в моите.

— *Защо си била в пещерата?*

Пулсът ми се ускори, но се помъчих да си придам нехаен вид.

— *Не знам за какво говориш* — отвърнах, като душех нехайно пръстта.

Рен се хвърли напред и ме повали по гръб. Опитах да се претърколя, ала той ме притисна към земята и сключи зъби около врата ми. Натискът беше толкова силен, че ми беше трудно да дишам.

— *Познавам мириса ти, Кала. Била си вътре. Преди два, може би три дена.*

Изритах го и се опитах да го одера.

— Пусни ме!

— Несъмнено Брин и Ансел също са го усетили, но казаха, че не надушват нищо, което означава, че са ме излъгали, за да те прикрият. Да не се опитваш да разцепиш глутницата? Наистина ли искаш да ми пречиш?

Заби зъби в шията ми, принуждавайки ме да се предам. Никога не бях и помисляла, че е възможно да го мразя, ала в този момент малко ме делеше от това, да изпитам истинска ненавист. Той продължаваше да ме стиска все по-силно за гърлото. Макар да се гърчех от болка, се опитах да го ритна и той изръмжа.

— Престани да се съпротивляваш и ми кажи истината!

Изскимтях и се отпуснах под него.

— Съжалявам, трябваше да ти кажа. Бях любопитна и тази неделя, докато патрулирах, реших да вляза в пещерата.

Глухо ръмжене се надигна в гърдите му.

— Ти ли уби паяка на Лоуган?

Трескави мисли запрепускаха в главата ми, докато се опитвах да реша дали да излъжа, или само да поукрася истината. Да му разкажа цялата история, естествено, беше изключено.

— Не — отвърнах, избирайки лъжата. *— В пещерата миришеше прекалено опасно и си тръгнах почти веднага.*

Отчаяно се молех да ми повярва, чудейки се докъде ли бе успял да проследи миризмата ми в пещерата.

— Защо не каза нищо? — в тона му се долавяше ръмжене, но хватката около врата ми отслабна.

Отново изскимтях, но останах неподвижна.

— Съжалявам, Рен. Мислех, че Лоуган ще ме накаже. Знаеш, че нямаме право да влизаме.

— По-смела си от мен. От години ми се иска да видя какво има в пещерата.

Ръмженето в гърдите му най-сетне заглъхна и той ме пусна, помагайки ми да се изправя.

— Не ми беше приятно да ти причиня това, Кала. Винаги ще те защитавам, но не бива да имаш тайни от мен. Останалите от глутницата ти — също. По-късно ще трябва да поговоря с Брин и Ансел за това.

— Съжалявам — отвърнах, неспособна да го погледна в очите.

Той отърка нос в рамото ми.

— *Искам да ми имаш пълно доверие. Разбираш ли?*

— *Да* — уверих го, треперейки. — *Какво според теб е убило паяка?*

— *Единствената друга миризма беше на непознатия вълк. Предполагам, че е същият, който сте надушили и вие. Трудно ми е да повярвам, че е успял да се справи с любимеца на Лоуган сам-самичък… трябва да е невероятен боец.*

Спомних си как Шей въртеше пикелите и колко много се възхищавах на смелостта и воинските му умения.

— *Просто се опитвам да те предпазя, Кала* — близна ме той. — *Не поемай ненужни рискове. Твърде важна си за това. Имам нужда от теб до себе си. Съжалявам, ако съм те наранил.*

— *Не си* — уверих го и въпреки преживяното унижение, го оставих да отърка муцуната си в моята, облекчена, че се бе отказал да ме разпитва.

Без да каже нищо повече, той се втурна към гората, оставяйки ме съвсем сама на поляната. Когато затворих очи, видях пред себе си Шей, усетих устните му върху ръката си, почувствах първите искрици на желанието, когато ме бе докоснал. Вдигнах муцуна към небето — отчаяно ми се искаше да завия от раздразнение, ала трябваше да остана безмълвна. Много скоро Пазителите щяха да тръгнат по следите на крадците. Какво ли щяха да сторят тогава?

26

Не можах да изкача и половината от стълбите, отвеждащи до входа на имението „Роуан“, преди да ме скове непреодолим ужас и през останалата част от пътя Шей трябваше да ме дърпа след себе си.

— Размислих! — противях се, докато краката ми се влачеха по каменните стъпала.

— Твърде късно — отвърна Шей и като стисна зъби, продължи да ме тегли нагоре.

— Не трябваше да те превръщам в Страж! Сега изобщо нямаше да си в състояние да ме помръднеш.

— Е, и така не ми е особено лесно — с усилие изрече той, борейки се да ме помести напред. — Освен това си ми длъжница. Миналата седмица ме изостави в бара, а според мен Рен прекара остатъка от вечерта, планирайки точния ред, в който да ми натроши костите.

— Нищо чудно.

— Именно. Имаш късмет, че изобщо съм тук, за да те разведа из имението, както си му е редът.

— Вечно ще съм ти благодарна за това невероятно предложение. Сигурна съм, че е прекрасно място — казах, като се опитвах да се отскубна. — А сега ме пусни.

— Хайде де, Кала, нали се съгласи да го направим! Нима наистина ще ме принудиш да те пренеса през прага?

Погледнах към двукрилата абаносова врата.

— Може би.

— В такъв случай ще те метна през рамо, като някой пещерен човек — ухили се той. — Няма да е красива гледка.

— Ще ти хареса, нали? — присвих очи.

— Защо не провериш?

Отскубнах се от ръцете му и изкачих стълбите на бегом. Шей извади масивен месингов ключ и се зае да отключи, а аз се огледах.

Внушителното имение се очертаваше на фона на небето, боядисано в потискащ белезникав цвят. Сградата се разпростираше върху огромно пространство. Високи старовремски прозорци гледаха от трите й етажа; фронтоните бяха пълни с каменни създания — змии, свити на кълбо, коне, изправени на задните си крака, грифони с отворена паст и ревящи химери. Крилати гаргойли бяха наклякали по ръба на покрива, сякаш се готвеха да скочат.

— Е, идваш ли? — повика ме Шей и отвори вратата.

Откъснах очи от статуите, поех си дълбоко дъх и прекрачих прага на потъналото в мрак имение. Озовах се в огромна зала, която ме накара да ахна. Цялото помещение беше опасано от балкони, на отсрещната стена две мраморни стълбища водеха в противоположни посоки, а от тавана висеше пищен кристален полилей. Светлината от многобройните прозорци се отразяваше в него и образуваше хиляди миниатюрни дъги по каменния под. Макар в залата да нямаше никакви мебели, тя беше украсена с най-различни произведения на изкуството, от изящни порцеланови вази, които ми стигаха до кръста, до внушителни доспехи, стиснали в металните си ръкавици остри алебарди и тежки боздугани.

— Точно както ти казах — приближи се Шей до мен. — Разточително.

Гласът му отекна като в пещера. Аз кимнах.

— Библиотеката е право напред, на втория етаж — продължи той. — Стълбите отвеждат в двете крила на къщата. Веднага ли ще се захващаме за работа, или искаш първо да те разведа?

— Искам да се уверя, че не се излагаме на опасност с присъствието си — измърморих аз.

— Значи обиколката — той ме поведе към дясното стълбище. — Аз живея в източното крило.

Последвах го, като непрекъснато хвърлях погледи през рамо. Злокобна тишина тегнеше навсякъде, стъпките ни върху каменния под отекваха зловещо.

— Как се свиква с подобно нещо? — попитах и едва тогава си дадох сметка, че шептя.

— Така и не съм свикнал — сви рамене той. — Доста е странно да съм все сам.

— Направо не мога да повярвам колко е тихо!

— Понякога надувам музика в стаята си и отварям вратите, така че тя да изпълни коридорите. Помага мъничко.

Свихме зад един ъгъл и поехме по дълъг коридор, по чиито стени на равни интервали висяха портрети в естествен размер. Хвърлих поглед към един от тях и се заковах на място. Мъж с разкривено в агония лице беше провесен с главата надолу над черна бездна, заобиколен от мъчители, чиито черти не се виждаха. Обърнах се към картината на отсрещната стена и видях, че изобразява същата сцена, само че жертвата беше жена.

— Не може ли да вървим малко по-бързо? — измърморих аз.

— Извинявай. Трябваше да те предупредя за картините. Боск винаги е имал влечение към страховитото, когато се отнася до изкуство.

— Да не повярваш — отвърнах и продължих да вървя, без да откъсвам поглед от пода. — Какво точно изобразяват?

— Не знам. Мислех, че са портрети на някакви светци, но под картините няма обяснения, пък и мъченията не съответстват на никои от мъченията, изстрадани от християнските светци, които знам.

— Значи просто му харесва да гледа картини, на които са изобразени страдащи хора?

— Може би. Голяма част от изкуството, така или иначе, е посветена на страданието и смъртта. Картините на Боск не са много по-различни от онова, което виси по музеите.

— Предполагам, че си прав.

Той зави надясно и аз го последвах в един страничен коридор. На следващия ъгъл едва не се сблъсках с някакъв мъж. Красив мъж с ципести крила. Аз извиках от изненада и като приех вълчата си форма, оголих зъби насреща му.

— Какво има, Кал? — намръщи се Шей, без да забелязва опасността, която дебнеше само на метър-два.

Прокраднах се покрай него, без да изпускам от поглед крилатото същество, което държеше в едната си ръка копие, насочено право към нас. Напълно неподвижен, инкубът всеки момент щеше да ни нападне.

— Това е статуя! — разсмя се Шей. — Ръмжиш на една най-обикновена статуя.

Приближих се още малко и подуших мраморните крака на инкуба. Шей още се заливаше от смях, когато си възвърнах човешката

форма и го изгледах свирепо.

— Можеше да ме предупредиш, че в къщата има статуи на инкуби.

— Навсякъде има статуи. Май не е възможно да минеш и двайсет метра, без да се натъкнеш на някоя. Даже и в градината е пълно с тях.

— Всичките ли са като тази?

— Голяма част — отвърна той. — Някои са на жени, но всичките имат крила и оръжия като тази. Други изобразяват животни… по-скоро митически същества, не истински животни.

Аз потръпнах.

— Но защо се уплаши толкова? — попита той. — Мислех, че се тревожиш да не би в къщата да се навъртат призраци.

— Призраците не са единствените същества, от които се боя — промърморих аз.

— Да не искаш да кажеш, че тази статуя изобразява истинско създание?

Той се пресегна и докосна върха на крилото й.

— Да.

— По дяволите! — той рязко отдръпна ръката си.

— Е, къде всъщност отиваме? — попитах, тъй като нямах търпение да се махна от статуята.

— Мислех да ти покажа стаята си — усмихна се той смутено. — В края на този коридор е.

Поведе ме напред и спря пред последната врата вдясно.

— Е? — повдигнах вежди, когато той не отвори вратата.

— Опитвам се да си спомня кога за последен път разтребвах.

— Нима хората на Боск не го правят вместо теб? — смушках го и се ухилих.

Шей поклати глава.

— Искаха, но не се съгласих. Не ми е приятно, когато непознати ровят из нещата ми.

— Особено когато под възглавницата си държиш забранена книга.

— Това също — усмихна се той и отвори вратата.

В стаята му цареше нещо средно между ред и безпорядък. Леглото беше отрупано с книги, а на един дървен стол висяха няколко захвърлени пуловера. Книгата на Пазителите лежеше отворена върху

старинно писалище, а до него, обвит в приглушено сияние, почиваше Халдис. От друга страна, подът се виждаше и никъде нямаше заплашително високи купчини с дрехи, което беше повече, отколкото можеше да се каже за моята стая.

Шей се огледа.

— Не е чак толкова зле.

— В сравнение с моята е направо подредена — уверих го аз.

— Добре, че не си някоя домакиня, вманиачена на тема чистота.

Разсмях се и той се приближи, прокарвайки ръка през косата си:

— Е…?

Атмосферата изведнъж натежа от напрежение. Твърде добре си давах сметка, че двамата с Шей сме напълно сами… в неговата стая.

„Стегни се, Кала. Не можеш ли да озаптиш хормоните си поне за пет минути?“

Обзета от внезапно неудобство, аз се огледах наоколо, в отчаян опит да разсея напрежението. Колкото и да ми се искаше Шей да ме докосне, битката с Рен ме бе направила далеч по-малко склонна да поемам нови рискове. Погледът ми попадна върху голям пътнически сандък, полускрит от чифт дънки.

— Какво е това? — приближих се аз.

— А, нищо — отвърна Шей и ме последва. — Просто разни неща, които съм събрал през годините.

Подсмихнах се дяволито.

— Не ти вярвам.

— Хей! — подвикна той, но не беше достатъчно бърз и преди да успее да ми попречи, коленичих пред сандъка и надигнах тежкия капак.

— Тук има само комикси! — избухнах в смях.

— Е, да — наведе се той и оправи поразместените купчинки. — Но са само хубави комикси, а някои от тях са много редки.

Запрелиствах ги, но докато посягах към поредната купчинка, ръката ми докосна нещо меко. Понамръщих се и като отместих комиксите, зарових пръсти в пухкавата материя. Когато извадих ръка от сандъка, в нея имаше тънко вълнено одеяло.

Шей се прокашля.

— Майка ми го е изплела за мен.

— Спомням си — отвърнах и прокарах пръсти по нежната тъкан. — Единственото, което ти е останало от нея.

Той дръпна одеялото от ръцете ми.

— Какво има? — попитах, притеснена, че може да съм го засегнала.

— Не знам — промърмори Шей. — Много странно…

— Кое?

— Одеялото. Сякаш… струва ми се, че мирише различно. Но дори не съм го поднесъл към лицето си.

— А — кимнах аз. — Не одеялото мирише различно. Ти си се променил и обонянието ти е много по-силно.

Той сбърчи чело и като поднесе одеялото към носа си, вдиша дълбоко. Миг по-късно побързах на скоча на крака, видяла как той затваря очи и полита назад.

— Шей? — улових го за ръката. — Какво има?

— Аз… — отвърна със задавен глас. — Аз… спомням си… видях лицето й. Спомням си смеха й.

— О, Шей! — прошепнах и го привлякох към себе си.

Той отвори очи, пълни със спомени.

— Не може да бъде.

— Напротив. Обонянието и паметта са тясно свързани. Явно вълчите ти сетива са пробудили заспалите ти спомени.

Шей продължи да се мръщи.

— Може би.

— Онова, което видя… струваше ли ти се истинско? — настоях аз. — Познато?

— Ужасно познато.

— Значи наистина е майка ти.

Той изви одеялото, което все още стискаше.

— Я чакай малко… Не, не е възможно!

— Шей?

Сграбчи ме за ръката и ме затегли след себе си.

— Какво става? — попитах, докато тичешком се връщахме обратно към входната зала.

Без да отговаря, той спря пред високата дървена врата, която водеше в библиотеката, и извади от джоба си нещо, което приличаше

на швейцарско джобно ножче. Няколко секунди по-късно ключалката изщрака и вратата се отвори.

Все така безмълвно, той пристъпи вътре. Последвах го колебливо, като се оглеждах на всички страни. Това несъмнено беше най-просторната стая, която бях виждала, с изключение на физкултурния салон в училище. Библиотеката продължаваше и на третия етаж; в три от стените бяха вградени етажерки, които се простираха от пода до тавана. Вити стълби от ковано желязо водеха до балконите, които опасваха горните рафтове. Никога досега не бях виждала толкова книги. Нищо чудно, че Шей умираше от желание да се промъкне вътре. Красива и ужасяваща, библиотеката изглеждаше прекалено съвършена, за да е безопасна, като месоядно растение, което използва ярките си цветове, за да примамва насекоми.

— Невероятно! — ахнах аз.

Шей обаче се взираше в четвъртата стена. Тя бе единствената, която не бе покрита с книги. Високи прозорци с прекрасен стъклопис обрамчваха огромна камина, в която двама възрастни мъже спокойно можеха да застанат прави. Проследих погледа на Шей и видях, че цялото му внимание е погълнато от портрета, който висеше над нея.

За разлика от гротескните картини, които украсяваха стените на имението, този портрет изглеждаше далеч по-традиционен, макар че израженията на хората, нарисувани на него, бяха почти болезнено сериозни. Върху един стол бе седнала жена, облечена в проста бяла рокля. Шоколадово кестенявата й коса бе разпиляна по едното й рамо, светлозелените й очи изглеждаха пълни със сълзи. Зад нея, положил ръце на раменете й, стоеше мъж със сурово лице, пропито със същата печал като нейното и обрамчено от вълниста, златистокестенява коса.

Въпреки че не познавах тези хора, в гърлото ми сякаш заседна буца. Никога досега не бях виждала по-скръбни лица. Приближих се до Шей.

— Защо не ми е казал? — прошепна той.

— Кой не ти е казал какво?

Той най-сетне откъсна очи от портрета.

— Вуйчо ми. Това е майка ми… и баща ми, предполагам.

Не можех да повярвам на ушите си.

— Сигурен ли си?

— Ако си убедена, че миризмата на одеялото е отключила истински спомен — отвърна той. — Точно нея видях, когато го помирисах.

— Но нали Боск не ти разрешава да имаш никакви техни снимки?

— Именно. Защо тогава ще държи техен портрет в библиотеката си? И защо не иска аз да го видя?

— Може би се бои, че лицата на родителите ти ще пробудят някой спомен. Спомняш ли си нещо? Сега, след като видя картината?

Шей вдигна очи към портрета.

— Не.

Посегнах към ръката му.

— Добре ли си?

— Не съм сигурен — отвърна и погали дланта ми с палец. — Би било чудесно, ако поне нещо в живота ми имаше смисъл.

— Прекрасно те разбирам — стиснах пръстите му; и двамата бяхме обърнали твърде много камъни, под които като насекоми се гърчеха твърде много грозни тайни. — А сега какво?

— Сега ще направим онова, заради което дойдохме.

— Проучване?

— Проучване.

Погледнах към безкрайните лавици.

— Някаква идея откъде да започнем? Освен ако вуйчо ти няма каталог на книгите си?

— Е, това не би било кой знае какво предизвикателство, нали така? — засмя се той.

— Ами тогава най-добре да се захващаме за работа — казах, опитвайки се да не обръщам внимание на дяволития му поглед.

По устните му се плъзна хитра усмивка.

— Има още нещо.

— Какво?

— Една от етажерките се заключва.

— Звучи обещаващо. Отварял ли си я досега?

Той се изчерви и разтърка тила си.

— Колкото и да ме е срам да си го призная, чувствах се малко гузен, задето съм дошъл в библиотеката без разрешение. Реших, че

като не поглеждам там… поне донякъде ще изкупя вината си. Един вид кармичен компромис.

— Ти си странно момче — измърморих.

— Точно затова ме харесваш — ухили се той и прекоси стаята.

Покритата с дърворезба махагонова етажерка се намираше в един от ъглите на външната стена, близо до висок часовник, който тихичко тиктакаше. Шей лесно се справи с ключалката и отвори вратичката. Вътре имаше шест полици, върху които бяха подредени подвързани с черна кожа томове. Шей взе една книга от най-горния ред.

— Написана е на ръка. Като дневник.

— Има ли заглавие?

Той отгърна на първата страница.

— „Анали на Халдис“.

Името ми звучеше познато. Изведнъж ме обзе подозрение, че не това бяха книгите, от които се нуждаем.

— Има и дати — продължи Шей. — От 1900 до 1905 г.

Посегнах към един от долните рафтове.

— Тази е от 1945 до 1950 г.

Зачетох се и онова, което видях, потвърди подозренията ми. Това бяха родословни томове. Историята на всички глутници на Стражите.

— Не разбирам — намръщи се Шей. — Пълно е с имена, почти като родословно дърво. За някои от тях има и бележки.

— Оттук няма да научим много — затворих своята книга и я поставих на мястото й. — Трябва да потърсим сред останалите книги.

Шей ме погледна изненадано.

— Какви ги говориш?

— Тези книги не са за онзи Халдис, който ние търсим.

— А за какво са?

— Това са архивите на Пазителите за нашите глутници.

— Наистина ли? — повдигна вежди той.

Кимнах и като взех книгата от ръцете му, я върнах на мястото й.

— Най-добре затвори етажерката и я заключи.

— Не искаш ли да ги прочетеш? Това е твоята история.

— Тази история я знам — отвърнах. — Освен това, от нея само можем да се изпокараме.

— Защо?

— Защото в нея пише не само какво се е случвало с глутниците — обясних аз. — Преди всичко тя описва как са били сформирани различните глутници, кои са били господарите им и как Пазителите са избирали партньори за Стражите.

— Партньори? — Шей неволно погледна към най-долния рафт. — Искаш да кажеш, че в един от тези томове пише как е било решено да се омъжиш за Рен?

— Да. Както и всички вълци преди мен. Освен всичко друго, това е и нашето родословно дърво.

Шей продължаваше да се взира в книгите, пръстите му потръпваха.

— Остави, Шей.

— Но…

— Нищо не можем да направим, а ти само ще се ядосаш. Затвори етажерката.

Той измърмори нещо под носа си, но затвори вратичката и я заключи.

— Да имаш други заповеди, о, велики алфа?

— Не ставай гаден! — срязах го и махнах към останалите книги, които изпълваха библиотеката. — Имаме достатъчно работа и без да е нужно да превръщаш проучването ни в сапунена опера.

— Сапунена опера?

Той ме погледа в продължение на един миг, след което се спусна към мен и обви ръце около тялото ми.

— Шей? — казах, когато усетих, че трепери.

Отне ми няколко секунди, докато разбера, че се смее. Усмивка изви ъгълчетата на устните ми и не след дълго аз също се разсмях. Сълзи потекоха по бузите ми, коремът ме заболя, ала смехът ми ставаше все по-бурен и по-бурен. Накрая и двама се проснахме на пода, един до друг, а гръмкият ни смях изпълни огромното помещение.

Преди да срещна Шей, никога не се бях смяла така, толкова необуздано и щастливо, разтърсвана не от гняв, а от веселие. Ала дори носена на вълните на ликуващото безгрижие, не можех да не се зачудя дали съюзът означаваше, че той ще си отиде, а заедно с него — и възможността някога отново да изпитам същото.

27

Ято подплашени гълъби изпърха покрай високите прозорци и внезапният плясък на криле и сенките, които те хвърлиха през оцветените стъкла, ме накараха да подскоча и да съборя стола си.

Шей се протегна, като се прозяваше.

— Кала, трябва да престанеш да се стряскаш и от най-малкия шум.

— Просто съм предпазлива — отвърнах и вдигнах стола, като се надявах, че пулсът ми скоро ще се успокои.

— Няма за какво да се притесняваш — увери ме той и прелисти няколко страници. — Бих казал, че предложението ми да дойдем в библиотеката е гениално, стига да бяхме намерили поне нещо полезно.

Прегледах съдържанието на „Знаци и символи в човешката история“.

— Започвам да се отчайвам. Нито един от кръстовете, за които намерих нещо, не прилича на татуировката ти.

Двамата с Шей хвърлихме поглед към купчините книги, натрупани върху масата.

„Нищо. Не открихме абсолютно нищо. Пълен провал.“

Сърдита и изтощена, облегнах глава на ръцете си.

— Май се върнахме там, откъдето започнахме — Шей шумно затвори дебелата книга, която четеше.

— И откъде започнахме? — погледнах го аз.

— От книгата, която превеждахме.

Той отмести досегашното си четиво и придърпа „Войната на всички против всички“ пред себе си.

— Сигурно си прав — казах и се протегнах, за да раздвижа схванатия си врат. — Но може би няма да е зле, ако прескочиш напред.

— Какво? — той вече се бе заел да прелиства страниците.

— Вместо началото, прочети края. Нали каза, че жената в пещерата изпяла последните редове от книгата, а след това казала: „Тук почива Халдис.“ Може би трябва да прочетем именно края, а не

началото на книгата. Пък и нали той бил най-кратък, така тъкмо ще свършим по-бързо.

— Идеята не е лоша — съгласи се той и отвори на последните страници, а аз отново се заех да разглеждам гравюри на най-различни средновековни кръстове.

Изведнъж Шей се закашля и аз вдигнах очи, той обаче беше приковал поглед в книгата.

— Исках да те попитам нещо.

Неестествената нотка в гласа му ме накара да се свъся.

— Да?

— Напоследък всички говорят за някаква Кървава луна — той взе един латински речник и го запрелиства разсеяно. — Май е само след няколко дни.

— Аха.

„Недей, Шей. Не го прави. Моля те. Моля те.“

— За какво точно става дума? — облегна се той назад.

— А — въздъхнах аз облекчено. — Ами, чакай да видим. Всъщност се нарича Балът на Кървавата луна, но всички му казват просто Кървавата луна. Доста необикновено събитие, нещо като парти за Хелоуин, съпроводено с бални танци. Родителите на обикновените ученици също идват, преди да отведат децата си вкъщи за есенната ваканция. Винаги има камерен оркестър и колкото искаш пиене и никой не трябва да доказва, че е пълнолетен. Голяма смехория, но обикновено е забавно. Ако си свързан с училището, било като ученик, или като родител, автоматично си поканен. Родителите обикновено се наливат с алкохол, говорят за инвестиции и пишат чекове на училището. Учениците също се наливат с алкохол и се издокарват с дрехи, които обличат за първи и последен път на бала.

— Защо се нарича Кървавата луна?

Свих пръсти, досущ нокти на граблива птица.

— Защото се състои в нощта на първото пълнолуние след Ечемичената луна. Тогава луната се нарича кървава луна.

Той отиде до прозореца и се загледа в падащите листа.

— Но защо кръв?

— Защото пълната луна дава най-добрата светлина за ловуване по това време на годината — само при мисълта за лов, усетих как мускулите ми потръпват нетърпеливо. — Това е времето на Големия

лов. Кървавата луна се нарича още и Ловджийска луна. Тази година се пада на трийсет и първи октомври, малко по-късно от обикновено.

Шей се обърна към мен.

— Не е ли по-лесно да го наречете просто бала на Хелоуин? Или господарите ви имат нещо против сладкишите?

За миг си представих как Шей обикаля от врата на врата и се зачудих какъв ли костюм би облякъл.

— Не, това е Сауин, забрави ли? Хелоуин не е истинският празник. Пазителите много държат на старовремските обичаи и традиции. Затова и се нарича Балът на Кървавата луна. Винаги се е наричал така.

При самото споменаване на думата „традиции“ стомахът ми се сви.

— И всички ходят на него? Не само хората? — в гласа на Шей се промъкна нервна нотка.

Кимнах и го изгледах изпитателно, обзета от подозрение при тази промяна в тона му.

— Партито си струва, така че — да, всички ходят. Кървавата луна и абитуриентският бал са единствените случаи, в които всички в „Маунтин Скул“ празнуват заедно. Според мен съществуват единствено за да могат обикновените ученици поне тогава да се почувстват като в нормално училище.

Шей потропа с пръсти по масата, после, явно събрал най-сетне смелост, изстреля на един дъх:

— Знам, че е в последния момент, но се надявам, че ще ме извиниш — все пак съм мъж и не се сещам за такива неща навреме. Искаш ли да отидеш с мен?

Имах чувството, че сърцето ми слезе чак в петите. Точно от това се страхувах най-много.

— Кала? — повика ме той, но аз нямах сили да го погледна. — Няма ли да ми отговориш?

— Не мога — прошепнах и го погледнах крадешком.

Недружелюбна усмивка изви устните му и той се облегна на масата.

— Защо не?

— Ще ходя с Рен. Ще отидем на бала заедно, но само за час-два. Балът ще се състои в същата нощ, за която е насрочен и съюзът —

обясних, без да откъсвам очи от страницата пред себе си. — Просто се откажи.

— Не мога да приема този съюз сериозно, Кал — сопна се той. — Ти и твоят вълчи принц, свързани завинаги, само защото някой друг е решил, че трябва да стане така. Това са пълни глупости и ти го знаеш. А Рен дори не осъзнава какъв късметлия е, тъй като е прекалено зает да сваля всички момичета в училище.

— Не е вярно. И ще престанеш ли най-сетне да се заяждаш с него? — изправих се и го изгледах кръвнишки. — Почти всеки ден си с нас, а той винаги се държи добре, въпреки щуротиите ти в „Бърнаут“ и влажните погледи, които непрекъснато ми хвърляш!

— Влажни погледи?! — не повярва на ушите си той и като скочи на крака, бутна стола си настрани и се зае да тъпче книги в раницата си.

— Шей! — обвих ръце около кръста си; отново започваше да ми се повдига.

— Е, поне вече знам какво наистина мислиш за мен! — яростно дръпна ципа на раницата, а гласът му потрепера.

Изправих се и сложих ръка върху неговата.

— Моля те, недей. Не е вярно, че… — нещо ме задави и замълчах, знаейки, че не мога да довърша започнатото изречение.

— Кое не е вярно?

Той ме притегли към себе си и пръстите му помилваха лицето ми. От допира кожата ми пламна и аз рязко се дръпнах, поклащайки глава.

— Моля те, недей. Не бива.

Изругах, когато усетих нещо топло да се стича по бузите ми. Не знаех какво ми става — доскоро никога не плачех, а ето че сега непрекъснато трябваше да се боря с напиращите в очите ми сълзи.

— Кала — когато вдигнах поглед, видях, че Шей ме гледа ужасено. — Господи, наистина съжалявам. Изобщо не трябваше да си отварям устата.

Между нас се възцари неловко мълчание и ние отново се заловихме за работа. Шей си сложи слушалки и пусна музиката толкова силно, че дори аз чувах писъка на китарите.

Небето зад прозорците бе станало катраненочерно, когато той рязко издърпа слушалките от ушите си. Погледнах го въпросително.

— Съюзът ще бъде сключен в нощта на Сауин, нали? Нощта на бала?

— Стига вече, Шей — разтърках слепоочията си. — Не ми се говори за това.

— Не, не става въпрос за теб, а за датата.

— Да, съюзът ще се състои в нощта на Сауин — намръщих се аз. — Трийсет и първи октомври.

Той сбърчи вежди.

— А защо точно тогава?

— Ами това е един от осемте сабати[1] през годината… дни на мощ за Пазителите. Сауин е един от най-важните сабати.

Шей потупа страницата пред себе си.

— Когато завесата между световете е най-тънка. Помня, че спомена нещо такова.

Кимнах и той погледна към записките си, а лицето му придоби разтревожено изражение.

— Какво?

— Странно… Има някакъв ритуал, свързан с Потомъка, който трябва да бъде изпълнен в нощта на Сауин. Не съм съвсем сигурен какво представлява, но като че ли цялата глава е посветена на него. Има една дума, която не знам как точно да преведа; означава „дар“ или нещо такова. Но контекстът е много странен.

— Дар? — повторих аз.

— Или нещо подобно — отвърна той и се зарови в речника. — Каквото и да означава, Потомъкът има нещо общо с твоя празник.

— Това не е „моят“ празник, Шей, просто денят, който Пазителите са избрали за съюза. Значи в книгата им пише, че ти също ще присъстваш, така ли?

— Точно това е въпросът. Онова, което се описва в книгата, не ми прилича на никакъв съюз. Но не знам какво е. Доста се говори за мрак и за два свята. Потомъкът също се споменава няколко пъти, както и някакво събиране, което е свързано с този „дар“, но ми е трудно да разбера за какво точно става дума.

— И сега какво?

— Може би трябва да спреш да търсиш информация за татуировката ми и да прочетеш повечко за Сауин. Да видиш какви

други ритуали може да се състоят по време на така дългоочаквания ти съюз.

— Миналата седмица Рен спомена нещо интересно за Сауин — сетих се аз.

Шей ме погледна.

— Не знаех, че вече споделяме информацията си с Рен.

— Не и за нашия… проект. Просто се опитвах да науча повече за сабата — обясних аз. Имах чувството, че отивам на церемонията със завързани очи и това не ми харесваше. — Както и да е, той каза, че било опасно време. Че светът на духовете бил непредсказуем, защото ставал по-силен, когато завесата изтънее.

— И откъде Рен знае всичко това? — изсумтя Шей.

— Престани, Шей! — срязах го. — Майка му е била убита именно на Сауин. Нападение на Търсачи. Ето откъде знае.

— О! Съжалявам. Значи майката на Рен е убита от Търсачи?

— Да.

— На колко години е бил?

— Станало е на първия му рожден ден.

— Гадна работа. Но обяснява доста неща.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо — рязко се изправи той и отиде да донесе още книги. — Да се връщаме към работата си.

---

[1] Сабати — в Уика и съвременните паганистични религии — осемте фестивала в т.нар. Колело на годината. — Бел.прев. ↑

28

Когато на следващата сутрин Шей влезе в класната стая, не изглеждаше на себе си. Още щом звънецът удари, дадох знак на Брин да си върви и се запътих към него.

— Здрасти, Кал — поздрави той. Под очите му имаше тъмни сенки, изглеждаше така, сякаш не бе мигнал цяла нощ. — Мога ли да те убедя да пропуснеш следващия час?

— Ако е за нещо важно — отвърнах, обзета от внезапен страх.

Отидохме заедно в една празна стая. Той седна, като придърпа стол и за мен, ала вместо да започне веднага, улови главата си в ръце.

— Какво се е случило? — попитах толкова тихо, че едва се чу.

— Нали помниш как ми каза, че майката на Рен била убита от Търсачи?

Аз кимнах.

— Корин Барош ли се е казвала?

— Да.

„Защо ли ме разпитва за това?“

Той стисна зъби за миг.

— Прегледах „Аналите на Халдис“ за годината след вашето раждане с Рен. Исках да видя дали пише нещо за нападението.

Погледнах го, донякъде подразнена, задето беше пренебрегнал молбата ми да не се занимава с „Аналите“, но и любопитна да науча какво е открил.

— Не е имало никакво нападение — тихо каза той. — Корин Ларош е била екзекутирана.

Изведнъж времето сякаш спря, а в стаята не остана и глътка въздух, за да кажа каквото и да било.

— Вярно е, Кала — продължи той все така приглушено. — Тя, както и неколцина от глутницата на Бейн, планирали бунт срещу Пазителите, а Търсачите им помагали. Пазителите разкрили заговора и тя била наказана.

Постепенно започнах да се съвземам, но цялата треперех.

— Убили са я, Кала. А след това заложили клопка на Търсачите, които идвали на помощ на бунтовниците. Когато Търсачите се появили, ги очаквал многоброен отряд, който едва не ги избил до крак.

— Но Рен… — нещо ме задави и не можах да изрека ужасяващата мисъл на глас.

— Излъгали са го — прошепна Шей; звучеше, сякаш всеки миг щеше да му прилошее. — От онова, което прочетох, май са излъгали всички Стражи, които не били част от заговора, а останалите елиминирали.

— Не може да е истина!

Той взе ръката ми в своята.

— Има още. След като разбрах истината за майката на Рен, се заех да потърся във „Войната на всички срещу всички“ информация за други бунтове. Така научих за историята ви. Истинската ви история.

Макар и притисната между топлите му пръсти, ръката ми беше леденостудена и безжизнена.

— Какво значи „истинската“ ни история?

— Успях да преведа някои пасажи от края на *Deproelio*, частта, в която се говори за последния голям сблъсък във Войната на магьосниците, онова, което ти нарече Опустошението.

— Знам всичко за него — намръщих се аз. — Било е ужасно, време на кръвопролитие и гибел, в което загиват много Стражи. Въпреки това Опустошението си остава важна победа за Пазителите и едва не слага край на Търсачите.

— Не, Кала. Не това се е случило в действителност — той улови и другата ми ръка и ме накара да го погледна в очите. — Опустошението не целяло да унищожи Търсачите. Целяло да потуши въстание на Стражите. Търсачите се опитали да им помогнат, но Пазителите предприели съкрушителна контраатака и изтребили наред както Стражи, така и Търсачи. Освен това създали ново оръжие, което им помогнало да обърнат войната в своя полза, нещо, наречено Отстъпника. Не съм сигурен какво представлява, но с негова помощ на въстанието окончателно бил сложен край. Всички Стражи и Търсачи, които успели да избягат, били принудени да се укрият.

Издърпах ръце от неговите и ги обвих около тялото си.

— Бунтът поставил началото на нова политика по отношение на Стражите — продължи Шей, без да сваля очи от лицето ми. — По-

малочислени глутници, никакво превръщане на хора в Стражи, по-строги закони и по-жестоки наказания за нарушаването им, както и затягане на семейните връзки, за да се предотврати нов бунт. Пазителите вярвали, че Стражите няма да пожертват семействата си, дори и заради каузата.

— Каква кауза, Шей? Защо толкова много Стражи са се разбунтували против Пазителите? — все още не можех да повярвам на онова, което чувах.

— Каузата на свободата — отвърна Шей. — Стражите се разбунтували, защото повече не искали да бъдат роби.

— Ние не сме роби — прошепнах и забих нокти в лицето си. — Ние сме верните войници на Пазителите. Служим им, а те ни осигуряват всичко, от което се нуждаем — образование, пари, дом. Всичко. Призванието ни е свято.

— Кога най-сетне ще прогледнеш, Кала! — озъби се Шей и закрачи напред-назад. — Това се нарича хегемония. Антонио Грамши[1]. Провери го. Управление, в което потиснатите подкрепят системата на потисничество и вярват в нея. Но в крайна сметка си остават роби. Също както ти и останалите Стражи.

— Не ти вярвам! — затворих очи, полюлявайки се на стола. — Не вярвам на нищо от това.

— Съжалявам — прошепна той. — Но и сама можеш да прочетеш какво се е случило с майката на Рен следващия път, когато дойдеш у нас. Що се отнася до останалото…

Разнесе се шумолене и когато отворих очи, видях, че Шей бе извадил шепа листа, откъснати от тетрадка.

— Знаех, че ще ти е трудно да ми повярваш, затова цяла нощ съм превеждал, за да можеш сама да го прочетеш.

Вдигнах ръка отбранително.

— Не мога да ги взема. Задръж си ги.

— Защо ми е да те лъжа за такова нещо? — В очите му припламна гняв и той отново побутна листата към мен. — Вече знаем, че майката на Рен е била екзекутирана от Пазителите. Това е истинската им същност, Кала.

Отворих уста, за да се разкрещя насреща му, ала вместо това избухнах в плач.

— Знам, че е вярно, Шей. Знам, че не ме лъжеш.

Той коленичи до мен и ме притегли в обятията си. Отчаяни хлипове разтърсваха цялото ми тяло, горещи сълзи мокреха бузите ми. Шей притисна главата ми до гърдите си и ме замилва по гърба.

— Всичко ще бъде наред, Кала — прошепна той и допря устни до косата ми. — Ще намеря начин да те отведа оттук. Обещавам ти.

Заровила лице в рамото му, захлипах отчаяно и той ме прегърна още по-силно.

— Какво става тук? — изплющя гласът на сестра Флин откъм двойната врата на стаята.

Кръвта се смрази във вените ми, когато я видях да оглежда обляното ми в сълзи лице и да спира поглед върху Шей, който го посрещна с ледено спокойствие и се изправи, заставайки пред мен, сякаш искаше да ме скрие с тялото си.

— Съжалявам, сестра Флин — прокашля се той. — С Кала се поскарахме. Оказа се, че ще ходи на Кървавата луна с някого, когото изобщо не харесвам, и аз не реагирах по най-добрия начин. Мисля, че й дължа извинение.

Примигах, смаяна от това, колко убедително лъже.

Сестра Флин разтвори устни в усмивка, която красноречиво говореше какво удоволствие й доставя нашето неудобство.

— А, да. Несподелената любов е нещо ужасно. Нищо чудно, че ненавиждаш Рение. Дори аз останах удивена, когато видях как целуна Кала преди няколко дни. Страстта на младите е толкова… възхитителна.

Кръвта се отдръпна от лицето ми, когато видях изражението, с което Шей попиваше всяка нейна дума, а Флин се усмихна още по-широко, когато една вена на врата му затуптя гневно.

Обзе ме страх.

„Не се променяй, Шей, моля те, не се променяй.“

Тя пристъпи към него и показалецът й проследи извивките на бузата му, на брадичката, на гърлото, а после цялата й ръка се плъзна по гърдите и корема му. Едва сдържах ахването си, когато я видях да пъха пръст в колана на дънките му и да го придърпва към себе си, така че между телата им не остана никакво място.

— Не се тревожи, хубавото ми момче. Все още има нещо, което можеш да направиш в нашия град.

Шей не трепна, а тя се обърна към мен, без да го пуска.

— Лоуган ще научи за това, Кала. Дама с твоето положение трябва да проявява повече благоразумие.

С тези думи тя най-сетне пусна Шей и излезе от стаята. Шей рязко изпусна сдържания досега дъх.

— Не е просто училищна сестра, нали?

— Не — поклатих глава аз. — Но не съм сигурна каква е. Веднъж Сабин каза, че се грижела за защитата против магии, но не знам какво точно имаше предвид.

Приближих се до него и видях как той настръхна.

— Не си ми казала, че те е целунал.

— И на него не съм казала, че ти ме целуна — въздъхнах аз. — Какво очакваш да ти отговоря? Или искаш да се скараме, както току-що излъга сестра Флин?

— Не — тихичко се засмя той. — Може би някой друг път.

— Както кажеш.

Шей ме погледна разтревожено, но нежно.

— Какво искаш да направим?

— Нямам представа. Но не съм в състояние да изоставя глутницата си.

— Но и тук не можеш да останеш — възрази той.

— Шей, кои са Търсачите?

Никога през живота си не бях имала толкова въпроси.

— Не знам — той прекоси стаята, ритайки всички столове, изпречили се на пътя му. — Ясно е, че са били съюзници на Стражите в бунта им срещу Пазителите и че са помагали на майката на Рен. И двата пъти са платили скъпо за това, но все още не съм разбрал кои са те и какво искат. Но не мисля, че са ви врагове, Кал. Те са врагове на Пазителите, не на вас.

Аз потреперих.

— Точно в този момент не мисля, че това има значение. Аз убих един от тях. Враговете на Пазителите винаги са били и мои врагове. Може би вече е прекалено късно.

Шей стовари юмрука си върху една маса и я направи на трески.

— Никога не е прекалено късно! В книгата не може да няма отговори! Трябва да разбера последната част. В нея като че ли се говори за някаква промяна. Според мен там се крие ключът към всичко.

Зад раменете му зърнах сянката на вълчата му форма, която го обгръщаше като плащ.

— Няма да се отказваме — уверих го и сложих ръка на гърдите му; усетих как вълчият му мирис се смесва с потта му. — Дишай дълбоко, Шей. Отблъсни вълка от себе си. Малко те дели от това, да се промениш.

— Не знам как да го спра — изръмжа той.

— Просто дишай — отвърнах и положих глава на шията му, докато сърцата ни постепенно не се успокоиха. — Днес и утре. Ще дойда у вас и ще продължим да търсим.

Той ме погали по гърба.

„Защо не може винаги да е така? Само ние двамата, без нищо, което да нарушава спокойствието.“

— А след това? Ами съюзът? — въпросът му накара сърцето ми да се свие от болка.

— Не знам.

Струваше ми се, че вече не знам абсолютно нищо.

Влязох в лабораторията по органична химия със стиснати зъби, ядосана и настървена, обзета от отчаяното желание да контролирам поне нещо в живота си. Онова, което бях научила за Пазителите, променяше всичко, което изпитвах по отношение на мястото си в света. Ужасяващото знание за участта на Корин Ларош, за това, колко жестоко сме били излъгани, правеше непоносима даже мисълта да прекарам часовете преди съюза насаме с Рен.

„Как бих могла да скрия истината от него?“

Не вярвах, че съм достатъчно силна.

— Днес ще имаме преговор — каза той и кимна към записките пред себе си. — Госпожица Форис или е великодушно настроена, или не иска да изпотрошиш и останалото оборудване в някой пристъп на ярост.

Рен се усмихна широко и аз се запитах дали ще мога да направя онова, което бях намислила. После обаче си спомних зъбите му около шията ми.

— Рен, ще се наложи да отменим срещата ни утре вечер.

— Защо?

Сплетох пръсти, за да скрия треперенето им.

— Няма да мога да вечерям с теб и после да отидем заедно на бала. Няма да имаме достатъчно време.

Той ме погледна изпитателно.

— Какво искаш да кажеш? Разполагаме с предостатъчно време.

— Брин е много въодушевена от подготовката. Страшно се е запалила покрай всички приготовления. Майка ми също… нали я знаеш — въздъхнах уморено. — Просто ми се струва, че ще отнеме твърде много от времето, което бихме могли да прекараме на бала заедно с другите.

Рен сграбчи тетрадката пред себе си и започна да я къса лист по лист.

— Значи просто искаш да отидем на съюза заедно с останалите?

Трябваше да положа огромно усилие, за да остана спокойна, докато се мъчех да измисля някакво основателно извинение.

— Не може ли да се срещнем там? Ти живееш от другата страна на планината и изобщо не ти е на път да минеш да ме вземеш от вкъщи, а от мен и без това се очаква след училище да поработя в библиотеката с Шей.

Устните на Рен станаха опасно тънки.

— Ще се срещаш с *него* точно преди съюза? Вместо да отидеш на вечеря с мен?

Опитах да си придам кисело изражение.

— Съжалявам, но Лоуган каза да се погрижа хлапето да е доволно, а пък отказът ми да отида с него на бала никак не му хареса. Помислих си, че ако прекарам малко време с него преди бала, ще успея да поуспокоя обстановката.

Рен пребледня, а очите му припламнаха, сякаш някой бе запалил в тях леденостуден, сребърен огън.

— Поканил те е да отидеш с *него* на Кървавата луна? — процеди Рен толкова тихо, че едва го чух.

Осъзнах огромната си грешка едва когато беше твърде късно. Преди да успея да кажа каквото и да било, Рен се отдалечи и само след секунда се разнесе силен трясък, последван от писъците на обикновените ученици.

Когато се обърнах, видях, че столът на Шей беше запратен надалеч, а Рен бе притиснал Шей до масата и му говореше нещо на сантиметри от лицето му. Двамата ученици, с които Шей си

партнираще в час по химия, се бяха свили в другия край на масата и единственото им желание като че ли беше да останат незабелязани. Въпреки очевидния си ужас, те не можеха да откъснат очи от Шей, изумени от силата му, усетили звяра, който дремеше у него. Те знаеха и ако незабавно не предприемех нещо, не след дълго останалите също щяха да узнаят.

Вцепенена от ужас, госпожица Форис стоеше пред бюрото си, закрила уста с ръка. Очите й сякаш щяха да изскочат от орбитите си, докато гледаше как лабораторията й се превръща в боксов ринг. Неколцина от обикновените ученици изхвърчаха навън. Пазителите си размениха разтревожени погледи и зашушукаха.

Втурнах се към масата на Шей и занемях, когато видях колко малко делеше Рен от това, да изгуби контрол. Тъмносивата му вълча форма го обвиваше като аура, кучешките му зъби бяха заострени. Забил пръсти в ръцете, които го притискаха към масата, Шей изглеждаше вбесен, но не и уплашен. Собственият му вълчи облик също кръжеше над него и аз затаих дъх, като се надявах, че Рен е заслепен от гняв и няма да забележи. Беше въпрос на броени секунди, преди и двамата да се превърнат във вълци, всеки — впил зъби в гърлото на другия.

— Рен! Недей! — хвърлих се напред и обвих ръце около гърдите му.

Трябваше да повикам на помощ цялата си сила, за да го откопча от Шей, който, видял се свободен, побърза да се изправи, стиснал юмруци пред себе си. Устните му се извиха заплашително и аз видях острите му кучешки зъби. Рязко си поех дъх и отчаяно заклатих глава. Ако сега изгубеше контрол и се превърнеше във вълк, с нас беше свършено.

— Не мърдай! — изсъсках. — Трябва да се успокоиш!

Мускулите му потръпнаха, една вена на врата му затуптя, ала той успя да се пребори с яростта и остана на мястото си.

Обърнах Рен към себе си, все така притискайки го до тялото си. Сърцето му сякаш щеше да изхвръкне от гърдите, ниско, заплашително ръмжене клокочеше в гърлото му.

— Моля те, Рен. Лоуган, не забравяй Лоуган.

Придърпах го още по-близо до себе си и положих глава на гърдите му. Той изръмжа още веднъж и престана да се съпротивлява.

Дишането му се успокои, сърцето му заби по-бавно.

— Пусни ме, Лили.

По обръщението разбрах, че гневът му най-сетне е стихнал, и го пуснах. Толкова силно го бях сграбчила, че сега всяка фибра на мускулите ме болеше.

Рен сведе поглед към мен и в тъмните му очи прочетох примирение. Почти незабележима усмивка извиваше крайчеца на устните му. Без да поглежда към Шей, той излезе от класната стая и аз си поех дълбоко дъх.

— Какъв мил човек — подхвърли Шей.

Изведнъж усетих, че ме изпълва гняв към Шей. Той беше виновен за всичко. Преди да му спася живота, светът имаше смисъл и ролята ми в него беше ясна, а сега всичко се разпадаше.

Плесницата изплющя като камшик. Очите на Шей се разшириха и той изумено докосна следата, която пръстите ми оставиха върху бузата му. Без да кажа нито дума, аз се завъртях и последвах Рен навън.

Не го открих нито по коридорите, нито в общата стая, нито в столовата. Явно си бе тръгнал от училище. Разтревожена и огорчена, аз се запътих към шкафчето си с неясната надежда, че може да се появи за обяд. Когато стигнах, видях, че под вратичката на шкафчето ми е пъхнат лист хартия. Разгънах го и прехапах устни. Рен трябва да е бил истински вбесен, докато е писал — толкова силно беше натискал, че едва не бе съдрал хартията.

„Кала. Днес и утре няма да съм в училище. Ще се видим на съюза.“

Седнах на пода и кръстосах крака под себе си, облягайки се на студената стомана. Останах така, докато звънецът не оповести края на часа. Тогава, без да си давам труда да вадя обяда си от шкафчето, бавно се запътих към столовата.

Около десетина минути след като бяхме седнали на масата, Ансел изведнъж се намръщи:

— Хей, къде са Рен и Шей?

Толкова дълбоко се бях замислила, че дори не бях забелязала, че и *двамата* ги няма. Останалите от глутницата се размърдаха неспокойно, обезпокоени от отсъствието на своя алфа и на човешкото момче, което напоследък се бе превърнало в наш постоянен спътник. Огледах се из столовата — Шей го нямаше и сред обикновените

ученици. Пазителите се бяха скупчили около една маса и си говореха, доближили глави, Лоуган обаче не беше с тях. Младите Пазители се държаха странно още от деня, в който Ефрон и Лоуган бяха отишли в Халдис, и всеки път, щом минех покрай тях, усещах острият мирис на тревога да витае около тях.

След като не открих Шей в столовата, се обърнах към останалите от глутницата на Рен. Очаквах, че Рен се е обадил на Дакс и му е разказал за случилото се в лабораторията, ала по лицето на Дакс се четеше същото недоумение, както и по лицата на другите.

— Имаше малък проблем — тихо казах. — Тази сутрин двамата се скараха.

— За какво? — свъси се Ансел.

Смущението ме заля като гореща вълна.

В този миг в другия край на масата някой подсвирна тихичко.

— По дяволите! — приведе се напред Мейсън. — Значи най-сетне се случи, а?

Дакс го погледна и през смях посегна към джоба си.

— Е, крайно време беше. Дължа ти десетачка — издържа повече, отколкото очаквах.

— Я почакай — ухили се Мейсън и ме погледна. — Шей изгуби ли някой пръст? Или ръка?

Поклатих глава.

— Дължиш ми двайсетачка, Дакс — заяви Мейсън и протегна ръка към Дакс, който се намръщи. — Вашият алфа притежава повече самоконтрол, отколкото ти подозираше.

— Забрави — отсече Дакс. — Казах само, че аз бих постъпил така на негово място, не съм твърдял, че Рен ще го стори. Облогът си беше за десетачка.

И той извади смачкана банкнота от джоба на дънките си.

Фей прокара пръсти през късо подстриганата му коса.

— Жалко, бях сигурна, че ще спечелиш.

— Какво става? — попита Ансел, като ги гледаше с недоумение.

Дакс изпука кокалчетата на ръцете си.

— Рен е дал урок на онова хлапе. Шей точи лиги по Кала, откакто е дошъл.

Ансел ми хвърли разтревожен поглед.

— Какво стана?

— Рен откри, че Шей ме покани на Кървавата луна, и не прие новината много добре — понижих глас. — Нахвърли се върху Шей в часа по химия и трябваше да ги разтървавам.

Дакс и Фей избухнаха в смях. Козет пребледня и приближи стола си до Сабин, която я прегърна през раменете.

— Шей те е поканил на бала? — прошепна Брин. — Ти какво му отговори?

— Отказала му е, разбира се! — сопна се Сабин и ни изгледа свирепо. — Какво упорито, глупаво момче. Кала, как се стигна дотам? Нали те предупредих! Да не си продължила да му даваш напразни надежди?

— Сабин, ти също беше там, когато Лоуган ми нареди да прекарвам повече време с Шей! Изобщо не съм искала това да се случва. Той ме покани и аз му обясних, че ще ходя с Рен.

Сабин продължи да ме гледа с неприязън и Козет побърза да последва примера й. Отпуснах се безсилно в стола си.

Ансел бавно въртеше ябълката в ръцете си, вперил невиждащ поглед в нея. Фей и Дакс бяха престанали да се смеят и сега обсъждаха условията на облога му с Мейсън.

— Продължавам да твърдя, че му дължиш още десет долара — каза Невил, като си играеше с перце за китара. — Определено намекна, че Шей ще изгуби някой крайник, когато Рен му се нахвърли.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб — каза Мейсън и го прегърна през раменете.

— Престанете! — озъби се Дакс насреща им. — Обзаложихме се на десетачка.

— Ами ако ги затворим някъде, където Кала няма да може да се намеси — обади се Фей и прокара пръсти по бицепса на Дакс. — Дали и тогава Шей ще се отърве така леко? Може пък толкова да ти хареса да го видиш облян в кръв, че на драго сърце ще дадеш още десет долара на Мейсън.

— Чуваш ли се изобщо? — избухнах и толкова силно стоварих юмрука си върху масата, че едва не я преобърнах. — Не разбираш ли колко е сериозно положението? Рен нападна Шей посред час, а после се запиля кой знае къде. Може здравата да загази пред Лоуган заради това.

— Да — разнесе се кадифен глас зад гърба ми. — Наистина може да загази.

Усмивката на Лоуган ме проряза като нож, когато се обърнах към него.

— Кала — поздрави той и кимна на някого да се приближи.

Отчаяно се вкопчих в облегалките на стола, когато видях Шей да пристъпва напред.

— Сериозно се обезпокоих, когато чух за станалото тази сутрин — каза Лоуган. — Както сигурно се досещате, много бързо научих какво се е случило, тъй като вуйчото на Шей е близък приятел на баща ми.

Кимнах и така стиснах облегалките, че дървото изскърца.

— Според Шей вината е изцяло негова. Бил те обидил по начин, който е принудил Рен да защити честта ти. — Лоуган наклони въпросително глава към мен. — Сестра Флин пък ми разказа за някакъв спор между вас с Шей, който може би също е допринесъл за този… неприятен инцидент.

Опитът на Шей да поеме цялата вина върху себе си ме хвана неподготвена, но все пак успях да прикрия изненадата си и да кимна утвърдително.

— Да, точно това се случи.

— Разбирам — каза Логан и погледна очаквателно към Шей, който се прокашля неловко.

— Кала, наистина съжалявам, задето си изпуснах нервите тази сутрин. Прекалих и не мога да виня Рен, задето ми се нахвърли, когато научи за случилото се. Надявам се, че ще можеш да ми простиш.

Лоуган се усмихна и се обърна към мен.

— Благодаря ти — казах, като едва-едва погледнах към Шей. — Всичко е наред.

Младият ни господар огледа останалите от глутницата.

— Разприте между приятели са неприятно нещо и е най-добре да бъдат забравяни възможно най-бързо. Толкова ми беше драго да видя колко бързо приехте Шей сред вас. Нека не разваляме всичко. *Сигурен* съм, че както Рен, така и всички вие, ще успеете да простите на Шей.

Останалите промърмориха нещо в знак на съгласие и обичайната ледена усмивка на Лоуган заигра по устните му.

— Прекрасно. Ще ви оставя да се сдобрите тогава.

И като позадържа погледа си върху Мейсън, той се отдалечи.

— Искаш ли да седнеш? — обърнах се към Шей.

— Не днес — отвърна той. — Може би някой друг ден, надявам се.

Той сложи длани върху масата и се приведе напред.

— Наясно съм, че моментът не е особено подходящ, но искам да знаете, че съжалявам. Давам си сметка, че като предизвиках Рен по този начин, поставих всички в неловко положение. Вие сте ми приятели и последното, което искам, е да излагам приятелството ни на опасност. Ако нямате нищо против, утре отново ще седна при вас.

Останалите не казаха нищо и аз кимнах отсечено.

— Благодаря — каза Шей и се отдалечи, а аз опрях чело в масата.

— Много свястна постъпка. Може пък и да не е такъв досаден хлапак, за какъвто го имах — обади се Дакс, който междувременно бе започнал игра на канадска борба с Фей. — Стига да си знае мястото, нямам нищо против да се движи с нас.

Фей стисна зъби.

— Въпреки това, още ми се иска да ги видя как се бият.

Невил и Мейсън се бяха обърнали настрани и си шепнеха нещо.

Сабин присви очи и впери поглед в мен.

— Държи се така, сякаш добре разбира какви са отношенията ни с Лоуган. Много по-добре, отколкото би трябвало.

Отворих уста, за да й възразя, ала нервният отговор на Ансел ме изпревари.

— Не мисля, че е особено учудващо, при положение че всеки ден обядва с нас. Не може да не е забелязал как се държим. Шей не е глупав.

Каза всичко това, без да поглежда Сабин, и неловко сви рамене, в опит да изглежда нехаен. Ноктите му потънаха в кората на ябълката.

Изгледах го замислено и се обърнах към Дакс. Спомних си поражението в погледа на Рен, преди да си тръгне.

— Тревожа се за Рен. Оставил ми е бележка, че днес и утре няма да идва. Нямам представа къде може да е отишъл.

Дакс ме погледна и Фей начаса се възползва от разсейването му, за да събори ръката му на масата.

Дакс невъзмутимо разтри лакътя си и продължи да гледа към мен.

— Ще тръгна след него, че току-виж, изтребил всички елени в нашата част на планината. Не се тревожи. Лесно кипва, но обикновено бързо му минава.

И като хвърли кос поглед към Фей, добави:

— Искаш ли да ми помогнеш да го намерим, в случай че още не му е минало и реши да си го изкара на мен?

— Да не предлагаш да избягаме от следобедните часове? — Тя раздвижи пръсти, досущ нокти на граблива птица. — Защо не? Ще ми се отрази добре да потичам в планината.

— Искам да намерим Рен, но не бива да бягате от час — възразих аз. — Пазителите не го одобряват, а вече си имаме достатъчно неприятности.

Фей стовари юмрук върху масата.

— Майната му! Аз казвам да тръгнем още сега.

Дакс ме погледна недружелюбно и се обърна към нея широко усмихнат.

— Да вървим — сграбчи я за ръката, ала тя се измъкна и го смушка с лакът, след което избухна в смях и изтича навън.

Дакс изръмжа игриво и се втурна след нея.

---

[1] Антонио Грамши (1891–1937) — италиански политик и философ, известен с идеите си за „културната хегемония“. — Бел.прев. ↑

29

Под погледа на Шей аз се изтегнах върху леглото му.

Като нежна милувка очите му обходиха тялото ми.

— Какво те накара да промениш решението си?

— Не говори — прошепнах. — Просто ме целуни.

Той се усмихна и се отпусна до мен; ръката му се плъзна по извивката между бедрото и кръста ми.

— Сигурна ли си?

— Да — отвърнах и като сключих ръце около врата му, го притеглих към себе си.

Устните му срещнаха моите и аз потънах в обятията му, притискайки се плътно до тялото му. Ръката му помилва шията ми и се плъзна надолу; сърцето ми заби оглушително. Пръстите му се преместиха върху блузата ми и откопчаха едно, две, три копчета.

Дъхът му опари ухото ми.

— Искаш ли да спра?

Не бях в състояние да говоря, затова поклатих глава.

Устните му се плъзнаха по шията ми, все по-надолу и по-надолу.

Някъде отвън отекна гръмотевица.

Не. Не беше гръмотевица.

Ниският тътен, макар и съвсем тих, беше близо, много по-близо отколкото би могла да бъде една буря.

Очите ми обходиха коридора зад отворената врата на стаята.

Нещо се спотайваше в сенките и очите му горяха като въглени.

Ръмжейки застрашително, тъмносивият вълк излезе от мрака, който го бе прикривал до този момент.

Опитах се да кажа нещо, но не можах. Пръстите ми се впиха в ръката на Шей. Той ме погледна и се усмихна.

— Обичам те.

В същия миг Рен се сниши и се хвърли напред, събаряйки Шей от леглото. Когато се сгромолясаха на пода, вълкът сключи челюсти около гърлото на Шей.

Разнесе се ужасяващ звук от раздиране на плът и трошене на кости и аз затворих очи.

Когато отново ги отворих, видях Рен, приел човешката си форма, да коленичи до неподвижното тяло на Шей.

— Няма друг начин — погледна ме той. — Ти ми принадлежиш.

— Знам — прошепнах и не помръднах, когато той се приближи. — Съжалявам.

Рен се наведе над мен и ме целуна с устни, яркочервени от кръвта на Шей. Вкусът на топлата течност разпали огън във вените ми и като простенах, го сграбчих за ризата и го притеглих към себе си. С крайчеца на окото си видях как трупът на Шей потръпва, приемайки отново и отново ту формата на вълк, ту формата на човек, кожата се превръщаше в гъста козина и отново в кожа; локвата кръв ставаше все по-голяма, а трупът отново и отново се променяше, докато най-сетне изчезна.

Рязко отворих очи. Притиснах свития си на топка стомах и с усилие преглътнах жлъчката, която се надигаше в гърлото ми. Всичко в стаята се завъртя няколко пъти около мен, преди да си дойде на мястото. Лежах в собственото си легло и се взирах в тавана. Изпаднал от ръцете ми, „Хълмът Уотършип“ лежеше върху гърдите ми. Търсейки утеха в любимата книга, бях заспала само след няколко страници. Телефонът върху нощното шкафче избръмча сърдито. Взех го и погледнах малкия дисплей. Шей Доран.

— Ще дойда утре, Шей. Тази нощ имам нужда да остана сама — измърморих в слушалката и затворих, преди Шей да успее да каже каквото и да било.

Просто не бях в състояние да чуя гласа му, когато неговото „обичам те“ от съня ми още ехтеше в ушите ми.

„Дали е влюбен в мен? Искам ли да е влюбен?“

В този момент по коридора се разнесоха тихи стъпки. Обърнах се към вратата и видях Ансел да минава предпазливо отвън. Изтегнах се по гръб и разтърках очи, за да прогоня съня. Бях си легнала още щом се прибрах, тъй като се чувствах като пребита след ужасния ден в училище.

Ансел отново мина покрай вратата и дъските изскърцаха под краката му. Улових тревожния поглед, който ми хвърли, преди бързо да изчезне.

— Ансел, не съм слънцето, затова престани да обикаляш около мен като някаква луна и влизай — повиках го аз.

Той се появи на прага и неволно се намръщих, когато видях колко предпазливо пристъпва в стаята ми.

— Държиш се странно — казах и потупах завивката до себе си. — Сядай.

Ансел се настани на ръба на леглото, като си играеше разсеяно с един кичур, който падаше върху лицето му.

— Имаш нужда от подстрижка — подхвърлих аз.

Той сви рамене.

— Брин предлага да започна да нося косата си различно и казва, че трябва да е малко по-дълга.

— Е, ти настояваше да излизаш с нея — размахах пръст пред лицето му. — Сега се оправяй сам с безкрайните й идеи за промяна на външния ти вид. Кой знае, може пък най-после да остави мен на мира.

Брат ми се усмихна срамежливо.

— Нямам нищо против.

— Само почакай — промърморих, завиждайки им за всички дребни прояви на близост, които можеха да споделят.

Усмивката на Ансел се стопи.

— Трябва да поговорим за Шей.

Рязко се изправих в леглото, уплашена, че може да съм извикала насън.

— Какво за него?

— Нали помниш как на обед Сабин каза, че Шей сякаш знаел за нас повече, отколкото би трябвало — отвърна брат ми, като упорито избягваше да ме погледне.

„Знае. Двамата с Брин бяха в пещерата заедно с Рен… досетили са се.“

— Е — продължи той, без да откъсва очи от калъфката на възглавницата ми. — Може и да съм се изпуснал за това-онова, когато преди две седмици отидохме да се катерим заедно.

Не бях сигурна дали изпитвам облекчение, или ужас.

— Изпуснал си се за това-онова?

— Всъщност, ако трябва да съм точен… — той преглътна няколко пъти, преди да продължи. — Може и да съм му обяснил някои неща…

— Ансел!

Широко разтворените му очи най-сетне срещнаха моите.

— Съжалявам, Кала, просто не можах да се въздържа. Напоследък прекарваме доста време заедно, а той е страхотен. А когато заговори за теб, целият грейва. Хлътнал е до уши и на мен ми беше жал за него, защото си мислех, че няма никакъв шанс, не и с Рен наоколо.

Присвих очи и той побърза да продължи.

— Затова се опитах да му обясня, че двамата имате дълга история и че скоро ще се съберете, а той започна да ми задава въпроси, на които нямаше как да отговоря, без да издам част от истината. Преди да се усетя, вече бях започнал да му разказвам за Стражите, за глутницата и защо съюзът между теб и Рен е толкова важен.

След като изприказва всичко това на един дъх, Ансел спря, а напрежението му стана почти осезаемо, сякаш всеки миг очакваше яростта ми да се изсипе върху главата му.

Когато видя, че нямам намерение да се разкрещя, той си отдъхна.

— И знаеш ли, той изобщо не остана толкова изумен, колкото очаквах.

— Е, той чете много — помъчих се да измисля някакво обяснение. — Според мен е по-склонен от повечето хора да приеме и най-фантастичната възможност.

Лицето на Ансел просветля и той кимна.

— Така си е. Зае ми „Сандман“. Страхотен е.

Отпуснах се върху възглавниците.

— Не ми се слуша за комикси. Каза ли на Брин за това?

— Не.

— Ансел?

— Добре де, казах й. Но можеш ли да ни виниш? — той се опъна върху леглото. — След Халдис и двамата имахме страшно много въпроси. Знаехме, че си била там, усетихме миризмата и на още един вълк.

Не отговорих и той се приближи още малко.

— С Брин искаме да говорим за това, откакто се върнахме от пещерата, но ти като че ли ни избягваш. Тя реши, че може би ще е по-добре, ако се опитам да поговоря с теб насаме.

— За пещерата ли? Съжалявам, че ви създадох проблеми с Рен.

— Не, не е това. Толкова много време прекарваш с Шей, а и той започна да се държи като част от глутницата, та с Брин започнахме да си мислим дали между вас не се е случило нещо. Е, случи ли се?

Сърцето ми заби ускорено, но не отговорих.

Ансел помълча малко, после шумно издиша.

— Когато чух за случилото се днес, нещата започнаха да си идват на мястото. Не познавам Рен много добре, но затова пък познавам хората. Той не е чак толкова самоуверен, за колкото се представя… особено що се отнася до теб.

Погледнах го учудено. Рен — не чак толкова самоуверен?

— Точно така — кимна Ансел, забелязал изненадата ми. — Рен може и да брани територията си, но не е глупав. Никога не би се нахвърлил на Шей току-така, посред час, освен ако не подозираше, че е възможно…

Той не довърши, сякаш онова, което искаше да каже, бе прекалено болезнено.

— Освен ако не подозираше какво? — намръщих се; струваше ми се, че сърцето ми ще изскочи от гърдите.

— Че си влюбена в Шей — прошепна брат ми, без да откъсва поглед от лицето ми.

Сърцето ми слезе в петите, не можех да си поема дъх. Затворих очи.

„Влюбена ли съм?“

— Кала?

Едва го чувах, толкова силно бучеше кръвта в ушите ми.

— Превърна ли го в Страж?

Толкова яростно забих нокти във възглавницата, че я раздрах.

— Това би обяснило много неща — Ансел говореше тихо и разсеяно прокарваше пръсти по фигурките върху покривката. — Искала си Шей да е един от нас, за да не трябва да си с Рен. Той е бил другият вълк в пещерата, нали?

Не знаех нито какво да направя, нито какво да кажа. Да призная истината или да наговоря още лъжи? Не исках да забърквам Ансел и Брин във всичко това. Вече бяха излъгали Рен, за да ме защитят. Не можех дори да си представя какво ги очакваше, ако съзнателно се опитаха да измамят Пазителите.

Яростно поклатих глава и загрижеността за тях сама сложи лъжата в устата ми:

— Не. Изобщо не е това. Бил е просто вълк единак, а аз влязох в пещерата сама. Съжалявам, че трябваше да разбереш по този начин. Трябваше по-рано да говоря с вас и да ви благодаря, задето не ме издадохте.

— Какво си търсила в пещерата? — попита Ансел, в чийто поглед още се четеше съмнение. — Какво си се опитала да направиш?

— Знам, че беше глупаво от моя страна — измърморих аз. — Обзе ме любопитство, докато патрулирах, и реших да надникна. Избягах, когато надуших паяка.

Той потръпна.

— И аз бих избягал. Не бях виждал подобно нещо.

— Аз също — промълвих, потънала в спомени за битката, за Халдис, за Шей.

— Трябваше да ни кажеш — намръщи се Ансел. — Рен побесня. Той е добър алфа и иска да сме единни.

— Знам.

— Нямаш ли ни доверие? Знам, че доста неща се промениха покрай новата глутница, но ние си оставаме твои приятели. Никога няма да те предадем, Кала.

— Съжалявам, Ан — отвърнах, събирайки смелост за онова, което исках да попитам. — Защо решихте, че съм превърнала Шей в Страж? Имам предвид, освен заради миризмата в Халдис.

Ансел вдигна поглед и аз видях, че в сивите му очи гори леден пламък.

— Защото бих избягал с Брин, ако се опитат да ми забранят да бъда с нея. Ако тя не беше една от нас, щях да й кажа и бих прекарал целия си живот бягайки, само и само за да бъда с нея.

Изгледах го продължително и бавно кимнах.

„Обича я. Това е истинска любов. Не може да е друго.“

— Благодаря ти, че не ми се разкрещя заради това, което казах току-що — рече той с тъжна усмивка.

На гърлото ми беше заседнала буца и кимнах безмълвно.

— Ще ми се да ми кажеш какво изпитваш, Кал. Наистина искам да ти помогна. И Шей, и Рен са страшно свестни, ще те разбера, когото

и да предпочетеш. Просто трябва да следваш сърцето си.

По лицето ми пробяга сянка.

— Не е толкова лесно.

— Напротив — изсумтя той сърдито. — Господи, Кала, нищо ли не обичаш?

Загледах в леглото.

„Може би наистина не обичам нищо. Просто се опитвам да бъда силна. Ами ако да съм алфа, означава да не мога да обичам никого?“

Когато отново вдигнах очи и го погледнах, Ансел потръпна при вида на обляното ми в сълзи лице.

— Съжалявам. Толкова съжалявам. Това, което казах, беше ужасно.

Усмихнах се през сълзи.

— Обичам *теб*, братко — отвърнах и протегнах ръце, за да го прегърна.

Той облегна глава на рамото ми и нежно разроших непокорната му коса. Копнеех да му разкажа всичко. Чувствах се ужасно самотна и исках да споделя с някого, ала не можех да рискувам. На всяка цена трябваше да държа глутницата си настрана от тази бъркотия възможно най-дълго.

— Обичам и останалите от глутницата — промълвих, сякаш исках да проверя силата на това твърдение. — Ан, обещай ми, че каквото и да се случи, ще бъдеш силен. Имам нужда от теб, за да защитаваш Брин и останалите.

Тялото на брат ми се напрегна.

— За какво говориш?

— Ще ми се да можех да ти кажа — прошепнах. — Но е твърде опасно. Все още има прекалено много неща, които не знам. Моля те, обещай ми.

Той кимна и косата му докосна брадичката ми.

— Аз също те обичам, Кал.

30

— И тази нощ не си спал, нали? — попитах, когато в края на първия учебен час отидох при Шей.

Беше прекарал по-голямата част от часа, използвайки ръцете си вместо възглавница. Господин Греъм не му направи забележка, а може би дори и не го забеляза, защото Шей бе имал благоразумието да не хърка.

— Превеждах последната част. Мисля, че успях да постигна някакъв напредък — отвърна той и извади от джоба си лист от тетрадка. — Виж.

Взех листа и го прибрах.

— Ще го погледна по-късно. Ще говорим у вас.

— Става — размърда се той неспокойно. — Искаш ли да избягам от часа по химия? Така по-лесно ли ще е за теб?

Не каза „за теб и Рен“, ала изражението му говореше, че си го е помислил, и аз се усмихнах накриво.

— Той няма да дойде — отвърнах. — А дори и да беше в час, ще направиш най-добре, ако се преструваш, че нищо не се е случило. Всички Пазители ни наблюдават и веднага ще съобщят на Лоуган, ако между нас все още има напрежение.

— Рен няма да дойде? — намръщи се Шей. — Нали не… имам предвид, нали Лоуган не е…

— Не — побързах да го уверя. — Просто изпуска парата… поне така мисля. Не ми обясни с подробности, но ми каза, че няма да го има до бала довечера.

При тези думи въздъхнах и се настаних на чина до него.

— Това, което направи вчера… с Лоуган. Не знам как да ти благодаря. Спечели си уважението на цялата глутница. Можеше да има ужасни последици за Рен. За всички нас.

Шей посегна да ме докосне, но размисли и вместо това пъхна ръце в джобовете си. Едва доловима усмивка изви ъгълчето на устните му.

— Аха, понякога даже аз успявам да постъпя правилно. Е, ще ми се извиниш ли, задето ми удари шамар?

— Не.

— Така си и мислех.

В този миг удари звънецът за втория час и аз се изправих. Неприятно ми бе, че не ме бе докоснал, и знаех, че ако веднага не изляза от стаята, няма да се въздържа и сама ще го докосна.

През целия ден се мъчех да бъда спокойна. Нервите ми бяха опънати до краен предел, а не можех да си позволя да изгубя самоконтрол. За щастие, през целия час по френски език Брин скришом ми подаваше лист след лист с всевъзможни прически за тази вечер. Ала когато влязох в лабораторията по химия и седнах сама на празната маса, почувствах, че ме изпълва ледена празнина. Този ден имахме учител по заместване и аз се запитах дали стресът от вчера бе накарал госпожица Форис да си вземе почивен ден, или я бе прогонил завинаги.

Тъй като нямаше да правим никакъв опит, се посветих на бележките, които Шей ми беше дал. Раздразнението му си личеше по начина, по който бе надраскал листа с откъслечни думи и изрази. *Потомък, два свята, дар?? Какво е завесата?* Под хаотично нахвърляните бележки имаше цял абзац, който, макар и неясен, поне се състоеше от цели изречения.

Онези, които очакваха сина на жетвата,
трябва да изберат съдбата му.
За ново начало — трябва да бъде открит кръстът.
За да се запази силата — трябва да бъде принесен дарът (??)

Препинателните знаци издаваха раздразнението на Шей.

Два свята в битка, Потомъкът живее между тях.
Когато завесата изтънее, дарът (??) трябва да бъде поднесен,
за да не погине единият свят и да остане другият.

Долната част на листа беше запълнена с още въпроси, както и с някои цветисти фрази за неясния абзац. Прочетох го още веднъж. Шей беше прав — като се изключеше споменаването на Потомъка и намекът, че изборът трябва да бъде направен на Сауин, в абзаца нямаше никакъв смисъл. Не беше възможно още нещо да се случва едновременно със съюза. За пореден път прочетох думите, оставяйки ги да се запечатат в съзнанието ми.

На обяд никой от глутницата не възрази, когато Шей си придърпа стол и седна при нас, особено след като той прояви благоразумието да седне между Невил и Брин, а не до мен. Ала дори и неговото присъствие не бе в състояние да запълни огромната дупка, зейнала в глутницата.

— Е, откри ли Рен? — обърнах се към Дакс.

Той изсумтя в знак на потвърждение.

— И? — намръщих се аз.

— Добре е — каза Дакс и натъпка парче пица в устата си. — Ще го видиш довечера.

Обърнах се към Фей. Тя хвърли поглед на Дакс и когато го видя да поклаща глава, сви рамене, внезапно проявявайки огромен интерес към храната пред себе си.

Повдигнах вежди, но реших да оставя нещата така.

До края на деня започна да вали сняг. Танцът на снежинките зад прозорците на библиотеката в „Роуан“ създаваше илюзията, че повърхността на оцветените стъкла е набраздена от миниатюрни вълнички.

Шей потропа с молив върху тетрадката пред себе си, когато аз тежко се отпуснах в един стол.

— Мислиш ли, че всичко ще бъде наред тази вечер?

— Надявам се — кимнах, като се престорих на погълната от търсенето на химикалка в чантата ми.

— Кала — в гласа му се промъкна напрегната нотка. — Трябва да знаеш нещо. Ще го кажа веднъж, затова искам да ме изслушаш.

Пръстите ми се вкопчиха в чантата.

— Шей…

Той махна с ръка, сякаш да пропъди предупреждението в гласа ми.

— Съжалявам, но трябва да го направя. Моля те, погледни ме.

Вдигнах очи и видях, че е стиснал решително челюсти.

— Знам, че много те тормозех заради чувствата ти към Рен и лоялността ти към Пазителите. Онова, което се случи вчера със сестра Флин, а после и в часа по химия, ме накара да осъзная на каква опасност съм излагал както теб, така и приятелите ти. Това е последното, което бих искал да сторя.

Той се изправи и отиде до камината, загледан в портрета на родителите си.

— Затова ще престана. След тази вечер ще оставя теб и Рен на мира. Трябва да бъдеш с него. Разбирам го, а след като научих истината за Пазителите, разбирам и колко много зависи от това. Не искам да те излагам на по-голяма опасност от тази, на която вече съм те изложил.

— Шей, това е… — започнах аз.

— Не съм свършил — той остана на мястото си, все така, без да ме поглежда. — Искам да знаеш, че това по никакъв начин не означава, че… — раменете му увиснаха и когато отново проговори, гласът му бе задавен и глух — … отстъпвам. Знаеш какво изпитвам към теб. То никога няма да се промени.

Извърнах очи от него, опитвайки се да преглътна буцата, заседнала в гърлото ми.

— Вярно е, че за всички ни ще бъде по-безопасно, ако се държиш на разстояние от мен и Рен. Особено докато все още свикваш с вълчите си инстинкти. Колкото до останалото…

Сърцето ми биеше толкова силно, че едва чувах собствения си глас. Когато се обърнах, видях, че Шей е застанал зад мен и ме наблюдава с поглед, топъл като първите пролетни лъчи.

— Принадлежа на Рен — продължих аз. Мразех това, което казвах, единственото ми желание бе Шей да ме целуне и да ме накара да забравя всичко друго. — Не мога да направя нищо, за да го променя.

— Принадлежиш единствено на себе си — тихо каза той. — И аз съм готов да чакам, докато го осъзнаеш.

Разтърсена от думите му, извадих листа, който ми беше дал сутринта. Не исках да мисля за това, колко малко време ни остава.

— Е, успя ли да разбереш нещо от всичко това? — наведе се той над рамото ми.

— Нищо, което вече да не знаем — отвърнах и му подадох листа.

— Какво мислиш, че означава „синът на жетвата“ — намръщи се той на собствените си записки.

— Означава, че ни чака още работа — плъзнах стола си назад.

— Чакай малко — каза той и ми бутна една книга в ръцете. — Искам да ти покажа нещо.

Отворих я и прочетох заглавието, написано на ръка. „Аналите на Халдис“. Годините, написани отдолу, бяха първите пет години от живота ми.

— Майката на Рен? — прошепнах едва чуто.

Той кимна и аз мълчаливо запрелиствах страниците. Изчака ме да прочета текста, без да каже нито дума, макар да се размърда на мястото си, когато ме видя да затварям книгата и да избърсвам сълзите, които се стичаха по лицето ми.

— Родителите ми са били там — казах аз. — Пазителите са насъскали вълците на Найтшейд срещу Търсачите. Но те не са знаели… никой не е знаел какво в действителност се е случило с Корин. Пазителите са оставили на един призрак да се разправи с нея.

— Кала — той протегна ръка към мен.

— Ще се оправя — поклатих глава и се запътих към спираловидното стълбище, което водеше до балкона. — Чака ни работа.

Върнах се двайсетина минути по-късно, натоварена с цяла камара книги. Избрах си най-дебелата и като се усмихнах на Шей, се зачетох.

Седяхме един до друг, потънали в мълчание. Единствено дращенето на химикалките ни и отгръщането на страниците нарушаваше тишината, докато мракът зад прозорците бавно се сгъстяваше. Големият часовник в ъгъла отброи изтичането на още един час.

Изведнъж един абзац за сабатите привлече вниманието ми.

— Я виж ти! — възкликнах и го прочетох още веднъж.

Шей разтърка очи и се прозя.

— Откри ли нещо?

— Може би — отвърнах и прегледах следващата страница от „Великите обреди“. — Кога си роден?

— На първи август — отвърна Шей, без да вдига поглед от книгата, която четеше.

Плеснах с ръце и той подскочи.

— Какво?

Изправих се и се завъртях тържествуващо.

— Става въпрос за теб. Ти си синът на жетвата. Взаимозаменяеми са: „Потомъкът“ и „синът на жетвата“ се отнасят за един и същи човек.

— Какви ги говориш? Та аз съм роден посред лято. Не би ли трябвало синът на жетвата да е роден през есента, когато се прибира реколтата?

— Не! — ухилих се още по-широко. — Всичко изчетено досега си казва думата. Докато четях за Сауин, реших да науча повече и за останалите сабати. Първи август е Първата жетва във вещерското Колело на живота. *Ти* си синът на жетвата. Най-сетне открихме нещо.

Шей примига няколко пъти и сведе поглед към смачкания лист, който си бяхме подавали целия следобед.

— Значи всичко това се отнася за мен? Пасажът… онова, което се очаква да се случи в нощта на Сауин.

Усмивката ми се стопи при вида на тревогата, изписана по лицето му.

— Така изглежда.

— Сауин — промърмори той. — Това е тази нощ, нали?

— Аха — прехапах устни. — Но нищо няма да ти се случи тази вечер. Няма начин. Вниманието на всички Пазители ще е насочено изцяло към съюза, а той няма нищо общо с Потомъка. Ритуалът, който ще се състои тази вечер, засяга единствено новата глутница.

— Е, в пророчеството се споменава единствено денят, но не и годината. Пък и пророчествата обикновено се отнасят до бъдещето, нали?

— Значи мислиш, че се отнася до нещо, което ще се случи след много години?

Той кимна, ала в очите му още се четеше тревога.

— Е, все е някакъв напредък — каза и погледна часовника си. — Не спомена ли, че Брин ще дойде у вас в пет и половина, за да ти помогне да се приготвиш за голямата вечер?

— Да, защо?

— Защото вече минава шест — обърна той часовника си към мен.

— Ще ме убие! — сепнах се аз и трескаво започнах да прибирам записките си в чантата. — Няма да имаме време да останем на Кървавата луна.

— Мислех, че ще се приготвяш за съюза? — намръщи се той.

— Така е. Но церемонията ще се състои близо до мястото, където се провежда балът. Всички участници се събират на Кървавата луна, за да пийнат и да потанцуват час-два. Трябва да вдигнат наздравица в наша чест или нещо такова. После обаче ние си тръгваме, докато обикновените хора са прекалено погълнати от бала.

— Разбирам — промърмори Шей.

Не исках да го оставям, ала нямах друг избор. Този път никакъв смях не можеше да притъпи болката ми.

Закопчах якето си и той кимна.

— Късмет, Кала.

Усмивката не бе в състояние да скрие тъгата в очите му.

31

— Така. Това беше последното — заяви Брин и ме завъртя, за да ме огледа от всички страни.

— Защо има толкова много копчета? — попитах, като се чудех дали изобщо ще успея да се измъкна от роклята след това.

— Служат за украса, Кала. Майка ти ги обожава — обясни Брин и размаха четчица за гримиране насреща ми. — Сигурна ли си, че не искаш грим? Мога да оправя поне очите ти. Да ги накарам наистина да изпъкнат.

— Не. Никакъв грим — отсякох аз. Защо, за Бога, би ми се искало очите ми да „изпъкнат“, та това звучеше направо гротескно! — Съгласих се да те оставя да ми направиш прическа, но няма да нося грим.

Гадеше ми се и много повече се притеснявах за стомаха, отколкото за очите си.

— Ще я развалиш! — скара ми се Брин и ме плесна през ръката, когато се опитах да докосна грижливо оформените си къдрици, които тя бе вдигнала с помощта на фиби. — Никакво пипане. Сигурна ли си за очите?

Усмихнах й се. Самата Брин изглеждаше поразяващо. Къдриците, които стигаха до брадичката й, бяха сресани както обикновено, ала бронзовите им оттенъци рязко контрастираха с мастиления цвят на роклята в стил ампир, която нежно обгръщаше тялото й, изтъкана сякаш не от плат, а от нощното небе. Не беше честно. Брин и останалите от новата глутница щяха да отидат на съюза, обвити в деликатна прелест, досущ жрици на някоя тъмна богиня, а аз изглеждах като сватбена торта и бях сигурна, че вината за това е само на майка ми.

— Нито очите, нито устните, нищо — посочих към дългата до земята рокля. — Това е предостатъчно. Още нещо, и току-виж, си станала свидетел на спонтанно самозапалване.

— Добре тогава — отстъпи тя и прибра козметичните си принадлежности в кутия с размерите на сандъче за инструменти.

В този миг се разнесе тихо почукване, последвано от приглушения, разтревожен глас на Ансел:

— Готови ли сте? Мейсън вече се обади два пъти. Останалите си мислят, че сме се объркали в някоя канавка.

— Имаш ли планове за величествена поява или нещо такова? — попитах Брин.

— Не. Нека влезе.

— Добре, Ансел — повиших глас. — Готови сме.

Вратата се отвори и Ансел пристъпи в стаята. Брин се завъртя на високите си токчета и го дари с ослепителна усмивка. Брат ми се закова на място, пребледня, после почервеня като домат, после отново пребледня. Отвори уста, ала от гърлото му излезе единствено задавено гъргорене и той се задоволи само да въздъхне.

Брин прекоси стаята и взе ръцете му в своите.

— Благодаря.

Целуна го по бузата и тъкмо се обръщаше към мен, когато Ансел я сграбчи и я целуна толкова страстно, че тя едва не се разтопи в обятията му. Извърнах поглед, сърдита на себе си заради завистта, която ме жегваше всеки път, щом ги видех заедно. *„Те се откриха един друг и са щастливи. Ами ако аз също съм намерила щастието си, но съм принудена да се откажа от него?“*

След неловка пауза, през която упорито се взирах в обувките си, Брин прошепна:

— Ще продължим този разговор по-късно.

— Това не го чух — заявих аз. — Обръщам се.

Ансел се ухили насреща ми, целият изпоцапан с червило.

— Трябва да се измиеш — разсмях се.

— А, да. Между другото, изглеждаш страхотно — подхвърли той, докато отиваше към банята.

Брин отвори чантичката си и затърси червилото си. Беше пламнала и така сияеше от щастие, че ми се прииска да я ударя. Силно се съмнявах, че аз ще сияя от щастие по време на церемонията.

Ансел се върна почти веднага, подрънквайки с ключовете за колата.

— Време е за парти!

Десетки двойки се носеха във вихъра на танца от другата страна на френските прозорци, които отделяха балната зала от терасата. Домакин на Кървавата луна беше Ефрон Бейн и затова балът се провеждаше в един от петзвездните му хотели в покрайнините на Вейл, пищен комплекс, построен в непосредствена близост до гората. В далечния край на балната зала камерен оркестър свиреше валс след валс. Тъмни сатенени завеси, огромни прозорци с прекрасни витражи и стотици канделабри създаваха атмосфера съвсем в стил Хелоуин. Полупрозрачна хартиена сфера, боядисана в червено, обвиваше масивния полилей и придаваше ален оттенък на светлината. Истинска кървава луна.

До една от стените имаше богато украсена маса, върху която огромен котел, пълен със сух лед, разпръскваше бели облаци над всевъзможните предястия и десерти. Пазители, Стражи и обикновени хора се носеха по дансинга, облечени в най-хубавите си дрехи. Гледани през матовите врати, те приличаха на огромен рояк от лъскави дрънкулки.

— Не може да се мери с „Едем“, но става — смигна ми Брин. — Жалко, че не можем да се присъединим.

— Вече ви се извиних, задето закъснях — измърморих аз.

— Не мога да повярвам, че в нощта на съюза си помагала на Шей с уроците му — прошепна Брин и ме дръпна настрани от Ансел. — Двамата трябва страшно да обичате училището. Искаш ли да ме осветлиш по въпроса? Да ми дадеш някоя идея, която да използвам с Ансел?

— Вече му обясних, че само си въобразявате! Той не ти ли разказа?

— Реших, че може би, ако аз те попитам, отговорът ти няма да е същият. Нали се сещаш, ако си поговорим по момичешки. Ако искаш да споделиш нещо, преди да отидеш пред олтара, сега е моментът.

— Престани!

Само при споменаването на Шей ме обземаше неистово желание да побегна. Съюзът означаваше да го изгубя, а за мен това бе все едно да изгубя всичко. Изобщо не бях в настроение за шеги.

— Най-добре да отида да видя дали е време — обади се Ансел и се извърна от френските прозорци. — Я, ето го и Рен.

Брин побърза да го последва.

— И аз ще дойда с теб.

Като се опитвах да не обръщам внимание на внезапното присвиване в стомаха ми, отидох да посрещна Рен. Смокингът прилягаше добре на стройното му тяло; тъмното сако и панталоните контрастираха със сивата му риза и вратовръзка. Същите цветове имаше и козината му, когато приемеше вълчата си форма.

— Роклята ти сама по себе си е цял ритуал, Лили. Колко време ти отне, докато се облечеш?

— Твърде много — отвърнах и по навик посегнах да уловя плитката си; когато я нямаше, се чувствах някак беззащитна. — Добре ли си? Тревожех се за теб.

— Добре съм — изсмя се той остро. — Макар че с хлапето никога няма да станем първи приятели, Дакс ми каза какво е направил, за да задържи Лоуган настрани. Много благородно от негова страна. Задължен съм му. Явно е по-наблюдателен, отколкото предполагах.

Кимнах в знак на съгласие и потрих ръце, за да не затреперя.

„Синът на жетвата, Потомъкът.“

Разтревоженото лице на Шей се появи пред очите ми: „Става дума за мен.“

Нежният допир на Рен ме изтръгна от мислите ми.

— Знам, че изобщо не е в твой стил, но изглеждаш изумително — каза той. — Стига да можеш да ходиш с всичкия този плат по себе си.

— Благодаря — отвърнах и докоснах вратовръзката му. — Ти също изглеждаш чудесно.

Той бръкна в джоба си.

— Имам нещо за теб.

— Моля?

Думите му ме хванаха напълно неподготвена. Защо ми е донесъл подарък? Трябваше ли и аз да му подаря нещо?

Едва забележима руменина покри бузите му и притеснението му накара сърцето ми да забие учестено.

— Просто… — започна той, но после спря и отстъпи назад, само за да се приближи отново миг по-късно.

Нежният му поглед срещна моя и аз се сепнах, съзирайки уязвимостта в очите му, нещо съвсем необичайно за него. Думите на

Ансел изведнъж отекнаха в съзнанието ми: „Рен не е чак толкова самоуверен, за колкото се представя… особено що се отнася до теб.“

Рен извади ръка от джоба си, стиснал нещо в шепа, и ме накара да обърна дланта си нагоре. Усетих нещо хладно и видях как Рен рязко дръпва пръстите си, сякаш току-що бе поставил заредена бомба в ръката ми. Погледнах надолу и рязко си поех дъх.

Върху дланта ми почиваше изящен пръстен. Гладък, овален сапфир проблясваше в мрака; инкрустиран бе в нежна сребърна халка, върху която бе изваяна изкусна плетеница. Взирах се безмълвно в пръстена. Ръката ми започна да трепери.

Рен все така не смееше да се приближи.

— Халката е от бяло злато — тихо каза той. — Напомня ми на косата ти.

Най-сетне откъснах очи от пръстена и срещнах питащия поглед на Рен. Устните ми се разтвориха, ала в гърлото ми сякаш бе заседнала буца и не можах да изрека нито дума от онова, което исках да кажа. Усетих, че треперя.

В тъмносивите очи на Рен припламна разочарование.

— Не е нужно да го носиш, ако не ти харесва. Просто си помислих, че трябва да ти дам нещо преди съюза. Баща ми казва, че пръстените не са част от ритуала, но искам да знаеш, че…

Изведнъж млъкна и поклати глава, а в гърдите му се надигна глухо ръмжене.

— Няма значение — отсече той и посегна към ръката ми, сякаш се канеше да си вземе пръстена обратно, ала аз сключих пръсти около него и го притиснах към гърдите си.

Той примига, сепнат от внезапния ми порив да защитя подаръка му.

— Много е красив — най-сетне бях успяла да преглътна буцата, заседнала в гърлото ми, но дори аз едва познах гласа си, толкова бе дрезгав и несигурен. — Благодаря ти.

„Наистина го е грижа за мен. За нас.“

Изведнъж се зачудих дали ще мога да издържа онова, което ми предстоеше.

Очите ми започнаха да парят и сведох поглед. Бавно разтворих ръка и си сложих пръстена.

— Съжалявам, че нямам нищо за теб.

Рен се приближи до мен и като улови ръката ми, докосна пръстена.

— Напротив, имаш.

В този миг Брин се появи на терасата, придружавана от Дакс.

— Време е — каза Дакс.

Рен кимна и като докосна челото ми с устни, го последва надолу по стълбите.

— Готова ли си? — попита Брин, ала сияйната й усмивка не можеше да скрие страха в гласа й.

— Не съм сигурна, че това е правилният въпрос — отвърнах и погледнах пръстена на ръката си.

„Тук ми е мястото. Винаги съм знаела пътя, който ме очаква. Ето че дойде моментът да поема по него.“

— Искам да знаеш, че съм до теб — Брин взе ръката ми в своята. — Никой от глутницата няма да допусне да ти се случи нещо лошо.

— Вие нямате право да вземате участие — напомних й, оставяйки я да ме поведе по стълбите, отвеждащи в гората.

— Да не мислиш, че ще са в състояние да ни спрат, ако видим, че си в опасност? — смушка ме тя с лакът и аз се усмихнах.

— Благодаря.

— Освен това изглеждаш прекрасно — добави тя.

— Приличам на торта — възразих аз.

— Да, но на красива торта.

Смехът ни изпълни студения нощен въздух с малки бели облачета. Брин ме поведе по пътека, която не познавах, все по-навътре и навътре в тъмната гора. Тънка пелена от сняг проблясваше под краката ни, сякаш земята бе застлана с диамантено покривало. Не след дълго звуците на бала останаха далеч зад нас. Наслаждавах се на недокоснатия сняг и умиротворяващото спокойствие, което той разстилаше навсякъде, макар да знаех, че много скоро щях да го опръскам с нечия кръв. Вдигнах очи към луната и за кой ли път се замислих за лова и за все още неизвестната ни жертва.

Кървава луна. Ловджийска луна.

„Тази нощ е нощ за убиване.“

Оставих лунната светлина да се влее в мен, сякаш се надявах, че по някакъв начин ще пробуди жаждата ми за лов, ала ловният ми инстинкт бе погребан под пластове вцепеняващ страх.

— Колко още остава? — попитах, ала преди Брин да успее да отговори, в далечината пред нас заблещукаха факли.

Ярки пламъци проблясваха между високите борови дървета, които обграждаха поляната пред нас като решетки на огромна клетка.

— Аз трябва да отида първа — каза Брин и ме прегърна, оставяйки ме извън кръга на факлите. — Наоми каза, че ще разбереш, когато настъпи моментът да дойдеш. Всичко ще е наред. Ти си страховита, не го забравяй!

— Точно така — отвърнах, макар че се чувствах повече като пудинг, отколкото като воин.

— А и доколкото съм чувала, в деня на сватбата на булката й е позволено да се държи като примадона, така че, ако искаш, спокойно можеш да накараш Рен да почака малко повечко; няма да му се отрази зле.

— Добре. Ще се видим след малко.

— Обичам те, Кал — целуна ме по бузата и се отправи към запалените факли.

Гледах я как се отдалечава, опитвайки се да успокоя дишането си. Боях се, че тялото ми ще откаже да ме слуша. Струваше ми се, че едвам пазя равновесие, като жребче, което току-що е проходило.

„Кала, много добре знаеш, че трябва да го направиш. Затова си създадена. Това е истинската ти същност.“

Защо тогава искам единствено да избягам? Не трябваше ли нещо по-силно от мен да ме привлече към онова, което ми бе предопределено?

Покрих лицето си с ръце, борейки се да запазя спокойствие. Откъм поляната пред мен се разнесе думкане на барабани, призоваващо духовете на церемонията. Като придържах полите си с ръце, аз се приближих към поляната, за да погледна скришом какво ме очаква.

Миризмата ме накара да се закова на място и да се огледам разтревожено. Не беше възможно. Само че този мирис не можеше да бъде сбъркан — мирис на пролетен дъжд и растения, огрени от слънцето.

„Шей!“

За миг си представих церемонията. Чух Ефрон да казва: „Ако някой възразява срещу този съюз, нека говори сега или замълчи

навеки“ и видях Шей да изскача от сенките, за да ме изтръгне от ръцете на Рен.

„Започвам да се побърквам.“

Опитах се да прогоня миризмата, да пропъдя измамливото видение. Не можеше да е истина. Не само че в церемонията не се питаше дали някой възразява срещу съюза, но и бях сигурна, че Шей няма да се появи, за да ме спаси. Нямаше начин.

Ала когато отново си поех дъх, миризмата все още беше там и ми нашепваше да забравя за поляната и да потърся между сенките на дърветата. Поколебах се, разкъсвана между принудата да отида на церемонията и отчаяното желание да разбера откъде идва миризмата, ако изобщо беше истинска. Не знаех колко дълго още можех да отлагам появата си на поляната.

Изведнъж между високите борове се надигна нов звук. Гласът на Сабин, мелодичен и печален, изпълни нощта. Миг по-късно към него се присъедини и гласът на Невил и двамата запяха песен за битка и жертвоприношение, поредното напомняне, че това е церемония на дълга и че в нея няма място за романтика.

Песента на воина. Значи имах още малко време. Обръщайки гръб на факлите, аз се запрокрадвах в мрака. Колкото повече се отдалечавах от поляната, толкова по-силна ставаше миризмата.

Внезапно пред себе си видях огромен дъб, който изпъкваше рязко сред тъмните борове. Вече не бях сама.

Гърлото ми се сви при вида на фигурата, коленичила в основата на дървото. Шей беше с вързани очи и ръце, главата му беше клюмнала върху гърдите.

Изведнъж той вдигна глава, дишайки с усилие.

— Кала? Кала, ти ли си?

Буцата, заседнала в гърлото ми, изчезна.

„Той също познава миризмата ми.“

Втурнах се напред, като едва не се препънах в дългата рокля, и коленичих до него.

— Шей, какво правиш тук? — ахнах и като свалих превръзката от очите му, взех лицето му в ръцете си. — Какво се е случило?

Стори ми се, че и последната капка кръв се отдръпна от лицето му.

— Тя ме доведе. Мисля, че вече знам защо. Не мога да повярвам.

— Какво не можеш да повярваш? Кой ти причини това?

— Думата в пророчеството — гласът му трепереше. — Онази, която толкова ме затрудни.

— Имаш предвид „дар“ ли? Какво общо има това?

„Защо, за Бога, е седнал да ми говори за книгата, когато е захвърлен насред гората, с вързани ръце и очи?“

При звука на думата „дар“ той потрепери.

— Да — лицето му позеленя и аз се уплаших да не повърне. — Само че не означава „дар“, Кала.

— Какво тогава? — попитах, докато дърпах въжетата, с които бяха вързани китките му. Едва не ми прилоша, като видях колко жестоко се бяха впили в кожата му.

— Означава „жертвоприношение“.

32

Всичко около мен изведнъж се завъртя и за миг си помислих, че ще припадна.

— Кала! — Шей ме бе хванал за ръцете и ме придържаше. — Чу ли ме?

— Жертвоприношение? — повторих, без да усещам нищо, освен мразовитата нощ, която сякаш искаше да ме погълне в непрогледната си паст. — Кой ти причини това?

— Флин — отвърна той. — Дойде у дома, след като ти си тръгна, и ми направи нещо. Етер, мисля, че използва етер.

— Точно така — разнесе се нисък глас, миг преди Лана Флин да се покаже иззад дъба, все още наполовина обвита в мрак.

Лицето й бе разкривено в зла усмивка и зъбите й проблясваха на лунните лъчи.

— А ето че ти развали изненадата, Кала. Не знаеш ли, че носи лош късмет, ако булката види жертвата си преди лова? А, не, това беше, ако Рен те види в булчинската рокля, нали така? Колко съм глупава!

„Жертвоприношение. Нашето жертвоприношение.“

— Не — потръпнах и застанах пред Шей, за да го предпазя. — Не може да е той. Не биха го направили.

Усмивката й проблесна като кама.

— Я виж ти, я виж ти. Май тук се крие повече, отколкото подозирах. Каква приятна изненада.

Тя огледа изуменото ми лице със светнали от удоволствие очи.

— Предупредих те да не се отклоняваш от предопределения ти път, Кала. Може би сега най-сетне ще разбереш как стоят нещата. Рение те желае, това е очевидно. Ако се съгласиш заедно да принесете жертвата, може би ще ти прости.

— Вие трябва да ме принесете в жертва? — Шей отскочи назад, местейки поглед между мен и Флин; по лицето му се изписа ужас. — Ти и Рен?

— Разбира се — отвърна Флин. — Защо, мислиш, че всички се вълнуваме толкова заради съюза? Ти си основното забавление в него.

Направих крачка към Шей, ала той оголи зъби насреща ми.

— Стой, където си!

— Кълна се, че не знаех — прошепнах. Струваше ми се, че гората ми нашепва мрачни тайни, от които ми се завиваше свят. Разговорът между родителите ми, категоричният отказ на майка ми да ни каже какво ще ловуваме, пребледнялото й лице, когато й казах, че познавам Шей.

— Не знаех — повторих и се свлякох на колене.

„Шей. Жертвоприношението няма да се състои далеч от церемонията. То е част от нея. Шей е нашата жертва.“

— Смелост, малка моя — измърка Флин. — Няма да ти се наложи да понасяш това още дълго. Бъди добро момиче и върви на поляната. Останалите те очакват. Аз ще доведа Шей малко по-късно. Веднага щом Рен целуне булката.

Сякаш в отговор на думите й гората се изпълни с воя на млади вълци, зовящи своята алфа. Майка ми беше права — нямаше как да сбъркам значението му. Бяха ме призовали. Само че звукът изобщо не ме изпълни с желание да се подчиня; той беше ужасяващ, вещаещ смърт.

„Вече не съм една от вас. Няма да допусна това да се случи.“

— Не! — рязко си поех дъх и се изправих на крака. — Ние си тръгваме. Сега.

Шей се отдръпна от мен и се долепи до един бор. Долових вълчата му миризма и разбрах, че се бори да не се преобрази, впримчен между страха и яростта.

— Никога не бих те наранила — казах аз. — Трябва да ми повярваш!

„Моля те, Шей, повярвай ми. Не може да не си разбрал колко много държа на теб.“

Той обходи гората с трескав поглед, търсейки път за бягство.

— Шей, моля те — прошепнах и протегнах ръка към него. — Аз те обичам.

Той замръзна на мястото си. Не знам какво ме плашеше повече — онова, което бях изрекла току-що, онова, което той щеше да

отвърне, или онова, което се случваше около нас. Мина цяла минута, в която имах чувството, че не мога да дишам.

— Знам — каза той най-сетне. — Да се махаме оттук.

Нещо средно между съскане и вик, подобно на звук от трошене на кости, излезе от гърлото на сестра Флин.

— Никъде няма да ходите!

Сенките зад гърба й се раздвижиха и аз усетих, че ме побиват ледени тръпки. Ако с нея имаше и призраци, бяхме обречени. Ала докато се взирах в мрака, осъзнах, че сенките се движат заедно с нея, сякаш бяха част от тялото й. Тя пристъпи напред, раменете й потръпнаха и зад гърба й се разпериха огромни, ципести криле.

Очите на Шей се разшириха от изумление.

— Какво, по…

Приех вълчата си форма и започнах да обикалям около сукубата. Тя се разсмя и махна с ръка. Дълъг камшик, направен сякаш не от кожа, а от сенките на нощта, се появи между пръстите й.

Камшикът изплющя към мен и аз отскочих, но не бях достатъчно бърза и той се впи в кожата ми. Изпищях, ала болката от удара не бе нищо в сравнение с отчаянието, което ме заля като вълна.

Бях парализирана от видение, в което Рен нападна Шей. Чух собствените си писъци, смехът на Ефрон отекна в ушите ми. Катранено лепкави чувства плъзнаха по вените ми и изпълниха съзнанието ми. Сукубата отново се изсмя и насочи вниманието си към Шей.

— Може и да ми е забранено да те убивам, ала това не означава, че не мога да си поиграя с теб.

Тя наклони глава на една страна и аз излаях предупредително. Шей се претърколи на една страна, тъкмо навреме, за да избегне огнената струя, която бликна от устата на сукубата и опърли дървото, където той стоеше допреди малко.

Насочила цялото си внимание към камшика, аз се сниших и се хвърлих напред. Флин изпищя от болка, когато челюстите ми се сключиха около китката й и строшиха костта. Хвърлих се на една страна, откъсвайки дланта от ръката й. Гореща кръв оплиска земята. Огнена струя ме подгони и аз се втурнах зад нея, надушвайки опърлената си козина. Сукубата извика нещо на език, който никога не бях чувала, но воят откъм поляната го заглуши. Какъв късмет, че воят

на глутницата ми изпълваше въздуха — в противен случай шумът от битката щеше да доведе всички Стражи и Пазители при нас.

Отново излаях към Шей, като ми се искаше да можех да изкрещя.

„Защо не приема вълчата си форма?“

Имах нужда от помощта му в този двубой.

Шей погледна отхапаната ръка, която бях захвърлила на земята, и се втурна към нея. Миг по-късно камшикът изплющя и се стовари върху гърдите на сукубата. Тя изпищя и се обърна към новия си противник с разширени очи.

Спокойният му, решителен поглед като че ли я уплаши повече и от умението, с което въртеше откраднатото оръжие. Шей замахна и камшикът се обви над лакътя на ръката, която бях отхапала. Флин изкрещя и опита да се откопчи от змиевидната сянка, впила се като пиявица в плътта й.

Шей стисна зъби и дръпна с все сила. Сукубата се олюля и рухна на земята. Без да губя нито миг, аз забих зъби в гърлото й. Разнесе се задавено гъргорене, от разтворените й устни излезе струйка дим и тя остана да лежи напълно неподвижна.

Приех човешката си форма и се обърнах към Шей, който безмълвно се взираше в трупа.

— Добре ли си? — улових го за ръката.

Той кимна.

— Какво беше това?

— Сукуба. Само че истинска, не като статуите в имението на вуйчо ти. Създание от отвъдното, което Пазителите могат да призовават, също както призраците. Само че сукубите и инкубите приличат повече на хората и ние сме в състояние да ги убиваме — хвърлих поглед към трупа в краката ни. — Очевидно.

Тръпка на отвращение пробяга по тялото ми, преди да продължа.

— Хранят се с чувства. Ето защо непрекъснато ни тормозеше. Трябваше да се досетя.

Шей размота увития около ръката й камшик.

— А призраците с какво се хранят?

— С болка — отвърнах и погледнах към оръжието в ръката му. — Индиана Джоунс, а?

Той се усмихна и се зае да го навива.

— Добър пример за подражание — казах аз. — Най-добре го вземи. Боя се, че може да ни потрябва.

Докоснах лицето му. Слава Богу, не беше ранен!

— Защо не си промени формата? — сетих се изведнъж.

— Не знаех дали е разрешено.

— Не мислех, че се налага изрично да ти казвам, че ако ни нападне някоя огнедишаща кучка, можеш да се превърнеш във вълк.

— Ясно, огнедишащи кучки — вълк. Той размаха камшика насреща ми. — Така или иначе, имам повече опит с това, отколкото с вълчите си зъби.

Воят на Стражите все още се издигаше към луната. Колко ли дълго щяха да продължат да ме викат, преди да проверят какво става?

— Трябва да се махаме оттук. Преди да са разбрали какво се е случило.

Той също погледна към мъждукащите факли.

— Не можем да ги надбягаме, нали? Дори и като вълци?

— Трябва да опитаме — казах и понечих да тръгна.

— Почакай — Шей ме улови за ръката и ме обърна към себе си. — Кала, ти знаеш, нали?

— Какво да знам?

— Че аз също те обичам.

Опитвайки се да прогоня сълзите, напиращи в очите ми, приех вълчата си форма и като близнах пръстите на Шей, се втурнах между дърветата.

33

Проправяхме си път в лабиринта от борове. Постепенно дърветата започнаха да оредяват и лунните лъчи все по-често прониквaха между тях и образуваха стълбове от призрачна светлина, която пронизваше нощния мрак.

Шей тичаше толкова близо до мен, че козината му докосваше моята.

— *Къде отиваме?*

— *Къде е Халдис? И книгата?* — попитах аз.

Вълчият хор бе замлъкнал и в гората се бе възцарила злокобна тишина.

— Вкъщи — страхът в отговора на Шей беше очевиден. — *Ще трябва да ги вземем, нали?*

— *Те са единствените улики, с които разполагаме* — искаше ми се гората да се върне към живот и да ми вдъхне мъничко увереност с познатите си звуци, ала тишината оставаше все така оглушителна. — *Освен това Пазителите също ги искат, така че трябва да ги държим възможно най-далеч от тях.*

— *И къде е това „възможно най-далеч“? Къде ще отидем?*

— Не знам — целият ми свят се беше обърнал с главата надолу, нямах никакви отговори. — *Където и да е, само не тук.*

— *Става. Тук и без това взе да става твърде напечено за мен.*

Гризнах го закачливо, признателна за опита му да се пошегува. Дори и след преживения току-що ужас, той все пак се опитваше да ме ободри.

— *Успяхме ли да се измъкнем?* — попита той и прескочи дънера, изпречил се на пътя ни. — *Вече не ги чувам да вият.*

Моментното ми облекчение изчезна в мига, в който думите му ми напомниха, че нощта все още бе зловещо тиха, толкова тиха, че въпреки гъстата козина, ме побиваха ледени тръпки.

— *Просто не спирай.*

С крайчеца на окото си долових кратко, едва забележимо раздвижване. Без да съм сигурна какво съм видяла, препуснах още по-бързо към поляната пред нас, разпръсквайки пресния сняг след себе си.

— *Кала!* — тревожният вик на Шей отекна в съзнанието ми в същия миг, в който огромна фигура изскочи измежду дърветата и връхлетя върху мен.

Останала без дъх от неочаквания удар, аз се сгромолясах на земята. Двамата с нападателя ми се запремятахме в снега, докато накрая се озовах по гръб, притисната така, че не можех да помръдна. В следващия миг над себе си видях лицето на Рен.

Уплашена и напълно слисана от вида му, все още облечен в смокинг, с разхлабена вратовръзка и смачкана риза, аз също приех човешката си форма.

Забил пръсти в рамото ми, той продължаваше да ме притиска към земята. Накъсани, изпълнени със страх думи се отрониха от устата му.

— Изпратиха ме да те убия, Кала. Да те убия и да им доведа Шей. *Защо трябва да те убия?*

— Рен — моят глас също трепереше. — Нека ти обясня. Мога да обясня всичко.

Преди да успея да продължа, съвсем наблизо се разнесе гърлено ръмжене. Все още във вълчата си форма, Шей се прокрадваше към нас, приковал сиво-зелените си очи в лицето на Рен и оголил острите си като бръснач зъби. Рен го погледна, сбърчил вежди. Изведнъж очите му се разшириха, а лицето му пребледня. Потръпнах, очаквайки всеки момент Рен да се превърне във вълк и да се нахвърли върху Шей, ала той не го стори. Вместо това се изправи и се отдръпна от мен, местейки поглед от лицето ми към непознатия вълк и обратно.

— Превърнала си го в един от нас! — с мъка успя да изрече той и залитайки, сякаш внезапно бе ослепял, се блъсна в едно дърво.

Шей се сниши, готов за атака, и аз побързах да скоча на крака и да му препреча пътя.

— Не, Шей! Недей! Трябва да поговоря с Рен. Насаме.

Миг по-късно Шей прие човешката си форма и без да откъсва очи от Рен, отсече, оголил зъби:

— В никакъв случай!

— Всичко ще е наред. Само няколко минути, кълна ти се — настоях и махнах по посоката, в която трябваше да избяга. — Върви!

— Да не си полудяла? — изръмжа той и заостренитe му зъби проблеснаха на лунната светлина. — Той е един от тях!

— Не. Не е. Никога не би ме наранил — заявих и знаех, че наистина е така. — Бягай, аз ще те настигна.

Опита се да възрази, ала аз го прекъснах:

— Веднага, Шей! Останалите не може да са много далеч.

Поколеба се за миг, преди най-сетне да потъне между дърветата.

Препъвайки се в гъстия сняг, отидох до Рен. Очите му бяха затворени, ръцете му бяха ожулени до кръв от кората на дървото.

— Рен, моля те, погледни ме!

— Знаех си, че това искаш. Него.

Той бавно отвори очи и болката в тях накара сърцето ми да се свие.

— Онази миризма… той е бил с теб в пещерата. Той е вълкът единак.

— Рен, те искат да го убием! — произнесох на един дъх. — Пазителите искат да го принесат в жертва. Него трябва да убием!

Не отговори веднага и аз знаех, че част от него наистина искаше да убие Шей. Всичките му инстинкти на алфа го тласкаха към това — да премахне натрапника и да ме покори насила, особено сега, когато и Шей беше Страж. Ала друга част, по-силната (или поне така се надявах) не може да не си даваше сметка, че да убием Шей, би било грешно.

— Не е възможно — проговори той най-сетне и поклати глава. — Няма начин, не и след всичко, което поискаха от нас. Та ние се грижехме за него! Това би било извратено.

— Но е вярно — казах аз и по тялото ми се разля вълна на облекчение. — Шей наистина беше с мен в пещерата и уби паяка.

Но паякът ме ухапа и аз трябваше да го превърна в Страж. Без кръвта на глутницата щях да загина. Нямахме друг избор.

Не ми се мислеше колко много ще го заболи сега, когато най-сетне разбра колко отдавна имах тайни от него. Колко много ми харесваше, когато Шей тичаше до мен във вълчия си облик. Сега всички тези тайни и лъжи се надигнаха от мрака на неизвестното, кръжейки като лешояди около нас.

— Кала, за какво, по дяволите, говориш? Защо изобщо си ходила с него в пещерата? — сопна се Рен. — В това няма никакъв смисъл. Защо им е на Пазителите да ни карат да го убиваме?

— Шей не е обикновено човешко момче. Той е изключителен — видях как Рен потръпна при тази дума, но трябваше да продължа. — Той е Потомъкът, някой, когото Пазителите виждат като заплаха. Има пророчество, от което те се боят, и то се отнася за него.

— Какво пророчество? Кала, ако нашите господари казват, че той представлява заплаха, защо му помагаш? — изрева той. — Ние изпълняваме заповедите на Пазителите. Ние пазим свещените места.

— Не е вярно. Или поне не би трябвало. Лъгали са ни — стиснах го още по-силно. — Четох „Войната на всички срещу всички“, Рен. Шей я откри в библиотеката на вуйчо си и ние я прочетохме.

Очите на Рен се разшириха от страх и любопитство.

— Чела си книгата на Пазителите?

— Лъгали са ни, всички нас. Изобщо не са онова, за което се представят, а ние не сме верните им войници. Ние сме техните роби. В миналото имало Стражи, които са се опитали да им се противопоставят. Нашите предшественици поискали да поемат по друг път, въстанали срещу тях и Пазителите ги убили. Всичко е там, цялата история, която ни е забранено да знаем.

Гневни сълзи се стичаха по бузите ми, но продължих:

— Не мога да живея така. Ненавиждам онова, което ни причиняват. Онова, което Ефрон причинява на Сабин. Онова, което може да се случи с Мейсън, с Ансел, с Брин… с всекиго от нас или с всички ни. Не искам да се подчинявам, Рен. Аз съм алфа.

В следващия миг се притиснах до него и хълцайки, заудрях с юмруци по гърдите му.

— Кала — дрезгаво прошепна той. — Ако всичко това е заради случилото се в планината, съжалявам. Нямах намерение да те нараня. Не искам да господствам над теб. Ти си ми равна и аз уважавам силата ти. Винаги е било така.

Рен помълча за миг и си пое дълбоко дъх, преди да продължи.

— Аз не съм баща ми.

„Засега.“

Не можех да избягам от страха си от Емил и думите на майка ми.

„Възможно ли бе Рен наистина да е различен от него?“

— Сега това няма значение. Вече нищо няма значение. Тръгвам си. Трябва да помогна на Шей да се махне оттук. Няма да допусна да умре.

— Защо? — изсъска Рен. — Какво у него струва толкова, че си готова да погубиш живота си?

— Той е Потомъкът — прошепнах. — Може би единственият, който е в състояние да ни спаси. Всички нас. Ами ако един ден животът ни принадлежи само на нас и на никой друг? Ако повече не трябва да слугуваме на Пазителите?

Рен обви ръце около мен и ме притисна до себе си.

— Как да ти повярвам! Как да повярвам на всичко това! Какво друго ни остава? Нали затова сме на този свят.

— Това не означава, че е правилно. Знаеш, че никога не бих изоставила глутницата, ако имах избор — тихо казах аз. — Ала това е единственият начин да им помогна.

Очите му срещнаха моите, напрегнати и пълни с несигурност.

— Нямаме много време — продължих. — Как успя да изпревариш другите?

Той хвърли поглед натам, откъдето беше дошъл.

— Настана голяма бъркотия, когато открихме тялото на Флин, но аз надуших дирята ти и поех по нея. Останалите още се прегрупират. Глутницата на баща ми. Възрастните Бейн.

Рен се напрегна и аз се вледених.

— Ами вълците на Найтшейд?

— Задържани са за разпит.

Краката ми омекнаха и ако Рен не ме беше задържал, щях да падна. Ужасяващи образи изпълниха съзнанието ми. Глутницата ми. Брат ми. Призраци. Стомахът ми се преобърна и за миг ми се стори, че ще повърна.

Ръцете на Рен ме подкрепяха, докато се опитвах да намеря силата, която сякаш се бе отцедила от тялото ми до последната капчица.

— Какво знаят те, Кала? — прошепна той.

— Нищо — отвърнах. — Никой от тях не знае кой е Шей, нито какво сме открили. Не исках да ги излагам на опасност… — Тръснах глава в напразен опит да прогоня зловещите образи. — Ако им се

случи нещо, вината ще е само моя. Трябва да им помогнеш. Ти си единственият, който може да го стори.

— Не. Ако си в беда, ще имаш нужда от помощта ми. Ще дойда с теб — стисна зъби той. — Дори ако това означава да защитавам и Шей.

— Не можеш да тръгнеш с мен — възразих. — Трябва да се върнеш. Отвлечи им вниманието, за да ни спечелиш малко време. Умолявам те, Рен.

Той рязко си пое дъх и ме изгледа продължително. Издържах погледа му, опитвайки се да звуча непоколебимо:

— Трябва да го направиш. Кажи им, че сме се били и че си ме ранил тежко, но съм избягала, а Шей не е бил с мен. Кажи им, че съм искала да ви подмамя в грешната посока. Него искат да заловят, не мен, и ще те последват, ако ги поведеш другаде.

Думите ми бяха също толкова трудни за изричане, колкото бе трудно и на Рен да ги чуе.

В очите му, все още тъжни, се промъкна примирение.

— А ти къде ще отидеш?

— Не знам — отвърнах, неспособна да скрия страха в гласа си.

— Не го прави — прошепна едва чуто. — Върни се с мен. Ще поговорим с Лоуган, сигурно има някакво обяснение. Пазителите се нуждаят от нас, ние сме двамата алфи. Всичко ще се оправи. Няма да те наранят. Аз няма да го допусна.

— Това, че съм алфа, няма да ги спре. Рен, чуй ме. Не става въпрос само за Шей. Трябва да знаеш истината. Не Търсачи са убили майка ти, били са Пазителите.

Той се взря изумено в мен.

— Открихме архивите им в имението „Роуан“, историята на глутниците във Вейл — продължих аз. — Майка ти се е съюзила с Търсачите, за да оглави бунт на Стражите, и Пазителите я екзекутирали.

— Не е възможно! — промълви той.

— Но е вярно. Прочетох го със собствените си очи. Майка ти е била убита от Пазители. Наистина съжалявам.

— Не. Не е вярно — затвори очи, поклащайки глава. — Не може да бъде.

— Помогни ми. Моля те.

Някъде в далечината се разнесе вълчи вой, после още един. Аз потреперих.

— Трябва да се махна. Какво ще направиш?

Той отвори очи и нежно ме докосна по бузата.

— Ще направя, каквото поискаш.

— Дължа ти живота си — казах и целунах дланта му. — Кажи им, че сме се борили, но че Шей не е бил с мен. Сега миризмата му не е човешка и те няма да могат да го проследят, докато е във вълчи облик.

— Кажи ми, че ще се върнеш за останалите. За мен — в очите му заблестяха сълзи. — Не искам да те загубя.

Не бях в състояние да говоря. Сълзи изпълниха и моите очи и отстъпих назад, ала той ме улови в обятията си.

— Обичаш ли го? — попита Рен и ме погледна така, сякаш искаше да проникне в най-дълбоките кътчета на сърцето ми.

— Не ми задавай този въпрос — отвърнах и лъжата опари устните ми, още топли от признанието ми пред Шей. — Не става въпрос за любов, а за оцеляване.

— Не, Кала — задавено промълви той. — Става въпрос единствено за любов.

В следващия миг той ме целуваше. Устните му нежно докоснаха моите, ръцете му се плъзнаха по тялото ми, сякаш ме молеха да остана. С цялото си същество усещах — Рен не вярваше, че някога отново ще ме целуне. Част от мен си даваше сметка колко много си подхождаме, сякаш бяхме създадени един за друг, и искаше да остане с него, ала друга част копнееше да се махне, да побегне през гората в търсене на неизвестна съдба. Трудно ми бе да потисна риданието си, когато Рен ме пусна и си тръгна.

С един последен поглед тъмносивият вълк потъна между дърветата, а аз се втурнах по дирята на Шей. Някъде зад мен самотен вой се издигна към луната, пълен с болка и непреодолима загуба.

34

Когато го настигнах, Шей вече прекосяваше парка на имението „Роуан“.

— *Бърз си* — гризнах го закачливо. — *Впечатлена съм.*

Искряща дъга от сняг се издигна във въздуха, когато той се закова на място и рязко се обърна към мен.

— *Добре ли си?*

— *Да* — втурнах се напред. — *Не спирай. Трябва да бързаме.*

— *Какво стана с Рен?* — попита той, докато тичаше до мен.

— *Ще ни спечели малко време.*

Прелетяхме между красиво оформения жив плет и покрай застиналия мраморен фонтан в градината на имението.

— *Сигурна ли си, че можеш да му имаш доверие?* — Шей дори не се опита да прикрие гневната нотка във въпроса си.

— *Да. И вместо да се тревожиш за Рен, по-добре измисли как ще се измъкнем оттук. Все още не сме се спасили.*

И двамата си възвърнахме човешката форма, когато достигнахме имението. Шей отключи вратата, хвана ме за ръка и заедно изтичахме по стълбището, отвеждащо на втория етаж. Стъпките ни отекваха из празните коридори, докато тичешком прекосявахме източното крило. Лунна светлина струеше през високите прозорци; дълги, източени сенки прииждаха на приливи и отливи по стените и се стичаха като мастило по бледия мраморен под. Цялото ми същество се бунтуваше, но все пак успях да се въздържа да не подскоча, докато минавахме покрай статуята на инкуба.

— Добре, да вземем каквото ни трябва и да се махаме оттук — каза Шей, когато стигнахме до стаята му, и грабна една раница от гардероба.

Аз нервно закрачих напред-назад и той спря, стиснал наръч дрехи в ръце.

— Искаш ли да ти дам дънки и някакъв пуловер? Ще са ти големи, но все ще е по-добре от роклята — огледа ме от горе до долу.

— За съжаление, ще трябва да си останеш с тези обувки.

Страните ми пламнаха, когато погледнах към роклята си. Ръбът й беше подгизнал от снега и почернял от горската пръст.

— Няма проблем. Това са бални пантофки, така че няма да ми е трудно да ходя с тях. Но идеята за дрехите не е лоша.

Шей ме изгледа продължително и руменина плъзна по врата ми, миниатюрни пламъчета пареха кожата ми.

Най-сетне той се прокашля и ми подхвърли чифт дънки и черен вълнен пуловер.

— Ето, тези не са чак толкова големи. Аз… ъ-ъ-ъ… ще се обърна, докато се преобличаш.

— Добре — измърморих и протегнах ръце, мъчейки се да откопчея роклята си.

След няколко неуспешни опита изругах, чудейки се как ли Брин очакваше да изляза изпод тези купища плат, после обаче се сетих за Рен и пламнах, разкъсвана от угризения и противоречиви желания.

— Всичко наред ли е? — попита Шей, без да се обръща.

Сърцето ми заби учестено.

— Ще имам нужда от помощ за разкопчаването на роклята.

— Какво?

Макар и да не го виждах, ясно можех да си представя слисаното му изражение.

— Майка ми измисли роклята, а Брин ми помогна да я облека. Има безброй миниатюрни копченца, които не мога да достигна. Разкопчай ги и да се махаме оттук.

— Ъ-ъ-ъ, добре — приближи се, а аз се обърнах с гръб към него.

Беше разкопчал роклята до средата, когато го чух да си поема рязко дъх.

— Какво? — погледнах назад, но не можах да видя лицето му.

— Не носиш сутиен — с мъка каза той.

— Корсажът е специално направен, сутиенът е част от него — обясних. — Хайде де, Шей, свали я най-сетне!

Той продължи да ме разкопчава безмълвно, после изведнъж избухна в смях.

— Сега пък какво има? — сопнах се.

— Не точно това имах предвид, когато си представях как ме молиш да те съблека — тихо каза той.

— Какво си си представял? — ахнах и се опитах да се отдръпна, ала той не ме пусна.

Едната му ръка обгърна кръста ми, докато другата погали голия ми гръб. Потръпнах и затворих очи. Устните му докоснаха извивката на врата ми и нежната целувка разля мека топлина по цялото ми тяло. Светът започна да избледнява, далечен и нереален, както винаги, когато Шей ме докосваше.

Ръката му се плъзна под разкопчания корсаж и ме притегли към него. Усещах всеки сантиметър от тялото му, силата на желанието му се сля с моето. Пръстите му помилваха голата ми кожа и аз простенах. Очите ми попаднаха върху леглото му. Беше толкова близко. Той спокойно можеше да ме отнесе до него…

„Не бива! Не и така, не и след всичко, което се случи.“

— Недей — прошепнах, тялото и разумът ми бяха вкопчени в схватка. — Моля те, недей.

Отдръпнах се, потискайки вълната от чувства, с която ме изпълваше нежният му допир, и болката, която те оставяха след себе си. Пред затворените ми очи пробягаха лицата на всички от глутницата ми. Лица, които се боях, че никога вече няма да видя. Лицето на Рен. Преглътнах буцата, заседнала изведнъж в гърлото ми, и придърпах корсажа пред гърдите си.

— Да, правилно. Никакви целувки, ако не искам да изгубя някой крайник — каза Шей. — Извинявай, беше моментен порив.

И той се зае да доразкопчее роклята ми, този път — съвсем целомъдрено.

Прокашлях се в опит да придам на гласа си увереност, каквато не чувствах.

— Няма проблем. Просто трябва да побързаме. Нямаме време за губене.

Той свали ръце от роклята.

— Мисля, че сега ще можеш да се измъкнеш от нея. Ще те изчакам в коридора.

С огромно облекчение свалих роклята и нахлузих дънките и пуловера на Шей, след което сплетох косата си на плитка и я завързах с една от панделките от роклята ми.

В този миг чух едва доловимо пропукване, като нещо прекалено тежко върху тънък лед. Пулсът ми се ускори.

— Кала — долетя гласът на Шей откъм коридора. — Сега, когато голотата ти не ме разсейва, си спомних, че здравата сме го закъсали. Побързай!

— Готова съм — казах и като хвърлих книгата на Пазителите, която лежеше на нощното шкафче, върху дрехите, които Шей набързо бе натъпкал в чантата си, излязох от стаята. — Халдис?

— Вече е тук — посочи той чантата. — Бях го скрил в гардероба.

— Да се махаме — сграбчих го за ръката и заедно побягнахме по коридора.

Когато свихме зад ъгъла, се заковах на място.

— Какво има? — попита Шей и също спря.

Завъртях се, проследявайки ситните късчета мрамор, осеяли пода.

— Къде е статуята? Инкубът.

— Какво? — гласът на Шей изведнъж одрезгавя.

Тихо шумолене се разнесе над нас, сякаш вятър си играеше с купчина изсъхнали листа, и аз вдигнах поглед.

Инкубът се ухили насреща ми и размаха крила.

— Бягай! — изкрещях и приех вълчата си форма. Миг по-късно до мен се появи златистокафяв вълк и ние се втурнахме по коридора, а ноктите ни дращеха по пода.

Нещо изсвистя над рамото ми и копието на инукубуса тупна на около метър от мен. Плясъкът на криле се засили и Шей хвърли поглед през рамо.

— *Не е сам!*

— *Колко са?*

Още едно копие прелетя покрай нас.

— *Не съм сигурен.*

Когато достигнахме стълбището, неволно изскимтях. На стъпалата бе приклекнала химера, змийската й опашка съскаше и се извиваше хипнотизиращо, а раздвоеният й език ту се показваше, ту се скриваше. Лъвската й глава изрева гръмогласно и разтърси ужасяващата си грива от хиляди змии, така че острите им зъби проблеснаха заплашително. Над нея кръжаха две сукуби, които изпищяха пронизително при вида ни. Една от тях опъна тетивата на лъка си и стреля по мен. Хвърлих се настрани и когато стрелата

изсвистя покрай мен, скочих на крака и побягнах по балкона. Шей ме следваше по петите.

Втурнах се към коридора, отвеждащ до западното крило, ала звук като от многогласна въздишка ме накара да се закова на място. Протяжен стон изпълни въздуха, все по-силен и по-силен, и се надигна към тавана като мъгла от отчаяние.

— *Какво беше това?* — ужасът в гласа на Шей бе като дращене на нокти по черна дъска.

— *О, Господи!*

Трескаво отскочих назад, когато две ръце се протегнаха от най-близката картина и разтърсвано от конвулсии тяло тупна на пода.

Страховитата фигура се изправи на крака и се заклатушка към нас, стенейки все по-отчаяно. Нови и нови тела продължаваха да излизат от картините по стените, докато целият коридор не се изпълни с шум от тътрузещи се нозе. Десетки от стенещите създания се приближаваха към нас, всички до едно с една и съща тромава походка и разтърсвани от конвулсии.

Първото от тях излезе от мрака на коридора и лунните лъчи го окъпаха. Изскимтях и се олюлях от ужас. Въпреки изпитото лице и празния поглед, можех да го разпозная навсякъде. Беше Търсачът, когото бях предала на Ефрон и Лумин за разпит. Краката ми омекнаха и за миг помислих, че няма да ме задържат.

— *Кала!* — тревожният вик на Шей ме върна на земята. — *Какво, по дяволите, става? Какви са тези неща?*

— *Не знам, но са твърде много — отвърнах, неспособна да прикрия паниката си. — Никога няма да ги надвием.*

Приемайки човешката си форма, Шей изтича покрай мен и натисна вратата на библиотеката. Тя се отвори и ние се втурнахме в тъмната стая. В мига, в който се озовахме вътре, Шей затвори вратата зад нас и я заключи, после опря чело в масивното дърво и въздъхна дълбоко. Писъците на сукубите продължаваха да долитат до ушите ми дори през вратата.

— Проклятие! — прошепна Шей.

Аз също приех човешката си форма.

— Да. Сега ще трябва да намерим друг изход.

— Не е това — поклати глава той.

— Какво имаш предвид?

— Вратата, Кала — промълви той. — Вратата на библиотеката. Изобщо не беше заключена.

Гърлото ми се сви.

— Не се опитваха да ни убият — продължи той. — Опитваха се да ни доведат тук.

Неволно подскочих, когато червеникаво-оранжево сияние изпълни стаята. В камината изведнъж лумна огън и затанцува, осветявайки очертанията на самотна фигура. Вледеняващ страх запълпли по кожата ми. Сянката, хвърляна от Пазителя, не беше сянка на човек.

— Много проницателно, Шей — усмихна се Боск Мар и вдигна очи към портрета над камината. — Родителите ти биха се гордели с теб.

— Вуйчо Боск — гласът на Шей трепереше. — Ти си тук!

Боск продължаваше да се усмихва, а от играта на пламъците, лицето му приличаше на зловеща маска. Жестокото му изражение накара коленете ми да омекнат.

„Какво същество е той?“

Сграбчих Шей за ръката и го дръпнах назад.

— Повикаха ме по работа — каза той. — По всичко личи, че положението във Вейл е излязло от контрол. — Премести поглед върху мен и очите му заприличаха на цепнатини. — Кажи ми, Кала, кога точно превърна племенника ми в такъв като тебе?

— Той не ти е племенник — отвърнах, опитвайки се да придам решителност на гласа си.

Смях като звук от трошащо се стъкло изпълни стаята.

— Колко малко разбираш. Ти си воин, родена си да предвождаш другите — той направи крачка напред. — Не съм очаквал подобна глупост от една алфа.

— Тя не е глупава — заяви Шей и ме улови за ръка.

— Тя принадлежи другиму и предаде собствения си род. Тя е въплъщение на неблагоразумие и погрешни решения.

Погледът му се спря върху сплетените ни пръсти и той поклати глава.

— Боя се, че така не може.

— Кой си ти? — гласът на Шей не трепереше, ала пулсът му беше ускорен.

— Единственият близък, който ти е останал — промърмори Боск и отново погледна към портрета над камината. Лицата на Тристан и Сара изглеждаха още по-печални, отколкото първия път, когато ги видях. — Аз съм този, който знае кое е най-доброто за теб.

— Ти искаш да ме убиеш — прошепна Шей.

Боск се подсмихна и наклони глава на една страна.

— Защо ми е да убивам собствения си племенник?

— Достатъчно — отсякох и още по-здраво стиснах ръката на Шей. — Стига лъжи. Те го бяха вързали! Доведоха го, за да бъде принесен в жертва по време на съюза. Знаем за пророчеството и за жертвоприношението. Прочетохме „Войната на всички срещу всички“.

— Знам — спокойно отвърна той. — Но не си ли се замисляла защо сме забранили изучаването на тази книга?

— За да се предпазите, ти и останалите Пазители. За да не допуснете да научим истината за нашето минало. За това, как сте ни поробили.

— О, не, скъпо момиче — лицето на Боск придоби наранено изражение. — Ние ви спасихме. Пазителите винаги са се грижили за своите воини. Тази книга е пълна с отрова, с лъжи, измислени от Търсачите. От векове нашите врагове я разпространяват в опит да примамят и други към скверната си кауза, а ние се опитваме да я възпрем, защото знаем колко злини може да причини. Ето, виж какво ви сполетя днес. Заради нея се проля кръв.

— Не книгата ни нападна! — изкрещях аз. — Дори не знам как да нарека онова, което изпълзя от картините. — И като посочих сянката му, добавих: — Нито пък теб! Какво си ти?

По лицето на Боск пробяга сянка, която бързо отстъпи място на предишната кротка усмивка.

— Съжалявам, ако съм ви уплашил, но това необичайно развитие на нещата ме принуди да ви накарам да ме изслушате насила. Нека бъдем разумни.

— Разумни? — изплю се Шей. — Искам да знам истината!

— Разбира се, че искаш, Шей — побърза да кимне Боск. — Ако по-рано бях осъзнал колко независим си станал, никога нямаше да ти забраня да влизаш в библиотеката. Какво друго му остава на находчив младеж като теб, освен да проникне в нея насила. Жаждата ти за знание е достойна за възхищение. — Усмивката му режеше като

бръснач. — Обвинявам единствено себе си. Все още те мислех за малко момче. Исках да те предпазя от враговете ти, ала пропуснах да забележа колко много си пораснал. Не ти обръщах достатъчно внимание и сега искрено се разкайвам.

Пръстите на Шей стиснаха моите толкова силно, че ми причиниха болка.

— Кажи ми кой си в действителност.

— Аз съм вуйчо ти — спокойно отвърна Боск и пристъпи към нас. — Твоята плът и кръв.

— Кои са Пазителите?

— Други като мен, които искат единствено да те защитят. Да ти помогнат. Шей, ти не си като другите. Притежаваш способности, каквито дори не можеш да си представиш. Аз мога да ти покажа кой си в действителност. Да те науча да използваш силата, с която си надарен.

— Щом толкова искате да му помогнете, защо трябваше да го принесем в жертва по време на съюза? — намесих се и застанах между Боск и Шей, прикривайки го с тялото си.

Боск поклати глава.

— Поредното злощастно недоразумение, Кала. Искахме да изпитаме верността ви към благородната ни кауза. Мислех, че сме ти осигурили най-доброто образование на света, но може би не си запозната с историята на Авраам и сина му Исаак[1]? Не е ли принасянето в жертва на онзи, когото обичаш, най-доброто изпитание за вярата? Нима наистина допускаш, че бихме поискали Шей да загине от ръката ти? Та нали ние ти възложихме да го защитаваш!

Усетих, че започвам да треперя.

— Лъжеш!

— Нима? — благо се усмихна Боск. — След всичко, което преживя, нима нямаш вяра в своите господари? Никога нямаше да те принудим да нараниш Шей. В последния момент щяхме да осигурим друга жертва. Разбирам, че подобно изпитание може би ти се струва прекалено ужасно, навярно си казваш, че сме искали твърде много от теб и Рение и че сте твърде млади.

Не бях в състояние да му отговоря. Изведнъж започнах да поставям под въпрос всичко, което бях направила досега, и да се питам дали собствените ми желания не ме бяха заслепили, карайки ме да се отклоня от правилния път. Вече не знаех на кого да вярвам.

— Грижа се за Шей почти от раждането му, задоволявал съм всяка негова нужда и желание. Нима това не доказва искрената ми загриженост за неговото добруване? — Боск спря на няколко крачки от нас и протегна ръце към племенника си. — Моля те, повярвай ми.

Витражните прозорци зад Боск изригнаха в дъжд от пъстроцветно стъкло. Блъснах Шей на пода и го прикрих с тялото си, вдигайки ръка, за да се предпазя от посипалите се късчета стъкло, които разкъсаха якето ми и се забиха в кожата ми.

Библиотеката изведнъж се изпълни с викове и шум от стъпки. Повдигнах глава и видях най-малко двайсетина Търсачи да се втурват през строшения прозорец и да се нахвърлят върху Боск, същинска вълна от искряща стомана и свистящи стрели. Въздухът около Пазителя проблесна и роякът стрели отскочи назад, сякаш се бяха блъснали в невидим щит. Боск вдигна ръце. Огънят в камината угасна и червеното сияние, осветявало до този миг стаята, отстъпи място на гъсти сенки.

Неколцина от Търсачите се препънаха и паднаха, други се заковаха на място, мъчейки се да се ориентират. Шей ме бутна настрани и се изправи.

— Какво стана?

— Търсачи — изсъсках аз. — Повече, отколкото съм виждала някога.

Боск отметна глава назад и изкрещя. Силният звук накара книгите да затреперят по полиците и аз запуших ушите си с ръце. Мракът, спуснал се над стаята, се раздели и образува миниатюрни езерца, които се издигнаха във въздуха и бавно започнаха да приемат очертания. Аз ахнах и сграбчих Шей за ръката.

— Това да не са… — той не можа да довърши.

— Призраци — прошепнах. — Не е възможно!

— Защо? — попита той, докато гледаше с разширени от ужас очи как неясните силуети се спускат върху Търсачите.

— Никой не е в състояние да призове повече от един призрак наведнъж — обясних, с мъка поемайки си дъх. — Твърде трудно е да бъдат контролирани.

— Призраци! — извика един от Търсачите. — Итън, Конър! Хванете момчето и изчезвайте оттук! Останалите — проправете им път!

Един от Търсачите, жена, изпищя, когато около кръста ѝ плъзнаха черни пипала. Друг отчаяно се мъчеше да посече с меча си призрака, надвиснал над него, ала всичко беше напразно и миг по-късно гнусното създание го обви в ужасяващ черен саван, от който се разнесе задавено гъргорене.

— Действайте! — изкрещя първият Търсач.

С разкривено от ярост лице, Боск протегна ръка към вратата, разперил пръсти като ноктите на хищна птица, и направи рязко движение. Вратата се отвори и армията от чудовища, която чакаше на балкона, изведнъж оживя и се хвърли в битката. Сукуби и инкуби влетяха в стаята със съскане и крясъци, бълвайки огнени струи. Търсачите изпратиха рояк стрели насреща им и няколко от крилатите създания се строполиха на пода.

Химерата връхлетя в стаята с мощни скокове и се нахвърли върху най-близкия Търсач, който изпищя, когато лъвските челюсти стиснаха рамото му в желязна хватка, докато змийската опашка отново и отново забиваше зъби в краката му. С тежки стъпки и задавени стенания, съществата, изпълзели от картините, също се включиха в битката. Неколцина от Търсачите изпуснаха оръжията си и нададоха вик при вида на съсухрените създания, които бавно се приближаваха, с широко отворени усти и празни погледи.

Боск избухна в смях и размаха ръце, сякаш дирижираше симфония. Хорът от стенания се усили.

— Не се занимавайте с Падналите! — изкрещя първият Търсач. — Целта ни е единственото, което има значение!

— Монроу! Момчето е ей там — извика един мъж от другия край на стаята и се втурна към нас.

Разпознах го веднага, въпреки че този път от носа му не шуртеше кръв. Оголих зъби насреща му и той вдигна арбалета си.

— Този път никакви приказки — каза Итън.

Приемайки вълчата си форма, се нахвърлих върху него, но не можах да избегна двете стрели, които потънаха в гърдите ми и ме оставиха почти без дъх. Въпреки това се стоварих върху Итън с такава сила, че двамата се запремятахме през глава по пода, докато не се блъснахме в стената. Пареща болка пробяга по гръбнака ми, по корема ми се стичаше кръв и трябваше да положа огромно усилие, за да не припадна.

— Кала! — Шей се втурна към нас, променяйки облика си в движение.

Итън изруга и едвам успя да избегне зейналата паст на златистокафеникавия вълк.

— Монроу! Конър! Елате тук! Преобразили са Потомъка — изкрещя той и избълва нов низ от ругатни.

Една неясна фигура се устреми към нас, провирайки се между хаоса от криле, нокти и оръжия. Видях как Конър се хвърля на пода и се претъркулва през глава, за да избегне плъзналия се към него призрак. После скочи на крака и се спусна към Шей, който изръмжа, виждайки го да изважда мечовете си. Търсачът и вълкът бавно започнаха да обикалят в кръг.

— Не искам да те нараня, момче, но сега нямаме време за това — каза Конър, като държеше остриетата си наведени надолу.

Не откъсвах очи от тях, макар че болката замъгляваше погледа ми. Влажно хриптене излизаше от гърдите ми всеки път, щом си поемех дъх, ала въпреки това се опитах да пропълзя до тях.

Докато Шей следеше всяко движение на Конър, Итън се изправи с мъка и като бръкна в коженото си яке, се хвърли върху гърба на вълка. Шей изскимтя, когато дългата спринцовка се заби във врата му, и се изправи на задните си крака. Итън отхвърча назад и се сгромоляса върху каменния под. Вълкът рязко се обърна и понечи да връхлети отгоре му, ала вместо това тръсна глава, олюля се и с немощно скимтене рухна на земята с разперени крака.

Изревах и се опитах да отида при него. Всяка стъпка ми причиняваше нечовешка болка. Стрелите все още стърчаха от гърдите ми, кръвта в дробовете ми бавно ме задушаваше.

Когато стигнах до Шей, приех човешката си форма и като зарових ръце в гъстата му козина, го разтърсих.

— Шей! Шей! — повиках го, усещайки как силата бавно ме напуска.

— Омагьосани стрели, надявам се, че ти харесва — разнесе се дрезгавият глас на Итън и когато се обърнах, видях, че е насочил арбалета си към мен. — Ти ли го превърна в един от вас?

Гърдите ми горяха, зрението ми бързо се замъгляваше. Кимнах и се свлякох на пода.

„Така ли ще свърши всичко?“

Ръката ми потърси Шей.

Пръстите на Итън потръпнаха, готови да дръпнат спусъка. В този миг протяжно стенание, разнесло се зад гърба ми, прикова вниманието му и той ахна, олюлявайки се.

— Кайл?

Извих се назад и през мъглата на болката видях изпитото тяло на Търсача, което бях видяла да изпълзява от една от картините, да се приближава към нас, протегнало ръце напред, сякаш се мъчеше да улови нещо.

— Не! — извика Итън и тръгна към него, ала в този миг Търсачът, който бе давал нареждания, се надвеси над мен, закривайки стенещото създание.

— Махни се, Монроу! — каза Итън. — Трябва да му помогна.

— Това не е брат ти, Итън — улови го за раменете Монроу. — Това не е Кайл. Вече не. Забрави го.

Разнесе се задавено ридание и раменете на Итън увиснаха.

— Трябва да се махаме оттук — каза Монроу. — Пази гърба на Конър, докато се оттегляме.

Макар лицето му да беше разкривено от болка, Итън кимна.

— Слушам!

— Сега, Конър! — нареди Монроу. — Давай!

Конър приклекна до Шей и го вдигна на ръце. Аз простенах, когато го откъснаха от мен.

— Готово — каза Конър. — Да вървим.

— След теб — отвърна Итън и вдигна арбалета си.

Двамата се втурнаха напред, Конър — с Шей на ръце, Итън — сипейки дъжд от стрели, за да му проправя път.

Монроу понечи да ги последва.

— Почакайте! — с мъка прошепнах аз.

Той се обърна към мен и се намръщи.

— Коя си ти?

— Опитвам се да помогна на Шей.

— Ти ли го направи като теб? Страж?

— Нямах друг избор.

Стаята започна да се върти около мен.

— Пазителите ли те накараха да го сториш?

— Не — отвърнах и затворих очи от болка. — Те нищо не знаеха.

Монроу повдигна вежди.

— Опълчила си се срещу Пазителите?

Едва успях да кимна, преди силна конвулсия да разтърси тялото ми. Закашлях се и от устата ми потече кръв.

Силен стон и шумно тътрузене на крака ме накара да се зачудя колко близо бе създанието, което някога се бе наричало Кайл, и каква сила притежаваше.

Погледът на Монроу се спря върху нещо зад мен и той сбърчи чело, после отново сведе очи към мен.

— Съжалявам за това — каза и стовари дръжката на меча си върху главата ми.

Проряза ме заслепяваща болка, после мракът на безсъзнанието ме погълна.

---

[1] Авраам и Исаак — според Библията, Бог изпитва Авраам, като поисква от него да му принесе в жертва единствения си син, Исаак. В последния момент Авраам е спрян от появата на ангел и е възнаграден за предаността си към Бог. — Бел.прев. ↑

35

Намирах се някъде по средата между съзнанието и безсъзнанието. От време на време мимолетни проблясъци и откъслечни звуци прорязваха мъглата, която задушаваше сетивата ми. Движех се, но не по собствена воля. Крайниците ми бяха напълно вцепенени. Крака, ръце, цялото ми тяло бе натежало; не изпитвах болка, ала не можех и да се движа.

Не бях сигурна дали ме влачат, или носят. Смътно усещах, че някой ме вдига, че тялото ми се предава от ръце на ръце, но не знаех дали е истина, или бълнувам. Беше ми топло и ми се спеше, клепачите ми тежаха, сякаш бяха от олово.

— *Чух, че сме хванали алфа.*

Гласове. Грубата реч на непознати. На врагове. Думи, в които нямаше смисъл.

— *Синът на Корин? Какво облекчение за Монроу!*

— *Не, момиче е.*

— *Жалко. Няма да я задържим, нали?*

— *Не съм сигурен. Мисля, че Монроу претегля възможностите.*

Някой ме улови за ръката и до слуха ми достигна приятелски глас.

— *Всичко ще е наред, Кала. Кълна се, че няма да допусна да те наранят.*

— *Шей, ела тук* — нареди рязък, но странно познат глас. — *Помолих те да не разговаряш с нея.*

— *Не разбирам защо сте толкова тесногръди.*

— *Скоро ще се убедиш, че съм достатъчно толерантен, но все още не си заслужил доверието ми.*

— *Това ли се очаква от мен?*

— *Няма да ти навреди.*

Постепенно сетивата ми започнаха да се пробуждат, непознати гледки и миризми се завихриха около мен. Установих, че лежа по гръб, в гърдите ми пулсираше тъпа болка. Очите ми се мъчеха да свикнат с

мътната светлина. Изведнъж нещо хладно с остри ръбове пристегна лявата ми китка. Неочакваната тежест събори ръката ми върху тялото и аз отново затворих очи, потръпвайки от пронизваща болка в ребрата.

— Итън, стой близо до Конър, в случай че тя се събуди — каза Монроу.

— Защо й причинявате това? — обади се Шей. — Не е необходимо. Тя не ви е враг. Вече не.

— Ама, разбира се, хлапе — изсмя се Итън ледено. — Както кажеш.

— Подай ми другия, Итън — каза Конър и същият студен допир притисна и дясната ми ръка до тялото. — Това би трябвало да е достатъчно.

— Каза, че няма да й се случи нищо лошо — изръмжа Шей. — Обеща ми.

— И ще удържа на обещанието си — увери го Монроу. — Виждаш, че не сме я наранили.

— На мен ми изглежда добре — добави Итън. — Ти как мислиш, Конър?

— Мисля, че е сладка — отвърна Конър.

До ушите ми достигна ръмжене и звук от боричкане.

— По-полека, хлапе! Добре, че се наведе, Конър. Мисля, че това е същото ляво кроше, което ми разби носа миналия път — каза Итън. — Държиш ли го, Монроу?

— Никъде няма да ходи — изсумтя Монроу. — Стига си се дърпал. Конър не искаше да каже нищо лошо, Шей. Няма за какво да му се нахвърляш.

— Пусни ме!

— Кавгаджия, а? — подхвърли Конър. — Падаш си по момичето, така ли? Интересно…

— Ако я докоснете, кълна се…

— Я по-спокойно — каза Конър. — Само се шегувах.

Насилих се да отворя очи, ала всичко беше прекалено размазано. Гърлото ми беше пресъхнало, но се опитах да преглътна, да кажа нещо.

— Имахме споразумение, Шей — твърдо каза Монроу. — Не може да останеш тук.

— Но…

— Ще я видиш отново. Имаш думата ми.

— Кога?

— Това зависи само от теб.

— Не те разбирам.

— Скоро ще разбереш. Сега обаче е време да вървим. Днес е Денят, в който започва истинският ти живот.

Светлината угасна и в стаята се възцари мрак. Разнесе се протяжно скърцане на ръждясали панти, последвано от тъпо изщракване. Гласовете бавно се отдалечиха.

Разтворих устни и от гърлото ми излезе дрезгав шепот.

— Шей?

Тишина. Бях съвсем сама в мрака.

„Може би всичко е било само сън.“

Обзе ме ярост и изкрещях на сенките, които изпълваха стаята, ала в тях нямаше никой. Нямаше враг, с когото да се боря, единствено страхът от неизвестното. Започнах да треперя.

„Ти си алфа, Кала. Стегни се.“

Струваше ми се, че непрогледната тъмнина прониква през кожата ми и се влива във вените ми.

„Как може да съм алфа, след като изоставих глутницата си?“

Когато сълзите рукнаха, изпитах облекчение, че съм сама. Поне никой нямаше да стане свидетел на срама, който се стичаше по бузите ми. Горещи струйки опариха устните ми, горчиви като решенията, които бях взела, и избора, довел ме дотук — до това място, което не познавах и което ми се струваше като края на абсолютно всичко.

„Къде ме отведе опитът ми да избягам? Право в ръцете на единствените врагове, които познавах. Към собствената ми смърт.“

За първи път, откакто се помнех, бях наистина сама. Огледах празната стая, търсейки нещо, което да ми вдъхне поне зрънце надежда.

Бях рискувала всичко, за да спася Шей. Оставяйки тишината да успокои треперещото ми тяло, затворих очи и видях лицето му пред себе си. Припомних си свободата, която ме изпълваше, когато бях в обятията му, възможностите за друг живот, различен от всичко, което си бях представяла до този миг. Зачудих се дали пленничеството ми беше сложило край на всичко това… дали бе погубило и последния шанс мечтата ми някога да стане действителност.

Отчаянието заплашваше да ме завлече в мрачните си глъбини, ала аз не му позволих, вкопчвайки се в една-единствена мъждукаща надежда. Шей ме обича. Би рискувал всичко, за да ме открие и да ме освободи.

„Защото нали това е любовта? Трябва да е това!“

БЛАГОДАРНОСТИ

Фонетично, думата „благодарности“ не извиква в съзнанието доброжелателството и постоянството на всички колеги, приятели и близки, които направиха възможна появата на тази книга. Ричард Пайн и Чарли Олсън от „Инкуел“ са моите рицари в блестящи доспехи. Чарли — благодаря ти, задето хареса тази книга, задето ме напътстваше и водеше с мен телефонни разговори, пълни с метафори от „Междузвездни войни“. Ричард — все още се удивявам всеки път, когато ми се обадиш! Не бих могла да имам по-добри ментори в писането от Майкъл Грийн и Джил Сантополо от „Филомел“. Майкъл, благодаря ти за прекрасните думи и въпроси в началото на това мое пътешествие. Особено ми се иска да благодаря на Джил, задето вложи толкова много умение и добрина в съвместната ни работа. За мен е огромно удоволствие да съм част от семейството на „Пенгуин“.

Задължена съм на Стефани Хауърд и Лиза Дезроше за ползотворните им критики. Със своя артистичен талант, Линдзи Адаме и Джина Монроу направиха търсенията ми в Интернет истинско удоволствие. Джон и Натали Окипинти ми показаха как двама непознати в самолета могат да се превърнат в първите ти почитатели. Корби Кели, благодаря ти за невероятните езикови умения. Кристин Нака, ти си истинска богиня, продължавай все така! Кейси Джарин, твоята брилянтност кара всичко около теб да блести, включително и тази книга.

Умът на авторката разцъфтя в едно малко известно кътче на света — Ашлънд, Уисконсин, обичам те повече от всяко друго място на света. Ед и Марибет, благодаря ви, че четяхте от самото начало. Кейти, благодаря ти, че знаеше.

Нищо от това не би станало действителност без обичта и подкрепата на семейството ми. Лельо Хелън, благодаря ти за всички книги. Мамо, татко, Гарт, вие сте нишките, вплетени във всичко, винаги. И на Уил, който танцува с мен, когато съм тъжна — може и да

не харесвам „The Young Ones“, но с всеки изминал ден те обичам все повече.

Издание
Андреа Креймър. Нощна сянка
Американска. Първо издание
Превод: Вера Паунова
Редактор: Стефана Моллова
Коректор: Снежана Бошнакова
ИК „Ибис“, София, 2010
ISBN: 978-954-9321-45-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.